

Giới thiệu Tán Gái Sát Thủ

Đọc truyện đô thị sau bạn sẽ không khỏi bật cười vì tính hài hước của câu chuyện, cuốn sách cũng giống như một quyển cẩm nang cần thiết cho các đấng nam nhi muốn cầm cưa chị em phụ nữ. Đào hoa là bản tính của phái mạnh nhưng muốn có ong bướm vây quanh thì cũng phải cần có một chút bí kíp bên mình. Chẳng phải người xưa vẫn có câu: Người không vì mình, trời tru đất diệt sao, vì thú vui của bản thân ta cũng cần chừa một chút đầu tư, học hỏi.

Nhân vật chính trong truyện Tán Gái Sát Thủ làm lại cuộc đời bằng cách sống thực vui vẻ, làm theo những gì mình thích, mặc kệ người khác nghĩ, hẳn phải sống, sống theo quy tắc nhưng không bao giờ bị nó ràng buộc và tuyệt đối không khuất phục nó. Hẳn quyết định đi trên con đường Tán Gái Chi Đạo.

Đạo của tán gái là gì? Hẳn không hề biết! Cầm cuốn bí kíp tán gái trên tay, nhiệm vụ của hần là vận dụng tất cả các nghệ thuật tài tình để quyến rũ mỹ nhân. Liệu hần có hay không làm xiêu lòng được những bông hoa xinh đẹp, bước trên con đường này được bao lâu... Cùng đọc truyện để thấy được bí kíp và tìm ra câu trả lời đồng thời thu lượm một chút kinh nghiệm cho bản thân nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Quyết Định Sống Lại

Theo truyền thuyết, đi từ thấp đến cao, Bụt đạo có mười sáu cảnh giới.

Bốn cảnh giới sơ khai: Luyện hồn thể, Tụ hồn lực, Hóa hồn tinh, Xuất hồn khí.

Năm cảnh giới còn lại là: Phá hồn thân, Phân hồn xác, Thoát hồn linh, Sinh hồn cách và Tách hồn bụt.

Cuối cùng năm cảnh giới cao siêu nhất chính là Thực Bụt, Hậu Bụt, Tiền Bụt, Linh Bụt, Thần Bụt, Bụt Gia.

Tất nhiên đỉnh của đỉnh vẫn luôn là một vị tổ sư khai sinh ra môn đạo pháp này, đó chính là cảnh giới Bụt Tổ.

Nhưng Bụt là gì?

Lúc ban đầu, Bụt là một danh từ khác (được sử dụng rộng rãi trong dân gian ngày xưa) để nói về Phật.

Phật giáo du nhập vào Việt Nam từ rất sớm, ngay từ đầu công nguyên với truyền cổ tích Chữ Đồng Tử học đạo của một nhà sư Ấn Độ. Và Luy Lâu (thuộc tỉnh Bắc Ninh) là trụ sở của quận Giao Chỉ đã sớm trở thành trung tâm Phật giáo quan trọng. Ngoài ra, các truyền thuyết về Thạch Quang Phật và Man Nương Phật Mẫu xuất hiện cùng với sự giảng đạo của Khâu Đà La (Ksudra) trong khoảng các năm 168-189 là một trong những minh chứng rõ ràng cho sự du nhập của Phật.

Do tiếp thu Phật giáo trực tiếp từ Ấn Độ nên từ Buddha (bậc giác ngộ - Phật) được phiên âm trực tiếp thành Bụt, từ Bụt được dùng nhiều trong các truyền dân gian. Phật giáo Việt Nam lúc ấy mang màu sắc của Tiểu thừa, Bụt được coi như một vị thần chuyên cứu giúp người tốt, trừng phạt kẻ xấu. Sau này, vào thế kỷ thứ 4-5, do ảnh hưởng của Đại thừa đến từ Trung Quốc mà từ Bụt bị mất đi và được thay thế bởi từ Phật. Trong tiếng Hán, từ Buddha được phiên âm thành Phật đà, Phật đồ rồi được rút gọn thành Phật. Phật giáo ăn sâu, bám rễ vào Việt Nam từ rất sớm. Đến đời nhà Lý, nhà Trần, Phật giáo phát triển cực thịnh, được coi là quốc giáo, ảnh hưởng đến tất cả mọi vấn đề trong cuộc sống. Đến đời nhà Hậu Lê thì Nho giáo được coi là quốc giáo.

Thế nhưng, đó chỉ là những gì được sử sách ghi lại. Mà sử sách ghi lại thì có thể là truyền thuyết, hoặc nó cũng đúng nhưng không đúng một trăm phần trăm.

Theo như sử sách, vào giữa thiên kỷ I - TCN và thiên niên kỷ I - CN, có một bộ tộc, tên là Bách Việt, do một trăm tộc người Việt kết hợp mà thành. Địa điểm định cư của bộ tộc này là vùng đất mà ngày nay thuộc lãnh thổ phía nam Trung Quốc và miền Bắc Việt Nam. Danh từ Bụt chính là xuất hiện vào thời đại này. Thời đại mà tộc người Bách Việt tồn tại được một thời gian. Nếu lấy mốc thời gian với nước Trung Quốc thì là vào cuối thời kỳ Xuân - Thu chiến quốc.

Vào thời đại này, các cuộc chiến đấu theo kiểu man rợ thường xảy ra. Lại bởi vì các bộ tộc ở đây còn quá sơ khai nên người ta tu luyện theo kiểu tăng cường võ lực để chiến đấu là chủ yếu.

Sống trong cảnh man rợ và luôn đối mặt với những cuộc chiến tàn khốc này, một nhân vật có tên tục là Bụt, vì người thân bị kẻ thù sát hại nên quyết tâm luyện võ để trả thù. Tuy nhiên kẻ thù của hần chính là những người trong gia tộc đứng đầu bộ tộc Bách Việt. Chính điều này đã làm cho huy vọng trả thù của hần trở nên mong manh.

Không còn cách nào khác, hán bắt buộc phải tìm ra một con đường tu luyện khác để khiến bản thân mạnh mẽ hơn.

Thế nhưng, việc này cũng không phải dễ dàng. Cho dù hán tu luyện như thế nào thì cũng không thể vượt qua giới hạn của con người. Việc trả thù của hán càng ngày càng thấp đi.

Mãi cho đến khi Tần Thủy Hoàng đem quân xuống chiếm đất và xác nhập bộ lạc Bách Việt vào tộc người Hán thì hán mới có cơ hội trả thù.

Vào lúc đó, kẻ thù của hán theo một tộc người Bách Việt xuôi về Nam, do việc bảo vệ lỏng lẻo, lại không đề phòng nên bị hán mai phục, đánh lén. Cuối cùng những kẻ thù của hán cũng chết đi. Đồng thời cũng do chuyện này nên việc di cư bị chậm trễ, làm cho quân đội của Tần Thủy Hoàng đuổi kịp.

Rồi sau đó, trong khi hầu hết các tộc người Bách Việt đều bị đồng hóa vào nền văn hóa Hán, thì một hậu duệ trong bộ tộc đã thoát khỏi ách đồng hóa, giữ vững được bản sắc dân tộc của mình. Đó chính là tộc Lạc Việt, một bộ tộc đã đánh đuổi được ngoại xâm, thoát khỏi sự thống trị của Trung Hoa vào thế kỷ X, rồi phát triển thành dân tộc Việt Nam cho đến tận nay.

Đối với tất cả mọi người thì nhân vật tên Bụt chính là một tội nhân thiên cổ. Nhưng mấy ai có thể hiểu được mối thù của hán. Nếu như họ không cố gắng truy tìm hán thì việc di cư làm sao có thể chậm trễ được.

Chẳng qua đây chỉ là cái cớ mà Bụt dùng để biện minh. Cho dù hán có tìm kiếm thêm nhiều lý do đi chăng nữa, thì mọi việc cũng đã xảy ra. Vì thế Bụt bắt buộc phải chịu một phần trách nhiệm và tội lỗi đã gây ra. Chính điều này đã dẫn dắt hán nhiều năm trời. Đến khi Bụt không chịu đựng nổi sự ân hận trong lòng thì cũng là lúc Bụt quyết định quỳ bên một bụi cây, nhịn đói cho đến chết, nhằm để tạ tội với dân tộc của mình.

Bụt thật sự ngây thơ nhưng hán chỉ có thể làm như vậy. Bởi vì khả năng hiện giờ của Bụt vô cùng nhỏ bé. Bụt chỉ là một kẻ tầm thường thôi.

Nhưng nhịn đói cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Sau một vài ngày nhịn ăn nhịn uống thì cơ thể của Bụt không thể chịu đựng nổi. Vì thế Bụt đành phải tìm kiếm thực phẩm để lót bụng, để sinh tồn.

Bụt rất yếu đuối, yếu đuối vô cùng. Hán đã thất bại trong việc dùng nghị lực để đánh thắng nỗ lực cầu sinh. Hán cứ vậy mà sống lay lắt bên bụi cây bên nơi con sông nhỏ. Trông hán càng ngày càng ốm eo gầy mòn, chứ không thể nào chết đi được.

Vài năm trời sống như một người tu khổ hạnh, Bụt từ từ thấu hiểu một vài đạo lý. Để rồi sau một lần tình cờ vô vô một chiếc lá (là cây râm bụt, nhưng lúc này chưa có tên), hán mới ngộ ra Bụt đạo.

Loại cây này, khi ta vô nó, thì sẽ tạo ra chất nhót. Theo như hán nghĩ, loại chất nhót này chính là tinh nguyên. Nghĩa là loại cây này sẽ hấp thụ không khí, hấp thụ năng lượng trong trời đất rồi chuyển hóa thành tinh nguyên.

“Vậy tại sao con người không thể tu luyện theo cách hấp thụ năng lượng của trời đất để chuyển hóa thành tinh nguyên?” Từ ý nghĩ đó, hán mài mò tìm hiểu và từ từ ngộ ra một lối tu luyện mới, đây cũng là hướng tu luyện mà hán đã tìm kiếm bấy lâu.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Bụt cũng không biết mình đã tu luyện bao lâu.

Cuối cùng Bụt cũng dùng trạng thái tu luyện. Không phải là hán mệt mỏi, mà bởi vì hán không thể tiếp tục tu luyện được nữa. Tu luyện cần phải đi đôi với ngộ đạo.

Không hề nản chí, Bụt tiếp tục nhìn vào bụi cây bên cạnh. Bụt cho rằng, chỉ cần nghiệm ra chân lý nhỏ của loài cây này thì sẽ tìm ra chân lý lớn.

Đúng như Bụt tưởng tượng, sau vài năm trời quan sát thì loài cây này có một chân lý vô cùng cao thượng. Hoa của loài cây này khá là đẹp. Thế nhưng, trong bốn mùa chúng không bao giờ tỏa ra hương thơm, hay mùi khó chịu nào. Nó giống như một loại hoa không thể hiện sự cao quý, không bị ô nhiễm bởi dục trần. Nó nở hoa làm đẹp cho cảnh vật, làm đẹp cho đời nhưng không bao giờ thể hiện hay đòi hỏi một thứ gì cả. Một cái đẹp quá bình thân, cái đẹp chỉ thể hiện qua sự thấp hèn của một loài cây bụi.

Nhờ điều đó, Bụt ngộ ra chân lý sống, hán cần phải làm gì đó để chuộc lại lỗi lầm, chứ không phải là khur khur một chỗ. Hán phải quên đi lỗi lầm trong đời để làm một người lương thiện.

Bụt đứng lên, việc đầu tiên hán muốn làm là giúp đỡ dân tộc mình khôi phục lại nước nhà. Hán đã thành công, và sau khi đã thực hiện được ước nguyện này, Bụt tiếp tục đi trừng phạt kẻ ác, giúp đỡ người hoạn nạn. Bụt làm một cách lặng lẽ, không cần phải được vinh danh.

Kể từ đó, trong lòng của mỗi người dân Việt, ai nấy đều khắc ghi công ơn và lưu truyền hai chữ “Bụt” “Bụt”.

Lại nói đến bụi cây nơi Bụt quỳ và ngộ đạo. Thực chất nó chỉ là một cây bụi, chẳng có cái tên gì cả. Nhưng để cảm tạ nhân duyên khiến Bụt ngộ đạo nên Bụt đặt tên cho bụi cây là râm bụt. Ý để nói, loại cây này đã râm bóng, bầu bạn cùng với bụt và giúp bụt ngộ ra được chân lý tối cao.

Nhưng bởi vì loại cây này chứa một loại chất nhót, hơn nữa chữ râm có vần điệu giống với chữ dâm, nên người đời còn gọi đây là cây dâm bụt, nhằm chỉ những con người có tính dâm nhưng hiền như bụt.

Còn Bụt thì vẫn luôn giúp đỡ cho đời, chính vì nhờ vào nhân quả này nên tu vi của bụt ngày càng tăng tiến. Nhưng để rồi Bụt nhận ra một điều: “Tuy thiện quả của hán ngày càng nhiều, thế nhưng giác ngộ của Bụt không thể nào hoàn thiện được”

Để rồi vào khoảng thế kỷ thứ 3, khi Phật Giáo du nhập vào Việt Nam, thì Bụt bắt đầu xảy ra nhiều biến hóa.

Một người có tên là Thích Ca Mâu Ni, còn gọi là Phật A Di Đà, có thể nói là Tổ Sư của Phật Đạo, khi thấy được thiện quả và nghiệp duyên nặng nề của Bụt thì ngài đã mở lòng và giúp Bụt giác ngộ.

Vì quá trình ngộ đạo của Bụt có phần giống với Phật, (Phật bên gốc cây bồ đề, Bụt bên bụi cây râm bụt) nên ngài đã đưa Bụt đến một gốc cây Bồ Đề và nói rằng.

- Hồi đạo hữu, người cũng từng giác ngộ như ta, thế nhưng quá trình ngộ đạo của người vẫn còn nằm trong vòng luân quần và nghiệp quả nặng nề. Vậy nên, ta đưa người đến gốc cây bồ đề này, mong người sẽ ngộ ra một thứ gì đấy. Hãy cố gắng ngộ, nó sẽ giúp người ngộ, ta cũng nhờ nó mà ngộ ra nhiều thứ.

Sau khi nói xong, Phật liền rời đi. Để lại nơi đó, một người tên Bụt, ngồi bên gốc cây bồ đề, cố gắng ngộ thêm một đạo lớn.

Cây bồ đề này rất kỳ lạ. Lần đầu tiên Bụt chứng kiến thì đã nghĩ tới điều này. Nó rất đặc biệt, đặc biệt ở chỗ: “Ban ngày hít khí độc, thở ra khí tốt; còn ban đêm thì hít khí độc trở lại rồi thở ra khí tốt. (Đây chỉ là lối diễn giải của Bụt, nếu nói theo ngày nay thì loại cây này hít khí cacbonic và thở ra khí oxi.)

Tiếp theo, Bụt nhận ra loại cây này là loại thực vật già nhất nhưng vẫn có hoa (loài thực có hoa già nhất mà có thể kiểm chứng được tuổi).

Hoa râm bụt thể hiện vẻ đẹp không sắc không mùi, thì cây bồ đề lại cho ta thấy, đây là loại cây có sức sống vô cùng vô tận, nó sinh ra, nở hoa là để làm đẹp mãi mãi cho đời, trường tồn cùng với thời gian. Nó giống như một người cao thượng đi giúp đời mãi mãi, không bao giờ biết mệt mỏi là gì. Nó đứng là một tinh hoa hoàn mỹ, một thiện quả tuyệt luân mãi mãi trường tồn.

Còn rất nhiều yếu tố ẩn chứa trong cây bồ đề. Bụt đã thông hiểu được vô vàn chân lý từ nó. Loại cây bồ đề này mang rất nhiều yếu tố tâm linh, giúp người an tâm, thanh tịnh, dễ ngộ đạo. Hơn nữa, lá của loài cây này có hình trái tim, điều này thể hiện cho một tâm lòng thuần khiết, một tinh thần đại thụ bất diệt, bao dung vô vàn trái tim.

Qua những điều đó, bụt thấy được bồ đề cất chứa một cái gì đó rất cao siêu. Cao siêu đến mức "người hay vật không thể tồn tại giống như thế vào ngày mai, cũng giống như toàn thể vũ trụ."

Cứ thế Bụt nhắm mắt, tịnh tâm, cảm nhận về đạo của mình- con đường mà Bụt đã đi.

Vậy giác ngộ của Bụt là gì? Có giống như Phật không? Tất nhiên là không, nhưng đại đạo như trăm sông đổ về biển. Đạo nào thì cũng là Đạo thôi.

Bụt Đạo được hiểu là một con người bình thường dùng phương pháp khổ luyện để chuyển hóa năng lượng trời đất thành tinh nguyên, rồi trở thành cao nhân. Sau đó, tiếp tục gieo trồng thiện duyên, xóa nghiệp quả. Đến khi khổ luyện thành công, thiện duyên đầy đủ và nghiệp quả không còn thì mới đi đến con đường giác ngộ.

Bụt chính là vậy!

Chân lý nào cũng là chân lý nhỏ.

Chân lý nhỏ góp tạo nên chân lý lớn.

Đạo là chân lý vô biên.

Sau khi giác ngộ thành công, để cảm tạ ân của đức Phật, Bụt quyết định gia nhập vào Phật giáo, để trở thành bậc cao tăng. Nhưng bởi vì con đường tìm đạo của Bụt bất đồng với Phật, hơn nữa cảnh giới giác ngộ của Bụt đã gần như là tương đương với Phật nên việc trở thành cao tăng sẽ rất khó khăn. Điều này cũng sẽ làm lộn xộn đến giáo lý Phật pháp.

Đứng trước lời khuyên chân thành của Phật, Bụt lại trở về với con dân Lạc Việt của mình và lại ra sức giúp đời. Nhưng cái ân của Phật rất lớn, tuy Phật không cần Bụt phải báo, nhưng đã làm người thì phải biết báo ân, mà Bụt thì phải hơn người hàng tỷ tỷ lần.

Do đó, khi Bụt giúp đời thường tự xưng mình là Phật, vì điều này sẽ tăng công đức cho Phật, cho dù công đức của Phật đã là vô lượng chẳng nữa thì Bụt vẫn làm thế.

Ngày nay, dân gian thường lầm tưởng giữa “Bụt và Phật” cũng là do những điều trên. Nhưng ta nên nhớ rằng, trong những lần Bụt xuất hiện thì hình ảnh, quần áo của Bụt không hề mang dáng vẻ của người tu hành.

Nhưng tại sao, Bụt lại có sự trùng với từ Buddha. Đó chỉ là sự trùng hợp giữa ngôn từ, đây cũng chính là một nhân duyên giữa “Bụt” và “Phật”. Có thể nói, quá trình tu luyện của Bụt khác Phật nhưng tâm lòng thì đều như nhau.

Vậy Bụt giáo tại sao không xuất hiện? Bởi vì Bụt đã từng gia nhập Phật giáo nên không muốn lập thêm giáo phái. Tuy nhiên, Bụt Đạo vẫn được truyền lại cho chúng sanh.

Vậy ông Bụt và các đệ tử đã đi đâu? Cái này thì vẫn là một truyền thuyết.

Chớ vội tin điều gì, chỉ vì điều đó là truyền thuyết.

Chớ vội tin điều gì, chỉ vì điều đó thuộc về truyền thống.

Chớ vội tin điều gì, chỉ vì điều đó được nhiều người nhắc đến hay tuyên truyền.

Chớ vội tin điều gì, chỉ vì điều đó được ghi lại trong sách vở hay kinh điển.

Chớ vội tin điều gì, chỉ vì điều đó lý luận siêu hình.

Chớ vội tin điều gì, chỉ vì điều đó phù hợp với lập trường của mình.

Chớ vội tin điều gì, chỉ vì điều ấy phù hợp với định kiến của mình.

Chớ vội tin điều gì, khi điều đó được căn cứ trên những dữ kiện hời hợt.

Chớ vội tin điều gì, chỉ vì điều ấy được sức mạnh và quyền uy ủng hộ.

Chớ vội tin điều gì, chỉ vì điều ấy được các nhà truyền giáo hay đạo sư của mình tuyên thuyết.

Đừng nghe những gì ta nói, đó chính là sai đấy!

Cuộc đời của hán thật sự rất lênh đênh và nhạt nhẽo.

Lúc sáu tuổi, cha mẹ của hán ly hôn, mỗi người một nơi. Hán về ở với ông bà nội.

Lúc bảy tuổi, hán bôn chen vào đời, bán từng tờ vé số để kiếm thêm thu nhập.

Lúc tám tuổi, hán bị bọn Trung Quốc bắt cóc.

Tưởng chừng cuộc đời như vậy sẽ kết thúc trong căn phòng phẫu thuật nội tạng. Ai dè, hán được một người đàn ông cứu giúp, rồi đưa vào trung tâm huấn luyện sát thủ.

Cuộc đời đen tối thì lúc nào cũng đen tối. Tại đây, hán phải nỗ lực học tập tất cả các kiến thức về sát thủ.

Học tập đương nhiên là tốt, tuy nhiên nó chỉ tốt khi người ta thích học tập. Cái độ tuổi của hán, nó quá nhỏ để biết nhận biết học tập là tốt.

Hán chỉ biết rằng, nơi đây chính là địa ngục tầng thứ mười chín. Hán không muốn sống tại nơi đây, không muốn, trăm lần không muốn, ngàn lần không muốn. Hán hi vọng được thoát ra kiểu sống chết chóc hàng triệu lần.

Cuộc đời đâu phải là mơ, nhân sinh thì như một giấc mộng.

Hán vẫn duy trì kiếp sống sát thủ đến năm ba lăm tuổi.

Tại sao? Tại sao hán không thể làm sát thủ đến năm bốn mươi tuổi? Tại vì có một nhiệm vụ đã thay đổi cuộc đời của hán.

Nhiệm vụ: “Đạt một cuốn cổ tịch trên tay của người Pháp”.

Đối với hán, nhiệm vụ nào thì cũng là nhiệm vụ, miễn là phù hợp với hán thôi.

Chỉ có điều cuốn cổ tịch đó có khắc nhưng âm Hán tự.

Hán tự thì hán tự, tuy hán là người Việt nhưng hán cũng là một sát thủ. Hán không ghét ai cả. Những khi cần thiết hán có thể giết tất cả.

Hán không biết nói tiếng hán nhưng hán lại thông thạo chữ Trung - một loại ngôn ngữ cũng từ cách phiên âm chữ hán mà ra. Chính vì lẽ đó, hán hiểu được ý nghĩa của những dòng chữ hán này.

Trên bìa cuốn thư tịch đó được khắc một dòng chữ.

Lạc Việt - Truyền Thuyết Bụt.

Vâng! Cuốn thư tịch này là của Lạc Việt, mà Lạc Việt chính là Việt Nam, điều này không cần phải bàn cãi.

Từ khi làm một sát thủ, hán rất ít khi trở về nước nhà, bởi vì hán đi đến đâu thì nơi đó phải đổ máu, hán là một người Việt nên hán không muốn sát hại người Việt.

Thật ra, hán cũng chẳng có tinh thần yêu nước gì cả, nhưng bởi vì còn một chút ký ức mờ mịt và mộng lung về đất nước mình nên trong thâm tâm của hán vẫn còn chứa đựng những tình cảm khó diễn tả.

Chính xác mà nói, đất nước Việt Nam rất đẹp, lịch sử của dân tộc Đại Việt rất hào hùng. Nó đẹp vô cùng, cái đẹp mà chỉ có trong sách vở.

Hắn cũng chỉ biết tới cái đẹp của đất nước mình thông qua sách vở, những cái xấu, hắn ít biết tới, có lẽ do người ta ít đề cập tới.

Mặc dù hắn biết rất ít, thế nhưng những cái đó chính là một chút nhỏ nhoi mà tâm tư hắn trầm lắng, lúc buồn buồn hắn thường nghĩ đến. Hắn không biết tình cảm là thứ gì cả, lúc nhỏ đã vậy, trưởng thành cũng thế, không ai cho hắn tình cảm cả.

Nói về vấn đề cuốn cổ tịch, lúc ban đầu, hắn cũng định giao cho người đưa ra nhiệm vụ, nhưng khi biết đó là một người Trung Quốc thì mọi thứ liền thay đổi.

Đất nước Việt Nam từ lâu đã vô cùng nhỏ bé nhưng nó chưa bao giờ khuất phục người Trung Quốc cả. Không phải hắn đề cao đất nước của mình, mà sự thật là nó như thế, lịch sử chính là chứng minh.

Tất nhiên, chữ “người” ở đây cũng chỉ nói đến giai cấp cầm quyền của Trung Quốc, chứ thật ra người với người đều như nhau cả.

Nói chung là vậy, hắn cũng không biết lịch sử bao nhiêu, nhưng đã mang dòng máu Việt Nam thì không bao giờ được khuất phục Trung Quốc, cha ông ta đã làm được thì không có lý do gì mà ta không thể làm được.

Không nói tới chuyện phát huy, nhưng ta cần phải biết kế thừa.

Hắn là một người lạnh lùng, một đỉnh cấp sát thủ hùng mạnh nhưng cuộc đời hắn vẫn bị người ta kiểm chế. Chính vì bị cầm chế nên hắn rất thích những con người không khuất phục trước quyền lực, sức mạnh.

Hắn không biết có yêu Việt Nam không, nhưng hắn rất thích các vị anh hùng trong lịch sử Việt.

Nào là Hai Bà Trưng, nào là Hưng Đạo vương, hay là một Hồ chủ tịch đại tài trí. Hắn không thể nhớ hết các anh hùng Việt, họ quá nhiều, có lẽ phải nói đến cụm từ “vân vân và vân vân”.

Hắn nhất quyết, nhất định, không bao giờ trao cuốn cổ tịch cho người Trung Quốc, có rất nhiều nguyên nhân để hắn quyết định như vậy.

Với lý do đó, hắn sắp đặt kế hoạch, tạo ra tình huống để làm thất bại nhiệm vụ này. Hắn biết nếu nhiệm vụ này thất bại thì món tiền trăm triệu USD sẽ không cánh mà bay.

Nhưng tiền không phải tất cả, tiền chỉ quan trọng ở chỗ có nhiều hay ít thôi.

Hắn có rất nhiều tiền nhưng hắn lại không có một chút tình cảm nào. Hắn đang cố tạo cho mình một chút tình cảm, nói đúng hơn là hắn làm theo bản tính của mình.

Hắn bỏ đi phần thưởng và quan trọng nhất là hắn đã mất tất cả chiến tích được ghi nhận trong tập đoàn sát thủ “Bravo”. Có thể nói, quy định của tổ chức rất tàn khốc, nếu như nhiệm vụ thất bại thì chính là tử vong. Ở nơi khi họ còn gầy đó, sát thủ không thiếu, cái thiếu chính là nhiệm vụ.

Nhưng hắn là một sát thủ đỉnh cấp, một nhân vật rất quan trọng đối với tổ chức, nên hắn là một ngoại lệ.

Sau khi đã giải quyết một số vấn đề ở tổ chức, hắn đem giấu cuốn cổ tịch đi, rồi tìm cách đưa về cho tổ quốc mình. Nhưng cũng chính vì điều đó nên hắn bị cô chủ phát hiện ra âm mưu.

Và thế là một kẻ sa cơ, ngàn người truy sát.

Pháp quốc, Trung Quốc và rất nhiều nước hùng mạnh khác cũng ngấp nghé cuốn cổ tịch này. Thế giới hầu như bị cơn sóng ngầm chấn động

Tại sao lại vậy? Nó cũng chỉ là một cuốn cổ tịch thôi mà, nó quan trọng đến thế sao, quan trọng khiến cho lực lượng của các quốc gia phải rung động, quan trọng đến mức khiến tổ chức của chính mình cũng tham gia đuổi giết?

Hắn không biết nó quan trọng như thế nào nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, điều quan trọng mà hắn cần phải làm đó chính là chạy trốn.

Chẳng ai dám chứa chấp hắn cả.

Đất nước của hắn sao? Đứng trước áp lực của vô số các quốc gia lớn thì chẳng ai có thể giúp được hắn. Họ huy vọng hắn đem cuốn cổ tịch cao chạy xa bay. Bởi nếu nó được đưa lên bàn đàm phán để thảo luận việc sở hữu thì kết quả cũng chỉ là “trao không cho kẻ khác”.

Kể từ đó, hắn sống chui sống rùi trong các vùng hẻo lánh. Rồi một thời gian sau đó, hắn tìm được một hang động nhỏ nằm ở miền bắc đất nước. Lúc này, hắn quyết định dừng chân.

Tương đầu như thế là điểm cuối của cuộc đời nhưng ai dè, khi hắn tham thiền thì lại hiểu ra ý nghĩa của cuốn cổ tịch này.

Đây chính là cuốn bí tịch để tu luyện thành Bụt trong truyền thuyết.

Đối với hắn, quyền bí tịch này cứ như than sưởi ấm mùa đông. Hắn cắm đầu vào tu luyện. Hắn sẽ cho tất cả kẻ địch biết.

Hắn không phải là một củ khoai lang thường mà chính là củ khoai tây độc.

Thời gian cứ thế mà lặng lẽ trôi đi. Tu luyện chính là không biết tháng ngày, ngộ đạo chính là không biết đến thời gian.

Ngày hắn xuất quan chính là ngày nức cười nhất của hắn. Một cái ngày mang những con số tuyệt đẹp. Ngày 1, tháng 1, năm 2500.

Nó đẹp tới mức bỏ tay chấm com, què giò chấm nét.

Ôi! Thời gian hắn sinh sống chính là thế kỷ hai mươi mốt! Ôi! Kẻ địch ngày ấy đâu rồi!

Năm trăm năm cứ thế trôi đi, thời gian đúng là khái niệm mơ hồ, khi mộng lung thì chẳng ai có thể nhận biết được thời gian.

Hày....!

Rời động, xuống núi, hắn tiếp tục sống. Sống một cách khô khan, không có mục đích. Và có lẽ đây cũng là một kiếp sống yên ổn nhất của hắn.

Hắn cũng dễ dàng hiểu thôi! Bởi vì với đẳng cấp bây giờ của hắn, nếu người nào đụng chạm vào hắn thì đúng là một đứa xui xẻo, ngu ngốc và có vấn đề.

Mười lăm năm bình thân trôi qua, tại thế giới khoa kỹ này không có gì làm khó được hắn.

Hắn sống rất thanh thản, một cuộc sống mà rất nhiều người hằng mơ ước.

Chỉ có điều, sống bình thân trong một thời gian vô cùng vô tận chính là điều buồn tẻ nhất, tuy đẳng cấp hắn khá cao nhưng cảnh giới ngộ đạo thì sao bằng được Phật tổ, Bụt Tổ.

Cố gắng tìm mục tiêu sống nhưng mà chẳng có lí tưởng nào khiến hắn nhiệt huyết thực hiện cả. Nhớ ngày đó, trước khi tu luyện, hắn tự nhủ sẽ đưa đất nước mình cùng sánh vai với các cường quốc năm châu, bốn bể.

Ấy thế mà, con dân của tổ quốc Việt Nam đã thực hiện điều đó rồi. Bây giờ, đất nước của hắn đã vô cùng mạnh mẽ rồi, nó đã đứng vững trên Lục Địa Á Âu.

Tại sao phải nói là lục địa Á Âu? Tại vì vào lúc này, tất cả các quốc gia ở châu Á và châu Âu đều chỉ do một tổ chức lãnh đạo.

Vẫn còn quốc gia, vẫn còn người điều hành nó, nhưng tất cả phải thực hiện theo pháp luật của tổ chức.

Hắn không quan tâm điều này, ai quản lý cũng tốt, tất cả cũng chỉ là người, tất cả cũng đều có cái tên là người điều hành, hay kẻ quản lý, nặng hơn một chút là người cầm quyền, kẻ thống trị.

Một ngày kia, hắn quyết định, đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới này, muốn tất cả mọi người phải khuất phục. Thế là hắn đã đi theo hướng sai của việc truy cầu sức mạnh.

Nhưng không sao, với đẳng cấp thứ chín trong truyền thuyết Bụt, thì đứng trên cái đỉnh của thế giới này là một điều rất dễ dàng.

Chỉ trong thời gian vài tháng, tất cả những người cầm quyền đều phải khuất phục và làm theo mệnh lệnh hắn. Đó là một điều rất đương nhiên, không ai sinh ra là muốn chết cả.

Thế nhưng tại sao mọi thứ lại nhạt nhẽo đến vậy? Cuộc đời của hắn, số phận của hắn sao mà vô vị thế?

Hắn cần một thứ tình để sống. Ai có thể cho hắn chút tình!

Tình thân thì không có, cha mẹ của hắn....!

Tình yêu thì không thể, quá già rồi...!

Còn tình bạn, một sát thủ thì làm sao có thể hiểu bạn là gì...!

Đứng trên cái đỉnh của thế giới, hắn phải sống tiếp như thế nào đây? Chẳng lẽ hắn cứ mãi đứng trên cái đỉnh này sao?

Không ai có thể chia sẻ cảm giác này cho hắn, bởi chẳng có ai đứng trên cái đỉnh này cả.

Trở lại hiện thực, hắn tiếp tục mục tiêu tu luyện Bụt pháp.

Theo như bí tịch, truyền thuyết về bụt có mười sáu cảnh giới.

Bốn cảnh giới mà người ta có thể đạt được: Luyện hồn thể, Tụ hồn lực, Hóa hồn tinh, Xuất hồn khí.

Năm cảnh giới còn lại của tu bụt giả là: Phá hồn thân, Phân hồn xác, Thoát hồn linh, Sinh hồn cách và Tách hồn bụt.

Cuối cùng, năm cảnh giới cao siêu nhất chính là Thực Bụt, Hậu Bụt, Tiền Bụt, Linh Bụt, Thần Bụt, Bụt Già.

Tất nhiên, đỉnh của đỉnh vẫn luôn là một vị tổ sư khai sinh ra môn đạo pháp này, đó chính là cảnh giới Bụt Tổ.

Riêng hán thì cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới thứ chín “Tách Hồn Bụt”. Nếu như nói theo cách khác thì bây giờ, hán đang là một vị Bán Bụt duy nhất trên thế giới này.

Bởi vì không có mục đích, hán quyết định truy cầu cảnh giới tối cao. Chỉ là hán không biết tại sao hán tu luyện mãi mà chẳng thấy tăng tiến chút nào. Và đây cũng chính là nguyên nhân năm xưa hán xuất quan.

Có lẽ, nếu như đạt tới cảnh giới Bụt thực sự thì ngày mà hán xuất quan phải là năm 3000 mới đúng.

Những cảnh giới tiếp theo này không đơn giản là ngồi không mà tu luyện, nó chính là cần ngộ đạo. Tu nếu không đi đôi với ngộ thì mãi mãi chỉ là luyện thôi!

Bỗng một ngày, hán đạt được một loại công pháp kỳ diệu.

Cái công pháp này cũng trong quyển bí tịch năm xưa, chẳng qua là nó bị người ta dùng thủ pháp tinh vi che giấu. Nếu như không phải hán đã đạt tới đẳng cấp giới cấp thứ chín và vô tình phá vỡ trận pháp che giấu công pháp thì đừng nói là công pháp, đến một thứ gọi là trận pháp thì hán cũng chưa hề biết tới.

Quả thật đây là lần đầu tiên mà hán biết trận pháp là cái gì. Nó rất cao siêu, cao siêu hơn khoa học kỹ thuật tính tế trăm ngàn lần.

Nói chung, hán đã có một loại công pháp kỳ diệu, nhưng để quyết định học loại công pháp này thì chính là một điều vô cùng bức bối, rất khó để lựa chọn.

Loại công pháp này chính là một loại công pháp hại mình mà chẳng ai được lợi cả.

Nó có tên là “Nghịch Trời Sống Lại Pháp Môn”.

Tên cũng như ý nghĩa, loại công pháp này có thể giúp cho người ta xuyên nhập trở lại cái thời còn trong bụng mẹ.

Nghe thì có vẻ tận cùng khủng bố, nhưng cái giá phải trả thì cũng vô cùng khủng khiếp.

Để thực hiện nó, hán phải đánh đổi tất cả tu vi của mình. Đồng thời khi sống trở lại, hán không thể nào tu luyện thành Bụt được nữa.

Có nghĩa là, hán sẽ có cơ hội hiểu được cái mà hán chưa từng nhận nhưng hán sẽ phải mất tất cả sức mạnh và sẽ không bao giờ đứng trên đỉnh của kẻ khác nữa.

Điều này không sao cả, khuất phục người cũng tốt, bị người khuất phục cũng tốt, nếu như người đó là một anh hùng, nếu như hán bị khuất phục một cách chân chính thì chẳng có gì to tát cả.

Hán cần một cuộc sống thật ý nghĩa, cho nên hán quyết định luyện tập loại công pháp này.

Hán một kẻ quá ngu ngốc. Bởi trên đời này không có ai điên rồ mà từ một người làm đỉnh của đỉnh lại tự dung đi làm đáy của đỉnh.

Nhưng ngu ngốc thì sao, điên rồ thì sao? Hán thích làm những chuyện mà hán muốn và tất nhiên cũng chẳng có một ai đủ sức ngăn cản hán được.

Đối với hán, là bụt là người chỉ là một ý niệm thôi. Tất nhiên, ý niệm thành bụt không phải là ý niệm đơn giản, hán đã tìm kiếm ý niệm này rất lâu rồi. Nó vô cùng dài, dài đằng đẵng và cuối cùng hán chẳng có tiến triển gì hết.

Do đó, hán phải tìm cách khác, có thể đạo của đạo chính là phá đạo. Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của hán.

Hán lựa chọn trọng sinh vì hán cho rằng, không phải tự dung mà trong cuốn bí tịch lại chứa loại công pháp điên rồ này.

Lựa chọn, bởi vì đây cũng là mục tiêu để hán truy cầu, để hán khỏi buồn tẻ mà tồn tại.

Chính xác một điều, hán chẳng biết mình cần cái gì cả.

Chân tình sao! Nó là cái gì thế? Hán cần một cái tình để sống, cần một cái tình để hiểu tình là gì!

Hán cố gắng tu luyện loại công pháp này. Nó cũng khá dễ dàng tu luyện. Chắc có lẽ là vì cái gì xấu thì lúc nào cũng dễ dàng nhất.

Một thời gian trôi qua, khi tất cả đã đầu vào đó, hán quyết định làm theo công pháp để quay ngược thời gian. Tất nhiên đây cũng không phải là một vấn đề đơn giản.

Không phải tự dung mà có thể sống lại được, phải cần một nguồn năng lượng cực mạnh, mạnh hơn lực lượng trong cơ thể của hán hàng tỷ lần.

Hắn chắc chắn rằng, nếu như không có một vị cao nhân nào giúp đỡ thì công pháp này chắc chắn là đồ bỏ đi. May mắn sao, ngày mà hắn thực hiện, chính là một thời đại khoa học kỹ thuật tối tân.

Có một năng lượng được tạo ra từ cái gọi là “Siêu Phản Vật Chất”.

Hắn cũng không hiểu cái nguồn năng này cho lắm, nhưng điều đó không quan trọng, hắn chỉ cần một nguồn năng lượng để vận hành trận pháp và công pháp mà thôi.

Nếu như không phải là một kẻ đỉnh của đỉnh thì chắc chắn rằng, cái quá trình tạo ra nguồn năng lượng siêu phản vật chất này không bao giờ thực hiện được.

Rất chi là khỏe, tất cả mọi thứ đã được cấp dưới của hắn chuẩn bị đầy đủ.

Đề rồi, ngày hôm nay, hắn đã bước vào trận pháp này.

Sự ra đi của hắn, chắc chắn sẽ có người buồn, nhưng kẻ vui mừng thì vẫn là đa số.

Ầm... ầm... ầm~~~~!

Từ một nơi xa xăm trong vũ trụ.

Ầm... ầm... ầm~~~~!

Hàng loạt tiếng nổ khủng khiếp vang lên.

Ầm... ầm... ầm~~~~!

Ánh sáng hoàn toàn bị dập tắt.

Tất cả chỉ còn lại màu đen huyền bí của vũ trụ.

Hắn đã đi, đi thật rồi!

Không ai biết hắn đi đâu cả. Tất cả chỉ làm theo sắp xếp của hắn.

Nhưng trời biết đất biết và hắn biết. Hắn đang đi xuyên qua thời không của luân hồi.

Không có ngôn ngữ nào để miêu tả quá trình này cả. Nó cứ như một cái không thể nào diễn tả.

Những thứ kiểu này chính là vậy. Thời không cũng vậy, luân hồi cũng thế, một cái thì thực chất không tồn tại, còn một cái thì mờ mịt mông lung.

Nhưng có một thứ mà hắn có thể cảm nhận được, nguồn năng lượng được tạo ra đã đem linh yếu ớt lúc nhỏ của hắn, chuyển nhập nó qua một thời không song song.

Tại hành tinh tồn tại song song này, linh hồn song song của hắn được chuyển vào một đứa trẻ vừa mới chết. Sau đó, linh hồn của chính hắn – linh hồn lúc hắn còn trong bụng mẹ - được nhập vào nhân vật song song mới bị tách linh hồn.

Cuối cùng, linh hồn chính thức của hắn cũng xác nhập vào thân thể chính thức của mình. Đây là kết quả không tồi chút nào.

Quá trình này cũng khá lợi cho nhân vật là hắn, thế là đã tồn tại ba người như hắn, tuy hơi khó hiểu nhưng điều đó không quan với một kẻ từng là sát thủ như hắn.

Linh hồn thời bé của hắn cũng tốt, linh hồn song song cũng tốt, tự đối xử với mình như vậy cũng tốt, giúp một đứa bé có thể tồn tại cũng tốt (đứa bé này được dịch chuyển linh hồn song song vào). Mọi thứ đều không sao cả, bởi tất cả đều tốt.

Quan trọng là hắn đã được trọng sinh, quan trọng là hắn đã được sống lại.

Dù lịch sử sẽ khác đi một chút nhưng rồi hắn cũng sẽ hiểu một số thứ chưa được hiểu.

Đơn giản như tên của hắn. Tại sao hắn lại có tên?

Hắn tên là Nguyễn Đại Mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2: Đại Mạnh Lại Ra Đời

Khi mang thai và cũng tại trong bầu thai của một bất kỳ phụ nữ nào đều ẩn chứa một quá trình diễn hóa các luồng khí tiên thiên (khí trước) vô cùng kỳ ảo và huyền bí mà ngay cả khoa học vẫn chưa thể nào giải thích được. Nhưng nếu miêu tả một cách khách quan và khái quát thì vào thời kỳ đầu của các thai nhi, các chùm khí tiên thiên sẽ lượn lờ, bao bọc một sinh mệnh nhỏ, rồi chậm rãi xâm nhập vào tận trung tâm của sinh mệnh. Tiếp theo đó, các luồng khí sẽ từ từ nhỏ dần cho đến khi bị hòa tan hoàn toàn.

Nó hòa tan cốt yếu là để bồi bổ cho thân thể của sinh mệnh vào thời kỳ còn chưa định tính, định hình.

Tất nhiên, nếu như vào thời kỳ thai nghén thì ta không thể luyện hóa được loại khí tiên thiên này. Có lẽ đây là một quy luật của tự nhiên, có nghĩa là nó chỉ có thể tự thâm thấu vào trong cơ thể, để rồi ngay lập tức sau đó, nó sẽ tự động chuyển hóa thành khí hậu thiên (khí sau).

Mà đã thành khí hậu thiên thì sẽ mãi mãi sẽ là hậu thiên. Dù sau này, người ta có cố gắng chuyển hóa thành tiên thiên như thế nào thì nó cũng sẽ không bao giờ tinh thuần như khí tiên thiên nguyên chất.

Đối với Nguyễn Đại Mạnh, hẳn thực sự không thể hấp thụ luồng khí tiên thiên này được. Không phải là hắn không muốn, mà là linh hồn của hắn đã bị tác dụng phụ của Nghịch Trời Sóng Lại Pháp Môn cưỡng chế. Hắn không thể tu luyện công pháp trong truyền thuyết được nữa.

Cho dù hắn có cố gắng và mài mò tìm cách hấp thụ thể nào chăng nữa thì cũng không thể thực hiện được.

Mà thôi!

Hắn cũng chẳng muốn thờ dài làm gì. Hắn tự nhủ, nếu đã đổi lấy kiếp sống này thì hắn đành phải chấp nhận thôi. Cứ coi như đây là một trò chơi, mà đã chơi thì ắt phải chịu.

Cũng không biết bao lâu, thân thể của hắn đã chậm rãi phát triển đầy đủ. Đương nhiên, quá trình này rất chậm rãi, chậm đến mức mà chính hắn cũng không thể cảm nhận được.

Làm một sinh mệnh trong bầu thai tối tăm và ẩm ướt này, thời gian đúng là một khái niệm mờ mịt thật. Hắn thật sự không biết mình đã ở trong này đã đúng chín tháng mười ngày chưa.

Thế nhưng một quá trình làm hắn cảm nhận được là mình sắp chào đời.

Rất đau!

Không biết trên đời này còn có người nào cảm nhận rõ ràng được quá trình chào đời như hắn không? Cũng có thể, hắn là người duy nhất.

Ừ oe! Ủ oe...!

Đau đến mức bật khóc ra?

Thật ra, hắn có thể nhịn được, cái đau này cũng chẳng đáng bao nhiêu ký lô cả. Hắn khóc chính là để mình giống như những đứa bé bình thường khác mà thôi. Hắn không muốn bị người ta vỗ mông rồi mới khóc.

Sát thủ! Loại người này chủ yếu là những thành phần tự ngược và biến thái. Hắn thừa nhận mình có chút biến thái, nhưng hắn quyết không bao giờ tự ngược.

Chột! Ngay sau khi hắn vừa khóc vài tiếng chào đời thì liền bị một người đàn bà bế lên. Tất nhiên là hắn biết, người ta đem hắn đi lau chùi, do đó hắn im lặng, không hề khóc nữa.

- Lan! Em có sao không? Là trai hay gái?

Đó là giọng nói của một thanh niên khoảng hai sáu hai bảy tuổi, trông có vẻ cũng khá đẹp trai; có điều người này cũng không được phong độ cho lắm.

Nằm bên chiếc giường được che phủ bởi mùng màn, bốn bên nức mùi dầu chuối (dầu đẽ), một người con gái có gắng mở miệng.

- Là con trai! Cô Thương và mẹ em đã đem nó đi lau chùi và làm vệ sinh cho nó rồi! Em mệt quá!

Mở lời xong, người con gái im lặng để hít thở.

Quá trình sinh con đẻ cái này rất chi là khổ, rất chi là đau đớn. Chi là đối với một người con gái Việt thì chuyện này cũng rất chi là bình thường.

Lần đầu tiên thì rất đau, còn những lần sau, tất nhiên cũng khá đau, nhưng rồi người ta cũng quen nó dần dần thôi.

Tuy thời đại này đã có kế hoạch hóa gia đình nhưng với một người phụ nữ ở thôn quê như nàng thì sinh dăm ba đứa là một chuyện chẳng có gì sai cả.

Đại Mạnh được bế vào, thân thể của hắn đã hoàn toàn sạch bóng, tròn trịa, nhẵn nhụi. Lúc này hắn đã được chuyển cho người phụ nữ có vẻ hơi già, chắc cũng khoảng gần năm mươi rồi. Hắn đoán người này, có lẽ là bà ngoại của hắn.

Đứng bên cạnh người con gái, người đàn ông thấy thế, liền hấp tấp chạy lại. Sau đó hắn nhìn mẹ vợ của mình một chốc, tất nhiên cũng khá lúng túng nhưng rồi cũng lập tức nói.

- Mẹ cho con ẵm thằng bé một lát được không!

- Cái thằng này! Cái gì cũng phải từ từ chứ, mẹ cũng chỉ vừa mới ẵm nó có một chút.

Tuy là nói thế nhưng người phụ nữ này vẫn vui vẻ trao đứa bé cho người thanh niên.

Nhẹ nhàng ẵm đứa bé vào lòng, người thanh niên này cúi đầu xuống, hít hít khuôn mặt của con trai mình. Đồng thời tay của hắn cũng táy máy xăm soi trộm của cu cậu.

- Ha ha! Thật sự là con trai. – Người thanh niên hớn hờ nói.

“Có trộm không lẽ là con gái.” Đại Mạnh bực bội, nắn thăm trong bụng. Hắn có một chút gì đó khó chịu trong người. Có lẽ là do mấy cọng râu của người cha này cứ cọ vào khuôn mặt của hắn, đáng ra thì cũng không sao, nhưng mà, vì người ta chỉ có vài sợi râu que nên làm hắn có cảm giác nhột nhột. Đặc biệt, hắn rất tức tối với hành động vuốt trộm của cha mình.

Hắn thật sự không quen cái cảm giác này. Từ trước đến giờ, đây chính là điều khó hiểu nhất của hắn, nếu như rơi vào một trường hợp khác, thì chắc chắn, hắn sẽ rất tức giận, thế nhưng bây giờ thì hắn chỉ bực bội thôi.

Mới nhận được hơi ấm của cha mẹ thì ngay lập tức có mối liên hệ của chữ tình hay sao?

Mà thôi, hắn cũng không so đo việc này lắm.

Hắn chú ý nhìn thật kỹ khuôn mặt của cha mẹ mình. Thật ra, hắn cũng đã từng nhìn thấy họ rồi. Một người thì tên là Nguyễn Đại Hùng, còn một người thì tên Võ Thị Lan.

Hắn nhớ, năm mình hai mươi lăm tuổi, trong khi làm một nhiệm vụ, hắn thừa dịp rảnh rỗi mà quay trở lại Việt Nam để tìm kiếm cha mẹ của mình. Hắn cũng chỉ muốn biết, cha mẹ mình là người như thế nào thôi.

Hắn hy vọng người ta vẫn nhớ đến hắn, chỉ một chút nhưng hắn đã làm, không ai nhớ đến hắn cả. Cha mẹ hắn đã mỗi người một nơi. Người cha thì lấy vợ tại Tp. Hồ Chí Minh và làm ăn sinh sống tại đó luôn, tuy không được giàu có cho lắm nhưng cũng tạm gọi là khá giả.

Còn mẹ hắn, nghe đâu là cưới chồng Việt Kiều, đang định cư tại nước Mỹ, chuyện này thì sau khi về Việt Nam, hắn mới biết được. Mà bởi vì có rất nhiều nhiệm vụ tại nước Mỹ nên hắn cũng nhìn thấy mẹ của mình vài lần. Tất nhiên, hắn chỉ lặng lẽ quan sát thôi. Không phải là hắn sợ gò bó, sợ người ta dùng người thân để uy hiếp, mà chẳng qua là, hắn không muốn nhìn mặt họ.

Người ta đã sống hạnh phúc, ấm no, mọi thứ đều đầy đủ, họ đâu có còn nhớ đến một người con mà họ đã bỏ rơi. Thế thì tại sao hắn phải gặp mặt họ.

Tuy nhiên, đó cũng chỉ là suy nghĩ thiếu nhận thức lúc đó thôi. Sống càng lâu thì hắn càng hiểu nhiều, mọi chuyện có lẽ không đơn giản như hắn từng tưởng tượng.

Tại sao cha mẹ hắn ly hôn, hắn còn quá nhỏ để hiểu được chuyện đó, mà cho dù hiểu được chút gì đi nữa, thì sau này, những dòng ký ức đó cũng khá là mờ hồ.

Còn giờ đây mọi chuyện đã khác, hắn đã đánh đổi mọi thứ để làm lại từ đầu. Hắn không biết sẽ hiểu được bao nhiêu, nhưng hắn chắc chắn là sẽ hiểu được một số thứ. Hắn cũng không biết sẽ thay đổi được bao nhiêu nhưng chắc chắn là sẽ thay đổi rất nhiều.

Chẳng có gì ân hận cả, hắn cũng chỉ là kẻ mồ côi đáng thương mà thôi!

- Lan! Giờ chúng ta nên đặt tên con là gì đây? Anh nghĩ là đặt tên Dũng đi. Anh tên là Hùng, nó tên là Dũng, ghép lại là Hùng Dũng, có vẻ khá là hay.

Người con gái tên Lan nghe vậy mỉm cười, nhẹ nhàng nói lại.

- Hay là tên Điệp đi, Lan và Điệp có vẻ hay hơn.

- Hừ! Nó là con em, chứ có phải người yêu của em đâu mà đặt tên Điệp. Đặt tầm bậy, người ta cười thúi mũi đấy. – Hùng bực bội nói.

- Nhưng mà có sao đâu, con của em còn tốt hơn người yêu của em khối lần.

- Em đang nói đùa anh đấy à! Anh...

Đứng bên cạnh, nghe con gái và con rể của mình tranh cãi, người phụ nữ - Võ Thị Hồng liền lên tiếng.

- Hai đứa con đừng có bá la bá lổp, việc đặt tên này phải bàn bạc kỹ với mọi người, phải xin keo của ông bà. Đặc biệt là chờ ông bà nội của thằng bé đến, rồi sau đó hẵng tính tiếp.

Lại là mấy cái tập tục này!

Hùng và Lan đành im lặng nhìn nhau, không dám lên tiếng nữa. Nói thật, vì hai người cũng thuộc thành phần trí thức nên hai người cũng không mặn mà với mấy cái tập tục cổ lỗ hủ này cho lắm.

Nằm trong lòng của người mẹ, Đại Mạnh cũng yên lặng, không hề nháo. Đối với hắn, tên gọi là gì cũng tốt, Hùng cũng được, Điệp cũng chẳng sao, tất cả cũng chỉ là cái tên gọi mà thôi.

Nhưng giờ đây, hắn đã biết, cái tên Mạnh này, không phải là do cha mẹ của mình đặt.

Nếu vậy thì ai đã đặt tên cho hắn.

Mà thôi, điều này chẳng to tát gì cả, cứ đặt thoải mái, miễn đừng đặt tên hắn là Chó, là Cu... là được.

Tất nhiên, chỉ là suy nghĩ của hắn thôi. Bởi bây giờ, hắn làm sao có thể thay đổi lịch sử được.

Thế nên, Nguyễn Đại Mạnh là chắc chắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Lý Do Khiến Cha Mẹ Đại Mạnh Ly Hôn

Sống lại được ba năm, nghĩa là Đại Mạnh đã được ba tuổi.

Tất nhiên, cũng chỉ miễn cưỡng gọi là ba tuổi, chứ một thân thể trẻ thơ mà có một linh hồn ác ma thì không thể gọi là ba tuổi được.

Nói chung, chỉ cần một lý do để trẻ lại thì người ta sẽ tự sướng mà chấp nhận.

Đại Mạnh là một sát thủ, nhưng hắn cũng là một con người. Hắn không biết mình có tinh thần tự sướng không, nhưng hắn biết là mình không muốn già đi.

Ai cũng vậy, điều này không chỉ dành riêng cho hắn. Có thể nói, cả cha hắn cũng là một người như vậy.

Ba năm trời sống cùng với cha mẹ, nói chung là hắn cũng có thể cảm nhận được một cái gì đó. Nó giống như cái gì nhỉ? Có đôi lúc, hắn tự hỏi với lòng, đây chính là tình cảm sao, đây chính là tình thân sao?

Hắn không thể nói lên cái thứ tình này được, không phải là hắn ngu ngốc, mà thật sự đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được.

Chắc có lẽ chân tình không phải là những cái vĩ đại mà người ta thường tưởng tượng. Nó là cái rất nhỏ bé, nhỏ bé vô cùng.

Ví như, tình mẹ là lúc hắn cảm thấy đói, mẹ hắn sẵn sàng vạch trần bộ ngực ở nơi đông người để cho hắn uống sữa. Người mẹ chính là vậy, cái sĩ diện một thời tuổi trẻ đã qua rồi.

Ví như cha hắn, ông ta là một người ưa thích sự sạch sẽ, có vẻ cái tính này rất giống những thằng bóng, thế nhưng, khi hắn tè bậy thì cha hắn sẵn sàng chùi mông. Tất nhiên, đây chỉ là trường hợp bất khả kháng thôi. Không lẽ, một kẻ mấy trăm tuổi như hắn lại phải đi tè bậy sao. Chẳng qua là khi hắn báo hiệu tè mà không ai biết thì đành tè ra vậy.

Nhịn lâu cũng là một vấn đề!

Ba năm qua, có rất nhiều cái mà hắn cảm nhận được. Cuộc sống này rất bình an và hạnh phúc, hắn đã đưa ra một quyết định có vẻ ngu ngốc nhưng nó lại là một lựa chọn vô cùng chính xác.

Lại nói về cha hắn, năm nay cũng chỉ mới hai mươi chín tuổi, nói chung là còn khá trẻ. Và bởi vì cha hắn đã trở thành cha nên cũng không còn sung sức

như mấy năm trước nữa. Nhưng ông ấy có vẻ như rất thích trẻ lại, chắc có lẽ trẻ thì có thể vui vẻ cùng nhiều kẻ.

Năm tháng như thắm thoát thoi đưa. Chớp mắt một cái, tưởng chừng như đang còn đàn đúm nhậu nhặt cùng bạn bè, thì khi mở mắt ra, cha hắn đã phải treo giò vất cổ đi làm ăn.

Ôi! Sự đời không phải là mơ, nhân sinh như một giấc mộng. Mới ngày nào còn vô câu vô thức thì bây giờ đã đa sầu đa lo rồi.

Nhưng sầu thì sầu, lo thì lo, còn nhậu thì ta vẫn nhậu.

Một người sống trong cảnh thôn quê thì nhậu chính là thói quen khó bỏ. Tuy nói nhậu là cái tốt của đàn ông nhưng với đàn bà thì nó đã quay ngược một trăm tám mươi độ.

Có thể nói, đây chính là cái lý do lớn nhất khiến cho cha mẹ của hắn hay cãi nhau um sùm.

Đại Mạnh cũng khá là bất đắc dĩ, bởi độ tuổi như bây giờ của hắn cũng chẳng giúp được gì cả.

Có đôi lúc, cha mẹ cứ nghĩ hắn là một thần đồng, thế nhưng, một thần đồng còn nhỏ tuổi thì lời nói chẳng có ký lô nào hết.

Đơn giản, đối với người lớn, con nít thì biết cái gì.

Ngồi trên chiếc giường, hắn chống cằm nhìn người mẹ xinh đẹp của mình đang ngồi đếm tiền. Có vẻ như tiền hơi nhiều nên ngồi đếm hơi lâu.

Nhìn lướt qua, hắn cũng cảm chừng là khoảng hơn ba triệu gì đó, nếu như với theo tỉ giá đồng đô la bây giờ thì khoảng hai trăm.

Hai trăm đô, đối với một gia đình bình thường thì có vẻ là khá nhiều nhưng với một kẻ từng cầm trên tay vài chục triệu đô thì nó chẳng là cái gì cả. Tất nhiên, bây giờ thì hắn cũng chẳng có gì cả, cũng là một kẻ trên răng dưới háng mà thôi.

Nói về công việc của cha mẹ hắn, vì họ là thành phần trí thức thời xa xưa nên công việc cũng tạm ổn. Chỉ là hai người, một thì mới hoàn thành lớp chín, còn một thì mới học xong lớp tám. Thế nhưng điều này cũng rất đang khâm phục, bởi vào cái thời còn ăn khoai lang hấp com thì để học tới đó cũng chẳng phải là một chuyện dễ dàng gì.

Nếu đem đi so sánh vào năm 1995 này thì không là gì cả. Tuy nhiên, ở vùng thôn quê này và cũng tại thời điểm này, những kẻ bỏ học giữa chừng vẫn còn nhiều vô số.

Nhờ có được cái bằng tốt nghiệp trung học cơ sở, nên hiện giờ cha hắn được làm cán bộ cho xã, nghe danh thì đúng là công nhân viên chức nhà nước, công việc cũng tạm ổn nhưng đồng lương thì chẳng đáng bao nhiêu. Nếu như không có tiền thưởng thêm thì sáu trăm ngàn một tháng là chuyện bình thường như nước mưa không đường.

Còn mẹ hắn, hiện đang làm kinh doanh. Nói là đi buôn bán thì chính xác hơn. Công việc này cũng hơi vất vả, mẹ hắn phải chạy xe lên vùng cao để chở hàng xuống vùng xuôi bán. Thông thường thì một tuần, mẹ hắn cũng chỉ đi đi về hai lần thôi. Nghe đâu thì lên tận Tiên Phước và Bắc Trà My thì phải.

Nói chung là mẹ hắn rất vất vả, số tiền kiếm được cũng không lớn cho lắm nhưng đây chính là nguồn thu nhập chính của gia đình này. Đặc biệt, nhờ vào những đồng tiền mồ hôi nước mắt của mẹ hắn nên cái nhà này mới có chút danh tiếng tại xã Duy Vinh. Và cũng nhờ có những đồng tiền này, cha hắn mới có vốn để mà ăn nhậu.

Đại Mạnh không ghét những người ăn nhậu, nhưng hắn cũng chẳng có ưa thích gì. Nếu nói theo suy nghĩ trong lòng, thì đây là cha của hắn, cho nên hắn cũng có một chút gì đó gọi là khó chịu.

Là một kẻ đàn ông, đã không làm ra được bao nhiêu, ấy thế mà lại còn hay nhậu nhẹt, đánh đập vợ của mình nữa.

Có những đêm, mẹ hắn ngồi ôm hắn rồi khóc. Tiếng khóc thâu đêm, mẹ hắn bị đánh đập như từ, đau thì tất nhiên là rất đau, nhưng uất ức là nỗi niềm khó tả.

Những lúc đó, những lúc mà mẹ hắn khóc, hắn thật sự chẳng biết làm gì để an ủi mẹ.

Hắn chỉ đành làm theo quán tính, nhẹ nhàng dùng tay lau lau những giọt nước mắt của mẹ, an ủi mẹ bằng cách kể những câu chuyện cười để kể cho mẹ nghe.

Mẹ hắn cười, nhưng nụ cười còn méo mó hơn khóc. Hắn cũng vậy, hắn cũng muốn khóc, tuy nhiên, điều đó thật khó khăn đối với hắn. Nếu như thật sự là một đứa trẻ thì hắn đã khóc rồi.

Đơn giản, khóc cùng một người chính là cách an ủi lớn nhất đấy!

Miệng hắn đắng chát vì điều này, tim hắn quặn đau.

Tại sao thế, hắn tự hỏi, những ký ức này đã đi đâu. Nếu ngày đó, những điều này còn lưu lại trong tâm tư, thì làm sao hắn không để cho mẹ mình biết, đứa con của bà ta vẫn đang còn tồn tại.

Hắn hồi hận lắm, tại sao vậy, tại sao ngày đó hắn lại không gặp mẹ mình!

Để kìm chế nỗi ân hận này, hắn tự đặt ra một lý do, lúc đó hắn chỉ mới ba tuổi, ngày đó hắn là một sát thủ lạnh lùng.

Sinh ra làm đàn bà thật là khổ!

Phải đơ lưng ra mà cày cuốc nhưng chẳng dám hó hé gì nhiều.

Tất nhiên, ở đây chỉ là trường hợp dành riêng cho mẹ hắn thôi, đây cũng là cái cảnh éo le dành cho những người con gái nơi thôn quê thôi.

Xã hội có tuy có rất nhiều người phụ nữ yếu đuối, nhưng cũng không thiếu những người phụ nữ biết vùng lên.

Trở lại hiện thực!

Vào lúc này đã là 10h đêm, ngày 20 tháng 9 năm 1995.

Hắn đang ở tại nơi quê cha đất tổ của mình, đó là thôn Hà Mỹ, xã Duy Vinh, huyện Duy Xuyên, tỉnh Quảng Nam, thuộc miền trung Việt Nam yêu dấu.

Nói đúng hơn, vào lúc này, ở đây không phải là tỉnh Quảng Nam, mà phải gọi là tỉnh Quảng Nam- Đà Nẵng. Tỉnh này được thành lập vào tháng 2 năm 1976 do hợp nhất tỉnh Quảng Nam và Quảng Đà.

Tuy nhiên, cứ gọi là Quảng Nam đi, dù sao thì từ ngày 6 tháng 11 năm 1996, khu vực này sẽ được tách ra thành tỉnh Quảng Nam và thành phố Đà Nẵng trực thuộc trung ương .

Nghĩa là chỉ còn một năm nữa thôi thì hai đứa sẽ chia tay. Để rồi sau đấy, Đà Nẵng phát triển thành trung tâm kinh tế, trở thành một trong những trung tâm văn hoá, giáo dục, khoa học và công nghệ lớn của khu vực miền Trung - Tây Nguyên. Tiếp theo đó, Đà Nẵng hiển nhiên lên ngôi “thành phố lớn thứ 4 của Việt Nam”, đứng sau thành phố Hồ Chí Minh, Hà Nội, Hải Phòng. Và đặc biệt Đà Nẵng là một trong 3 đô thị loại 1 trực thuộc Trung ương của Việt Nam (cùng với Hải Phòng và Cần Thơ).

Ấy thế mà quái thay, khi hai đứa chia tay, một đứa thì phát triển rực rỡ, còn một đứa thì cà lắt phát phơ. Cũng chẳng biết anh ấy có nở nụ cười cao thượng nào khi nhìn lại và dõi theo vẻ đẹp, cuộc sống ngày càng rực rỡ của em ấy không.

Mà mặc kệ những điều này, Đại Mạnh cũng không quan tâm lắm, cũng chẳng muốn nhân cơ hội này mà kiếm chút. Kiep trước, hắn đã bôn chen quá nhiều, cho nên kiep này hắn sẽ sống theo kiểu “thật hạnh phúc”.

Tất nhiên, hạnh phúc thường đi đôi với quyền lực, tiền tài...!

Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ của những người thích thú cái đó, chưa được đứng trên cái đó.

Với Đại Mạnh thì hắn tự hiểu mình cần gì và tiếp theo sẽ làm gì.

Việc thứ nhất của hắn, chính là tìm cách để gia đình của mình khỏi tan vỡ. Hắn sẽ quyết tâm, quyết tâm để lịch sử không thể nào tái diễn được.

Bỗng vài tiếng lóc cóc ở nhà trên.

Hắn vội vàng chạy lên mở cửa, bởi hắn biết, ba của hắn đã về.

Ngày nào cũng thế, ngày nào cũng vậy, ngày nào ba hắn cũng về giờ này cả. Ông quả đúng là một nam nhân đích thực, là một dân nhậu “phờ rờ”!

Hay thay, hôm nay có một điều khác lạ, với cái lỗ mũi nhạy cảm của hắn, thế mà lại không nghe được mùi rượu xung quanh.

Hắn mở cửa!

Cha hắn mỉm cười rồi xoa đầu hắn.

- Con chưa ngủ à!

- Dạ! – Đại Mạnh trả lời.

- Uhm! Xuống ngủ với ba nào!

Không đợi Đại Mạnh trả lời, ba của hắn đã bế hắn lên rồi mang xuống nhà dưới. Đương nhiên, Đại Mạnh cũng yên lặng, không tỏ vẻ gì hết.

- Em còn tính toán sổ sách à!

Vừa xuống nhà dưới, thấy vợ của mình còn đang tính toán bên đồng tiền và đồng giấy tờ, Đại Hùng liền lên tiếng hỏi thăm.

Ngẩng đầu lên nhìn chồng mình, Lan “ừm” một tiếng rồi tiếp tục cặm cùi.

Nhưng sau đó, dường như cảm thấy điều gì khác lạ, nàng lại ngẩng đầu lên, chớp chớp ánh mắt, chăm chú nhìn chồng

Hôm nay, hình như chồng mình không say rượu thì phải!

- Em làm gì mà nhìn chăm chú thế! Tối nay, có một chút chuyện nên anh em không có tụ tập. – Đại Hùng vừa gãi gãi cái đầu vừa trả lời.

Thì ra là vậy, hóa ra là thế. Tại cầu thủ bị treo giò nên đội hình ra sân bị lủng củng. Lan trầm mắng trong lòng, rồi tiếp tục tính toán sổ sách.

Mà thật ra, tuy là nàng đang mắng thầm trong lòng như vậy nhưng tâm trạng của nàng khá là vui vẻ. Bởi không có một người phụ nữ nào lại mong muốn chồng của mình ngày nào cũng say xỉn hết.

Mà cũng do cái vụ say xỉn của chồng mình nên gia đình của nàng không được hạnh phúc cho lắm!

Chính xác mà nói, chồng của nàng khá hiền lành. Chỉ là khi có rượu vào thì đa số đàn ông đột nhiên biến chứng. Nếu say về mà ngủ thì chẳng sao cả, ấy thế mà có nhiều người say rồi thì lại nhảm nhây, dai như đũa. Ấy thay, chồng nàng lại là một người như thế.

Thật là dễ học máu!

Có đôi lúc, nàng cũng cố gắng nhịn xuống, cố gắng mặc kệ. Nhưng đâu phải lúc nào cây muốn lặng thì gió sẽ chịu ngừng.

Nói là không nên chấp nhất với những kẻ say rượu. Nhưng mình không chấp nhất thì người ta lại chẳng bỏ qua. Nàng cũng chẳng biết vì cái gì mà những người say này cứ thích chấp nhất, nói chuyện lung tung. Có những hôm, Đại Hùng đánh nàng là vì tự dưng hấn khui lại chuyện khơi khơi.

Hấn rất vô lý, hấn như bị trúng tà!

Sống bên nhau càng lâu thì nàng đã xem chồng mình là người như thế. Để rồi thời gian cứ tích tụ làm đôi khi nàng tự hỏi với mình, nàng có còn yêu hấn không?

Haizzz~~! Đã lỡ kết hôn rồi thì đành cam chịu vậy!

Có vẻ như nàng rất yếu đuối!

- Em đang nghĩ gì vậy, sao không tập trung tính toán, cứ ngồi cắn móng tay thì lúc nào mới xong. – Đại Hùng lên tiếng trách móc.

Nghe vậy, Lan “à” lên một tiếng, loại bỏ đi suy nghĩ, tiếp tục công việc.

Bỗng một làn gió mạnh cuốn bay những tờ giấy lên. Nàng giật mình, chụp lấy chúng, rồi hô lớn.

- Anh làm gì vậy? Tự nhiên bật quạt lên làm gì?

Đại Hùng nghe vậy, vội vàng tắt quạt rồi nói:

- À! Thấy em có vẻ nóng nực nên bật quạt cho em mát đó mà!

- Anh rảnh quá! Giờ này mà nóng cái gì nữa! Anh làm bay hết giấy tờ của em rồi nè! – Lan bức bối, nói.

- Ha ha! Cho anh xin lỗi, thế mà anh cứ tưởng

Hùng vội cười trừ vài tiếng, nhìn xuống gầm tủ quần áo một lần nữa, sau đó bước tới giường ngủ. Lúc này hấn không dám làm mấy chuyện bậy bạ nữa.

Nghe chồng xin lỗi, Lan cũng không nghĩ nhiều. Nàng nhanh chóng sắp xếp lại giấy tờ, rồi cố gắng hoàn thành công việc.

Thế nhưng có một người hiểu hành động của Hùng, hấn đã chứng kiến tất cả. Đó chính là Đại Mạnh, không phải hấn thì còn ai vào đây nữa chứ.

Vừa rồi, hành động của cha hấn thật là dứt khoát. Mở quạt lên, tập trung vào một vật, rồi thổi bay mọi thứ, để rồi sức gió tập trung vào một vật, khiến nó chui xuống gầm tủ. Thật đúng là gọn và lẹ.

Đại Mạnh thầm thờ dài trong lòng, hấn cũng không biết nói gì thêm nữa. Bởi cái vật bị cha hấn dùng quạt thổi bay có màu xanh xanh. Màu xanh xanh của tờ năm chục ngàn.

Hấn trở mắt nhìn cha của mình, lắc lắc cái đầu.

Cha hấn thấy thế liền tròn mắt hù dọa, ý bảo là, nếu mẹ con mà biết thì con chết với cha.

Hù hấn sao? Cha hấn đang hù dọa một đĩnh cấp sát thủ đấy! Đại Mạnh cũng chỉ cười khở, hấn cũng không điên và cũng chả rảnh mà đi tò te với mẹ hấn làm gì. Hấn biết nếu không trình báo thì sẽ có lỗi với mẹ mình. Chỉ là hấn cũng không muốn mọi thứ phức tạp hơn.

Hắn biết, cha hắn làm vậy là thiếu tiền ăn nhậu thôi. Nếu như không chôm được thì người ta cũng sẽ xin thôi. Bởi vậy, nói ra làm gì, nói ra thì mẹ hắn sẽ buồn hơn.

Việc quan trọng của hắn vào lúc này, là tìm cách cho cha bỏ thói nghiện rượu.

Hắn nghĩ, đây là nguyên nhân khiến cha mẹ hắn phải ly hôn.

Đương nhiên là hắn có cách rồi. Nên nhớ, Đại Mạnh là kẻ đến từ ngày mai, từ kiếp trước. Do đó hắn biết có một bài thuốc Nam có thể chữa trị bệnh nghiện rượu. Nó có tên là “thuốc trị nghiện rượu”, được phát hiện vào thế kỷ 23 và lưu truyền đến tận thế kỷ 25.

Lúc mới đầu đáng lẽ hắn cũng không biết. May mắn là, trong khoảng thời gian hắn nhàm chán thì hắn có cái tật dùng rượu để lãng quên thời gian và rồi hắn uống riết thì liền trở nên nghiện rượu. Để rồi nhờ có một người con gái cho hắn dùng loại bài thuốc này nên hắn mới biết đến nó. Đương nhiên, cũng phải nói là do hắn tò mò về chuyện mình đã uống loại thuốc gì nên đi tìm hiểu thôi.

Hắn rất rảnh rỗi để đi tìm hiểu mấy cái chuyện nhàm chán này.

Đột nhiên, hắn lại có một nỗi niềm khó diễn tả, một ý nghĩ lóe lên trong đầu của hắn: “Người con gái đó giờ như thế nào rồi?”

Hắn cười khổ trong lòng, sao tự dưng hắn lại “biết nhớ” nhỉ! Nhàm chán quá rồi!

Nhưng trong khi đang nhớ thì hắn làm sao có thể quên được!

Người con gái đó cũng là một người bị cha mẹ bỏ rơi. Không biết người làm cha làm mẹ nào mà ác độc đến mức vứt bỏ con mình tại một nơi hẻo lánh. Nếu không phải hắn tình cờ kết thúc tu luyện, rồi rời động thì nàng đã chết thật rồi.

Nói chung là cũng may mắn cho nàng, vì đây cũng chính là lần đầu tiên mà hắn làm việc tốt. Hắn là một sát thủ rất lạnh lùng đó, nếu như hắn không bị cha mẹ mình bỏ rơi, thì không chừng hắn đã mặc kệ rồi.

Hắn vỗ vỗ cái đầu, cười xòa trong lòng, nếu như cha mẹ không bỏ rơi thì hắn đã không là một sát thủ, sống vài chục năm là ngủm, như vậy thì lấy đâu ra cái chuyện gặp nàng.

Ôi! Đúng là nhân quả mà.

Chỉ là thật sự cha mẹ có bỏ rơi hắn không? Điều này khiến hắn nghĩ hoài không thông. Cha mẹ thương yêu hắn như vậy, ít ra khi hai người ly hôn thì phải có ai đó nuôi nấng hắn chứ. Tại sao hắn lại sống cùng với ông bà nội?

Nhắm mắt lại, hắn cố gắng nghĩ để quên những chuyện này. Bởi hắn biết, từ từ rồi hắn sẽ hiểu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Tôm, Cua, Bàu, Cá, Gà, Nai

Lại hai năm nữa trôi qua, trong thời gian này, Đại Mạnh cũng cố gắng tu luyện Bụt công. Tuy nhiên, sự thật cũng quá nhurc nhối, hắn không thể tu luyện được. Vậy nên Đại Mạnh chuyển sang rèn luyện cơ thể, tập tành các kỹ năng thời sát thủ. Tất nhiên là hắn chỉ tập tành cho có lệ thôi, chứ với độ tuổi này thì làm sao mà luyện được.

Cuối năm 1997, mọi thứ bắt đầu trở nên gấp rút. Bởi trong khoảng thời gian này, cha mẹ của hắn đã hai lần ly thân. Hắn cũng không biết, sau lần ly thân thứ mấy thì gia đình của hắn sẽ ly tán, thế nhưng hắn biết, cái bánh xe lịch sử nhỏ sắp sửa vận hành rồi.

Cha mẹ của hắn có ly hôn không?

Sự xuất hiện của Đại Mạnh đã làm thay đổi một đứa bé chỉ biết ngốc ngốc một chỗ. Hắn đã trở nên thông minh hơn, khôn khéo hơn, như vậy có thể làm thay đổi một ít gì không?

Không ai có thể trả lời hắn được. Con nít cho dù thông minh thì vẫn là con nít.

Bước qua năm 1997 là năm 1998.

Vào ngày 28 tháng 2 của năm này, chính là tết nguyên đán, hay còn gọi là tết ta.

Trong những ngày này, hấn được cha mẹ dẫn đi thăm họ hàng. Đối với chuyện này thì hấn cũng không tỏ vẻ gì cả. Bởi đây cũng là cái chuyện rất bình thường.

Năm năm trời hòa nhập vào cũng sống trẻ thơ, đón nhận sự chăm sóc của cha mẹ, trong lòng hấn cũng đã thay đổi một chút gì đó. Nhưng mà, cho dù như thế thì hấn cũng vẫn còn thờ ơ với mọi thứ.

Trở lại với ngày tết, vào ngày mùng một, người đầu tiên mà Đại Mạnh đi thăm là ông bà nội của hấn. Nhưng không phải hấn đi thăm, mà là cha mẹ đem hấn đi thăm.

Từ khi trưởng thành đến giờ, hấn cũng rất ít khi qua nhà ông bà nội của mình. Thông thường, nếu như cha mẹ không dẫn qua thì hấn cũng không có ý định qua. Không phải tại nơi đó xa, mà thật sự, quãng đường này rất gần.

Nhà hấn ở thôn 4, còn nhà ông bà nội thì ở thôn 2, quãng đường cách nhau chưa tới một cây số. Đối với kiểu thả rông con cái đi chơi như ở vùng thôn quê này, thì đi qua nhà ông bà chơi cũng không phải là việc khó khăn.

Tuy nhiên, hấn thật sự rất nhác, hấn nhác là do trong ký ức của hấn, ông bà nội này không quan tâm đến hấn và rất chi là nghiêm khắc. Hấn nghĩ không ra, với một đứa trẻ bảy tuổi, thì tại sao lại cho nó bôn chen vào đời làm gì, tại sao lại bắt nó đi bán vé số?

Chẳng lẽ người ta thiếu tiền đến mức độ phải bắt một đứa con nít đi bán vé số. Cũng bởi một phần ký ức này, mà thời gian quay về Việt Nam, hấn cũng chỉ lướt nhìn ông bà nội mình một lần.

Thế nhưng, bây giờ có một chút gì đó khác khác. Ông bà nội của hấn vẫn nghiêm khắc như trong tưởng tượng của hấn, chỉ có điều, người ta thật sự quan tâm hấn.

Cái này là hiệu ứng Cánh Bướm, là phản ứng dây chuyền sao?

Tất nhiên là không, nhưng cũng có thể là chính nó. Bởi bây giờ, những hành động bất thường của hấn, người ta đều cho hấn là một đứa bé dễ thương, thông minh.

Không lẽ, ông bà nội thương yêu hấn là do hấn không có ngu ngu nữa sao?

Chuyện này quá lâu rồi, hấn cũng không nhớ rõ ràng được. Hấn không biết, thật ra quá trình đi bán vé số, là do mấy bà cô của mình thúc đẩy. Họ nghĩ rằng, cha mẹ của hấn đã mỗi người một nơi, thì nên để hấn hiểu biết hơn, phải làm cho hấn mau trưởng thành và chín chắn hơn.

Có lẽ lúc đó, ông nội của hấn cũng khá nhẹ dạ. Bởi hai người nghĩ, ở ngoài đời cũng có nhiều đứa bé đi bán báo, bán vé số... Tất nhiên, lúc đó, Đại Mạnh cũng đồng ý với việc bán vé số, nếu không thì cũng không ai đành lòng ép hấn cả.

Nhưng mà, lúc đó hấn mới bảy tuổi thôi, con nít thì biết cái gì.

Mà chắc người ta cũng hình lỗ mũi khi ai đó nhắc: “Ồi! Thằng cu này, cha mẹ mỗi người một nơi, vậy mà đã biết giúp đỡ ông bà nội rồi.”

“Chắc người ta hành diện lắm nhì, chắc ông bà nội sẽ vui sướng khi hấn bị bắt cóc lắm nhì?”

Thờ dài!

Đại Mạnh cố quên đi những chuyện buồn. Bây giờ, hấn đã hòa nhập vào cuộc sống này rồi, hấn cần phải vui vẻ hơn. Tuy bây giờ cũng chưa được vui vẻ lắm, vẫn còn nhiều cái thần thờ lăm, nhưng mà cuộc sống này đã tốt hơn cuộc sống trước kia hàng ngàn lần rồi.

Nói đến ông bà nội của hấn, ông thì đã năm mươi tuổi, còn bà thì bốn chín, nói chung là hơn kém nhau một tuổi.

Ông nội hấn tên Nguyễn Đại Anh, bà nội hấn tên là Lê Thị Năm, một người tên đẹp, một người tên cùi mía, nhìn thật là xứng đôi.

Ở vấn đề con cái, ông bà nội hấn có sáu người, năm đứa con ruột và một đứa con nuôi. Con lớn nhất chính là cha của hấn. Điều này có ý nghĩa: “Đại Mạnh là cháu đích tôn”.

Bốn người con ruột còn lại gồm một đứa con trai và ba đứa con gái. Đứa con gái lớn nhất, tên là Lộc, đã cứu chồng và xây nhà ở ven sông Ly Ly, cũng gần bên nhà ông bà. Hai đứa con gái còn lại thì vẫn chưa kết hôn, một đứa tên là Y Ny thì đã nghỉ học và đi làm, đứa còn lại thì đang là sinh viên của đại học chữ to, tên là My Ny.

Về đứa con trai út, tên là Phi, đang học lớp tám, thành tích học tập thì có vẻ hơi kém.

Ngoài ra ông bà còn có một đứa con gái nuôi, tên là Trang. Ông bà tình cờ nhặt được trong chiến tranh. Hình như cha mẹ ruột của cô ta chết hết rồi hay sao đó. Chuyện này vẫn đang còn là bí ẩn.

Ngày hôm nay, khi Đại Mạnh đến nhà ông bà nội, thì có hai người cô và một người chú đang ở đây. Đó là Chú Phi, cô My Ny và cô Y Ny. Trong đó cô Y Ny thì mới đi làm xa ở Sài Gòn mới về; riêng hai người kia vì còn nhỏ, chưa thể tự lập nên vẫn sống với gia đình từ trước đến nay.

Đại Mạnh từ tốn bước đến trước mặt mọi người, rồi lễ phép chào hỏi. Đơn giản hiện giờ hắn vẫn là con nít. Hắn cũng không muốn mọi người phải khó xử vì mình. Tuy nhiên, đối với chú Phi thì hắn không hề chào hỏi; một đứa con nít mới học lớp tám thì hắn phải cuối đầu chào sao.

Chỉ là người chú của hắn cũng không để ý điều này cho lắm. Không phải là người ta có lòng vị tha, mà một đứa trẻ ở tuổi này thường không chấp nhất mấy chuyện đó.

Thật ra, Đại Mạnh cũng có thể giả dạng mà chào hỏi, bởi hắn từng là một sát thủ, mà sát thủ thì chính là ông vua hóa trang và diễn kịch. Chẳng qua là hắn không muốn; đã không muốn thì sẽ không làm.

Đại Mạnh nghĩ, hắn cần phải quên đi thân phận sát thủ. Bởi chỉ có như thế thì hắn mới dung nhập vào cuộc sống bình thường này được.

Nhận được tiền lì xì của ông bà, Đại Mạnh cảm ơn một tiếng rồi im lặng xem ti vi. Một lát sau đó, hắn mở bao lì xì ra để kiểm tra số tiền.

Bao lì xì của ông nội là hai ngàn, bà nội là ba ngàn. Lúc sáng, mẹ hắn cũng lì xì cho hắn năm ngàn, còn ba hắn thì hai ngàn. Tổng cộng là được mười hai ngàn. Nói chung thì làm ăn cũng khá khả.

Hơn nữa, do dành dụm tiền bạc hai năm trời, nên hôm nay hắn đã được hơn một trăm ngàn rồi. Số tiền này rất là ít so với số ngày để dành. Điều này, không phải là do hắn tiêu xài, mà vì cha mẹ của hắn ít khi nào cho hắn tiền.

Một đứa bé như hắn thì lấy tiền để làm gì? Ai cho hắn tiền?

Nếu như không phải nhờ mấy đợt tết năm trước thì để dồn lại năm mươi ngàn cũng là một vấn đề khó khăn. Nếu như hắn không nói dối cha mẹ là mình đã dùng tiền mua quà vật thì chắc chắn sẽ không có cách nào để dành được số tiền lì xì này rồi.

Tiền ít thì không sao, nếu nhiều mà bị lộ ra thì cha mẹ hắn sẽ tịch thu ngay. Bởi vậy, hắn phải giấu tiền thật kỹ.

Bởi vậy, hắn tự cười với mình, tự mĩa mai mình!

Hôm nay hắn sa cơ, thất thế quá. Đến vài đồng tiền nhỏ mà cũng phải giấu giếm đi.

Nhưng cũng đành vậy thôi, đây chính là số tiền mà hắn tích trữ để có vốn mà kiếm thêm một ít nữa. Hắn cần một số tiền khá lớn để mua vài loại dược vật. Sau đó, điều phối một bài thuốc Nam để chữa trị tật nghiện rượu cho cha.

Mà làm sao để kiếm tiền, phải đi kinh doanh à?

Không! Hắn không muốn làm như vậy. Kinh doanh nhửc đầu lắm!

Đánh cờ bạc chính là cách kiếm tiền nhanh nhất. Tất nhiên, đó cũng là cách nghèo nhanh nhất.

Thế nhưng, một sát thủ như hắn thì để thắng cờ bạc cũng không phải là một cái gì đó quá cao siêu. Mặc dù hắn không phải là chuyên nghiệp nhưng cũng thuộc dạng pro.

Môn cờ bạc mà hắn lựa chọn chơi đầu tiên chính là Tôm Cua Bầu Cá Gà Nai. Hắn cũng muốn chơi xóc đĩa nhưng chắc chắn người ta không cho hắn chơi. Nếu cha mẹ hắn biết, không chừng sẽ lột da đấy chứ.

Nói đến Tôm Cua Bầu Cá thì đây là một trò chơi mang tính cờ bạc, phổ biến ở Việt Nam. Người ta thường chơi trò này vào các dịp lễ, đặc biệt là Tết Nguyên Đán.

Đại Mạnh cũng nguyên cứu trò này khá lâu rồi. Nhìn chung thì cách chơi của nó tương tự như trò Roulette của phương Tây.

Ở đây, người ta gieo ba con xúc xắc. Mỗi con đều giống như nhau và mỗi mặt của xúc xắc là mỗi con vật khác nhau, theo thứ tự là các mặt tôm, cua, bầu, cá, gà, nai. Đồng thời, để đặt cược cho trò này thì cũng có thêm một bàn đặt cược. Đây cũng chỉ là những ô vẽ chứa hình sáu con vật theo thứ tự từ phải sang trái, trên xuống dưới là: nai, bầu, gà, cá, cua, tôm.

Bắt đầu một lượt chơi, ba viên xúc xắc được nhà cái (người tổ chức, quản lý và điều hành trò chơi) lắc cùng một lúc và kết quả của các mặt xúc xắc xuất hiện sẽ được giữ kín. Người chơi đặt tiền vào một hoặc nhiều con vật mà mình muốn, có thể đặt nhiều con vật trong một lượt chơi và không giới hạn tiền đặt. Khi việc đặt tiền đã xong, nhà cái công bố kết quả xúc xắc. Nếu trong ba viên xúc xắc xuất hiện con vật mà người chơi đã đặt cược tiền, họ sẽ lấy lại tiền cược và nhà cái phải trả số tiền bằng với số lần linh vật đó xuất hiện nhân với số tiền cược (Ví dụ : người chơi đặt tiền vào con cá 500 đồng, nếu 3 con xúc xắc xuất hiện 2 con cá người chơi lấy lại 500 đồng và nhận thêm 1000 đồng từ nhà cái). Nếu con vật người chơi chọn không xuất hiện, số tiền đặt cược thuộc về nhà cái.

Tất nhiên, người chơi có thể đặt sáu ô cược cùng một lúc, nếu như ra ba mặt khác nhau thì huề vốn, nhưng chỉ cần có hai mặt giống nhau thì ta đã lỗ vốn rồi. Thông thường, cái vấn đề này cũng là một quy định của trò chơi để nhằm tránh cho người chơi thua một cách ngu ngốc.

Với vấn đề cờ bạc, Đại Mạnh cũng không ưa thích cho lắm. Đơn giản, những cái này đều liên quan tới may mắn và kỳ tích. Mà người chơi cờ bạc thì xui xẻo và bị kịch là nhiều.

Phải nói:

“May mắn có tồn tại, xác suất của nó giống như trúng một lô đề. Kỳ tích cũng tồn tại, xác suất của nó hết như mua một tờ vé số, rồi trúng giải đặc biệt.”

Đương nhiên, xui xẻo và bi kịch cũng tồn tại, nhưng tần suất của nó lại chẳng khác gì gặp một tờ rơi quảng cáo.

Do đó, Đại Mạnh không tin may mắn và kỳ tích. Bởi hắn từng là một sát thủ, nếu như tin mấy cái này thì không khác gì việc “đem tính mạng của mình cược vào trò chơi”.

Thế nhưng, không phải chuyện gì không thích là ta không làm. Đã là một con người thì cần phải biết lo trước, tính sau nhưng không được lo lâu và tính chậm.

Đại Mạnh phải chơi, hắn chơi là vì gia đình của mình.

Trải qua một thời gian nghiên cứu lâu dài, hắn đã tìm ra quy luật của trò tôm cua này. Nếu tưởng tượng thì các mặt của xúc xắc sẽ phân bố trên hai vòng tròn và được đặt theo hình dấu cộng. Bởi vậy, chỉ cần chú ý người cái lắc bầu cua thật kỹ thì ta sẽ thấy một quy luật: “Các mặt của con xúc xắc sẽ nhảy theo một thứ tự nhất định.”

Ví dụ, khi ta đứng trước mặt người cái, nếu lần lắc lúc trước là xuất hiện “mặt cua” (mặt trúng thưởng) thì các mặt kế bên có thể là cá và gà, và mặt che khuất là bầu (mặt đáy, mặt song song với mặt cua ở trên). Nếu như người cái lắc hai lần thì chắc chắn, tỉ lệ xuất hiện của bầu sẽ là lớn nhất; còn một lần thì cần phải quan sát hướng lắc của người cái, lắc chiều bên trái thì xuất hiện của mặt nằm bên trái, lắc ngược hay lắc nhiều lần thì ta cần phải học thuộc quy tắc phân bố của các mặt bầu cua. Bởi vì lúc này ta không thể thấy được các mặt và quá trình nhảy của các con xúc xắc rất là lộn xộn.

Tất nhiên, đối với người bình thường thì những điều này khá là rắc rối, nhưng đối với sự linh mẫn của sát thủ thì mấy cái này cũng chẳng phức tạp bao nhiêu.

Chỉ cần Đại Mạnh tập trung thì mọi chuyện sẽ là OK hết.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Tán Gái Bí Kiếp Sơ Hiện

Mồng ba, tết Mậu Dần, năm 1998.

Đã qua hai ngày kể từ lúc Đại Mạnh đi thăm ông bà nội. Những ngày này thật là nhàm chán. Tất nhiên, điều này chỉ dành riêng cho hắn.

Cầm trên tay số tiền một trăm hai mươi sáu ngàn, Đại Mạnh quyết định tạo một phen sóng gió nơi quê nhà.

Từ nhà của mình đến ủy ban xã chỉ khoảng 200 mét, do đó hắn đi bộ tà lên.

Tại một con đường đi ngang qua ủy ban xã chính là địa điểm vui chơi giải trí vào ngày tết, ở thôn quê này. Cứ mỗi năm đến tết, không khí ở đây lại trở nên vô cùng nhộn nhịp, người với người nô nức đón xuân. Tại những nơi đang diễn ra các trò chơi như đu ngựa, đồ xăm hường, cờ người, đuổi bắt, đập bóng... nói chung là rất nhiều thì sức sống càng mãnh liệt hơn.

Chỉ là cái tết ngày nay đã có nhiều thay đổi rồi, những trò chơi dân gian dù vẫn được nhiều người ưa chuộng nhưng kẻ tham gia thì rất ít. Nếu như không phải tại một vùng miền có truyền thống đặc trưng thì gặp được những trò chơi dân gian cũng là một vấn đề khó khăn.

Nói một cách chính xác thì Lắc Bầu Cua vẫn là trò chơi dân gian phổ biến nhất. Đơn giản, cờ bạc vẫn luôn là cách giải trí tốt nhất, bởi nó chính là máu mê của con người. Nếu như ngắm nghía thật kỹ thì cuộc đời con người chẳng khác gì một canh bạc. Họ sinh ra; họ chọn đường đời; hay họ kinh doanh... thì họ đều đánh bạc với số mệnh của mình cả.

Chen lẫn vào đám người đông đúc, Đại Mạnh cố tìm kiếm cho mình một vị trí đặt cược thông thoáng và dễ dàng quan sát nhất.

Sau một lúc lâu tìm kiếm thì hắn cũng chọn được vị trí cho riêng mình. Ở địa điểm chơi bầu cua này, số tiền mà người ta đặt cược cũng khá nhỏ; lớn nhất thì cũng chỉ là tờ mười ngàn.

Dùng mắt quan sát kỹ những động tác của người cái, cố gắng lắng nghe số lần nhảy của các xúc xắc bầu cua, hắn lấy ra mười ngàn và đặt tiền xuống bàn.

Nai!

Vài phút trôi qua.

Không có nai, cái no!

Nhà cái vừa cười, vừa nói, rồi úp cái bát đựng xúc xắc lại để tiếp tục lắc.

Cá!

Vài phút sau đó.

Không có cá!

Tổng quát thì nhà cái không ăn nhưng Đại Mạnh lại thua.

Xui thật!

Nhưng không sao! Hắn đang làm quen giác quan của mình với trò chơi này. Hắn cũng tự hiểu lấy mình, tuy hắn là sát thủ nhưng cũng không phải là thiên tài; không phải nghĩ ra là làm được.

Trải qua vài lần chơi, có thắng cũng có thua, trên tay của hắn chỉ còn bảy mươi ngàn.

Lần này hắn quyết định đặt năm mươi ngàn.

Nai!

“Nóng máy rồi à! Nóng máy là cháy bu ri!” Một người bên cạnh đùa.

Nhưng chỉ vài câu như thế, cũng làm không khí tại đây bắt đầu háo hức lên. Mọi người bắt đầu tập trung lại đông đúc hơn. Tất cả đều ngạc nhiên khi thấy một đứa bé chơi nhiều tiền như vậy. Tuy nhiên, không ai phê phán hay khuyên bảo gì cả.

- Cất cái tay, dỡ cái chân! Đặt dô, đặt dô! – Nhà cái hô vài lần.

Vài phút sau, người cái bắt đầu mở.

- Hai cua, bầu! Không có nai, cái no. – Nhà cái cười tà tà.

“Chuyện gì thế!” Đại mạnh khó hiểu, nghĩ thầm. Dẫu biết rằng chắc chắn không phải là tất nhiên, nhưng trước giờ hắn không làm chuyện gì mà không chắc chắn cả.

Có vấn đề!

Khi nhà cái định gom tiền, hắn nhanh chóng lấy tiền cược lại.

- Mẹ mày! Làm gì thế! Điên à! – Nhà cái trợn mắt nhìn Đại Mạnh.

- Từ từ, chú xem lại cái bộ lắc bầu cua. Hình như, có cái gì đó. – Đại Mạnh bình tĩnh trả lời.

- Con mẹ mày! Đưa tiền đây mau! Tao đếm cho một phát bây giờ!

- Thì chú cứ xem xong rồi tôi đưa!

- Xem! Xem cái đầu cha mày đó! – Nhà cái tức giận nói.

- Giờ, tôi nghi ngờ là có ăn gian đó, chú xem lại đi!

- Mẹ mày! Từ từ rồi chết với tao!

Tuy là bức tức nhưng người đàn ông này vẫn quyết định xem lại các con xúc xắc.

Đúng như những gì mà Đại Mạnh nghĩ, lần lắc bầu cua này có gian lận.

- Thằng nào vút kẹo cao su vào đây!

Nhà cái cầm con xúc xắc rồi đứng lên. Ánh mắt của hắn hướng về phía những người vừa đặt mặt cua, sau đó dồn về một thanh niên vừa mới đặt mặt cua nhiều tiền nhất.

Mọi người cũng dồn về người này.

- Nè! Tôi không biết đó nhé! Đừng có mà nghi ngờ tầm bậy! – Hấn vội phân bua.

Nghe vậy, họ cũng không còn tập trung nhìn hấn nữa. Thế nhưng, sự nguy ngờ là vẫn còn đó!

- Con mẹ tội bậy! Chơi thi chơi đoàng hoàng! Đừng có chơi trò mất dạy nhé! Tao mà biết được thằng nào, tao đâm cho phù mả!

Sau một hồi cãi vã, chửi cha nểng mẹ thì nhà cái cũng nhin uất ức mà ngồi xuống. Hấn lấy trong túi áo mình bộ xúc xắc bầu cua khác để thay thế. Khi đã xong xuôi, hấn nhìn Đại Mạnh và nói.

- Mi ngồi im re vậy hả! Đưa tiền đây!

- Tiền gì? – Lúc này, Đại Mạnh đã bắt đầu bực bội.

- Cái con mẹ mày! Tiền vừa rồi mày đặt, chứ còn tiền gì nữa!

- Ông đừng có rảnh nhé. Ván này chơi gian lận mà còn tính hả. – Đại Mạnh đã tức giận. Hấn rất muốn chửi cho người này một trận.

- Là thằng khác bung kẹo cao su vào, chứ không phải là tao nhé. – Nhà cái nói một cách bình thường.

- Vậy nếu như không có kẹo cao su dính vào, lỡ trúng thì ông có chung không.

- Cái này, cái này thì ...

Mặc kệ người này, Đại Mạnh quyết định rời bàn tôm cua này.

- Nè, nè! – Nhà cái dùng lời nói để ngăn cản.

- Thôi, bỏ đi! Thằng bé nói đúng rồi đó! Đáng lẽ ông phải trả lại tiền mà bọn tôi vừa thua, chứ ở đó mà còn đòi tiền người ta. – Một người ở bên cạnh mở miệng khuyên can; đồng thời cũng không quên vói lại tiền vừa thua của mình.

- Nhưng mà... tao đâu có ăn gian! Hơn nữa, mấy thằng thắng đi hết rồi; có thằng nào trả tiền cho tao đâu!

Tuy nhà cái nói như thế nhưng hấn cũng không muốn quan trọng hóa vấn đề. Hấn giả vờ im lặng, rung rung bộ lắc tôm cua.

Rời khỏi bàn tôm cua đen tối, Đại Mạnh tìm đến một bàn tôm cua khác. Vừa rồi, nói chung là cũng bực bội nhưng hấn cũng không chấp nhất những chuyện kiểu này cho lắm.

Có đôi khi nghĩ mà thấy buồn cười cho mấy chuyện này, bởi cuộc sống trước kia, hấn làm gì bực bội những chuyện như thế. Nếu như hấn không vừa ý kẻ nào thì cái đâm chính là cách giải quyết tốt nhất của hấn.

Có lẽ, hấn đang dung nhập vào cuộc sống này. Hấn nghĩ, những con người vùng thôn quê này thường ít suy nghĩ vấn đề một cách sâu xa, họ chỉ làm theo những việc mà họ cảm thấy có một phần gì đó là đúng.

Trở về với bầu cua tôm cá.

Nói thật, lúc này hấn cũng rảnh rồi thật; hấn chỉ muốn làm quen trò này một lúc, thế mà tự dung lại đi đặt cược. Nếu hấn đặt cược trong lòng thì đã không thua tiền rồi.

Cái này gọi là kích thích và ngứa ngáy đây!

Sau vài lần quan sát cách lắc của người cái, hấn quyết định đặt cược. Tất nhiên, lúc này hấn phải quan sát thêm những kẻ có ý định ném kẹo cao su vào nữa.

“Lóc xóc, lóc xóc...”.

Cua! Năm mươi ngàn!

Nhà cái chuẩn bị mở.

Khá là hồi hộp. Ai nấy đều chăm chú nhìn bộ rung tôm cua. Chỉ có Đại Mạnh vẫn là người thần nhiên nhất.

- Cát cái tay nào!

- Hai cua, cá!

Đại Mạnh thắng rồi. Hô hô!

Tuy vẫn thờ ơ mọi việc nhưng cuộc sống này vẫn khá là vui vẻ. Hắn đã thắng thêm một trăm ngàn nữa.

Tiếp tục đặt cược, Đại mạnh quyết định chơi một trăm ngàn.

“Lóc xóc!”

Chỉ có hai lần rung.

Dựa lưng gác lưng mẫn, đầu óc tỉnh tể, Đại Mạnh đưa ra quyết định.

“Bầu! Một trăm ngàn!”

“Ồ...!” Mọi người ồ lên. Thắng bé này ghê quá. Số tiền này khá là lớn. Nên biết, vào thời điểm này, một tô bún giò cũng với giá hai ngàn đồng mà thôi.

Nhà cái mở ra!

“Có bầu!”

Tuy lần này chỉ có một con bầu nhưng nhà cái và mọi người chỉ chú ý tới số tiền của Đại Mạnh, bởi vì đây là số tiền cược lớn nhất trên bàn.

Nhận số tiền được chung, Đại Mạnh lại trở về trạng thái quan sát.

- Hai cá, tôm! Có cá!

- Mẹ ơi, thằng cu trúng ba lần rồi.

- Có bầu!

- Có cua!

- Có tôm!

- Có nai, cái chung no! Ha ha...! Thằng bé đồ quá.

Mọi người đều cười vui vẻ. Đã bắt đầu có vài người đặt theo Đại Mạnh rồi.

- Không có tôm!

- Có cá!

- Có bầu!

- Không có gà!

- Có gà!

Để duy trì trò chơi, Đại Mạnh đặt theo kiểu có thắng có thua. Tất nhiên là thắng nhiều hơn thua, tiền cược thua ít hơn tiền cược thắng.

- Hai tôm, cá!

- Đồ quá!

...

...

...

Khoảng ba tiếng sau!

- Ba con cá!

Đại Mạnh đã đặt hai trăm ngàn.

Thắng lớn rồi!

Nhiều người đặt theo Đại Mạnh. Bởi đa số người gốc cũng nhận ra, thằng bé này rất chi là đỏ.

Nhưng ác thay, lần này nhà cái lại gãi đầu.

Hết tiền rồi!

Đại Mạnh gom sòng! Nhà cái bị dỡ sòng!

- Này! Chơi gì kỳ thế! – Một người nói!

- Tôi thua hồi nãy giờ nè! Chơi điểm vậy! – Một người khác chửi.

- Anh Dừng! Chơi đàng hoàng chút coi! – Người này ăn khá là nhiều.

- Thật xin lỗi, ta bị thằng bé này dỡ sòng rồi!

Nhà cái vừa nói, vừa bực bội nhìn Đại Mạnh. Sau đó, hắn để lại bàn tôm cua, rồi mang theo bộ bát rung, lúi thủi đi chỗ khác.

Đối với vấn đề bị quýt, Đại Mạnh cũng không quá để ý. Dẫu biết chắc chắn rằng, nhà cái vẫn còn đủ tiền để chung nhưng như thế là đủ rồi. Lần này, tổng số tiền mà người ta cược mặt cá là hơn hai triệu. Chạy làng là một điều cũng dễ hiểu thôi.

Nếu không chạy thì phải chung tiền; chung tiền thì học máu mà chết!

Rời khỏi bàn tôm cua, Đại Mạnh quyết định quay về nhà. Tuy cha mẹ của mình đang chơi bài ở một nơi rất kín nhưng nếu hắn đi lâu thì người ta cũng lo lắng. Với lại Đại Mạnh cũng sợ có người nào đó báo tin; nếu vậy thì số tiền này sẽ đi tong mất.

- Cháu về à! Ở lại làm vài ván nữa cho vui. – Một người đàn ông xa lạ hỏi.

Đại Mạnh mỉm cười, lắc đầu. Hắn tuy không biết người này nhưng có lẽ đây cũng là một người đặt cược theo hắn mà thắng được kha khá tiền.

Nhanh chóng rời khỏi địa điểm cờ bạc, Đại Mạnh trở gót đi. Con nít mà cầm số tiền lớn trên tay, cũng không được an toàn cho lắm. Ở vùng thôn quê này, mấy vụ cướp giật thì không có rồi, nhưng mà khả năng xảy ra thì không thể phủ nhận.

Mà dù có thì sao, nhà của hắn cũng khá gần, người quen ở đây cũng khá nhiều, cướp giật ở đây cũng đâu phải là một chuyện đơn giản. Hắn tin tưởng là mình có thể chạy trốn được. Hắn tin tưởng, khi hắn tri hô thì người ở đây sẽ đập cho những kẻ này một trận.

Bỗng một sự việc làm cho hắn dừng bước. Không phải cướp mà là hình ảnh của một cô gái. Chính xác là một bé gái, khoảng bảy tuổi.

Cô bé nhìn hắn, ánh mắt rất dễ thương, làm cho người ta dễ động lòng trắc ẩn.

Hắn là một sát thủ đấy.

Đại Mạnh mặc kệ bước đi. Thế nhưng, cô bé này vẫn kè kè theo hắn.

- Em muốn gì ở anh? – Tuy nhỏ tuổi hơn cô bé nhưng Đại Mạnh vẫn xưng mình là anh.

- Em, em...!

Thông thường, lần đầu tiên gặp mặt thì người ta hay xưng bạn và mình, hoặc là mi và ta; thế mà lần này cô bé lại gặp một người xưng là anh em. Cái này cũng khá là bất ngờ. Nhưng mà, cô bé cũng không quan tâm đến vấn đề tuổi tác và xưng hô cho lắm. Chỉ là cô bé hơi lúng túng mà thôi.

- Nói mau! Anh còn phải về nữa! Em mà không nói thì đừng có đi theo anh! – Đại Mạnh thân nhiên, nói.

- Anh thắng rất nhiều tiền! – Cô bé lấy hết dũng cảm để nói ra.

- Thì sao? – Đại Mạnh ngạc nhiên hỏi lại.

- Anh mua cho em cái bong bóng được không? – Một tay gãi gãi cái đầu nhỏ, một tay chỉ về phía bắc, cô bé lí nhí nói.

- À! Thì ra là chuyện này! Đi theo anh nào! – Đại Mạnh mỉm cười, nói.

Chuyện này thật sự rất vui vẻ. Đã lâu rồi, hắn chưa gặp chuyện nào thoải mái như chuyện này. Nghĩ sâu xa một chút, hắn bỗng dừng lại nhớ đến một thứ.

Tại trong song bầu cua, một người đàn ông nói với một người đàn ông.

- Nhật này! Vừa rồi, thằng cháu của mi thắng lớn lắm đó.

- Thắng bao nhiêu mà lớn. – Nhật hồ hừng hỏi lại.
- Chắc cũng hơn một triệu. – Người đàn ông kia nói.
- Làm chi ghê thế! Mi đừng có tào lao. – Nhật tỏ vẻ không tin.
- Ta không có lừa mi đâu, cháu của mi chơi ghê lắm, nhỏ vậy mà đã máu mê rồi. Mi mới lên nên không biết, thằng Dũng vừa bị nó dỡ song đấy. Không tin thì mi hỏi mấy người ở đây đi!
- Thật vậy à! Giờ nó ở đâu rồi? – Nhật giật mình hỏi tiếp, lúc này thì hắn đã tin tưởng hoàn toàn.
- Hình như là về rồi. À! Khoan đã! Nó đang đứng bên thằng bán bong bóng kia kìa! – Người đàn ông chỉ tay về phía trước.
- Ủ! Mi chờ chút! Ta chạy ra kiểm ít, rồi anh em mình đi nhậu nhé!

Trở lại với chuyện mua bong bóng.

Sau khi lấy ra tờ một ngàn mua hai cái bong bóng, Đại Mạnh nhẹ nhàng đưa cho cô bé. Cô bé cũng vui vẻ nhận lấy.

- Cảm ơn anh! – Cô bé rất lịch sự và đáng yêu.
- Được rồi! Anh phải về đây! – Tuy vui vẻ nhưng Đại Mạnh cũng không thể ham vui quá lâu. Dẫu hắn đã trẻ lại nhưng tâm lý của hắn thực sự là đã già rồi.
- Anh, anh...!
- Gì nữa em? – Đại Mạnh hỏi lại.
- Em muốn đu ngựa!

Cô bé chỉ về phía ủy ban xã. Trong này có một khoảng đất trống nên người ta dựng nên một dàn đu ngựa. Tại đây, con nít khá là đông, người lớn cũng khá là nhiều.

Mỉm cười, Đại Mạnh rút ra tờ năm ngàn.

- Em cầm lấy tờ tiền này, rồi đi đu ngựa nhé! Anh còn có chút chuyện nên phải về à!
- Em, em...! – Số tiền khá lớn nên cô bé khá đắn đo.
- Ủ! Em cứ cầm lấy mà đi chơi! Không sao đâu, anh thắng nhiều lắm!

Khi cô bé đã chịu nhận tiền, Đại Mạnh xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng.

- Anh phải về đây! – Hắn quay người, bước đi.
- Anh ơi! Anh ơi!
- “Con nít thật là rắc rối!” Đại Mạnh nghĩ thầm. Hắn quay người lại hỏi.
- Còn chuyện gì sao?
- Em sợ! – Cô bé rụt rè nói.
- Em sợ cái gì?
- Anh đu ngựa cùng em được không? Em sợ té! – Cô bé ngại ngùng, nói.
- Không được! Anh còn có chút chuyện!

Đại Mạnh thắng thừng từ chối. Hắn già rồi, chứ phải con nít nữa đâu mà chơi mấy trò này.

- Nhưng em sợ thật mà! Có vẻ cảm thấy Đại Mạnh hiền lành và dễ mến nên cô bé cố nín kẻo.
- Cha mẹ của em đâu! – Đại Mạnh muốn chuyển vấn đề này cho cha mẹ của cô bé.
- Mẹ em mất rồi, còn cha em đang chơi bài trong kia. – Đối với vấn đề mẹ mất, cô bé cũng không tỏ vẻ gì. Nàng ngây thơ, chỉ tay vào trong cái hẻm.

Đương nhiên là Đại Mạnh biết cái hẻm này, nhưng sông bạc ở đâu thì hấn cũng chịu. Hấn cũng không day dưa vấn đề cha mẹ của cô bé, cho dù cô bé chưa biết gì, nhưng hấn cũng không muốn nhắc tới người đã khuất.

- Thôi cho anh xin lỗi nhé! Vì giờ này anh thật sự bận à! Hay là để ngày mai đi, ngày mai anh sẽ đu ngựa cùng em! Như vậy được không? – Đại Mạnh kiểm soát giọng nói.

Cô bé bẽn lẽn rồi nói.

- Vậy anh ngoan tay đi! Ngày mai, anh nhất định phải đến đó!

Đại Mạnh bắt đầu đi ngoan tay.

Rời khỏi cô bé, hấn lui thủ về nhà. Còn cái chuyện ngoan tay, hấn cũng không mấy để ý cho lắm. Ngày mai, hấn còn phải đi kiếm tiền nữa.

Nhưng trải qua chuyện này cũng khiến cho hấn nghĩ đến một số thứ. Hấn cảm nhận được nhân sinh và tính cách của hấn đang dần dần thay đổi. Đồng thời điều này đã làm hấn gọi nhớ lại “một cuốn bí kíp”. Nó chính là Tán Gái Bí Kíp, một cuốn bí kíp được người đời tích trữ kinh nghiệm qua mấy ngàn năm mà soạn thành. Sau đó có một nhân vật áp dụng nó vô cùng mỹ mãn, rồi sửa lại một cách rất hoàn chỉnh. Tuy nhiên, cuộc đời của nhân vật này thì không ai biết cả. Người này vẫn là một truyền thuyết.

Nói tới quyển bí kíp này, đọc thì cũng khá là buồn cười, nhưng nó lại hầu như phân tích tâm lý phụ nữ một cách rất chi tiết và kẻ sách tiếp cận phụ nữ thì khỏi chê vào đâu.

Hơn nữa, nó được người tât cất giữ rất kỹ càng. Vì dù sao, nó cũng liên quan tới một nhân vật gọi truyền thuyết. Nếu như hấn không phải là một con người truyền thuyết thì chắc chắn là hấn sẽ không đọc được rồi.

Nở một nụ cười, hấn không biết sau này có áp dụng nó để tán gái không. Nhưng hấn nghĩ, trường hợp mà hấn dẫn cô bé đi mua bong bóng, cho tiền cô bé đi chơi thì đã thuộc vào chiêu tán gái thứ nhất của bí kíp rồi.

“Gỏi gạo nấu cơm, lolly là phải dưỡng thành.”

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Nguy Hiểm Tại Hội An

- Mạnh, Mạnh! Lại đây cậu bảo cái này!

Tiếng của một người đàn ông trung niên vang lên ở phía sau lưng Đại Mạnh. Người này cũng đã ngoài ba mươi tuổi rồi.

Dừng chân giữ bước, lông mày của Đại Mạnh khẽ nhíu lại, hấn quay đầu nhìn về phía sau.

Là cậu Nhật của hấn! Người này đã ba mươi hai tuổi. Cậu ta là đứa con thứ năm của ông bà ngoại Đại Mạnh. Nhà thì cũng ở thôn 4 nhưng mà lại cách nhà Đại Mạnh khá xa; khoảng cách còn xa hơn nhà nội của hấn nữa.

Đứng đợi một lát, khi cậu Nhật của hấn đến gần, Đại Mạnh liền mở miệng.

- Có chuyện gì vậy cậu Nhật?

- À! Cũng không có chuyện gì lớn! Vừa rồi cậu nghe nói là con thắng lớn lắm, đúng không? – Nhật mở miệng.

- Dạ! Cũng được một triệu mốt. – Tuy không muốn trả lời nhưng Đại Mạnh cũng phải khai báo một chút. Đương nhiên, hấn không thể nào khai báo chính xác số tiền được.

- Vậy à! Số con đồ thiệt đó! Mới còn nhỏ mà đã giỏi vậy rồi. Kiểu này, chắc mẹ con mừng lắm nghen!

- Dạ! Cũng không có gì. – Nghe cậu mình khen, Đại Mạnh cũng không tỏ vẻ gì hết.

- Chuyện là thế này, gần đây cậu cũng khó khăn lắm, con cho cậu mượn một ít tiền được không? – Khuôn mặt của Nhật giật giật hàng lông mày.

- Bao nhiêu vậy? – Đại Mạnh cũng không ngạc nhiên cho lắm, bởi cái chuyện mượn tiền này cũng là một điều không khó đoán.

- Năm trăm ngàn thôi con! – Nhật cũng không tỏ ra nôn nóng. Chắc hẳn nghĩ là chuyện này sẽ dễ dàng thôi.

Đại Mạnh nhú nhú hàng lông mày. Đúng ra, hẳn cũng không muốn làm phức tạp mọi chuyện, nếu như mượn một trăm, hai trăm thì hẳn cũng bực bội mà đưa ra. Nhưng năm trăm thì hơi quá. Tuy số tiền thắng nhiều hơn những gì hẳn nói, nhưng đã nói thắng một triệu một, mà người khác lại mượn năm trăm thì cứ như ông nội của người ta. Cái chuyện mượn tiền kiểu này, thì trả lại là một vấn đề rất khó khăn.

Hiện giờ Đại Mạnh vẫn là một đứa trẻ, thế nhưng hẳn cũng không phải là kẻ ngu.

Nhìn thẳng cháu của mình đắn đo, suy nghĩ, Nhật tiếp tục mở lời dụ dỗ.

- Cậu nói thế này nhé! Giờ con đem tiền về thì cha mẹ của con cũng sẽ giữ hết. Con nghe lời cậu; đưa tiền cho cậu giữ; khi nào con cần thì con tới lấy. Cậu thì dễ tính lắm, không có như cha mẹ của con đâu. Còn nếu như cha mẹ con biết và hỏi “tiền đâu” thì con cứ nói là lỡ thua lại hết rồi. Có gì thì cậu tới gặp cha mẹ của con, nói giúp cho vài tiếng. Cha mẹ sẽ không đánh con đâu, con đừng có lo!

Ách! Đây gọi là dụ dỗ con nít sao?

Mạnh khẽ cắn bờ môi.

Chạy!

Hắn quyết định nhanh chóng.

- Nè, nè! – Nhật nhanh chóng đuổi theo.

Tốc độ của Nhật rất nhanh nhưng làm sao có thể đuổi kịp Mạnh. Chuyện này cũng không thể nói “Đại Mạnh từng là sát thủ”.

Vấn đề này có liên quan tới rèn luyện. Dù là con nít thì sao, cơ thể chưa phát triển hoàn toàn thì sao?

Chẳng sao hết! Nếu biết cách rèn luyện, rèn luyện một cách tối đa và phát huy hết tiềm năng trong cơ thể thì mấy chuyện chạy nhảy này cũng bình thường thôi. Tuy về sau về già, cơ thể sẽ tổn hại nhưng Đại Mạnh cũng không nghĩ nhiều như thế; chuyện gì đến thì nó sẽ đến thôi. Cơ thể bị tổn hại thì là chuyện về sau; chuyện đó thì tới đó hẵng tính.

- Cậu còn đuổi theo là con tri hô đấy nhé! – Đại Mạnh hăm dọa.

Nhật tuy bực bội với câu này, nhưng hẳn vẫn cố đuổi thêm một quãng nữa.

Vài phút sau, hẳn dừng lại thở hổn hển. Hẳn rất tức giận, vô cùng tức giận. Một thằng bé ở tuổi này mà dám xỏ lá hắn. Hẳn âm thầm thề, nếu sau này mà gặp lại thằng cháu hỗn xược này thì sẽ dạy dỗ cho nó biết tay. Đương nhiên, đó là vấn đề sau này gặp lại; còn bây giờ thì hẳn phải giải thích cho thằng bạn của mình biết. Chuyện này cũng rắc rối lắm; người ta sẽ rất khó tin; vấn đề không tin tưởng này cũng là bình thường thôi.

Còn khoảng hơn năm mươi mét nữa là tới nhà nên Đại Mạnh từ từ dừng lại, hơi thở của hắn bắt đầu dần dập lên một chút. Hẳn chắc lưỡi, âm thầm ngán ngẫm, thân thể bây giờ của hắn còn yếu ớt quá. Tuy bây giờ đã hơn xa những đứa bé cùng tuổi nhưng nếu so sức với người trưởng thành thì cứ như sỏi chơi với đá.

May mà người ta còn sợ truy hô, nếu không thì sẽ rắc rối lắm đấy.

Bỏ qua những chuyện này, Đại Mạnh tiếp tục đi thẳng hướng về nhà.

Từ xa xa trông về nhà của mình, sân cửa vắng tanh, cửa ngõ vẫn khép kín như cũ, Đại Mạnh biết cha mẹ của mình vẫn chưa về. Cũng chính do điều này nên hẳn cũng không giấu tiền đi mà nhanh chân đẩy cửa bước vào nhà.

Nhà của hắn cũng không có khóa, không phải vì nghèo nên không mua nổi khóa, mà những người dân quê ở đây, khá là chất phác. Lâu lâu thì cũng có chuyện bắt chó trộm nhưng quang minh chính đại làm việc này thì không thể nào xảy ra.

Hàng xóm ở đây cũng không phải là người vô cảm.

Đi đến vị trí khá vắng vẻ sau nhà, Đại Mạnh dọn đi đồng rác, rồi nhấc cục đá bự lên, sau đó cất tiền vào cái hộp gỗ. Xong xuôi, hắn sắp xếp mọi thứ lại như cũ.

Hắn tự giễu với lòng; cuộc sống này có vẻ lên lút quá; cuộc sống này có vẻ buồn cười quá!

Tính tổng số tiền thắng cờ bạc vào hôm nay là hai triệu hai. Vừa rồi, Đại Mạnh cũng chỉ giấu đi một triệu. Còn một triệu hai đang cầm trên thì hắn giữ lại để đưa cho cha mẹ mình. Không phải là Đại Mạnh sợ người ta đồn đại, bởi hắn có thể nói là đã lỡ tay mà chơi thua lại rồi. Cũng không phải là hắn sợ cha mẹ mắng vì thắng tiền mà còn chơi ngu. Nói chung, hắn không sợ mấy cái này.

Đơn giản, đây là một việc nên làm; đã là một người con thì phải làm như vậy.

Bây giờ tới!

- Hôm nay, sao anh đen thế! Thua hơn hai trăm ngàn!

Cha mẹ Đại Mạnh đã về. Nhưng hai người còn chưa bước vào nhà thì Đại Mạnh tiếng dẫn vật của mẹ hắn đã vang lên rồi.

Đứng bên cạnh vợ của mình, Hùng vẫn im lặng, không nói gì. Hôm nay hắn cầm cái ván nào đều thua ván đó; đúng là đen thật. Bởi vậy, trên đường về nhà, hắn đánh kè kè theo vợ mà nghe những lời căn nhắc.

- Con ăn cơm chưa!

Vừa bước xuống nhà dưới, Lan bế ẵm Đại Mạnh vào lòng, đồng thời lên tiếng hỏi thăm.

- Dạ! Con đã ăn hết bánh tét trên bàn thờ rồi! – Đại Mạnh gãi gãi cái đầu, ngây ngô nói.

- À, há! – Lan xoa nhẹ cái đầu thẳng con trai yêu dấu của mình.

Nàng rất hài lòng với đứa con của mình. Thông minh thì có đấy, nhưng chuyện này thì sau này mới rõ ràng được, còn bây giờ, vấn đề ăn uống của con mình chính là điều khiến nàng nhẹ nhõm trong lòng nhất. Thông thường, với những đứa bé ở tuổi này, hoặc hơn vài tuổi thì người ta vẫn còn phải dỗ dành mà dứt đấy.

Ôi! Cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Từ nhỏ đến giờ, nàng có dạy dỗ nó được bao nhiêu đâu. Không phải là nàng không biết cách dạy con mà con của nàng thật sự không cần dạy.

- Mẹ! Hôm nay con chơi bầu cua, con thắng được tiền nè!

- Ồ! Vậy à! Con thắng được bao nhiêu! – Lan nhẹ nhàng ẵm con vào lòng, nàng cũng không để ý tới số tiền mà Đại Mạnh thắng cho lắm.

- Mẹ giữ tiền giùm con nhen! Con thắng nhiều lắm! – Đại Mạnh lấy tiền trong túi quần, đưa ra trước mặt mẹ.

- Trời đất! Cái gì đây!

Lan hoảng sợ lên tiếng. Nàng cầm lấy tiền trên tay của Đại Mạnh. Sau đó, nàng vừa đếm, vừa tròn mắt nhìn con. Lâu lâu, nàng liếc qua nhìn chồng. Chuyện này, nàng thật sự không thể nào tin tưởng được.

- Tiền này ở đâu vậy con? Không phải là nhặt... nhặt được của ai đấy chứ? – Ba của Đại Mạnh mở miệng hỏi.

- Dạ! Là do con thắng bầu cua đó! – Nhìn ánh mắt kinh hoàng của mọi người, Đại Mạnh âm thầm lú lười. Tuy biết mọi người sẽ rất ngạc nhiên, nhưng biến hóa lớn như vậy thì cũng làm cho hắn khá là sung sướng.

- Một triệu hai! Con nói thật với mẹ, là con được hay là do con thắng bầu cua! – Sau khi đếm kỹ số tiền, Lan nghiêm túc hỏi con mình.

- Dạ! Con nói thật đó! Con thắng Bầu Cua mà! Ba mẹ không tin thì lên chỗ ủy ban hỏi mấy người ở đó. Họ sẽ kể cho mà nghe!

Thấy tiền thì ai mà không vui, nhưng không phải thấy tiền là quên hết mọi thứ. Tuy con mình xưa nay rất ngoan, nhưng Hùng và Lan cũng không mấy tin tưởng cho lắm. Sau một lúc dò hỏi con của mình cho chắc chắn, Hùng hướng về Lan nói.

- Em ở nhà với con, anh lên trên kia hỏi người ta cho kỹ.

- Ồ! Anh đi nhanh rồi về! Không có được nhậu nhẹt đó! – Lan đồng ý nhưng vẫn phải nhắc nhở chồng mình.

Vài giây sau, khi Đại Hùng đã ra khỏi nhà, Lan ôm con vào lòng, tiếp tục dụ dỗ.

- Sao con thắng nhiều thế? Con kể cho mẹ nghe được không?

Biết mẹ mình đã gần như là tin tưởng, Mạnh bắt đầu ba xạo, kể lại quá trình phá vỡ vòng vây, chà đạp kẻ khác.

Câu chuyện rất chi là hào hứng, vì nó đã được Đại Mạnh thêm mắm thêm muối tùm lùm.

- Lần sau con không được chơi nhiều như thế nhé!

“Bốp!”

Lan nhẹ nhàng đánh cái mông của con mình rồi ôm nó vào lòng. Chuyện thua bài xì lát (xì dách) thì nàng đã quên mất từ lâu. Cũng là vì Đại Mạnh thắng tiền, nhưng đây chỉ là lý do nhỏ. Con của nàng ngoan và thông minh mới là nguyên nhân khiến nàng vui vẻ nhất.

- Con nói gì! Cậu Nhật nói như thế sao? Để ngày mai mẹ hỏi cho ra lẽ! – Lan khá là tức giận khi nghe Đại Mạnh kể việc này.

- Mẹ cũng không cần phải làm căng lắm. Con nói chỉ để mẹ biết tính cách người này thôi! Chứ con cũng không muốn mẹ xung đột với người ta đâu!

- Ủ! Con yêu của mẹ ngoan lắm.

Sáng hôm sau, Đại Mạnh thức giấc.

Chuyện cần làm tiếp theo của hắn chính là kiếm thêm một số tiền nữa. Bởi vì hắn cần tiền để mua một số loại dược vật cần thiết. Hắn cũng không biết giá cả hiện giờ của các loại đó nhưng có tiền thì chắc chắn làm việc gì cũng sẽ không quá khó.

Hôm nay đã là mồng bốn nên không khí tết đã bớt nhộn nhịp hơn trước. Thế nhưng, không phải vì thế mà trò bầu cua tôm cá đã được đánh tan. Thông thường, những trò cờ bạc này thì tồn tại đến mồng sáu, mồng bảy, có đôi khi qua mồng mười mà vẫn chưa được dẹp bỏ đâu.

Người Việt Nam thật kỳ lạ! Đa số mọi người vào thời kỳ này đều còn nghèo khó nhưng ai nấy đều có tính chịu chơi.

Xin xe, quá giang ra xã Cẩm Kim – Hội An và sau gần mười lăm phút đi nhờ xe đạp của một người xa lạ thì cuối cùng Đại Mạnh cũng đến được địa điểm thích hợp để kiếm tiền.

Sáng nay, ai sẽ là người đầu tiên bị hắn dờ sòng?

Ba con nai! – Một chú đã ra đi.

Hai cá, tôm! – Lại thêm chú nữa.

Nai, bầu, cua! – Và như thế chú ra đi!

Ngồi từ sáng đến trưa, Đại Mạnh từ từ dờ sòng ba chú.

Sau khi mua một chút gì đó ăn lót bụng, hắn kiếm một nơi vắng vẻ để chôn bớt tiền xuống đất. Không phải hắn sợ cướp, mà số tiền này khá là nhiều, mang theo thì quần áo sẽ thùng thình và bừa bộn.

Cũng bởi đã xin phép cha mẹ mình đi chơi và tối nay sẽ xuống nhà ngoại ngủ nên hắn quyết định chọn thị xã Hội An là địa điểm tiếp theo. Điều này chỉ là do hắn không muốn người ta chú ý, chứ những sòng bầu cua ở Cẩm Kim vẫn còn sức sống nhiều lắm.

Thị xã Hội An!

Nói đến Hội An thì ta phải nói nó là một phố cổ. Đây là một đô thị cổ nằm ở hạ lưu sông Thu Bồn, thuộc vùng đồng bằng ven biển tỉnh Quảng Nam, cách thành phố Đà Nẵng khoảng 30 km về phía Nam. Nhờ những yếu tố địa lý và khí hậu thuận lợi, Hội An từng là một thương cảng quốc tế sầm uất; nơi gặp gỡ của những thuyền buôn Nhật Bản, Trung Quốc và phương Tây trong suốt thế kỷ 17 và 18. Ngoài ra, ở đây còn có nhiều làng nghề truyền thống được phát triển rực rỡ và chính sự đa dạng về các ngành nghề như nghề mộc, trồng rau, nghề thuốc, làm lồng đèn, làm gốm mỹ nghệ.... đã làm nên sự phồn thịnh, tấp nập cho cảng thị Hội An.

Đến năm 1999, phố cổ Hội An được UNESCO công nhận là di sản văn hóa thế giới; đến năm 2006 thì Hội An được công nhận là đô thị loại III. Và mãi cho đến đầu năm 2012 thì Hội An mới chính thức được chính phủ công nhận là thành phố trực thuộc tỉnh.

Hơn mười phút ngồi trên chuyến đò từ Cẩm Kim sang phố cổ Hội An, thì Đại Mạnh cũng đặt chân xuống bên sông Bạch Đằng. (Đây một địa điểm thuộc phường Minh An)

Khắp bề nơi đây, khách du lịch tập trung đông đúc. Chỉ là thành phần khách du lịch hầu như là người nước ngoài.

Nhìn một lát về những món ăn dân dã và truyền thống rất hấp dẫn như cao lầu, hoành thánh, bánh bao, bánh vạc, bánh bèo, hến trộn, bánh xèo, bánh tráng... và đặc biệt là Mỹ Quảng đang bày bán mọi nơi, Đại Mạnh toan định thưởng thức một chút nhưng cuối cùng hắn xua tan ý nghĩ này và đi đến khu phố An Hội.

Chỗ này cũng chỉ cách bến đò khoảng năm trăm mét thôi.

Năm rưỡi chiều!

Lúc này, số tiền trên tay của Đại Mạnh cũng đã hơn tám triệu rồi. Tại sao lại nhiều thế? Không phải do Đại Mạnh đánh hay mà do người ở đây giàu có hơn những người ở vùng thôn quê. Cái trò đánh bạc này, thắng nhiều không phải là do đánh giỏi hay đánh tệ; đánh bạc thì phải nói là đánh nhiều hay là đánh ít.

Trông lên bầu trời, Đại Mạnh biết lúc này đã khá trễ nên quyết định đứng lên để về nhà.

Tại một nơi không xa trong góc phố An Hội.

- Anh Thanh! Thăng nhóc đã đứng dậy rồi!

- Ủ! Chuẩn bị đuổi theo! Tụi bây mẹ chỗ nào ít ít người rồi làm vô!

Chỉ có hai tên trò chuyện, nhưng có bốn người ngồi nghe. Những người này chẳng có đặc điểm gì giống nhau cả; mỗi người đều có chiều cao, phong cách ăn mặc... riêng biệt; tuy nhiên lúc này tất cả bọn chúng đều có chung một đặc điểm “nụ cười tà tà trên môi”.

(Nguồn: VipTruyen.Vn)

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Giết Hay Không Giết

Choàng dạng khê buông xuống phố phường, ánh nắng chiều tà tỏa nhẹ nhàng trên các con đường, khắp nơi chỉ toàn là một màu vàng dịu thoảng hương.

Hội An! Một vẻ đẹp huyền ảo và lung linh do hàng vạn lồng đèn kỳ mỹ kết tạo vào thời điểm chuyển đêm.

Đại Mạnh bước chân qua chiếc cầu nhỏ. (Cầu bắt qua An Hội phố)

- Ê, Cu!

Tại vị trí giữa cầu, một thanh niên khoảng chừng mười tám tuổi, chặn Đại Mạnh lại, rồi lên tiếng.

Ngay sau đó, năm thanh niên khác cũng bu tới, xếp thành một hình cánh cung nhằm ép Đại Mạnh vào sát mép cầu; che khuất những người đi đường.

Đại Mạnh có đôi chút ngạc nhiên; tuy nhiên ý định những kẻ này cũng không khó đoán cho lắm. Theo bản năng của một cao thủ, hấn quan sát kỹ vị trí và hành động của sáu người, nhằm đối phó với tình huống tiếp theo.

- Nghe tụi bạn anh nói, lúc nãy em thắng nhiều tiền lắm phải không? Bọn anh thua nhiều quá, em cho bọn anh mượn một ít để đánh gờ vốn được không? Em đừng lo, nếu thua thì anh sẽ về nhà lấy tiền trả cho em, còn thắng thì anh sẽ trả lại cho em gấp đôi. Ok? – Chàng trai lớn tuổi nhất trong nhóm thân nhiên nói.

- Anh cần bao nhiêu? – Đại Mạnh bình tĩnh hỏi lại.

Nghe vậy, sáu thanh niên đều cười vui vẻ. Nhưng khi thủ lĩnh của nhóm chưa kịp mở miệng “mượn năm triệu” thì hấn đã co quắp người lại, ôm háng cuối xuống nền cầu. Rồi một giây sau đó, miệng hấn phát ra những tiếng rên rĩ, nghe rất rùng rợn.

Còn năm tên còn lại, vì không ngờ tới tình huống bất thành linh nên để cho Đại Mạnh luồn xuống háng một người ở giữa, rồi chạy mất.

Đứng lên sau cú đâm trời giáng của Đại Mạnh, tên cầm đầu của bọn thanh niên dùng tay trái ôm lấy “vật quý” của mình, đồng thời tay phải của hấn chỉ về hướng Đại Mạnh đang bỏ chạy.

- Nó chạy kia!

Theo tiếng hô của tên cầm đầu, năm thanh niên nhanh chóng thoát khỏi trạng thái ngơ ngác, chúng quay đầu rồi co giò đuổi theo.

Từ vị trí giữa cầu, Đại Mạnh ráng gân vận lực bỏ chạy. Hấn nghiêng thân thể lách qua những người ngoại quốc đang ngắm cảnh trên cầu, nhảy qua nhưng chướng ngại vật đang đặt lung tung dưới đất. Tuy nhiên, chắc có lẽ là do động lực của đồng tiền nên sáu tên côn đồ vẫn đuổi theo sát nút. Trong số chúng có một tên khoảng mười bảy tuổi, dường như biết võ công và có chút bản lĩnh nhảy nhót, hấn đã nhảy từ trên cầu An Hội xuống chiếc thuyền nhỏ đang nằm trên sông. Sau đó hấn giữ thăng bằng thân thể, rồi như một con sóc, khéo léo nhảy sang những chiếc thuyền bên cạnh. Cuối cùng, hấn dùng hết trớn phi lên bờ.

Đường tắt tuy khó đi nhưng vẫn luôn là đường nhanh nhất.

Khoảng cách của hấn và Đại Mạnh chỉ còn khoảng năm mét.

Tất nhiên năm mét thì không thể đuổi kịp Đại Mạnh được. Chỉ có điều, hấn và Đại Mạnh đang chạy ngược hướng với nhau.

Hấn giang tay chụp lấy Đại Mạnh.

Phụt! Một bãi nước miếng bay vào mặt của hấn.

Bởi vì một chút phản ứng theo bản năng nên động tác của hắn bị lệch đi một ít.

Thế nhưng Đại Mạnh chính là cần cái một chút ít đó; hắn nhanh chóng ngửa người về phía sau, đấm một đấm vào dái của đối thủ.

Do hành động bỏ chạy bị ngắt quãng nên năm tên còn lại cũng nhanh chóng đuối tới. Cũng không biết là học hỏi ở đâu hay là do đánh lộn quá nhiều, mà năm người này nhanh chóng ăn ý, xếp thành một thế trận bao vây.

Đại Mạnh như nằm trong một vòng tròn không lối thoát.

- Cướp! Cướp! Cướp! – Đại Mạnh truy hô.

Lúc này, hắn không truy hô bởi vì trên cầu chỉ có vài người nước ngoài. Không phải Đại Mạnh không biết tiếng Anh mà hắn không chắc chắn những người đó sẽ ra tay giúp đỡ.

Nhưng người Việt Nam thì khác!

- Chuyện gì vậy – Một bằng chứng nhiều chuyện của người Việt Nam.

- Mẹ tui mày! Làm cái trò gì đó? – Người này có vẻ hung dữ hơn.

- Mấy thằng này! Tui mày cướp cái gì của thằng bé? – Lại thêm một người nữa.

- ...!

Cứ thế, tiếng ồn ào bắt đầu xôm tụ; người người ở xung quanh thấy vậy cũng từ từ tập trung lại.

Một trận thế mới được tạo ra. Đó là một vòng tròn lớn bao quanh vòng tròn nhỏ, còn Đại Mạnh chính là tâm của hai vòng tròn này.

- Mấy chú ơi! Mấy anh này trộm tiền của con! – Đại Mạnh vừa nỉ non, vừa cầm mấy tờ một trăm ngàn chỉ về phía nhưng tên côn đồ đang bao vây hắn.

- Thằng nào trộm tiền! – Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, có thân hình vạm vỡ, tức giận lên tiếng.

- Là mấy anh đang vây lấy con nè! Mấy anh đuổi theo con này giờ à! – Đại Mạnh chỉ vào tên cầm đầu và nói.

- Mày có trộm tiền không? – Người đàn ông khoảng ba mươi lăm tuổi lên tiếng hỏi tên cầm đầu.

- Dạ... dạ không! Em...em...con...con chỉ đùa với nó cho vui thôi! – Tên cầm đầu trả lời ngập ngừng.

“Bốp!”

- Mày nói láo hả! Tao thấy mày đuổi theo nó này giờ! Mẹ mày! Mày ở miếu ông Cọp phải không? Con mẹ mày! – Khi người đàn ông ba mươi tuổi chưa kịp lên tiếng thì một người khác đã gấp tới, tát tai tên cầm đầu.

- Mấy thằng này thì tao biết! Mẹ nó! Tui này mất dạy lắm! – Khi có một người đã lên đám thì vài người cũng lác đác bước chước theo.

“Bụp, bụp, bốp...!”

- Đánh chết mẹ tui nó đi!

- Ta chúa ghét mấy cái loại hình này. Tổ cha tui bây!

“Bốp...!”

- Đánh cho tui nó khôn hồn ra! Con mẹ nó!

- Bà con đánh vừa vừa thôi, kéo xảy ra chuyện. Đánh cho tui nó biết, rồi đưa cho công an xử lý. – Một người dường như không có cái tật máu lửa, đứng bên ngoài nói.

Mặc kệ những lời nói của một người có ý thức, ẩu đả cứ thế mà xảy ra.

Thời gian đánh đấm cứ thế trôi qua. Bốn tên côn đồ với bốn khuôn mặt bầm dập, thân thể tàn tạ đang nằm quằn quại dưới đất. Vào lúc này, chúng chỉ mong công an đến đây thật nhanh; chứ cái cảnh lâu lâu bị một cước, chúng thật sự chịu không nổi.

Nhưng tại sao chỉ có bốn tên, còn hai tên nữa đâu?

Đứng tại một góc khuất phía xa, đau lòng nhìn đồng bạn của mình bị đánh, hai tên còn lại im lặng, nắm chặt nắm đấm, không hề nói gì cả. Vừa rồi, tên bị Đại Mạnh đá vào háng là tên may mắn nhất, bởi vì hắn chưa kịp vây lấy Đại Mạnh nên kịp thời bỏ trốn. Còn tên thứ hai thì hơi xui xẻo một chút, hắn bị

người ta đánh tã toi một trận, rồi nhờ cơ hội mỏng manh mà bỏ trốn được.

Huynh đệ là thế! Thấy cái gì dễ ăn thì tụ tập, còn cái gì khó nhai thì phân ai người đó tính.

Haizzz~~! Ta không giúp được mi rồi! Thôi thì ta đi trước đây! Còn lửa thì lo gì không đốt được rừng xanh! Mi cứ ở lại đó, chịu một trận rồi ta sẽ rửa hận cho mi.

Haizzz~~! Khi ăn chơi ai cũng là bạn; lúc hoạn nạn mới biết bạn là ai!

Hai tên côn đồ nghiêng răng, nghiêng lợi dõng theo hướng đi của Đại Mạnh.

Mặc kệ vụ ẩu đả đang diễn ra, Đại Mạnh lén lút bỏ đi. Nói thật, nếu hắn không mang một số tiền lớn trên người thì gặp công an cũng không phải là một chuyện phức tạp. Đã là công an thì không ai là không hiểu lý lẽ.

Nói chung, trong vấn đề này thì cũng không thể nói tất cả đều tốt được. Chỉ có thể nói là, công an Việt Nam khác công an nước ngoài. Thế thôi!

Đại Mạnh bước xuống đò. Hắn im lặng ngồi ngắm cảnh vật xung quanh và suy ngẫm. Vào lúc này, đầu óc của hắn không còn để ý cái chuyện hai tên côn đồ bỏ trốn nữa, bởi theo hắn thì hai tên này sẽ cao chạy xa bay, hỏi đâu mà tìm hắn nữa. Hắn đang nghĩ, ngày mai có nên tiếp tục đánh bạc nữa không?

“Đánh tiếp!”

Quyết định này đưa ra trùng với thời điểm hai tên côn đồ lên đò. Đại Mạnh trở mắt nhìn chúng và chúng cũng hắn học đáp trả lại.

Hai bên im lặng không nói gì. Chuyến đò cứ thế mà chạy đi.

- Cô ơi cho con hỏi, ở đây có xe ôm không? – Vừa xuống bến đò Cẩm Kim, Đại Mạnh liền đến hỏi một người phụ nữ đang bán hàng tạp hóa ven sông.

- Con đi tới quán mỳ đằng kia hỏi thử! Cô cũng không biết bữa nay ông có chạy xe không! – Người phụ nữ trả lời.

- Dạ! Cho con cảm ơn cô!

- Ừ.

Bước tới quán mỳ, Đại Mạnh đi tới hỏi thăm bà chủ quán.

Một lúc sau, một người đàn ông đã ngoài bốn mươi, bước tới chỗ Đại Mạnh đang đứng.

- Đi đâu đây Cu?

- Dạ! Chú chờ con tới nghĩa địa Hòa Bình gì gì đó, được không chú? Không phải nghĩa địa thuộc xã Duy Vinh, mà nghĩa địa gần chỗ Cẩm Kim đó. – Bởi vì không biết chính xác địa phận và tên của nghĩa địa này nên Đại Mạnh nói hơi nhiều.

- À! Chú biết rồi. Nghĩa địa giáp với thôn 5, Duy Vinh và Cẩm Kim. Được rồi! Mười ngàn, lên xe, chú chờ đi!

Với quãng đường chưa tới một kilomet thì e rằng số tiền này quá mắc so với kinh tế ở thời điểm hiện tại. Tuy nhiên, Đại Mạnh cũng không muốn dồng dài với vấn đề này; mà nhanh chóng ngồi lên xe, sau đó ngược mắt nhìn lại hai tên côn đồ để xem động tĩnh của chúng.

Ấm ờ trả lời những câu hỏi vô vị của người lái xe ôm như nhà con ở đâu, con đi thấp hương à, con có ra bến đò nữa không..., thì rốt cuộc chiếc xe cũng đưa Đại Mạnh đến nơi.

Xuống xe, tính tiền, Đại Mạnh bước vào phía trong nghĩa địa.

Người lái xe ôm vẫn đứng ở đó; tuy nhiên, vì Đại Mạnh không trở về nên hắn cũng chỉ nhìn một chút, rồi nổ máy chạy đi.

Ngay sau khi người lái xe ôm đi được vài giây thì hai tên côn đồ cũng chạy chiếc xe “năm mươi”, tà tà đến.

- Nó đi vào trong nghĩa địa. Nó đi vào làm gì thế? – Tên Hùng dừng xe, chỉ vào bên trong nghĩa địa.

- Đi vào! Kệ mẹ nó! Vào đập nó một trận cho tao! – Tên Cường nói. (Tên này có võ)

Ba ngày tết, bảy ngày xuân, nói chung, trên khắp đất nước, không khí tết vẫn còn vô cùng nhộn nhịp. Nhộn nhịp đến mức tất cả mọi nơi trên nghĩa địa cũng phải náo nức đón xuân.

Người chết cũng đón tết!

Sáu giờ chiều, bầu trời đã bắt đầu mờ mờ ảo ảo.

Lúc này, những nơi như nghĩa địa, nếu như không có chuyện gì quan trọng, thì có cho tiền, người ta cũng không tới.

Đại Mạnh nhìn mọi hướng xung quanh nghĩa địa, nơi đây chỉ còn lác đác vài người. Tất nhiên, những người này cũng sắp sửa trở về nhà.

Từ trên nghĩa địa, chạy tới bờ lát (cây lát để làm chiếu) ven sông. Sau khi chạy một đoạn khá xa, Đại Mạnh liền dừng lại. Chỗ này, nếu như hành động cẩn thận thì không ai có thể nghe thấy được những âm thanh tầm trung.

Nhìn hai tên côn đồ đang lặng lẽ đuổi theo, Đại Mạnh nở một nụ cười khổ. Bây giờ hắn cũng không chắc chắn có thể làm thịt được hai kẻ kia. Do đó, hắn cũng không ngu ngốc mà solo trực diện.

Đại Mạnh tìm một vị trí ẩn nấp.

- Nó đâu rồi! – Vì bóng dáng Đại Mạnh mất hút nên Cường lên tiếng.

- Chắc trốn rồi! Mẹ nó! Con chó này cứ như cá chạch! – Hùng lên tiếng.

- Tìm kỹ trong mấy cái bụi lát, nó trốn trong đó đấy. – Cường nói.

Hơn nửa giờ đồng hồ tìm kiếm nhưng vẫn không thấy bóng dáng Đại Mạnh, hai tên côn đồ bắt đầu uể oải.

Lại thêm nửa giờ nữa! Bầu trời gần đến điểm hoàn toàn đen tối. Những tiếng côn trùng bập bùng vang lên làm hiện lên vẻ rùng rợn nơi nghĩa địa hoang vắng.

- Về thôi mày! Nó chạy mẹ rồi! Giờ này tao thấy ghê ghê sao đó! – Hùng lên tiếng.

- Từ từ! Ráng tìm hết đám lát này đi! Phía kia là cuối con sông, nó hết chỗ trốn rồi. – Cường cố gắng níu kéo Hùng lại.

Vèo...!

Từ vị trí cuối đám lát, một viên gạch theo quỹ tích cong tuyệt đẹp bay thẳng vào đầu của Hùng.

“Bốp!”

Quá bất ngờ, máu từ trên trán của Hùng văng ra, đầu óc của hắn trở nên choáng váng. Hắn ôm đầu, từ từ nằm xuống dưới, bần đật cứ thế mà lảo lảo lên người của hắn.

Đứng bên cạnh, Cường cũng khá bất ngờ; nhưng bởi là người học võ nên hắn nhanh chóng tập trung tinh thần, xông tới vị trí mà Đại Mạnh đang ẩn nấp.

Khi thấy bóng dáng của Đại Mạnh, Cường điều khiển thân thể, huy động hai chân tung ra một cước.

“Vèo...!”

Lại một viên gạch nữa bay ra. Tuy nhiên, lần này viên gạch không thể chạm được mục tiêu.

Vừa rồi, tuy thế công của Cường rất nhanh chóng nhưng hắn vẫn kịp thời xoay người né tránh.

Từ phía bần đật tung người dậy, hắn tiếp tục phi cước về phía Đại Mạnh.

Đại Mạnh nghiêng người né tránh. Nhưng ngay sau đó, một cú đấm trời giáng của Cường in thẳng vào bụng của Đại Mạnh. Rồi tiếp theo đó, một một cú đá ngang chân quét thẳng về phía hông của Đại Mạnh.

“Ừ!” Thân thể của Đại Mạnh rơi về phía sau hơn hai mét.

- Mày chạy à! Mày chạy nữa đi! Con mẹ mày!

Vừa nói, Cường vừa phi thẳng căng vào vị trí mà Đại Mạnh đang ngã xuống. Tuy nhiên, Đại Mạnh đã nhanh nhẹn lăn đi.

“Ừ!” Tuy tránh thoát cước phi của Cường nhưng Đại Mạnh không thể thoát đòn đá thứ hai của đối thủ. Thân thể của Đại Mạnh lại văng về phía sau. Cảm giác đau đớn bắt đầu quần quai trong ruột gan của Đại Mạnh. Dường như hắn không còn đủ sức nữa rồi.

- Mày chạy hả! Chạy đi!

Cường dùng tay phải chụp lấy áo Đại Mạnh, rồi nhấc thân thể nhỏ bé này lên.

“Bốp, bốp!” Hai cái tát trời giáng in vào mặt của Đại Mạnh

- Con mẹ mày!

“Bốp!”

“Xoẹt!”

Khi Cường dùng tay trái, tung cái tát thứ ba cũng chính là lúc Đại Mạnh rút con dao được giấu trong người ra. Con dao này, thì từ lúc bốn tuổi, Đại Mạnh đã mang trong người mọi lúc mọi nơi.

May mắn thay, Cường là võ sinh nên phản ứng của hắn có phần nhanh nhẹn hơn người thường. Lúc thấy con dao lóe lên thì hắn lập tức vút Đại Mạnh xuống đất. Tuy nhiên, con dao nhỏ vẫn mạnh mẽ cắt qua tay trái của hắn. Vết cắt gần như sâu tới xương, máu bắt đầu phun trào ra.

Lúc đầu Hùng cũng không thấy đau đớn bao nhiêu, nhưng dần dần hắn mới rần rật lên cảm giác. Chỉ là hiện giờ Cường chưa thể quan tâm tới cái này được. Hắn cũng chẳng quan tâm, tại sao Đại Mạnh còn nhỏ mà có sức lực và tốc độ lớn đến thế.

Lúc này, hắn chỉ quan tâm tới một chuyện.

Đại Mạnh đang cầm dao lao tới.

Cường tung chân quét ngang, nhằm đá Đại Mạnh ra xa. Có điều, Đại Mạnh không phải là đứa con nít thường, hắn chỉnh hướng con dao trên tay phù hợp với góc mà Cường đang đá tới.

Một góc vuông được hình thành!

Con dao đâm vào chân của Cường và cửa một vết vào ống xương què của hắn. Sau đó, một phản lực khiến Đại Mạnh văng về phía sau. Con dao cắm cũng vì thế mà được rút ra khỏi vị trí đâm. Hôn nữa, cú đâm vừa rồi cũng đã khiến con dao thụt lại, làm bàn tay trái của Đại Mạnh bị cắt một vết sâu. Máu từ trên bàn tay từ từ thấm ra. Thế nhưng, chẳng có một sự đau đớn nào cả. Cái này không phải là do trạng thái kích thích, mà đối với Đại Mạnh, vết thương này không có ý nghĩa.

Đại Mạnh nhanh chóng đứng vững, ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn về phía đối thủ.

Sát khí bắt đầu tuôn ra.

Cường tự dưng sợ hãi.

Chân trái của Cường vô cùng đau đớn. Lúc này, hắn tạm thời không thể vận động. Hắn nhìn Đại Mạnh, một cảm giác kỳ lạ nào đó xông vào tâm linh, khiến cho hắn lạnh lẽo thấu tim.

Đại Mạnh đang lù lù cầm con dao tiến về phía hắn. Một khí thế khiến Cường bàng hoàng, không dám nhìn thẳng.

Khí thế! Hắn thật sự không biết đó là sát khí. Hắn chưa thấy sát khí bao giờ.

Phải chết sao?

Giờn hoài! Nhưng hắn đang rất sợ hãi!

Đại Mạnh bước đến gần Cường. Hắn dùng chân phải đập mạnh lên cánh tay của đối thủ.

“Răng rắc!”

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!” Là cánh tay trái gãy trước.

- Mày... mày...! – Cường rên rỉ.

“Răng rắc!”

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!” Cánh tay phải cũng đi theo.

Một cao thủ vovinam với năm năm luyện tập lại thua một đứa bé miệng còn hôi sữa. Một kẻ mười bảy tuổi với đẳng cấp hai đai đỉnh phong (hai đai ba gạch) lại bị một thằng nhóc năm, sáu tuổi đánh gãy tay. Hỏi trên đời, còn có chuyện nào vô lý như chuyện này không?

Đại Mạnh đâu biết đến nỗi uất ức của Cường vào lúc này, nhưng nếu có biết thì hắn cũng chẳng quan tâm.

Bây giờ, hắn chỉ quan tâm tới một điều. Sát khí của hắn đã trời dậy.

Giết hay không giết!

Giết! Dùng dây buộc cục đá vào thân thể hai người này, ném xuống sông. Con chiếc xe, len lén đem vút xuống sông.

Hai kẻ này mất tích, công an sẽ nghi ngờ. Họ sẽ hỏi nhưng họ không thể nào nghĩ là Đại Mạnh giết được. Nếu tìm thấy xác thì cũng một thời gian lâu, khi đó thì mọi chuyện đã qua rồi.

Đại Mạnh đang suy ngẫm.

Giết hay không giết!

Thôi thì làm người bình thường đi, cuộc sống trước đã qua rồi!

Vèo! Một cục đá bay về phía đầu của Đại Mạnh. Bởi vì đang suy nghĩ lung tung, không chú ý nên hắn đành phải nghiêng đầu qua bên trái để cục đá khỏi chạm vào vị trí hiểm yếu. Thực chất đây chỉ là phản ứng đã được rèn luyện thành bản năng.

“Bốp!” Máu xịt ra, bùn đất từ viên đá văng tứ tung lên khuôn mặt của Đại Mạnh.

Đầu óc của Đại Mạnh hơi choáng váng một chút nhưng rồi hắn cũng nhanh chóng tập trung lại. Hắn cầm con dao lên, lạnh lùng nhìn về Hùng.

Giết hay không giết!

“Viu!” Con dao bay tới vị trí của tên Hùng đang đứng lồm khộm.

Giết!

Phập! Con dao cắm ngang vào bắp đùi của Hùng.

Không giết!

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! – Hùng đau đớn kêu gào.

“Răng rắc! Răng rắc!” Hai cánh tay của Hùng bị gãy nát như Cường.

- Lần sau bọn mày sẽ không may mắn như vậy.

Vứt lại một câu, Đại Mạnh lê bước chân một mõi của mình đi. Hắn cũng chẳng quan tâm hai tên này có về được không. Hắn chỉ cần biết, hai tên này không chết là được rồi. Cái này là do Đại Mạnh hiểu thương tích của hai tên còn đồ một cách rõ ràng. Bởi hắn chính là người gây ra mà.

Haizzz~!

Đại Mạnh thở dài.

Giết hay không giết!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Mẹ Em Mất Rồi, Còn Cha Em Đang Chơi Bài Trong Kia

Phường Cẩm Nam, Hội An.

Nhà hàng “Kim Mai” là một nhà hàng tương đối lớn ở thị xã Hội An vào năm 1998. Tại thời điểm bấy giờ tối, nhà hàng này có một lượng khách thập phương vô cùng đông đúc. Tuy nhiên, không khí quản lý và phục vụ của những người ở đây không được tốt cho lắm. Đơn giản, đứa con Trần Thanh Xuân của ông bà chủ nhà hàng này đang bị công an phường Minh An bắt giữ vì tội danh trộm cắp.

Nhưng cũng may mắn, ông bà chủ của nhà hàng này là một người có cơ cửa, nên chuyện bảo lãnh để con ra ngoài là điều không mấy khó khăn. Hơn nữa, tội danh của Trần Thanh Xuân vẫn không thể thành lập, bởi vì chỉ có người làm chứng, chứ không có người bị hại. Mà cho dù có đi chẳng nữa thì cũng chẳng sao. Bởi chị ruột của bà chủ nhà hàng (Nguyễn Thị Tư) chính là Nguyễn Thị Tâm, hiện là giám đốc công ty xổ số kiến thiết Quảng Nam, tuy đây là một người có địa vị xã hội không lớn nhưng lại có mối quan hệ rộng rãi.

- Alo! Con sao rồi em? – Một người đàn ông cầm trên tay chiếc điện thoại bàn, nôn nóng hỏi.

- Em chuẩn bị đưa nó đi bệnh viện đây! Nó bị người ta đánh dữ quá! May mà nhờ có chị Tâm điện thoại cho người quen, chứ không thì phải rất lâu mới đưa được nó ra!

- Có cần anh lên đó không?

- Anh cứ ở nhà mà trông quán đi! Anh đi lên thì ai thanh toán tiền bạc cho khách! – Người vợ khuyên.

- Vậy thì chút nữa anh lên! Điện cho cái thằng này ghê! Đã nói là cấm chơi với cái bọn mất dạy ở miếu ông Cọp, thế mà vẫn không nghe. Đợi nó về nhà, anh làm cho một trận cho ra lẽ. – Người chồng tức giận nói.

- Ừm! Mà thôi nhé! Em gần tới bệnh viện rồi. Có gì thì anh điện thoại sau nha! – Người vợ nói.

- Ừ!

“Tít, tít, tít...!”

Người chồng cúp điện thoại, hần thở dài nhìn đứa con gái bé bỏng mới năm tuổi của mình, rồi xoa đầu nó một cái.

Sinh con trai làm gì cơ chứ, hết chơi rồi lại quậy!

Từ nghĩa địa ngoài Hòa Bình về tới ủy ban xã là một đoạn đường dài hơn hai cây số; nên nếu như người ta hoàn thành nó bằng cách đi bộ thì sẽ rất lâu mới kết thúc; tuy nhiên Đại Mạnh cũng không có tâm trạng nghĩ đến quãng đường xa xôi này; lúc này hần cứ thế mà đi, đi một cách mệt mỏi. Một sự mệt mỏi từ thể xác đến tâm linh. Một mỏi đến nỗi không muốn quay lại Cẩm Kim để lấy số tiền đã chôn.

Cuối cùng thì cũng gần tới nhà.

Nói đến chuyện về nhà, thì thật ra hần phải về từ lúc bước xuống bến đò mới đúng. Chẳng qua, hần không muốn có kẻ khác bám đuôi theo mình. Hần có thể nhờ người lớn bảo hộ nhưng để hai tên côn đồ biết vị trí định cư của mình là điều không nên. Nói chung, nếu cứ để chuyện này quanh quẩn thì sẽ khá phức tạp. Đại Mạnh không ưa thích phức tạp, bởi hần là một người khá đơn giản.

Đứng trước ủy ban xã, hần nghĩ ngợi lung tung, đặc biệt là cái vấn đề: “Ngủ ở đâu vào đêm nay”. Chuyện này là do hần đã nói với cha mẹ: “Tôi nay, sẽ ngủ ở nhà ông bà ngoại”. Hần nhìn bầu trời đêm, rồi quan sát cảnh nhộn nhịp trước ủy ban xã Duy Vinh.

Bây giờ thì khoảng 8h 30 là cùng.

Mặc kệ! Về nhà thôi!

Đại Mạnh bước, cứ bước. Thế nhưng, một hình ảnh khiến hần chùn bước lại.

Một cô bé có khuôn mặt tròn tròn, tóc hơi dài được búi nơ, mặc chiếc áo sơ mi có in hình chuột mickey, còn cái quần là một chiếc short kaki hơi cũ. Cô bé này chính là người xin Đại Mạnh mua bong bóng hôm qua.

Tại sao cô bé lại ngồi trên bức tường rào của ủy ban xã?

- Sao em lại ngồi ở đây?

- Ô! Là anh sao! Em chờ anh dẫn em đi đu ngựa nhưng sao anh tới lâu quá vậy? – Cô bé chột vui mừng lên, rồi nỉ non nói.

- Ách! Em chờ anh lâu chưa? – Đại Mạnh gãi đầu.

- Em chờ lâu lắm rồi à! Chờ từ lúc sáng đến giờ luôn! Anh nói là tới dẫn em đi đu ngựa, sao giờ anh mới tới? – Tuy cô bé rất hồn nhiên nhưng cũng có vài phần giận dỗi.

Nhìn cô bé, Đại Mạnh tự dưng có một cảm giác khác thường; tâm tư của hần đột nhiên thấy ngại ngại làm sao; hần chưa bao giờ nhận thức được cái này. Nếu nói theo suy nghĩ của Đại Mạnh, thì hần cũng không quan tâm đến chuyện này bao nhiêu. Nhưng bây giờ mà bảo hần nói là đã quên mất thì hần cũng không đành lòng cho lắm.

Nghĩ ngợi một lát, hần đánh đánh trống loảng.

- Vậy không ai dẫn em đi đu ngựa hết à? Cha mẹ em đâu?

- Mẹ em mất rồi, còn cha em đang chơi bài trong kia! – Cô bé hồn nhiên, chỉ tay vào bên trong cái hẻm.

- Anh quên mất! – Đại Mạnh vỗ cái đầu rồi nhảy lên bờ tường, ngồi cùng cô bé.

- Giờ em đu ngựa nữa không?

- Đu!

- Thế thì nhảy vào bên trong cùng anh nào!

Nói xong, Đại Mạnh nhảy vào bên trong úy ban xã. Sau đó, hấn quay lại nhìn và ra hiệu cho cô bé nhảy xuống.

Đi đến khu vực đu ngựa, Đại Mạnh cùng cô bé im lặng đứng chờ cho vòng quay ngựa kết thúc. Sau khi trả một ngàn đồng cho người chủ quay ngựa, hấn trèo lên một chú hổ rồi giúp cô bé cùng lên.

Vòng đu ngựa cứ thế quay đi.

“Một, hai, ba, ngựa phi, ngựa phi! Ba, hai, một, phi ngựa, phi ngựa!”

Cô bé ngồi phía trước cầm hai cái cần lái, đề lên đề xuống, miệng không ngừng phát ra những tiếng thơ ngây.

Bạn vui thì người buồn cũng phải vui theo!

Đại Mạnh cũng thế! Hấn tuy không biết đã nhàm chán đu vòng thứ mấy nhưng trong lòng hấn cũng thấy vui vui. Một sự vui vẻ mà trước giờ hấn chưa cảm nhận được.

Hấn thật lòng cảm ơn cô bé!

- Tại sao anh nhóp vậy? – Cô bé đã đề ý vấn đề này khá lâu, nhưng vì vui vẻ nên cô bé quên băng đi mất.

- Ủ! Là anh té sông. – Đại Mạnh cười khỏ, trả lời. Hấn cũng đã lau và rửa thật kỹ nhưng những vết bùn đất và nước còn dính lại là điều không thể tránh khỏi.

- Té sông hay là té giếng?

Cô bé cười, Đại Mạnh cũng cười theo. Hấn cũng chưa hiểu được nghĩa của cụm từ “té giếng”.

- Em tên là gì? – Đại Mạnh hỏi. – Hấn cũng chưa biết tên của cô bé.

- Em tên là La? – Cô bé trả lời.

- Tên gì mà xấu vậy! – Đại Mạnh giễu cợt.

- Huỳnh Thị La La mà xấu? Xấu cái đầu của anh? – Cô bé giận dỗi.

- Ha ha! – Đại Mạnh cười một tiếng, rồi im lặng, tiếp tục nhìn vòng quay ngựa.

Một lúc sau, cũng bởi không còn háo hức như thời điểm đầu, lại do Đại Mạnh im ru bà rù nên cô bé mở miệng hỏi.

- Vậy tên anh là gì? Nhà anh ở đâu?

- Tên anh là Mạnh, nhà anh ở đây. Em cứ đi xuống kia hỏi, nhà của ông Hùng ở đâu thì người ta chỉ cho. – Đại Mạnh vô tư chỉ tay theo hướng về nhà của mình.

- Thế anh bao nhiêu tuổi mà lại xưng anh? – La La hỏi tiếp.

- Em cứ nghĩ là anh lớn tuổi hơn em là được rồi? – Đại Mạnh cười, nói.

- Hứ! Em thấy anh lùn hơn em? – La La bực bội.

- Người ta đo chiều cao từ đầu lên trời, chứ không ai đo chiều cao từ chân lên đầu cả. – Đại Mạnh vu vơ đáp lại.

- Là sao? Em không hiểu! Ba em thường đo chiều cao của em từ đầu xuống chân mà! – La La gãi gãi cái đầu.

- Ủ! Sao này em sẽ hiểu! Mà em không thể tự đu ngựa một mình à? – Không muốn đề cập đến những vấn đề trừu tượng, Đại Mạnh lại quay lại những chuyện con con.

- Em không biết nữa! Em đã lên đu ngựa một lần rồi nhưng em thấy sợ sợ sao đó! Nó cao cao, lại quay vòng vòng, em thấy ghê ghê sao đó! – La La vừa nói, vừa nghĩ, vừa rùng mình.

Đại Mạnh ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

- Chắc là hội chứng sợ độ cao rồi! Nhưng mà cũng nhẹ thôi! Không sao đâu! Em cứ rèn luyện ở những nơi cao cao là sẽ hết sợ thôi!

- Là sao hả anh? Hội chứng sợ độ cao là gì vậy? – La La ngạc nhiên, hỏi lại.

- Ủm! Cái này thì sau này em sẽ biết. – Đại Mạnh lại vu vơ, hần cũng nhắc đi giải thích mấy cái này. Mà cho dù giải thích thì cô bé cũng chưa chắc đã hiểu hết.

- Sao anh không giải thích bây giờ. – La La gặng hỏi.

Đại Mạnh cười cười, không nói. Hần lại chuyển vấn đề khác để tiếp tục cuộc nói chuyện.

Thời gian cứ thế lẳng lặng trôi qua và sau một lúc lâu chơi đùa vui vẻ, La La cũng cảm thấy mệt mỏi nên đành phải xin nghỉ.

Đối với chuyện này, Đại Mạnh cũng không rảnh mà đi nín kéo. Hần nhanh chóng đỡ cô bé, rồi nhảy xuống theo.

- Anh phải về đây?

- Thế ngày mai, anh còn tới đây không? – La La nhấp nháy đôi mắt.

- Chắc là không? Ngày mai anh còn có một số chuyện quan trọng. – Đại Mạnh trả lời.

- Anh nhỏ như con thỏ thì có chuyện gì? – La La hơi giận dỗi.

- Được rồi! Ngày mai, vào khoảng bảy giờ tối, anh sẽ đến đây. Do đó, em đừng đợi anh như hôm nay nữa.

- Bây giờ tối! Anh ngoéo tay đi! Ngoéo rồi thì phải đến đúng giờ đấy nhé! – La La đưa ngón út và ngón cái ra trước mặt Đại Mạnh.

Nhìn về mặt không mấy tin tưởng của cô bé, Đại Mạnh cũng bắt đầu dĩ ngoéo tay. Tuy điều này cũng có một chút buồn cười cho hần nhưng Đại Mạnh cũng không suy nghĩ nhiều. Hần xoa xoa cái đầu nhỏ của cô bé rồi nhanh chóng rời đi.

Gió lạnh bay trong ngày xuân ấm áp.

Người tuy buồn nhưng vẫn có cái dễ vui.

Hôm nay, Đại Mạnh khá vui. Hần vui không phải vì thắng tiền mà là vì sự hồn nhiên của cô bé.

Hần biết, hiện giờ thì hần là trẻ thơ và hần cũng biết, hần không thể có tính cách như trẻ thơ. Nhưng hần cũng không hối hận vì không cảm nhận được những cái này. Cuộc sống là vậy mà, được cái này thì mất cái khác thôi.

Không ai sống trên đời mà không mất thứ gì cả. Cũng không ai sống trên đời mà luôn được mãi mãi. Đừng bao giờ nguyện ước là được nhiều mất ít, mà phải biết tự lực tự cường để giảm thiểu những cái mất đi.

Ngồi ngắm sao trời bên chiếc cầu tre lắc lẻo được bắc qua thôn tư và thôn hai, Đại Mạnh hít thở đều đặn bầu không khí trong lành xung quanh.

Hần cứ ngồi, ngồi suy nghĩ những gì đang diễn ra và sau này phải làm những gì. Nhưng tất cả suy nghĩ lung tung này cũng chỉ là một phần nhỏ bé của lý do khiến hần ngồi đây.

Đại Mạnh đang cảm nhận những gì tốt đẹp nhất của cuộc sống lúc này.

Đêm nay, hần không về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Chữa Trị Nghiện Rượu

Năm tháng trời cứ thế lẳng lẽ trôi qua.

Nhưng tất cả mọi chuyện đã không còn gấp rút như ngày đầu năm nữa. Nguyên nhân là vì Đại Mạnh đã điều chế xong bài thuốc nam chữa trị nghiện rượu.

Vào thời gian đầu năm, tổng kết số tiền đánh bạc là hơn bốn mươi triệu. Một số tiền khá lớn vào thời điểm hiện giờ.

Cầm số tiền trên tay, Đại Mạnh từ từ tìm kiếm và mua các loại thuốc nam cần thiết tại các tiệm thuốc gia truyền.

Trải qua hơn ba tháng tìm kiếm thì cuối cùng, hần cũng đã góp nhặt đầy đủ nguyên liệu của bài thuốc này.

Được liệu bao gồm rễ đinh lăng, quả việt quất, hà thủ ô, diệp hạ châu, lạc tiên, hoa ngâu, hoa bèo tây, gừng tươi, vỏ bưởi, mỗi thứ 100 gam. Ngoài ra, nguyên liệu khó kiếm nhất của bài thuốc này chính là mười mật rắn hổ mang còn nguyên vẹn. Tuy nhiên, với một số tiền khá lớn trong tay thì việc nhờ các chủ tiệm thuốc giúp đỡ tìm kiếm không phải là một điều khó khăn; đặc biệt nhờ sự trợ giúp to lớn của nhà thuốc gia truyền An Nam (tại Hội An) thì cuối cùng Đại Mạnh cũng đã tập trung đầy đủ những dược liệu quý và hiếm; tất nhiên vấn đề thuyết phục để những người này giúp đỡ cũng không phải chuyện đơn giản.

Sau khi đã có đầy đủ các loại dược liệu trên, Đại Mạnh đem chúng rửa sạch sẽ, sấy khô, rồi xay thành bột mịn. Cuối cùng, hần dùng phương pháp chiết (chiết trong hóa học) để lấy chất lỏng tinh chất (tinh dầu) từ tất cả các loại dược liệu trên.

Có được một loại nước thuốc dưới dạng tinh dầu, Đại Mạnh đem mười mật rắn hổ mang, ngâm vào trong đó. Xong xuôi, hần đem nó đi đóng kỹ, không được để không khí lọt vào và ngâm đúng ba mươi ngày.

Đến thời điểm cuối tháng sáu, quá trình ngâm thuốc trong mật rắn cũng đã tới thời điểm chín mùi. Do đó, Đại Mạnh vớt mười túi mật rắn ra, rồi dùng loại dược thủy này cho cha hần uống.

Đương nhiên, Đại Mạnh phải lén lút hành động. Thế nhưng, điều này cũng không mấy gian nan, bởi loại nước thuốc này có đặc điểm không mùi, không vị, không sắc, thể tích thì rất ít. Cho nên, chỉ cần Đại Mạnh mời cha hần uống một ly nước thì bệnh nghiện rượu sẽ đi tong.

Khi mọi việc đã hoàn toàn kết thúc, cha của Đại Mạnh cũng bỏ đi thói nghiện ngập, gia đình của hần càng ngày càng trở nên đầm ấm, hạnh phúc hơn.

Một hơi thở dài để cảm nhận sự nhẹ nhõm trong lòng, Đại Mạnh tự mỉm cười để đón chào ngày mai.

Thế nhưng, mọi chuyện có phải đơn giản như vậy không? Đại Mạnh không biết, hần cũng chẳng muốn bận lòng thêm. Hần đã làm hết khả năng có thể của mình rồi.

Phải nói là quá trình điều chế bài thuốc này quá khó khăn, rắc rối và phức tạp. Chuyện này không phải là do các loại thuốc nam khan hiếm, mà bởi vì, hần còn quá nhỏ. Nhỏ để đủ sức cầm tiền, nhỏ để đi đó đi đây, đặc biệt là quá nhỏ để cho người khác tin tưởng mình. Cũng bởi vì vậy, nên có đôi khi, hần cũng muốn tìm kiếm các loại thuốc điều trị bệnh nghiện rượu mà trên thị trường hiện có như baclofen được khoa học tìm ra vào năm 1974 (có công thức là các enantiomer R và S), hay Naltrexon (cũng dùng để cai ma túy), Amitryptilin, Disulfiram, Acamprosac (các biệt dược: aotal, zulex, dẫn xuất muối Ca: campral)...

Tuy nhiên, vào thời điểm hiện giờ thì sự xuất hiện các loại thuốc này ở Việt Nam là điều khó có khả năng. Đơn giản là vì có rất ít người sử dụng, cho nên việc kinh doanh loại thuốc này sẽ không có lời lãi. Sau khi suy nghĩ cẩn thận thì Đại Mạnh đành phải tiếp tục điều chế bài thuốc nam này.

Nói đến những loại thuốc chữa nghiện rượu khác, Đại Mạnh cũng không mấy tin tưởng cho lắm. Bởi vì các loại thuốc trên phải đi đôi với thời gian chữa trị liên tục, hiệu quả thì không phải là tuyệt đối. Ngoài ra chúng còn có các tác dụng phụ; nếu không cẩn thận thì khá là nguy hiểm.

Còn bài thuốc nam này thì khác, nó được phát hiện vào thời đại tương lai, không hề có tác dụng phụ. Đặc biệt, việc điều trị chỉ là một lần duy nhất.

Đại Mạnh là một người khá đơn giản. Hần không thích sự dằng dai hay kéo dài những điều rắc rối.

Tổng kết lại tất cả, Đại Mạnh đã dùng hết ba mươi triệu cho việc chữa bệnh, việc tiêu phí này thật sự quá lớn. Còn bây giờ, trong túi của Đại Mạnh cũng chỉ còn hơn mười triệu. Đại Mạnh cứ như một đại gia thời thế xưa.

Thời gian lặng lẽ trôi đi! Mọi thứ đối với Đại Mạnh có phần quan trọng hơn.

Ngày 12 tháng 7, một sự kiện nổi bật xảy ra. Đó chính là trận chung kết World cup năm 1998.

Đêm hôm nay, theo giờ Việt Nam thì hai đội Pháp và Braxin chính thức đối đầu. Theo như kết quả của lịch sử thì Pháp thắng Braxin. Nhưng thắng với tỉ số bao nhiêu thì Đại Mạnh không hề biết đến.

Hoàn cảnh sống trước kia khiến hần không có thời gian để quan tâm nhiều thứ. Hần chỉ biết Pháp thắng vì một phần kí ức đã được khắc rất sâu.

Đêm hôm đó có một người nhảy sống tự tử vì thua độ bóng đá. Đây chính là sự kiện nóng và nổi tiếng tại cái xã Duy Vinh vào thời điểm này và cũng chính cái rùng rợn đó đã khiến cho ký ức Đại Mạnh bị khắc sâu.

Đại Mạnh cười khổ, hần không hiểu tại sao lại nghĩ tới những chuyện này. Nhưng hần cứ thế mà cảm nhận, cảm nhận sự vui vẻ vì nhớ được một chút ký ức bị lãng quên.

Nỗi nhớ về bài hát được chế lời năm xưa.

“Người ta nói rằng, ra xin gặp pháp. Người ta nói rằng, pháp thắng ra xin. Rõ nanh đô, cái đầu như trái dừa khô. Đô đô đô, a lè a lè a lè. Đô đô đô, a lè a lè a lè...”

Bước tới ngồi gần sạp bán bánh canh của mẹ mình, Đại Mạnh lùi thủi giúp đỡ mẹ mình bằng việc chạy bàn và rửa chén bát. (Mở sạp bán bánh canh để kiểm lời vào thời gian diễn ra World Cup)

Lúc này, hấn cũng không quan tâm đến chuyện nhảy sông tự tử. Những kẻ như thế, ngu thì chết chứ bệnh tật chi.

Khi đã hoàn thành một số công việc, hấn xin phép mẹ mình đi rong. Mẹ hấn cũng chỉ cười cười rồi khuyên hấn đừng đi chơi xa, chứ cũng chẳng dặn dò gì nhiều. Cái này có lẽ bởi vì Đại Mạnh là đứa bé quá ngoan.

Trong thời gian đi dạo, Đại Mạnh suy nghĩ vẩn vơ một số chuyện. Để rồi vì nhàm chán, hấn quyết định thử cảm nhận sự hào hứng của môn thể thao vua.

Hấn bước tới nhà của ông Hội – trước sạp bán bánh canh của mẹ – để mua ti số trận đấu (sinco)

Hấn không biết ti số là bao nhiêu, nhưng hấn nghĩ, nếu đã có người vì thua cá độ mà nhảy sông tự tử thì chắc ti số cách biệt ít nhất là hai bàn trở lên. Thế nên Đại Mạnh mua ti số 2-0, 3-0, 3-1, 4-1, mỗi loại là hai mươi ngàn. Hấn cũng không dám mua nhiều, vì nếu cha mẹ hấn biết thì sẽ phải giải thích vòng vò, rất mệt mỏi.

Khi trận đấu diễn ra, hấn im lặng ngồi xem, không có hào hực khí thế như những con nghiện khác.

Đại Mạnh cũng từng xem bóng đá, nhưng cảm giác lúc đó và lúc này là hoàn toàn khác nhau. Khi đó, hấn chỉ muốn tìm hiểu về bóng đá, còn bây giờ, hấn đang xem một cách thư giãn tinh thần.

Trận đấu đang diễn ra, nó rất căng thẳng và vô cùng kịch tính. Nhưng có lẽ, nếu Đại Mạnh không mua ti số thì hấn chẳng có một cảm giác nào cả.

Xem bóng đá là một niềm đam mê, một sự hăm mộ đội bóng mà mình yêu thích. Nếu như không có một trong hai cái đó, thì người ta sẽ chẳng cảm nhận được gì cả.

Đại Mạnh cũng vậy, hấn không có hai cái tố chất đó. Nhưng hấn đã đưa ra một quyết định rất sáng suốt.

Trước khi xem bóng đá phải mua vài tờ sinco.

Và Đại Mạnh đã đúng hơn nữa khi ngọn lửa của trận đấu bị dập tắt đi.

Tỉ số 3-0, Pháp thắng Braxin.

Đêm hôm nay, Zidane đã đi vào lịch sử, còn người bị bọn nghiện cá độ nghiền rửa chính là Ronaldo.

Có gian lận hay không!

Ronaldo đá rất hay, đội bóng Braxin vô cùng mạnh, có sao tỉ số lại khó tin đến thế?

Điều này không ai có thể biết được. Đây chính là trận đấu mang tầm cỡ thế giới.

Mở lòng sau trận thắng của Pháp, Đại Mạnh dần bước chân vào trong nhà ông Hội để lãnh tiền trúng tỉ số.

Với tỉ giá, một ăn ba mươi thì Đại Mạnh lại có thêm sáu trăm ngàn đồng. Số tiền khá là lớn, thế nhưng, chắc chắn là hấn sẽ không giữ được.

Nơi đây có rất nhiều người quen. Nghĩa là Cha mẹ hấn sẽ giữ gìn.

Đại Mạnh cũng không để ý chuyện này cho lắm.

Khi bước ra khỏi nhà ông Hội, hấn đột nhiên để ý tới một người đàn ông. Người này thì chắc gần năm mươi tuổi rồi.

Nhưng tại sao lại để ý? Vì người đàn ông trước mặt chính là cha của La La và ông ta cũng là trùm cờ bạc của xã Duy Vinh.

Đại Mạnh nhìn chăm chú, vẻ mặt của ông ta có vẻ rất u ám, tóc tai thì bù xù, quần áo lòi thối lếch thếch; chắc có lẽ là do thua cá độ bóng đá nên tạm thời không quan tâm tới bề ngoài.

Quay người, Đại Mạnh cũng không chú ý nhiều đến người này nữa. Hấn tiếp bước về phía sạp bán bánh canh của mẹ mình.

Mới phụ giúp mẹ bán hơn mười phút thì bỗng nhiên có tiếng gọi non nớt cất lên.

- Anh Mạnh, anh có thấy ba em đâu không?

Đại Mạnh không cần nhìn cũng biết là ai gọi mình, bởi trong cái xã Duy Vinh này, chỉ có một người xưng hấn là Anh thôi.

- Sao vậy La La? Ba em có chuyện gì à? – Thông thường, La La ít khi quan tâm đến chuyện chơi bời của cha nhưng hôm nay cô bé đột nhiên lại hỏi đến, thế nên Đại Mạnh nghĩ là có chuyện gì đó xảy ra.

- Hu hu! Em không biết chuyện gì nữa. Người ta tới tìm ba em nhưng ông ấy không có nhà, họ đang chờ bới ừm sùm trong kia kìa. Em sợ quá nên bảo với họ là đi tìm ba về. – La La vừa thút thút vừa trả lời.

- Những người đó có nói gì không? – Đang nấu bánh canh bán cho khách, mẹ của Đại Mạnh cũng dừng lại một chút để hỏi.

- Dạ! Họ nói là ba của con thua bạc. Ông nói là về lấy tiền nhưng mà không thấy trở ra. – La La kính cẩn nói.

- Em có nghe là thua bao nhiêu không? – Đại Mạnh nhíu mày nói. Hắn đang nghi ngờ một chuyện khó có khả năng.

- Em nghe họ nói: “Ba em thua cả độ hơn bảy triệu!” – La La cố gắng nhớ lại.

- Trời đất! Hơn bảy triệu! – Mẹ của Đại Mạnh kinh hô.

- Đi theo anh! – Đại Mạnh kéo tay La La chạy đi.

- Hai đứa đi đâu đó? – Mẹ của Đại Mạnh kêu lên.

- Con đi tìm ba của La La rồi sẽ về ngay! – Âm thanh của Đại Mạnh vọng lại.

Nhìn đứa con trai của mình đang nắm tay bé La La chạy đi, Lan cũng bất đắc dĩ im lặng. Nàng tiếp tục công việc bán bánh canh. Nhưng lúc này, đầu óc nàng bắt đầu nghĩ vu vơ vài thứ. Thắng con của nàng không biết dùng cách gì mà khiến con bé lớn tuổi hơn kêu là anh; thậm chí, chắc sau này thắng con mình sẽ lấy bé La La quá!

- Anh Mạnh, anh chạy nhanh quá! – Mới chạy chưa tới một trăm mét thì La La đã than thở.

- Chạy mau lên! Nếu không thì sẽ xảy ra chuyện! – Đại Mạnh vừa kéo cô bé chạy, vừa hấp tấp nói.

- Nhưng anh chạy nhanh quá! Em trật chân rồi! – La La vừa chạy, vừa nhăn nhó.

Dừng bước chân lại, Đại Mạnh nhìn xuống chân trái đang khập khễnh của La La. Hắn suy nghĩ một chút rồi cúi người xuống.

- Dọt lên! Anh công em chạy!

- Anh công nổi không đó! – La La nghi ngờ nói.

- Lên mau! Đừng nói nhiều nữa! Nếu không thì khổ lắm! – Đại Mạnh hối thúc.

Bấu môi một cái, La La vui vẻ ôm cổ Đại Mạnh, rồi nói.

- Anh công không nổi thì nói! Đừng để em té nhé!

Không để ý tới câu nói của La La, Đại Mạnh vận hết sức lực phóng ra cầu Hà Tân.

Quảng đường tới đó chưa tới ba trăm mét. Thế nhưng, kể từ khi gặp khuôn mặt xui xẻo của cha La La thì đã hơn mười lăm phút rồi. Vậy có chuyện gì xảy ra không?

Cha của La La đứng đó, đứng ở đầu cầu Hà Tân.

Cuộc đời của hắn là một cuộc đời xui xẻo. Xui xẻo đến mức phải dùng cụm từ đen thui thui lù để hình dung.

Lúc còn nhỏ, cha mẹ hắn bị giặc mỳ giết chết, hắn phải sống cù bơ cù bất. Năm mười tám tuổi, hắn nhập ngũ để tham gia đánh Mỹ. Đến năm hai mươi lăm tuổi thì hắn quen được người con gái. Nhưng vì đây cũng là thời điểm mà cuộc chiến diễn ra ác liệt nhất nên mãi tới thời bình hắn mới dám mở lời yêu nhau. Tuy nhiên trong chiến tranh, không phải ai cũng đều may mắn như hắn. Người con gái mà hắn yêu đã bị chiến tranh gây ra thương tật nặng nề.

Đối với hắn, chuyện này cũng không làm lu mờ đi tình yêu cháy bỏng của mình. Mặc dù phải chăm sóc cho người yêu cả đời nhưng hắn vẫn quyết định đi đến hôn nhân.

Đề rồi, mãi tới năm 1990, vợ hắn hạ sinh một đứa con. Nàng ta dường như muốn bù đắp tình yêu mãnh liệt của người chồng. Nhưng bởi thương tật trong chiến tranh để lại nên khi đứa bé ra đời cũng chính là lúc nàng buông xuôi tất cả.

Huỳnh Văn Dũng, hắn đã bị ông trời cướp mất đi một thứ quý giá nhất. Bởi vậy, hắn đắm đầu vào cờ bạc để quên đi những ngày tháng buồn tẻ.

Con của hắn! Hắn cũng ít bao giờ quan tâm đến. Có lẽ, cô bé mang tên La La kia chính là nguyên nhân khiến cho vợ hắn rời xa hắn mãi mãi.

Con ngoan là gì, mẹ già là chi? Không thứ gì có thể khiến hấn quên đi người vợ hiền năm xưa!

Nhìn bầu trời đêm một lần cuối cùng, Dũng chuẩn bị tinh thần nhảy xuống.

Phía dưới sông sâu kia, sẽ là kết thúc. Cuộc đời này sẽ không còn những điều u ám nữa. Nợ nần cá độ hôm nay rồi cũng sẽ đi tong.

“Nếu kiếp này ta quá khổ thì xin nguyện trời ban cho mình một kiếp sau!” Nguyện tới đó, Dũng cúi người xuống, dùng sợi dây, buộc chân mình vào cục đá.

Một, hai, ba! Dũng hít sâu một cái để lấy dũng khí bay đi.

Hấn nhảy xuống! Bóng Đại Mạnh và La La vẫn biệt tăm vô tích.

Ầm!

Dũng chìm xuống, cục đá hấn cầm trên tay cũng im lặng đi theo.

Ngạt thở quá, một cảm giác khó chịu dâng lên đầu óc của Dũng. Ban đầu hấn cố hết sức nhịn thở vì hấn nghĩ rằng, tự tử là phải làm thế. Nhưng rồi, hấn phải làm theo bản năng, cố gắng nốc vào ngum khí. Nhưng chẳng có khí gì cả; khắp nơi chỉ toàn là nước.

Một ngum, hai ngum... không biết đã bao nhiêu ngum. Hấn cứ thế, cứ làm theo bản năng mà nốc, mà bơi lên. Lúc này, suy nghĩ tự tử đã bị bản năng cầu sinh xóa tan hoàn toàn. Hấn cố gắng, cố gắng bơi lên.

Cục đá được cột dưới chân đã kéo hấn lại. Hấn bơi lên, nó kéo hấn lại.

Hấn đuối quá!

Một ngum, rồi lại một ngum nữa! Khắp nơi chỉ toàn là một màu đen tăm tối!

Đại Mạnh bước đến cầu Duy Vinh!

Ngoài chiếc cầu tre lắc lẻo ra thì chẳng có gì cả. Cha của La La đang ở đâu? Người tự tử ở đâu?

Đêm nay, trời không có trăng; không gian chỉ toàn là những ánh sao le lói.

“Đầu cầu hay cuối cầu!” Đại Mạnh âm thầm suy tính. Hiện giờ, ở bên cuối cầu, hấn vẫn không thấy gì vì trời đêm quá tối. Nhưng nếu chạy đến cuối cầu xem xét, rồi quay trở lại em thì sẽ khá lâu. Cái cầu này dài hơn một trăm năm mươi mét lận.

Lúc trước, hấn nghe nói có người nhảy cầu Hà Tân tự tử, chứ không hề biết rõ vị trí ở đâu. Cặm cụi một chút ở đầu cầu, hấn mò mò để mong tìm được cái gì đó.

Có những cục đá rơi vãi. Bên cuối cầu, sông không được sâu, lại có ghe hút cát đậu, người tự tử thì cũng không rảnh rồi để đi xa mà tìm chết.

- Ba em có biết bơi không? – Đại Mạnh hỏi La La.

- Có! Mà có chuyện gì vậy anh? – La La hơi khó hiểu, nhưng vẫn trả lời.

- Đứng đây, chờ anh một chút!

Đáp lại một câu, Đại Mạnh nhanh chóng nhảy xuống sông.

- Nè, nè! Anh làm gì vậy? – La La hốt hoảng hỏi, nhưng chẳng có ai trả lời cho cô bé cả.

Ở dưới sông, sau một lần lặn xuống dưới đáy, Đại Mạnh vẫn chưa tìm thấy gì cả. Hấn cố gắng lặn thêm một lần nữa.

Huy vọng của hấn vào lúc này là quơ trúng một thứ gì đó. Hấn chẳng thấy gì cả, khắp nơi chỉ toàn là màu đen của nước.

Lạnh lẽo! Một cái lạnh dưới sông sâu.

Đến lần thứ bốn, Đại Mạnh cũng may mắn quơ trúng một sợi dây.

“Đây rồi!” Hấn nghĩ thế, rồi lặn lên phía trên sợi dây.

Cha của La La đang nổi theo phươg thẳng đứng. Hiện giờ, hấn đã không còn cựa quậy ngựa. Có lẽ là đã bất tỉnh và tất nhiên không ai biết hấn bất tỉnh từ lúc nào cả.

Đại Mạnh rút con dao trong người ra, vận sức cắt đứt sợi dây, rồi diu diu thân thể người ngu ngốc này phía bờ.

Khi đã tới bờ, hấn cố gắng hít thở vài hơi thật sâu để lấy lại sức.

- La La lại đây! – Đại Mạnh hô lớn.

Nãy giờ, lúc Đại Mạnh nhảy xuống dưới sông, La La đã vô cùng hốt hoảng, với lý trí còn quá bé nhỏ, cô bé thật sự không biết phải xử lý ra sao. Cô bé chỉ biết chạy xuống bờ cát dưới cầu rồi quan sát màn đêm.

Nghे theo tiếng gọi của Đại Mạnh, La La vội chạy tới. Khi thấy bóng đen mờ mờ của cha và Đại Mạnh, thì cô bé rốt cuộc cũng hiểu được một chút chuyện đang xảy ra.

Cô bé sợ! Cô bé khóc!

- Đừng khóc! Mau giúp anh kéo cha em lên! – Đại Mạnh nói!

- Hu hu! Cha em sao vậy? Có chuyện gì vậy? – La La vừa kéo, vừa thút thút nói.

- Không sao đâu! Em đừng lo lắng! – Đại Mạnh cũng chỉ xem xét mạch của cha La La, tuy nó còn đập nhưng rất yếu. Hiện giờ Đại Mạnh cũng không dám chắc cho lắm.

Khi đã đặt cha của La La lên vị trí an toàn, Đại Mạnh lên tiếng.

- Cha em đang bất tỉnh! Em làm theo những gì anh bảo nhé!

- Dạ! Có cứu được không anh? Hu hu! – La La thút thút nói, niềm tin của cô bé đã hoàn toàn đặt về phía Đại Mạnh.

- Em đừng lo! – Đại Mạnh an ủi.

Thực hiện một loạt động tác trong việc cứu chữa người chết đuối, nhưng Đại Mạnh vẫn không thấy có dấu hiệu gì cả. Ngay khi Đại Mạnh chuẩn bị đi gọi người lớn hỗ trợ thì hấn nghe được tiếng ợ nước của cha La La.

- Ông sao rồi? – Đại Mạnh vừa làm động tác cấp cứu vừa hỏi. Có lẽ, cũng do Đại Mạnh không ưa thích những người có cái hành động ngu ngốc này nên lời lẽ của hấn cũng không được thân thiện cho lắm.

- Ba sao rồi hả ba? – La La cũng hỏi theo.

Nhưng chẳng có ai trả lời cả.

Một lúc lâu sau đó, Huỳnh Văn Dũng cũng thoát ra trạng thái mê mng. Khi đã hồi phục được một chút sức lực, hấn mở miệng hỏi.

- Là ai đã cứu ta?

- Là anh Mạnh đó ba? Sao ba lại tự tử? Hu hu! Ba không thương con à? Hu hu! – La La lại khóc.

Mặc kệ tiếng khóc của đứa con gái bé bỏng, Dũng chuyển ánh mắt khó tin về phía Đại Mạnh.

Khó tin quá! Thằng bé này thì hấn cũng biết. Nó là bạn của con gái hấn và là con của thằng Hùng trong thôn. Nó cũng chỉ mới lên năm, sáu gì đó mà thôi. Cái tuổi này còn nhỏ hơn con gái của hấn nữa.

- Sao mày cứu tao? Mày cứu tao như thế nào? – Tuy lời lẽ còn bức tức nhưng vào lúc này, Dũng cũng không muốn làm cái chuyện điên rồ này nữa.

Thoát chết một lần cũng quá đủ rồi!

- Ông không cần biết bằng cách gì? Ông chỉ cần nhớ, lần sau ông sẽ không may mắn như thế này nữa! – Đại Mạnh lạnh lùng nói. Hấn cũng không tin, người thoát chết sẽ sợ chết.

- Mày đừng có hỗn láo! Tuổi của tao đáng tuổi cha mày đó! – Dũng tức giận, nói.

Đại Mạnh im lặng một chút. Sau đó, hấn quay về La La.

- Anh phải về! Em đi gọi người lớn tới nhé!

Nói xong, hấn nhui mày về phía Dũng một lần nữa rồi cất bước đi.

- Anh Mạnh! Em, em...! – La La ngập ngừng.

Đại Mạnh khẽ dừng bước. Hấn nhìn La La, cô bé cũng nhìn chăm chăm lấy hấn.

Thở dài ra một hơi, hần nhìn xuống Dũng, rồi nói.

- Ông thua cá độ và thiếu nợ bao nhiêu tiền?

- Mà hỏi làm gì? – Dũng tức giận, hỏi lại.

- Tôi có thể giúp đỡ cho ông. – Đại Mạnh lạnh lùng nói.

- Tao không cần! Mà biến đi! – Dũng quát.

Đại Mạnh đứng nhìn Dũng một lúc lâu. Dũng cũng bắt đầu nghĩ vu vơ về sự bình tĩnh và những cái ngoài tưởng tượng của đứa bé trước mặt.

- Một câu cuối cùng! Ông đã suy nghĩ xong chưa, tôi có thể cho ông mượn tiền trả nợ. – Đại Mạnh nói.

Dũng nhìn Mạnh mà lòng ngổn ngang. Giờ này, hần thật sự không biết nói gì. Phải nói chuyện với một đứa bé sao?

Đại Mạnh quay bước đi.

- Khoan đã! Mà có bao nhiêu! Tiền đâu mà mà cho tao mượn! – Thấy Đại Mạnh cất bước đi, Dũng bỏ qua sự tự kỷ mà lên tiếng.

- Tôi sẽ nói với cha mẹ cho ông mượn. Nhưng ông cần bao nhiêu? Nếu nhiều quá thì thôi! – Đại Mạnh vừa hỏi vừa kiểm chế, kéo người ta lại nói không lên.

- Hiện giờ, ta chưa chung đủ cá độ là bảy triệu hai, mượn tiền người khác là hơn năm triệu. – Dũng nhẹ giọng, nói.

- Tôi có thể giúp với số tiền là chín triệu! Ngày mai, tôi sẽ nói với cha mẹ, rồi đem tiền tới cho ông. Còn số tiền thiếu còn lại, ông tự tính hoặc trả lần lần gì đó. – Đại Mạnh thân nhiên, nói.

- ...! – Dũng cũng không biết nói sao cả.

- La La! Anh đi đây, em gọi người lớn nhé!

- Anh, anh...em, em...! – La La lại ngập ngừng.

- Không cần đâu! – Dũng xen lời!

Đại Mạnh quay gót bước đi. Tiền đối với hần, không là gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Lịch Sử Không Thể Thay Đổi. Cha Mẹ Đại Mạnh Lại Ly Hôn

Mùa đông đến.

Thôn quê của Đại Mạnh chẳng có cái gì gọi là tuyết trời bay bay, băng đông cứng sông cá. Ở nơi đây lâu lâu mới xuất hiện những cơn mưa lạnh lẽo.

Đại Mạnh ngồi trong nhà.

Đêm nay chẳng có ai trò chuyện với hần cả, một mình hần cứ thế mà ngồi co ro trong ngôi nhà này. Thế nhưng hần cũng không có chút nào cô đơn cả, bởi vì cảm giác của hần vào lúc này chính là sự bức bối trong lòng.

Mẹ của hần đi buôn vẫn chưa về, còn cha của hần thì đang nhậu nhẹt say sưa.

Con bệnh ấy, hần đã chữa trị hoàn toàn, thế nên theo lý thuyết, cha hần phải bỏ rượu triệt để. Khổ thay, thói đời là cái thói quen, loại thuốc men có thể chữa trị bệnh căn, chứ không bao giờ chữa trị được sự bon chen của yếu hèn.

Cha hẳn không còn nghiện rượu nhưng vẫn có thể uống rượu được!

Bước xuống giường, Đại Mạnh đi tới tủ bếp để tìm kiếm thứ lót bụng. Sau khi bới một tô com, hắn dùng muỗng để múc món cá ngừ kho đậu tây, rồi từ từ ăn uống.

Gần mười giờ đêm, khi nghe chiếc city (xe máy) của mẹ đang nổ máy trước nhà thì Đại Mạnh nhanh chóng chạy lên mở cửa.

- Con ăn gì chưa? – Vừa thấy Đại Mạnh, Lan âu yếm hỏi.

- Dạ, rồi ạ! – Đại Mạnh lễ phép nói.

- Ba con về chưa? – Lan tiếp tục hỏi.

- Dạ, chưa ạ! – Đại Mạnh gãi gãi cái đầu.

Nói đến đó, từ thái độ vui vẻ và hòa nhã thì Lan chợt thay đổi thành sắc mặt âm u. Nàng im lặng, dắt xe vào nhà, rồi đi xuống nhà dưới. Nàng bực bội nằm xuống chiếc giường để nghỉ ngơi.

Kim đồng hồ hướng về lúc nửa đêm.

Tiếng lộc cộc bên ngoài vang lên.

- Mở cửa, mở cửa! Thăng Mạnh đâu? Mở cửa nào!

Là cha của Đại Mạnh! Có vẻ như ông ta đã say quất cần câu.

Không nằm nghỉ dần dai, Đại Mạnh chạy ngay lên mở cửa.

Vừa nghiêng qua nghiêng lại xuống nhà dưới, Hùng vừa lên tiếng hỏi Đại Mạnh.

- Con ăn com chưa? Hức! Mẹ con về chưa.

Khi Đại Mạnh còn chưa kịp đáp thì tiếng cằn nhằn của mẹ hắn đã vang lên.

- Nhậu nhẹt cho lắm vô! Giờ này mà còn hỏi cái gì nữa!

- Lâu lâu mới gặp mặt anh Thọ, lâu lâu mới vui vẻ như hôm nay, em làm gì mà căng thẳng thế? – Hùng lim dim ánh mắt, trả lời.

- Thế hôm qua thì sao? Đừng nói là hôm qua anh cũng gặp anh Thọ nhé! – Lan bực bội.

- Thôi! Đừng nói nhiều nữa! Anh say rồi, anh ngủ đã! – Hùng lảng lảng, thân thể nghiêng qua nghiêng lại, nhưng vẫn cố gắng bước tới chiếc giường, rồi ngã lưng xuống.

Lan nhìn bóng dáng của người chồng mà trong lòng uất ức. Hôm nay, nàng cũng gặp một số chuyện không được tốt cho lắm. Lúc chờ hàng về thì hàng nặng quá, cái xe nghiêng qua nghiêng lại, nàng chờ không nổi, có vài lúc hàng đổ xuống đường thì không đủ sức để bỏ lên xe mà cột lại. Đến khi nhờ một người đàn ông tới giúp thì người đó lại hỏi: “Sao em đi buôn xa mà đi một mình thế? Sao mà đi tới thế? Chồng em không lo lắng sao?”. Rồi lúc về nhà thì biết chồng mình vẫn còn đang nhậu nhẹt. Điều này đã làm cho tâm trạng của nàng khá là bực bội.

Nàng cứ tưởng, chồng mình bỏ thói nghiện rượu rồi chứ. Ai dè, được mấy tháng thì ngựa đực cũng lại theo ngựa cái.

Haizzz~~!

Mà thôi! Lan cũng không muốn nói nhiều cho mệt. Nàng nhịn quen rồi!

- Mà anh chưa ăn com nè! Em xuống dọn com cho anh ăn nào! – Đang nằm trên giường, lại vì rượu nên Hùng nói vu vơ.

Nằm ở trên giường, vì không muốn to chuyện nên Đại Mạnh lặng lẽ bước xuống. Lúc hắn vừa mới tới bếp thì tiếng cha hắn lại vang lên.

- Thăng Mạnh đi đâu đó! Để mẹ mi xuống dọn! Lan xuống dọn com, để con đi ngủ, khuya rồi.

Đại Mạnh nhìn mẹ và cha của mình. Lúc này, hắn không biết xử lý sao cả.

- Thôi! Con đi ngủ đi, để mẹ dọn cho! – Lan bước xuống giường, rồi nói với Mạnh.

Một lát sau, khi đã dọn thức ăn ra mâm đầy đủ, Lan cất tiếng gọi.

- Xong rồi kìa! Xuống ăn mau rồi đi ngủ!

- Ừm! – Hùng ầm ờ, rồi bước xuống.

Mới ăn chưa tới nửa chén cơm, Hùng lại lên tiếng.

- Thằng Mạnh ăn cơm chưa?

- Nó ăn rồi, chờ anh về thì chắc chết đói quá! – Lan bực bội nói.

- Ai hâm thức ăn cho nó? Nó ăn đồ ăn nguội à! Em có hâm đồ ăn lại cho nó không?

- Sao anh ở nhà mà không hâm? Còn nói gì nữa! – Lan uất ức.

- Mi tưởng ta ở không hả! – Hùng trở nên tức giận.

- Anh ở nhà, ở không nhậu nhẹt, chứ làm gì? – Lan cố cãi.

- Mẹ nó! Mi có biết là ta phải đi xã giao với rất nhiều người quan trọng không? – Hùng bắt đầu chửi.

- Thôi đi! Lúc này đi ngang qua, toàn là cái bọn nhậu nhẹt trong xóm, chẳng có con ma nào mà quan với trọng.

Bụp!

- Con đi mẹ! Không biết thì im! – Hùng phóng chén cơm vào người Lan rồi chửi.

- Anh đừng có hâm hồ nhê! Tôi thấy rõ ràng đấy. – Ánh mắt của Lan đỏ lên, nàng đã sắp khóc rồi.

- Mi còn nói nữa hả! Con mẹ nó!

Bầm!

Hùng đứng dậy, cầm cái mâm cơm đập xuống nền. Sau đó, hắn chạy vào buồng trong, bung cái hủ gạo ra, nện xuống cạnh giường.

Bầm! Gạo văng lên tứ tung.

- Tao hiền lành mấy tháng thì mày lên mặt phải không! Lâu lâu mới nhậu thì phải cho ta nhậu chứ.

- Anh nghĩ được vài tháng, rồi nhậu biền biệt một tháng! Như thế này thì ai chịu đời cho nổi chứ! Hức, hức...! – Lan vừa khóc, vừa nói.

- Còn nói à! Mày này!

Hùng chạy lại, chụp lấy cổ Lan, rồi dấn cho một tát tay.

Bốp! Khuôn mặt Lan ửng đỏ lên năm ngón. Lan cố gắng vùng vẫy ra.

Hùng tiếp tục một tát nữa nhưng Lan đã né được.

- Mày né hả! Tao coi mày né đi đâu!

Vừa nói, Hùng vừa rút cây cọc nhôm dùng để treo mùng, nện thẳng vào lưng của Lan.

Ụ! Cây gậy bằng nhôm cong xấp lại. Hùng vút mạnh nó vào người của Lan rồi rút tiếp cây thứ hai.

Hắn phang xuống! Nhưng Mạnh đã kịp thời cản lại.

- Mẹ chạy đi! Ba ơi, đừng đánh mẹ nữa!

- Tránh ra! – Hùng quát lên.

Hùng tiếp tục nện xuống đầu của Lan. Vì Lan vẫn còn quá sợ hãi nên vẫn đứng thẩn người ra. Tuy nhiên, do Mạnh vận sức bu cái chân của Hùng để kéo lại, nên cây gậy nhôm đã đi lệch hướng, đập vào cánh tay trái của Lan.

“Bập!”

- Mẹ chạy đi! – Mạnh quát to lên. Hắn cố gắng giúp mẹ thoát khỏi trạng thái sợ hãi.

Nhờ tiếng hô của con, Lan thanh tỉnh một chút, rồi nhanh chóng lùi về phía sau.

Vì bị Mạnh kéo lại, nên khoảng cách từ Hùng tới Lan là khá xa. Do đó, hắn phóng cây gậy nhôm về phía Lan. Nhưng may sao, Lan đã tránh được.

Hùng tiếp tục rút cây gậy nhôm thư ba bên giường.

- Mẹ chạy đi! – Mạnh lại nhắc nhở.

- Mẹ mày! Tránh ra! – Hùng quát Mạnh.

Bập! Bịch!

Thấy thằng con vẫn bu và kéo chân trái của mình như đĩa đói, Hùng dùng chân phải, đá cho nó một cước.

Cả thân thể của Đại Mạnh văng vào bức tường, miệng hân nồng nặc hơi máu.

Đứng trước mặt Hùng, khi thấy đứa con bé bỏng của mình bị đá văng vào bức tường, thì Lan định bay tới đỡ nhưng mà không kịp. Lúc nàng vừa mới chạy đến xem thử con ra sao thì chiếc gậy nhôm lại bừa tới. Do đó, Lan vội vàng lùi lại, tránh đi.

Vì không đánh trúng Lan nên Hùng phang luôn cây gậy về phía cổ của nàng. Nhưng Lan đã kịp thời đỡ lại. Cây gậy nện thẳng vào bắp tay trái của Lan, người của nàng đau như búa bổ.

- Mẹ chạy đi! – Tức ngực, nằm đơ một chỗ, Mạnh lại hô lên. Hân muốn bay lên ... đập chết cha hân ... thế nhưng có một thứ gì đó ... khiến hân say cuồng.

“Hức, hức...!” Lan khóc, khóc thảm thiết. Nàng cố hết sức chạy về phía cửa sổ, mở chốt khóa, rồi nhảy ra ngoài.

Ừ! Khi nàng vừa mới nhảy lên thành cửa sổ thì cây gậy nhôm cuối cùng ở góc giường thứ tư cũng chớp thì bay đến.

Bịch! Nó đâm thẳng vào lưng của Lan. Nàng rớt xuống cửa sổ, một vết máu đỏ thắm ở lưng từ từ thấm thấu trên chiếc áo sơ mi.

Hùng chạy tới cạnh cửa sổ, khắp nơi chỉ một màu sáng mờ mờ ảo ảo do ánh trăng tỏa chiếu.

Chẳng có ai cả!

Hùng quay lại chỗ Mạnh đang nằm. Hân hân học nhìn đứa con.

- Mẹ mày!

Bập, bịch!

Đại Mạnh lại nhận thêm một cước nữa, người hân văng lên, văng xuống. Hân nuốt vào ngụm nước bọt còn nồng hơi máu. Mặt của hân đỏ lên, nắm đấm của hân riết chặt, máu từ các móng bắt đầu ứa ra.

Hân khóc như chưa bao giờ được khóc!

Màn đêm cuối cùng yên tĩnh, ánh sáng rồi cũng bùng lên.

Sáng hôm sau, mọi thứ chỉ còn là một đồng bừa bỏn, đồ nát.

Đại Mạnh nằm yên trên nền xi măng. Hân cứ nằm, nằm ở đây, không hề chớp mắt.

Dậy thôi!

Cha hân đã đi và đa khóa tất cả cửa nhằm nhốt hân lại nhưng điều này không thể làm khó hân được. Lấy một số dụng cụ cần thiết, hân nạy cánh cửa sổ, nơi mà mẹ hân bỏ chạy vào tối hôm qua để thoát ra ngoài.

Hân phải đi xem tình hình của mẹ như thế nào rồi.

- Mẹ nói sao? Mẹ quyết định ly hôn với cha à? – Sau một lúc xem xét kỹ vết thương và an ủi mẹ, Đại Mạnh mới kinh hoàng trước lựa chọn của mẹ.

- Mẹ đã suy nghĩ kỹ rồi con! Nếu như không phải vì con thì mẹ đã ly hôn lâu rồi. Có lẽ, mẹ đã hết yêu ba con từ lâu rồi! – Lan buồn rầu nói.

- Không còn một lựa chọn khác hở mẹ! – Đại Mạnh trầm ngâm một lúc, rồi buồn bã nói.

Nhìn ánh mắt sầu cảm của Đại Mạnh, Lan suy tư thêm một chút. Hai mẹ con cứ thế mà im lặng, không gian bắt đầu có một chút trầm lắng và tịch mịch. Cuối cùng, khoảng hơn năm phút suy nghĩ, Lan mới thở dài, lên tiếng.

- Nếu như con không muốn thì mẹ tiếp tục cam chịu cuộc sống này vậy!

- Mẹ ơi! Con thật sự không muốn điều này xảy ra! Nếu có thể, mẹ hãy ly thân với ba một thời gian được không? Ly thân vài năm nữa, đến khi con lớn thêm vài tuổi rồi hãy tính tiếp! Được không hở mẹ?—Đại Mạnh cuối đầu, nhẹ giọng nói.

Lan lại trầm tư.

Một lúc sau đó, nàng lại lên tiếng.

- Mẹ đã ly thân ba lần rồi. Nhưng lần nào cũng thế, cha con chẳng bao giờ thay đổi. Có lẽ mẹ quá yếu đuối, có lẽ mẹ phải ly hôn thôi, con à!

- Nhưng mà ...! Đại Mạnh ứa nước mắt ra.

Lịch sử không thể thay đổi rồi. Đại Mạnh ngửa mặt ra nhìn bầu trời. Hắn thật sự không muốn mẹ mình phải chịu thêm đau khổ nữa. Có lẽ hai người chia tay thì tốt hơn. Có lẽ hắn biết được tình yêu của mẹ dành cho mình như thế nào là đủ lắm rồi.

Hắn quay mặt bước đi, không nói gì thêm nữa.

Hắn không cần phải làm thêm gì nữa! Hắn đã cảm nhận được một số thứ rồi.

Thế nhưng nếu hắn không có một suy nghĩ già dặn như bây giờ thì ai có thể hiểu cho nỗi lòng của hắn. Ai có thể cảm nhận nỗi mất mát của hắn vào những năm tháng trước kia.

Ai? Không một ai cả!

Chỉ có một mình lịch sử của thời gian. Nhưng nó không thể thay đổi được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Câu Chuyện Về Những Tờ Vé Số Trúng Giải Đặc Biệt

Đông đi, xuân đến, hè lại sang.

Năm ngoái, vào thời điểm cuối đông, cha mẹ Đại Mạnh đã chính thức ra tòa để phân chia tài sản. Mẹ hắn hầu như nhận được hết tài sản thực tế (xe và tiền), còn cha hắn thì giữ lại được ngôi nhà đầy kỷ niệm. Riêng về quyền nuôi con, dù cho mẹ hắn có dẫn chứng, biện minh, hay cầu tòa như thế nào thì lịch sử cũng chẳng thay đổi bao nhiêu. Cha hắn vẫn là người chiếm thế chủ động hơn.

Đại Mạnh cũng không biết trong chuyện này có dính dáng tới quan hệ của cha hắn hay không? Cái này, hắn cũng không có sức để quan tâm và cũng chưa có bản lĩnh để biết hết mọi thứ.

Đối với hắn, có quyền thì cũng như không. Cho dù cha hắn có hù dọa, ép buộc về nhà nội ở thì Đại Mạnh cũng ngoảnh mặt làm ngơ. Hắn cứ trốn ở nhà ngoại để ở với mẹ, người ta có ngon thì xuống đây mà bắt, có bắt thì hắn cũng trốn lại thôi. Bắt hoài, bắt mãi thì cũng ngán thôi. Cô cậu bên ngoại cũng khá đông đấy, những người này toàn là thành phần ăn nhậu. Nói thì nói, chứ cũng không phải là thứ dễ nhai.

Vào dịp cuối hè, có một chuyện rất mà Đại Mạnh cần thiết phải làm. Đó không phải là công việc chuẩn bị vào lớp một, mà là một chút ký ức về việc bán vé số ở kiếp kia.

Lúc đó, hắn chỉ là một thằng nhóc chơi chơi nhưng lại may mắn cầm trên tay một seri vé đặc biệt.

Mà nghĩ lại thì Đại Mạnh có chút buồn cười. Những tờ vé số đó, hắn không có trúng mà là khách hàng trúng. Tuy nhiên, hắn không trúng thì người ta cũng phải cho hắn có chút lương để gọi là tấm lòng báo đáp, hay cái duyên gặp mặt trời cho gì đó.

Nhưng không biết tại sao, xã hội này lại có những con người bạc bẽo như thế. Sau ngày hôm đó, khi biết người ta trúng giải đặc biệt, Đại Mạnh sung sướng mà chạy thực mạng đến vị trí kia.

Ôi! Đời! Chẳng có có ma nào hết!

Đại Mạnh cứ chờ, chờ từ sáng đến trưa, từ mưa qua nắng. Theo hần nghĩ, người ta sẽ vui vẻ, thương tình mà thưởng cho hần vài xu. Trúng vài tờ đặc biệt thì vài trăm ngàn chẳng đáng bao nhiêu.

Hần tức, hần căm ghét, hần thù và hần hận kẻ đó. Cho dù hôm nay không đến thì ngày mai, ngày mốt, ngày tề, ngày tề, ngày tề phải lộ diện chứ. Sao trên đời lại có kẻ bo bo mà sống thế nhì? Sống mà không có tấm lòng thì sinh con không có lỗ hậu môn.

Đại Mạnh chửi! Lúc đó, hần khá là buồn cười, hần còn quá non nớt! Nhưng dù sao đây cũng là một kỷ niệm khó quên. Có như vậy, thì hần mới nhớ về cái ngày ấy và những tờ vé số kia. Hần nhớ suốt đời.

Xổ số kiến thiết tỉnh Khánh Hòa, mở thưởng vào thứ hai, ngày 30, tháng 8, năm 1998.

Giải đặc biệt: 58241.

Sáng hôm nay chính là cái thời khác lịch sử ấy.

Đại Mạnh đã ngồi chờ ở đại lý bán vé số, thuộc thị trấn Nam Phước. Bởi đây chính là địa điểm mà những tờ vé số kia xuất hiện.

Không chờ đợi những người bán vé số tới nhận hàng, Đại Mạnh đi thẳng vào đại lý, hỏi và nói vài câu lịch sự, rồi bắt đầu lựa chọn vé số. Người ta cũng khá là ngạc nhiên, tuy nhiên cũng không ai mà đi nhiều chuyện ngăn cản. Bởi trẻ nhỏ hay kẻ già đều là người mua hết.

Vé số khá nhiều, nên Đại Mạnh lựa chọn khá lâu. Hần cũng khá bức bối, cứ chi mà hần lại phải lựa, cứ như đánh đề thì không khỏe sao? Ở những nước khác, người ta thích con nào thì chơi ngay con đó.

Rắc rối, phức tạp nhưng tất cả cũng là may mắn thôi!

Cuối cùng Đại Mạnh cũng đã lựa chọn xong, seri vé số này chỉ có hai mươi tờ. Hần cũng không biết là do thời điểm này chỉ có thế, hay là nó đã được phân phối vài nơi.

Một tờ vé số giá hai ngàn thì trúng năm mươi triệu. Hai mươi tờ thì một tỷ, trừ ra phần trăm thuế má ra thì chắc cũng còn được tám trăm. Đại Mạnh cười! Qua đêm nay hần sẽ trở thành triệu phú.

Tiền, đối với hần thì không quan trọng nhưng hần không có chê tiền. Nó chính là cái cốt lõi của cuộc sống đấy!

Tất nhiên, khi trúng giải thì Đại Mạnh sẽ không nhận được, không sao cả, hần có mẹ. Mẹ của hần giữ thì sau này hần sẽ khó có thể lấy tiền, mặc dù là thế chẳng nữa nhưng ít ra “lúc bức thiết, hần lấy tiền thì chắc cũng không mấy khó khăn”. Dù sao thì hần cũng là người mang đến số tiền khổng lồ đó.

Đêm dần trôi!

Mọi thứ tuy có phần vui vẻ nhưng cũng chẳng háo hức bao nhiêu. Đại Mạnh đã từng cảm được những cái còn cao cao hơn thế.

Sáng bùng tỉnh!

Đại Mạnh đi tìm người bán vé số. Tuy hần biết chắc chắn là trúng nhưng trúng rồi thì mới tờ te.

Dò cái đã!

Giải tám: 42.

Giải bảy: 006.

...

Đại Mạnh chỉ mới lướt qua theo ánh mắt.

Giải đặc biệt: 57231.

Trật! Đại Mạnh sững sờ!

Trật! Làm sao có thể!

Trật! Có gian lận không? Đại Mạnh chăm chú nhìn người bán vé số mà suy tư.

Trật! Giải khuyến khích cũng chẳng dính luôn! Khó tin quá!

Đại Mạnh lúi thủi bước đi. Vé số là may mắn nhưng không phải là cờ bạc.

Đại Mạnh cứ nghĩ, nghĩ mãi không ra. Tại sao lịch sử lại diễn ra như thế?

Hắn lặng lẽ đi, vừa đi vừa suy nghĩ. Dần dần, hắn chìm vào trong pháp tắc mà đại đạo đang diễn hóa.

Diễn hóa cái gì? Cái này cũng chỉ là những gì trong bọt đạo mà Đại Mạnh đã từng luyện thôi.

Đại Mạnh chiêm nghiệm.

Thế giới là một hình cầu. Pháp tắc là một vòng tròn vô cùng to. Còn đại đạo chỉ là một điểm như hiển mà không hiện.

Pháp tắc của thời - không là một vòng tròn mờ ảo. Nó quay, quay để tạo nên một hình cầu của thế giới. Tại cái điểm trên vòng tròn đó, đó chính là vòng tròn nhỏ hơn, nhưng mà cũng vô cùng lớn. Cứ thế, vòng tròn lớn bao quát vòng tròn to.

Thời - không! Nếu ta đi từ vị trí 12h trưa để sống lại điểm 6h sáng thì ta lại phải đi tới 12h trưa. Tuy nhiên, thời gian luôn đi kèm với không gian, nếu ta quay ngược thời gian thì ta sẽ tác động vào một số thứ mà không gian đang bao quanh thời gian này. Cũng giống như, để đi tiếp thì ta phải cung cấp cho không gian này một năng lượng, thứ này cũng giống một viên pin thôi.

Có nghĩa là, dù ta muốn hay không muốn thì ta cũng đã làm lệch quỹ tích của thế giới này ra. Thế giới sinh sinh diệt diệt, vạn cái mất đi là có mười ngàn cái thay thế. Nếu mỗi bước đi của con người đột ngột thay đổi thì sẽ tác động, hoặc giết những sinh linh theo hướng đó. Không cần phải lấy hình cầu để minh chứng, chỉ cần lấy hình tròn thì ta cũng thấy rằng, mỗi điểm trong cuộc sống được bao quát vô số hình tròn, mỗi bước đi của ta chính là lạc vô số thế giới của vòng tròn đó. Thế giới mà ta đi, chính là định số của một vòng tròn ấy. Chỉ cần ta có một ý niệm là biết trước thôi thì ta cũng đã đi lệch vào định số của vòng tròn khác.

Đại Mạnh nghĩ rằng, hắn đã tác động vào một người, rồi người đó tác động người kia, người kia tác động vào một người nữa, cứ thế cho đến cuối cùng thì một ai đó đã tác động tới người quay số mở thưởng.

Trật! Cũng là một điều dễ hiểu thôi.

Chỉ là, Đại Mạnh tức!

Hắn không quan tâm tới tiền, hắn không quan tâm đến sự thay đổi. Cho dù thế giới này đã khác đi, hay đây là một thế giới song song trong nhiều thế giới song song khác thì hắn cũng chẳng quan tâm.

Hắn tức! Hắn uất ức!

Tại sao hắn cố thay đổi lịch sử nhưng không được, còn khi chạy theo dòng thời gian thì mọi thứ đã khác đi?

Hắn rống!

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Hắn rống thêm vô số tiếng nữa.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

..... !

Ai này đều nhìn hắn. Thăng bé này bị cái chi rồi.

Đại Mạnh không bận tâm, hắn cứ rống, cứ rống. Mắt hắn rục rủa lên. Hắn là sát thủ, hắn không khóc. Hắn là đàn ông, hắn không rơi lệ.

Nhưng tại sao? Tại sao?

Một cuộc sống bình thường, sao lại khó đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Ông Ngoại Mất

Anh ơi! Anh đang ở nơi đâu? Anh có biết là em nhớ anh lắm hay không? Khi anh ra đi, anh chẳng thèm ngoảnh lại! Em nhìn anh mà lệ trào khoé mắt!

Anh ơi! Anh đang ở nơi đâu? Em lạnh lắm, anh có biết hay không?

Anh ơi! Anh đang ở nơi đâu? Em quên mất khuôn mặt của anh rồi?

Mùa xuân năm 2000, tại vùng ngoại ô, thành phố Giang Hải, Trung Quốc, một cô gái ăn mặc bần thiêu đang nằm trên đồng lá cây, bên cạnh một đại thụ, mắt nhắm riết, miệng lẩm ba lẩm bầm.

Cô ta cứ thế mà nằm, tuy miệng không ngừng lên tiếng nhưng có lẽ là đã ngủ rồi.

Cô gái này, không ai biết cô ta từ đâu đến cả!

“Đã xác định đối tượng, là một cô gái rất xinh đẹp, đã nằm ở đây hơn một tháng. Còn vấn đề sinh hoạt và thân phận của cô ta thì vẫn chưa thể xác định rõ ràng.” Một người đàn ông Trung Quốc, cầm điện thoại nói, có lẽ là đang bấm báo với cấp trên.

“Khẩn cấp đưa đối tượng về đồn để xác định thân phận.” Từ trong điện thoại, một giọng nói rất uy nghiêm vọng ra.

“Rõ!” Người đàn ông trả lời.

Đang nằm yên tĩnh bên gốc cây, cô gái chợt mở trừng đôi mắt rồi vực người lên.

Có ai đó đang tiếp cận nàng!

- Cô gái bên trong nghe rõ đây! Chúng tôi cần phải điều tra về lý lịch của cô nên yêu cầu cô đi ra! – Đúng cách cô gái không xa, người đàn ông lúc này lớn tiếng hô. Phía sau hần cũng có sáu người đang chăm chú nhìn theo.

“Là tiếng trung! Tiếng trung là tiếng gì? Sao ta lại biết tiếng trung?” Cô gái vừa nghĩ vẩn vơ, vừa ngơ ngác nhìn bảy người đàn ông đối diện.

- Cô có nghe rõ không? Chúng tôi yêu cầu cô ra đây! – Như một quyền uy, người đàn ông yêu cầu cô gái đi ra, chứ không hề muốn đến tiếp cận.

Cô gái nhìn hần với vẻ ngây thơ. Nàng thật sự hiểu hần nói! Thế nhưng, tại sao nàng phải đi ra.

Quá bức bối trước thái độ im lặng của cô gái, người đàn ông tức giận tiến tới và sáu người phía sau cũng lặng lẽ đi theo.

- Yêu cầu cô theo chúng tôi về đồn! – Người đàn ông trợn mắt nói. Hần cố kiềm chế sự bức tức. Có lẽ, do đây là một cô gái xinh đẹp nên hần còn có đôi chút nhẹ nhàng, chứ đối với những kẻ khác thì thôi rồi ô hô.

Cô gái vẫn im lặng, nàng đang âm thầm quan sát cách ăn mặc của những người này.

- Cô có nghe những gì mà tôi nói không?

- Có. – Cô gái thân nhiên, dùng tiếng Trung đáp lại.

- Ách! Vậy yêu cầu cô đi theo chúng tôi? – Người đàn ông nói.

- Tại sao phải theo? – Cô gái khó hiểu.

- Chúng tôi người quản lý ở đây. Chúng tôi nghi ngờ về lý lịch của cô nên cần phải làm rõ. Vậy yêu cầu cô phối hợp theo lệnh, nếu không thì đừng có trách. – Người đàn ông nhử mảy, nói.

- Tôi không đi. – Cô gái nhảm chán quay trở lại gốc cây.

- Cô không đi thì cũng phải đi! – Người đàn ông tức giận lấy chiếc còng số tám đeo bên hông ra, rồi xông lên.

Ngay khi hần chuẩn bị chụp lấy cô gái thì một cú đá như sét đánh, nện xuống bụng hần.

Ự! Thân thể hần bay theo một vòng cung tuyệt đẹp rồi rơi về phía sau hơn năm mét.

Bịch!

- Cô, cô...! – Vì tức ngực nên hần nói không ra tiếng. Hần đành ôm bụng, nhìn những người phe mình, tay chỉ vào cô gái như ra lệnh bắt.

Không chần chừ, sáu người đàn ông đồng loạt xông lên.

Ự, ự...! Tuy âm thanh có chút khác nhau nhưng sáu người đều như nhau cả. Tất cả đều bị nện một cước vào bụng, rồi bay về phía sau.

Cô gái lướt trên mặt đất, tiến về sáu người đang rên rĩ cứ như một u hồn.

- Đừng có làm phiền tôi! – Cô gái lạnh lùng nói với người đàn ông đã lệnh bắt mình.

Tiếp sau câu nói đó, bàn tay của cô gái vẽ lên một vòng tròn, ánh sáng bạc lóe lên, bảy người đàn ông nhẹ nhàng bay lên trời, rồi rơi xuống một hồ nước cách vị trí ban đầu hơn năm trăm mét.

Cô ấy là tiên nữ sao?

Không! Cô ấy không phải là tiên nữ. Nếu như Đại Mạnh ở đây vào lúc này thì hẳn sẽ chắc chắn rằng, đây chính là Bụt pháp. Cái chiêu thức mà lúc này cô gái sử dụng chỉ là một chiêu cấp thấp của đạo pháp này thôi.

“Ngàn Mét Truyền Vật Tur!”

Bỏ lên hồ nước, người đàn ông nhìn sáu người bạn của mình rồi nói.

“Đi mau! Đi mau! Hôm nay gặp ma rồi!”

Sáu người kia nghe vậy cũng không dám nhiều lời mà vội vàng đi theo. Cái điều vừa xảy ra khi nãy khiến họ thật sự khó tin và vô cùng hoảng sợ.

Sau khi chạy được một quãng đường khá xa, trạng thái hoảng hốt của sáu người mới từ từ giảm xuống. Họ khẽ đổi mặt nhìn nhau một lúc, rồi chuyển hướng đi về nơi để xe của mình.

- A lo!

- Là Lý Đồng Vân sao? Có chuyện gì?

- Dạ, vâng! Là em, thưa sếp! Chuyện về cô gái lúc nãy! Em đã gặp được cô ta! Nhưng mọi chuyện diễn ra đã vượt qua khả năng của bọn em! – Vì vẫn còn chưa bình tĩnh cho lắm nên hơi thở và lời nói của Lý Đồng Vân có phần dồn dập.

- Cậu cứ từ từ mà kể! – Âm thanh trong điện thoại vọng ra.

Lý Đồng Vân cố gắng hít thở đều đặn để kể rõ sự việc. Sau khi đã trình bày đầy đủ, hắn im lặng để nghe chỉ thị của cấp trên.

Đứng ở bên kia đầu dây, Dương Thế Minh cầm chiếc điện thoại bàn, đắn đo suy nghĩ. Chuyện này quả thật rất khó tin.

- Cậu khẳng định đây là sự thật! – Dương Thế Minh nói một câu theo lý tính.

- Dạ, vâng! Có sáu đồng nghiệp của em ở đây nữa!

- Được rồi! Cậu cứ về đi! Chuyện này, tôi sẽ giải quyết!

Dương Thế Minh cúp điện thoại rồi suy tư. Cuối cùng, hắn quyết định quay số cho cấp trên. Những vấn đề liên quan tới lực lượng siêu nhiên, một phó giám đốc công an thành phố như hắn không đủ bản lĩnh để xử lý.

- Sao? Cậu nói sao? Được rồi! Chúng tôi sẽ lập tức tới đó!

Chỉ mới nghe Dương Thế Minh trình bày sự việc chưa tới một phút, người đàn ông thuộc tổ chức dị nhân Trung Quốc đã ngay lập tức cúp điện thoại, rồi mở cửa phòng tiến ra ngoài, hắn không hỏi cặn kẽ đầu đuôi câu chuyện. Đối với hắn, những chuyện này không phải nói là tin, không phải qua loa trong điện thoại là rõ ràng mà cần phải đi xác thực thì mới chính xác.

Mọi thứ bắt đầu im ắng lại một chút. Cô gái vẫn nằm nơi gốc cây đầy lá rác. Cô không biết một lực lượng siêu cấp của Trung Quốc đang hướng về cô. Điều cô làm tại lúc này chính là lẩm bẩm những câu vô thức.

Anh ơi! Anh ở đâu rồi?

Thôn quê cùi mía, xã Duy Vinh.

Hắt xì!

Dường như có ai đó nhắc đến khiến cho Đại Mạnh nhảy mũi. Nghĩ vu vơ như thế, hắn nhìn bầu trời, mỉm cười một lúc, rồi cúi đầu để tiếp tục công việc lột vỏ và bóc hạt bắp.

Bây giờ, xung quanh cơ thể hắn chỉ toàn là cùi bắp, ấy vậy mà hắn rất vui. Vui vì đang dung nhập cuộc sống này. Chỉ là cuộc sống của hắn ở thôn quê vẫn còn nghèo nàn. Thế nhưng cái nghèo này cũng chỉ là vật chất thôi. Tình cảm chân thật thì nơi đây không hề thiếu.

Đột nhiên!

- Ba ơi, ba làm sao vậy? Mọi người đâu rồi, lên đây mau!

Từ tầng trên vọng xuống tiếng hót hoảng của mợ Hoa. (vợ của cậu Đại Mạnh)

- Chuyện gì thế? – Nghe tiếng hót hoảng của Hoa thì cậu của Đại Mạnh liền lên tiếng. Sau đó hấn vội vàng chạy lên gác.

- Anh Mi! Anh xem thử! Hình như, hình như ... – Hoa cũng không dám nói tiếp những câu sau.

Không hỏi Hoa nữa, Mi cuối người kiểm tra thân thể của cha mình. Sau đó, mặt của hấn trắng bệch, đầu óc bỗng nhiên quay cuồng.

Cha hấn đã mất!

- Ba ơi! Ba sao vậy? Ba ơi! Ba tỉnh đi! – Mi nghẹn ngào mà phát ra những âm thanh nào lòng.

- Ba ơi! Ba tỉnh lại đi! Ba ơi là ba!

...

Giọng nói của Mi càng lúc càng thảm thiết hơn. Không biết vì sao mà nước mắt của hấn tuôn trào ra. Một ý nghĩ chợt lóe lên suy nghĩ, hấn đột nhiên hối hận.

Hấn chưa làm gì cho cha mình cả!

Theo tiếng kêu gào thảm thiết của Mi, mọi người cũng bắt đầu tụ tập lại. Tiếng khóc u ám vang động một góc trời.

Đại Mạnh nhìn vào trong mà lòng dâng nhiều cảm giác khác lạ. Hấn thật sự chẳng có một niềm đau thương nào cả.

Hấn đành ra bờ dừa (dừa nước) để gọi bà ngoại vô.

Đại Mạnh vừa đi, vừa thở dài. Hấn dung nhập cuộc sống này đã tám năm rồi, thế mà chẳng thay đổi được gì cả. Có lẽ, hấn không nhận ra cái thay đổi của mình. Hấn đành tự an ủi như vậy.

Giang sơn dễ đổi, bản tính đúng là khó dời.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Người Việt Kiền Sống Tại Nước Mỹ

Sáng sớm bốn ngày sau, Đại Mạnh mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng cái quần tây xanh; trên ngực áo đính một miếng nhựa màu đen hình thoi, còn đầu thì quấn khăn tang trắng; lúc này hấn đang vòng quanh linh cữu của ông ngoại mình. Đi phía trước Đại Mạnh là mẹ của hấn, sát bên cạnh là chị Lý – con của cậu Tàu, còn theo sau hấn chính là một người dì ruột.

Đại Mạnh nhìn quanh nhìn quèo, hấn tỏ ra có một chút khó hiểu, bởi vì xung quanh hấn toàn là đàn bà, con gái. Hấn tự hỏi, đàn ông ở bên nhà ngoại đi đâu hết rồi, không lẽ đây là vì tập tục trong đám tang.

Không quan tâm chuyện đó nữa, hấn tiếp tục bu bánh xe lam của mẹ mà đi vòng quanh. Hấn vừa đi vừa nhìn người chị bé bỏng bên cạnh mình. Cô bé này đang khóc to tã, khóc rất thảm thiết. Cũng chính vì điều này đã làm hấn nghẹn cười tức bụng.

Chị Lý coi cút của hấn đang giả vờ đó! Vừa rồi, bé ta mới dùng nước miếng để bôi lên mắt của mình. Con gái quả là người có thiên bẩm làm diễn viên. Đại Mạnh nhìn chị bé của mình, tuy nhiên cô bé chẳng hề biết đến. Bởi thế bé cứ khóc, khóc vô cùng to.

Đại Mạnh thật sự có chút buồn rầu nhưng cũng không thể nói là đau thương thảm thiết. Vì lẽ đó, hấn cũng đành phải đóng kịch, khuôn mặt của hấn về lên một sự ảm đạm đầy sầu thảm. Tuy nhiên, hấn cũng không thể làm quá mức như chị bé Lý kia.

Thời điểm đi quan đã tới, linh cữu được từ từ nhấc lên. Đại Mạnh nắm tay người mẹ đang khóc thảm thiết, tiến chậm chậm theo sau.

Sau quá trình dừng lên dừng xuống thì gần năm mươi người đưa linh cữu dần dần đi, tiếng khóc than cũng từ từ di chuyển.

Khi đã đến nghĩa địa xã Duy Vinh, người ta bắt đầu đưa linh cữu thoát ra nghi trượng (vật trang hoàng để đưa linh cữu đi đường). Lúc này, bầu không khí trở nên rất ảm đạm và vô cùng bi thống.

Tiếng khóc dâng lên dữ dội, tất cả người phụ nữ có máu mủ đều nằm quần quây dưới đất. Tiếp theo ngay sau đó, tiếng lóc cóc cũng vang dội lên, nhằm báo hiệu giờ hạ huyết đã đến.

Ông ngoại của hắn đã mãi mãi đi về nơi an nghỉ cuối cùng.

Ôi! Cuộc đời là thế đó! Tạm biệt lũ con cháu rất có hiếu của ta!

Đại Mạnh lặng lẽ theo mẹ về nhà. Lúc này hắn thật sự chẳng biết nói gì cả. Nhưng mà cũng chẳng sao hết. Những ngày dần vật như thế này, cuối cùng cũng đã trôi qua.

- Em sao rồi hả Lan? Thôi em đừng buồn nữa!

Bỗng nhiên một giọng nói vang lên, Lan tuy im lặng đi tiếp nhưng Đại Mạnh nhú mày nhìn lại.

Người đàn ông mà đang tiến về phía mẹ và hắn thì Đại Mạnh không hề biết đến. Thế nhưng người này, Đại Mạnh lại có chút quen quen và cái tên của hắn cũng là một ấn tượng khó quên lảng.

Hắn chính là một Vương Vô Quốc.

Quay ngược thời – không, trở về kiếp trước, năm Đại Mạnh hai mươi lăm tuổi, trong quá trình tìm kiếm tư liệu về người mẹ của mình, hắn có đọc được hồ sơ của một người đàn ông. Người này chính là Vương Vô Quốc; hắn ta là chồng sau của mẹ hắn. Tại thời điểm đó người này làm việc cho cơ quan mật vụ của nước Mỹ. Về chức vụ của hắn là gì thì Đại Mạnh không hề nhớ nổi, có thể là do hắn chỉ xem lướt qua tư liệu, hoặc là do người điều tra không đề cập đến.

Cách đây hai ngày, Vương Vô Quốc theo cậu Nga từ bên Mỹ về thôn quê xã Duy Vinh. Đại Mạnh không biết mục đích của hắn là gì. Nhưng hắn đoán, vì cậu Nga của Đại Mạnh và Vô Quốc là hai người bạn thân và là hàng xóm láng giềng ở bên kia nửa trái đất nên dẫn hắn về đây đi du lịch, .

Đại Mạnh là người ít bao giờ quan tâm đến một người chỉ vừa mới quen biết. Nhưng lúc này hắn lại suy tư khá nhiều.

Đại Mạnh không muốn lịch sử lặp lại một lần nữa. Hắn phải tìm cách để những kẻ bén mảng mẹ mình phải xéo đi.

Đại Mạnh quan sát mẹ mình, rồi quay sang trợn mắt nhìn Vương Vô Quốc. Mẹ hắn thấy thế cũng không nói gì thêm. Nàng chỉ ầm ừ vài tiếng rồi cùng Đại Mạnh cất tiếp bước đi. Có lẽ nỗi đau vừa mới mất cha vẫn còn quặn nhói.

Vương Vô Quốc đành đi chậm lại, rồi tự cười khò và lắc đầu. Hắn cũng hiểu tâm trạng của người phụ nữ trước mặt vào lúc này. Chỉ là hắn hơi khó hiểu thái độ của đứa con trai. Nó quá thông minh, hay là đã đoán được ý định của hắn.

“Mà thôi!” Vương Vô tự nhủ.

“Người phụ nữ này tuy rất đẹp nhưng lúc này thật sự không nên tán tỉnh.” Vương Vô Quốc ngửa mặt nhìn bầu trời rồi đi đến chiếc xe máy mà hắn đã thuê.

“Còn quá nhiều việc cần phải làm, chuyện vợ con sau này hẵng tính tiếp!”

Hai năm trời lại trôi qua, nếu như không có hồi sóng gió đẩy lên thì cuộc sống của Đại Mạnh có thể coi như là im ả.

Cha hắn cưới vợ nhỏ!

Trời đất! Chuyện gì đang diễn ra thế?

Đại Mạnh ít quan tâm đến cha của mình nhưng không phải vì thế mà hắn làm ngơ, không để ý đến chuyện này.

Nếu theo hồ sơ của kiếp trước thì phải đến khi mẹ hắn kết hôn thì một năm sau cha hắn mới cưới vợ.

Nhưng năm đó là năm 2006, còn bây giờ mới là 2004. Chuyện này chẳng lẽ lại như thế? Thế giới này, sao lại thay đổi lung tung xèng hết vậy? Đây là hành tinh song song sao? Đại Mạnh có bị quyền bí tịch lừa không?

Đại Mạnh lắc đầu, không thêm suy nghĩ nữa. Mọi thứ thay đổi đều từ hắn mà ra.

Chiều hôm đó, mẹ Đại Mạnh đi buôn về. Mấy tháng nay, nàng buôn bán bên chợ Hội An, cách nhà cũng không xa, do đó nàng về khá sớm. Nguyên nhân là bởi vì chuyện ly hôn làm ảnh hưởng; nàng phải dành thời gian để chăm sóc Đại Mạnh nhà. Tuy vì thế mà kiếm tiền ít hơn nhưng bán hàng bên phố cổ cũng có rất nhiều cái lợi.

Bây giờ đã tối. Sau khi nấu nướng xong xuôi, Lan dọn thức ăn lên mâm, rồi bung lên nhà trên. Nàng sai con mình trái chiếu, rồi đi xuống nhà dưới, gọi mẹ mình lên ăn cơm.

Bà ngoại của Đại Mạnh, thông thường thì bà ăn cơm với cậu mẹ. Nhưng từ khi mẹ Đại Mạnh về ở chung thì bà ngoại chuyển qua ăn cơm cùng con gái. Chuyện này không phải là vì tình thương nặng nề, mà do ăn cơm với con gái mình thì nó vui hơn.

Ba người vừa ăn cơm, vừa nói chuyện, vừa trêu đùa lẫn nhau. Tất nhiên Đại Mạnh luôn luôn là đối tượng bị châm chọc.

Đột nhiên Lan nghiêm túc lên tiếng.

- Đại Mạnh! Ba của con chuẩn bị kết hôn!

- Con biết rồi! – Đại Mạnh nói với vẻ buồn thiu.

- Nghe người ta nói, ba và cô kia có một đứa con rồi mới đi đến kết hôn. Hầy...! – Lan nói xong câu đó, liền thở dài ra một tiếng.

- Là sao hà mẹ? – Đại Mạnh ngạc nhiên hỏi lại.

- Cách đây ba năm, ba con và cô kia đã chung sống với nhau. Hai người đã có một đứa con, nhưng không biết vì sao mà bây giờ mới chịu làm đám cưới. – Lan nói một cách rõ ràng.

- Có chuyện này sao? ... Hầy...! – Đại Mạnh nhẹ giọng và thở dài. Hắn cũng vô cùng ngạc nhiên nhưng hắn cũng không muốn nhiều lời thêm. Bởi lúc này hắn có một cảm giác là lạ gì đó.

Lan gật đầu, rồi nhìn đứa con. Nàng cũng chẳng biết nói gì thêm nữa. Đứa con của nàng quá thông minh, có lẽ nó cũng hiểu được một số chuyện rồi.

Sau một lúc im lặng, Lan lại lên tiếng.

- Mạnh! Nếu mẹ cũng giống như ba con thì con có buồn không?

Đại Mạnh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào mắt của mẹ mình.

- Ý của mẹ là?

- Con cũng biết chú Quốc đó! Chú ấy cũng khá tốt. Mẹ không biết vì sao con lại không thích chú ấy. Nhưng chú ấy nói, chú ấy rất thương con! – Vẻ mặt Lan hơi ửng đỏ. Chuyện này thật sự khó nói ra.

- Mẹ thích ông ta! – Đại Mạnh sừng sốt nhìn mẹ.

- Mẹ, mẹ...! – Lan áp úng không thành lời. Có một số chuyện, nàng chỉ muốn khám trong tâm.

- Mẹ nói thật lòng cho con biết đi! Mẹ có thích ông ta không? Mẹ đừng có nói dối con! – Mạnh bỏ chén cơm xuống, nghiêm túc nhìn mẹ mình.

- Mẹ... mẹ không ghét chú ấy! – Lan trả lời theo quán tính. Nàng chưa bao giờ thấy con trai của mình nghiêm túc đến thế.

- Vậy có phải mẹ muốn kết hôn với ông ta không? Ông ta có gì tốt? Ông ta là Việt kiều sao? – Mạnh nói.

Lan im lặng.

- Mẹ nói đi! Mẹ không ghét ông ta, vậy mẹ có thích ông ta không? Mẹ thích ông ta vì cái gì? Mẹ không còn thương con nữa sao? – Mắt của Đại Mạnh đỏ hoe lên. Hắn cũng không biết đây là lần thứ mấy khiến hắn nút nước mắt vào tim.

- Mẹ... mẹ thương con nhiều lắm. Nhưng mẹ... mẹ muốn... mẹ muốn... hức hức...! Lan bật khóc.

- Hức...! Vậy mẹ muốn cái gì mới được chứ! Con xin mẹ đó, mẹ đừng có kết hôn được không? Con lạy mẹ đó! Con không muốn vậy đâu! Đã quá đủ rồi, con không muốn nữa đâu! Mẹ nghe lời con một lần được không? Hư hư...!

Đại Mạnh bật khóc thành tiếng. Vừa mới đây, hắn đang còn sầu não về chuyện của cha, thế mà bây giờ lại phải đối mặt với vấn đề của mẹ. Ông trời có còn thiên lý không? Sống lại là thế sao?

- Mẹ nói đi! Mẹ đừng gạt mặt ông ta nữa, có được không? – Đại Mạnh ní non.

- Mẹ... mẹ...! Mẹ không thể! Mẹ suy nghĩ nhiều rồi con ơi! Hư hư...! – Nói xong, Lan cuối đầu xuống mâm cơm, khóc thốn thức.

- Ha ha! Mẹ không thể? Mẹ suy nghĩ nhiều rồi? Ha ha! – Đại Mạnh vút đôi đũa xuống mâm cơm, rồi đứng dậy.

- Mạnh! Con đừng có hỗn! Con phải suy nghĩ cho mẹ con một chút chứ! Không lẽ mẹ con phải sống như thế suốt đời sao? – Bà ngoại của Đại Mạnh xen vào.

- Hỗn? Suy nghĩ? Mấy người suy nghĩ cho tôi sao? Không, không! Mấy người chẳng hiểu gì về tôi cả! Mấy người chẳng biết gì về tôi cả! Tôi là ai? Ha

ha! Tôi đâu có phải là Đại Mạnh của mấy người! Ha ha...! – Đại Mạnh vừa đi, vừa ngửa mặt lên trời. Hắn cười, cười rất to.

- Mạnh! Con đi đâu đó? Mẹ hiểu con mà! – Lan vừa gọi vừa chạy theo.

- Bà về đi! Có những cái, bà không thể hiểu đâu!

Thân ảnh của Đại Mạnh đã hoàn toàn khuất dạng. Chỉ còn một câu nói vọng về phía Lan. Nó rất thương tâm, thương tâm vô cùng. Chưa bao giờ nàng thấy con nàng giận dữ đến thế. Chưa bao giờ nàng thấy con nàng lại thốt ra những lời cay nghiệt đến thế.

Nàng khóc! Nàng đã sai sao?

Sương đêm lạnh lẽo phủ kín bầu trời.

Đêm nay có trăng nhưng sao trăng lại khuyết đến thế?

Lan nhìn bầu trời, đầu óc nàng suy nghĩ mê mang. Lúc này, nàng thật sự lo lắng. Nàng đã tìm con rất lâu nhưng không một ai trông thấy nó cả.

Reng, reng, reng...! Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nó đã vang lên, vang lên rất nhiều lần. Thế nhưng chẳng có một ai bắt máy cả.

Reng, reng, reng...! Lại một hồi chuông nữa vang lên.

Reng, reng, reng...!

- Alo! Anh Quốc đó hả! – Cuối cùng, Lan cũng chịu bắt máy lên.

- Ủ! Anh đây, em sao rồi? Sao này giờ lại không bắt máy thế? Chuyện của hai đứa mình, em đã chuẩn bị như thế nào rồi?

- Có lẽ không được rồi anh ơi! Con em, nó...!

- Con em sao? Có chuyện gì vậy?

- Em mệt quá! Em cúp máy đây! Chuyện này để từ từ rồi hẵng tính! Anh cho em thêm một khoảng thời gian để suy nghĩ nhé!

Tút, tut tut! Lan đã cúp máy rồi!

Vương Vô Quốc cầm chiếc di động mà suy nghĩ lung tung. Trước đây, hắn cũng đã có vợ, cô này cũng là người Việt Nam nhưng định cư tại Mỹ. Chỉ là vì công việc nên hắn phải đi đó đi đây, do đó hắn và vợ thường hay xảy ra xích mích.

Thế rồi ly hôn cũng xảy ra. Nhưng không sao cả, mọi chuyện cũng là duyên số thôi. Hơn nữa tính cách của hắn cũng khá thoáng, buồn thì buồn, chứ cũng chẳng đau khổ bao nhiêu. Điều này có lẽ là do tư tưởng sống bị nhiễm nền văn hóa từ nhỏ.

Tuy nhiên người con gái mang tên Trần Thị Lan thì khác, nàng ta mang đến cho hắn một cảm giác khác lạ. Cô ta khá là truyền thống và bảo thủ. Cô ta đảm đang, chịu thương, chịu khó. Cô ta có rất nhiều ưu điểm của người phụ nữ Việt Nam.

Hắn không biết cảm giác của mình là gì? Nhưng mà hắn nghĩ, có lẽ là hắn đã yêu.

Hắn tin tưởng một người thành đạt như hắn thì tán một cô gái đã lỡ bước cũng chẳng có bao nhiêu khó khăn. Hắn không quan tâm đến quá khứ. Hắn là người luôn hướng tới tương lai.

Tuy nhiên chuyện gì đang xảy ra thế?

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Đùa Giỡn Cùng La La

Màn đêm từ từ bừng sáng, ánh mặt trời le lói tỏa quang. Đại Mạnh cứ ngồi, ngồi bên bờ kè sông, ngồi để mà cảm nhận hơi ấm của buổi ban mai.

Đêm qua, hắn không hề chợp mắt.

Khẽ diu chiếc đầu bé nhỏ của cô bé gái ra khỏi bắp đùi của mình, Đại Mạnh đứng lên và duỗi tay ra một cái. Sau đó hắn tham lam hít vào những ngụm khí trong lành, thềm thường nhìn ngắm con sông Cái, rồi ... thờ dài mà liếc mắt khắp bờ kè thôn Tư.

- Anh không ngủ à! – Giọng nói non nớt của một cô bé vang lên. Đó chính là La La, cô bé đang nằm dưới thềm cỏ và cũng chỉ mới vừa thiêu thiêu được vài chục phút thôi.

- Ủ! Sao em không ngủ! – Đại Mạnh hỏi lại, ánh mắt của hắn vẫn dõi theo dòng chảy của con sông.

- Em không biết nữa! Em đang mơ mơ màng màng thì bỗng thấy anh bỏ đi nên giật mình tỉnh dậy. – La La vừa dụi mắt vừa nói.

- Em dễ thương như vậy, sao anh lại bỏ đi được chứ! – Đại Mạnh quay đầu lại, cười cười rồi xoa đầu cô bé.

Làm vu vơ vài động tác âu yếm, hắn đi tới những lon bia và lon nước ngọt, đá văng chúng xuống sông theo một cách vô thức.

- Nè, nè! Lon nước ngọt kia, em chưa uống hết. – Thấy Đại Mạnh định đá vào văng lon nước ngọt mà đem qua La La uống còn lỡ dở, cô bé vội vàng la lên, ngăn lại.

Bốp! Không kịp nữa rồi! Lon nước ngọt văng nước lên tung té, rồi làm cái “tùm” xuống dòng sông.

- Cái anh Mạnh này! Phí của quá! Hừ! – La La dỗi.

Đại Mạnh chỉ mỉm cười nhìn cô bé. Sau đó, hắn cúi người nhặt lên một lon bia và một lon nước ngọt chưa khai vút lên trời, rồi cứ thế mà chụp lại vút lên.

- Uống mấy lon nước lỡ dở thì sẽ đau bụng đó em! – Đại Mạnh ngụy biện vu vơ.

- Em uống hoài! Anh đừng có tào lao! – La La dậm chân xuống đất.

- Đem qua em không về, không sợ ba em mắng à? – Đại Mạnh chuyển chủ đề, hỏi sang chuyện khác.

- Sao không mắng, chửi là đằng khác! Nhưng mà em xin đi chơi với anh, ba em không có la, ông ta còn cười cười nữa, y như là khuyến khích đó! – La La vừa cười vừa nói.

Đại Mạnh cũng chỉ cười theo, chứ không nói gì cả. Vấn đề này, hắn cũng cảm nhận được sơ sơ. Hình như cha của La La không quan tâm cô bé cho lắm. Hình như ông ta vẫn còn đam mê cờ bạc. Hình như ông ta thiếu hẳn chín triệu chưa trả, cái này thì chắc chắn, chứ chẳng phải hình như.

Đại Mạnh quay mặt, không nhìn La La, không nghĩ ngợi nữa.

Hắn cầm lon nước ngọt, đưa cho cô bé.

- Em chơi trò này với anh nhé! Anh và em cùng phóng mấy lon này xuống sông, xem thử ai xa hơn nhé! – Đại Mạnh cầm lon bia, chỉ ra phía dòng sông.

La La lắc đầu không nói gì. Đại Mạnh không quan tâm cái lắc đầu của La La; hắn đưa tay ra sau, rồi như vô lực, phóng lon bia xuống dòng sông.

Tùm! Khoảng cách bay đi cũng chỉ hai chục mét là cùng.

- Em phóng đi! – Đại Mạnh quay đầu và thúc giục La La.

- Nhưng... nhưng...!

La La ồm ỏi hai tiếng, rồi im lặng luôn. Sau đó cô bé cúi người xuống, tìm tòi những viên sỏi và đá nhỏ. Khi đã kiếm được vài viên, cô bé đứng dậy, đưa nắm đấm, hù dọa Đại Mạnh.

- Em phóng đá, không phóng nước ngọt! Em đem nó về nhà uống! Anh phóng thì phóng mấy lon bia, còn vút nước ngọt là chết với em! Anh coi chừng em đó!

- Xem đây! – Cô bé ngửa người, dùng hết sức phóng viên đá đi.

Nó bay, bay xa hơn Đại Mạnh nhưng khi nó rớt, thì chẳng kêu to bao nhiêu. Có lẽ viên đá này nhỏ quá rồi.

- Ha ha! Em phóng xa hơn anh đó nhé! – La La vui mừng reu lên.

- Đâu, đâu? Rõ ràng là thua người ta. Ăn gian quá! – Đại Mạnh làm bộ, làm tịch.

- Anh ăn gian thì có! – La La đấm vào người Đại Mạnh.

- Ha ha! Vậy thì phóng lại nào!

Tùm! Lon bia của Đại Mạnh lại bay lên trời. Khoảng cách lúc này chỉ hơn lúc nãy một chút thôi.

Tùm! La La phóng, lần này thì viên đá rớt xuống nước tuy âm thanh hơi nhỏ nhưng mà cũng đỡ hơn lần trước là không nghe.

- Thấy chưa! Em phóng hơn anh rồi đấy nhé. Còn dám chối nữa không! – La La vừa nhảy, vừa quơ quơ nắm đấm về phía Đại Mạnh.

- Đâu, đâu? Anh không có chú ý! – Đại Mạnh nói một cách hồn nhiên.

- Thôi! Em không chơi nữa! Anh chơi ăn gian quá! – La La méo mồm, ngồi xuống đất, giẫy đành đạch.

- Ha ha! Em đừng giận nữa. Lần này anh và em phóng cùng một lần cho chắc ăn. – Đại Mạnh an ủi.

La La đứng lên, tròn mắt nhìn Đại Mạnh. Sau đó, cô bé đấm Đại Mạnh một phát thật kêu, rồi nói.

- Để em hô! Anh coi chừng em đó!

Nói xong, La La lại ngửa người, vận sức.

Một...!

Hai...!

Ba!

Tùm, tum! Hai âm thanh to nhỏ vọng từ dưới sông lên.

- Lần này là bằng nhau nhé! Hòa nhé! – Đại Mạnh reu lên.

- Hu hu! Em không chơi nữa! Anh toàn là ăn gian! Rõ ràng là người ta phóng xa hơn! Hu hu! Em không chơi nữa! – La La giận dữ, uất ức thành tiếng.

- Được rồi! Coi như là anh thua đi. – Đại Mạnh an ủi.

- Sao lại coi như! Rõ ràng là như thế! Em không chơi nữa đâu! – La La ngồi xuống, rồi quay ngược hướng dòng sông.

- Ủ! Anh thua! Em đứng dậy, phóng tiếp nào! Anh không ăn gian nữa đâu! – Đại Mạnh gãi gãi cái đầu.

- Anh ngoéo tay đi!

La La đưa ngón tay lên. Đại Mạnh cũng bắt đắc dĩ làm theo.

Thế là hai tiếng tum, tum lại vang lên. Nhưng lần này, Đại Mạnh đã phóng xa hơn La La một chút.

- Lần này thì anh thua đấy nhé! – La La nở một nụ cười đều đều.

- Rõ ràng là anh phóng xa hơn! Em chơi ăn gian nhé!

- Là anh ăn gian thì có! Không chơi với anh nữa! Đã ngoéo tay rồi mà còn ăn gian!

- Con bé này! Dám dùng chiêu này với anh sao?

Đại Mạnh hùng hổ xông tới, vừa định chụp lấy La La thì cô bé đã lách mắt.

- Anh muốn làm gì! Em không chịu đâu? – La La dùng hai tay ôm lấy ngực, lùi lại phía sau, giả vờ hoảng sợ.

- Ha ha! Cái con bé này! Muốn chết phải không? – Đại Mạnh tức cười, cố gắng đuổi theo.

Hai người cứ thế mà nhảy qua nhảy lại. Sau một lúc nô đùa, lẫn lộn vui vẻ, Đại Mạnh và La La trở về chỗ cũ rồi tiếp tục trò chơi ném đá cùng ném bìa.

Ném được vài phát, có thắng và có thua, Đại Mạnh nhàm chán ngồi xuống đất, rồi nhìn La La, nhắc nhở.

- Tới giờ đi học rồi đó em?

- Anh không đi học sao? – La La hỏi lại.

- Anh mệt quá nên muốn ngủ một giấc!

Đại Mạnh làm ra vẻ mệt mỏi, rồi nằm xuống đất. Hôm nay đang là tháng ba, chưa qua tháng tám nên hán cũng chỉ là học sinh cuối bậc tiểu học. Còn La

La, cô bé hơn hẳn hai tuổi nên đã là học sinh lớp bảy, thuộc trường THCS Nguyễn Bình Khiêm.

Đối với chuyện học tập, Đại Mạnh cũng không quan tâm nhiều cho lắm. Việc này không phải là do hắn giỏi mà tại vì hắn quá giỏi. Thử hỏi một kẻ từng là sát thủ, được học những kiến thức đỉnh cao, khi sống lại thì việc học hành sẽ ra sao?

Đương nhiên Đại Mạnh cũng ít bao giờ tỏ ra mình là một thằng nguy hiểm, cũng chẳng bao giờ đi ngược lại chuẩn mực đạo đức mà xã hội đã đưa ra. Hắn học tập rất bình thường. Hắn hoạt động một cách tự do. Cái này cũng chẳng có ai ràng buộc hắn cả.

Đại Mạnh không bao giờ mặc kệ những quy tắc của xã hội. Hắn luôn tuân theo và làm theo nó, bởi như vậy thì mới có thể gọi là tự do. Có lẽ bây giờ hắn làm vậy cũng bởi vì hắn là một kẻ bình thường thôi.

- Sao em con chưa đi học? – Đại Mạnh hỏi thúc La La.

- Em cũng mệt quá! – La La cúi đầu xuống. Cô bé cũng không biết tại sao mình lại nói dối nữa.

- Em không sợ ba em à? – Đại Mạnh hỏi lại.

- Sợ! Nhưng chắc là ông không biết! – La La trả lời.

- Vậy thì em nghỉ đi!

Đại Mạnh nói xong câu đó, rồi dựa vào gốc cây, nhắm mắt lại.

La La cũng tiến tới bên cạnh người bạn thân của mình rồi nằm cạnh hắn. Cô bé nhìn hắn, cô bé thật sự không hiểu, tại sao mình lại phải gọi hắn là anh? Cô bé thật sự hơn tuổi của hắn. Cô bé suy tư, có đôi lúc cô bé cũng muốn thay đổi kiểu xưng hô này. Nhưng không thể được, nó cứ như máu lỏng vào tim.

Khi Đại Mạnh thức dậy, mặt trời đã đứng buổi ban trưa.

Làm vài động tác vận động để tỉnh táo, xong rồi, Đại Mạnh đi lại gốc cây, cúi người xuống, dùng vài lá cây dưỡng liễu, cọ cọ vào mũi La La.

Cô bé tỉnh giấc, tuy còn mệt mỏi nhưng mà vẫn cố gắng quơ quơ cái tay nhằm đánh đắm Đại Mạnh.

Đại Mạnh chỉ cười, rồi đi tới chỗ ăn uống đêm qua, thu dọn các lon nước ngọt và những gói bánh phồng tôm còn sót lại. Xong xuôi, hắn đứng dậy, cầm lon bia cuối cùng, suy ngẫm một lát, để rồi một cảm giác chán nản chợt bùng lên, khiến hắn vận hết sức lực, phóng lon bia đi.

Vèo...! Lon bia bay với một vận tốc kinh khủng, đập trúng đầu một con bò ở bên kia sông.

Nó đau, nó nhảy, Đại Mạnh nhìn theo. Đột nhiên hắn sầu não, nghĩ thế lương: con bò tuy đau nhưng không buồn bằng hắn.

Xua đi những ý nghĩ vớ vẩn, Đại Mạnh quay lại nhìn La La. Cô bé cũng đang chăm chăm nhìn hắn.

Đưa bao (bì) đựng nước ngọt và bánh phồng tôm cho cô bé, hắn lặng lẽ bước đi.

- Về thôi em! – Tiếng nói của Đại Mạnh vọng lại phía La La.

Đại Mạnh bước đi, đi không ngoảnh lại. Hắn đi vì còn một số chuyện cần phải giải quyết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Ngăn Cản Tình Yêu

Từ bờ kè Hà Tân, Đại Mạnh đi bộ con đến quán tạp hóa của cô Lài. Sau khi mua một bộ “trung tâm của”, hắn tiếp tục thẳng hướng về nhà ngoại của mình.

Lan vẫn ở nhà. Hôm nay, nàng không đi bán. Nguyên do là nàng đang rất lo lắng cho con. Khi thấy bóng dáng Đại Mạnh thần thờ bước trước ngõ, Lan vội vàng chạy ra, rồi cất tiếng hỏi.

- Tôi qua, con ở đâu vậy? Mẹ tìm mãi mà không thấy!

- Con ngồi ở bờ kè Hà Tân! Mẹ vào nhà đi, con có một chút chuyện muốn nói! – Đại Mạnh ngẩng đầu lên nhìn mẹ, rồi trả lời.

Bước vào nhà trên, Đại Mạnh xuống luôn nhà bếp. Hắn tìm kiếm một cái thau nhôm và một cái đĩa lớn, rồi đem hai thứ này lên nhà trên. Sau khi tới chỗ mẹ đang đứng, hắn ngồi xuống, khui bọc đựng bộ bầu cua ra, rồi trải tờ giấy và đặt bầu cua xuống nền xi măng.

Hắn nhìn mẹ mình một cái, rồi bỏ ba con súc sắc vào đĩa, sau đó dùng cái thau nhôm đập lại, cầm chặt và rung lên. Trông hắn bây giờ cứ như một nhà cái bầu cua thực thụ.

Lan khó hiểu nhìn đứa con của mình. Nàng biết là vì chuyện hôm qua mà con nàng buồn bực nhưng nàng thật sự không hiểu: “hiện giờ Đại Mạnh đang muốn làm cái chi”.

- Con định làm gì vậy? – Lan hỏi.

- Mẹ và con cùng chơi một trò chơi nhé! Bây giờ, con lắc bầu cua, còn mẹ đặt, nếu mẹ đặt trúng thì mẹ cưới ai là quyền của mẹ! Còn nếu đặt sai thì mẹ nghe con một lần nhé? – Đại Mạnh nghiêm túc nói.

- Con đứng lên đi! Mẹ không muốn chơi trò này! – Lan nhú mày nói.

- Mẹ không xem con là con của mẹ sao? – Đại Mạnh nhìn thẳng vào khuôn mặt của mẹ mình.

- Mẹ, mẹ...! - Lan ồm ồm, nàng phải nói cái gì đây.

- Mẹ đặt đi! Đặt bao nhiêu lần cũng được! Miễn có một lần trúng thì mẹ muốn làm gì thì làm! Mẹ đặt đi, đặt thử mười lần rồi hãy tính tiếp! – Đại Mạnh nói.

- Mẹ, mẹ...! Thôi được rồi! Mẹ đặt tôm! – Lan đành bất đắc dĩ làm theo ý Đại Mạnh. Nàng cũng không tin là đặt mười lần mà không trúng.

Đại Mạnh cười một tiếng như muốn xua tan bầu không khí ngột ngạt. Sau đó, hắn đỡ cái thau lên.

Ba con cua! Đại Mạnh không nói, nhưng mẹ hắn cũng thấy được.

- Mẹ đặt tiếp đi. – Sau khi lắc bộ tôm cua một lần, Đại Mạnh hỏi thúc mẹ.

- Mẹ đặt cua! – Suy ngẫm một chút, cũng bởi vì Đại Mạnh lắc có một cái nên Lan quyết định đặt cua.

Ba con bầu!

Lan ngạc nhiên nhìn Đại Mạnh, nàng quả thật rất khó hiểu.

Đại Mạnh cười một cách vô tội, rồi tiếp tục rung.

- Mẹ đặt tôm! – Lan chọn lại cái ban đầu!

Ba con cua!

Đại Mạnh im lặng, rung tiếp.

- Mẹ đặt tôm!

Ba con cua!

- Đưa bộ tôm cua cho mẹ xem! – Vì nghi ngờ vớ vẩn nên Lan đưa ra một yêu cầu.

Đại Mạnh cười cười, rồi đưa bộ rung tôm cua cho mẹ mình. Khi Lan đã xem xét được một lúc lâu, thì Đại Mạnh bèn mở miệng.

- Mẹ có thể rung! Nếu như con đặt trật, thì mẹ muốn cưới ai cũng được, còn ngược lại thì mẹ phải nghe theo ý của con! Cứ như vậy nhé?

Lan không nói gì, cầm chặt bộ rung tôm cua mà lắc.

- Cua, tôm cá! – Đại Mạnh đặt. Đối với hắn, chuyện này chả có gì khó khăn. Mấy năm trời chơi cái trò này thì hắn đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Lan nghi ngờ nhìn đứa con trai, bởi có ai đặt lại đặt ba mặt chứ. Tuy là nghĩ như vậy nhưng Lan vẫn quyết định mở ra..

- Cua, tôm, cá! – Miệng của Lan lẩm bẩm với vẻ khó tin.

Lan tiếp tục lắc nhưng bàn tay của nàng đang run rẩy. Có vẻ như nàng đang hiểu chuyện gì đang xảy ra. Con của nàng là trùm môn bầu cua tôm cá. Hình

như nàng đã bị nó lừa.

- Nai, gà! – Lần này Đại Mạnh chỉ đặt hai con.

Hai nai, gà!

Lan im lặng, tiếp tục rung.

- Gà, bầu, cá!

- Tôm, cua, nai!

-.....!

Lan cứ thế mà rung, Đại Mạnh cứ thế mà đặt, thời gian cứ thế mà trôi.

Khi Đại Mạnh cảm thấy trong người khá nhàm chán, hần bèn lên tiếng.

- Mẹ còn muốn rung sao?

Lan dừng tay, ngẩng đầu lên nhìn con của mình. Sau một lúc suy tư, nàng thở dài ra một hơi rồi nói.

- Con lừa mẹ à? Con học trò tôm cua này ở đâu vậy?

- Mẹ đừng đánh trống loăng! Bây giờ, mẹ thua chưa? – Đại Mạnh truy lại vấn đề chính.

- Nhưng con đã lừa mẹ! – Lan nói.

- Lừa mẹ? Ha ha! Đến giờ mà mẹ cũng không hiểu! – Đại Mạnh vừa giễu vừa nói.

- Hiểu cái gì! – Lan khó hiểu, hỏi lại.

- Con nói mẹ nhé! Con có thể kiếm được tiền! Con có thể nuôi mẹ được! Mẹ muốn tiền? Mẹ cần bao nhiêu? Con có thể kiếm cho mẹ! Mười triệu, trăm triệu, ha ha, nó chẳng là cái gì cả! – Đại Mạnh nói. Lời nói của hần cứ như giễu cợt mẹ của mình.

- Con đừng có hỗn! Mẹ, mẹ... không phải là người như vậy! – Lan đứng phắt dậy.

- Con hỗn thì sao? Mẹ nói đi, mẹ yêu ông ta là vì cái gì? Mẹ đừng nói là yêu thật lòng nhé? Con chắc chắn là không phải như vậy? Mà cho dù có thì con cũng không bao giờ đồng ý?

Bốp!

- Mày đừng có nói ông ta, ông kia! Mày là con nít, mày biết cái gì? Tao cấm mày hỗn láo! Mày bước ra đằng kia, quỳ xuống.

Lan tức giận, tát tay vào mặt đứa con của mình.

Đại Mạnh dùng lưỡi liếm vết thương ở môi, rồi nhìn thẳng vào ánh mắt rực lửa của mẹ mình. Hần hừ lạnh một tiếng, gằn giọng hỏi.

- Vậy mẹ nói đi! Mẹ yêu ông ta là vì cái gì?

- Tao nói mày bước lại kia quỳ xuống, mày có nghe không? – Lan quát lên.

- Quỳ sao? Ha ha, bà đừng có nhiều lời nữa! Nếu hôm nay bà không nói rõ thì tôi sẽ đi! – Đại Mạnh chuyển giọng, lạnh lùng nói.

Nghe những lời đắt chat của con mình, mặt mày của Lan đỏ bừng lên. Hơi thở của nàng hỗn hển. Nàng rất tức giận, không phải, nàng uất tức vô cùng. Nàng thật sự muốn tát cho nó vài tai. Chỉ là nhìn vẻ lạnh lùng của Đại Mạnh, nàng thật sự không dám.

- Vậy con muốn mẹ nói cái gì đây? – Lan gào lên.

- Mẹ có yêu ông ta không? Mẹ yêu ông ta vì cái gì? Con có thể kiếm tiền, con thể nuôi mẹ? Mẹ muốn giàu có, con có thể làm được! Mẹ có hiểu những gì con đang nói không? – Đại Mạnh cũng gào theo.

- Con, con ... kiếm bằng cách nào? Con làm sao mà...? Nói tới đó, Lan dừng lại, rồi suy nghĩ tới chuyện đặt cược bầu cua lúc nãy.

Nàng nhìn con. Nàng im lặng. Nàng sợ. Nàng không dám trả lời.

- Mẹ nói đi! Mẹ có hiểu không? – Đại Mạnh gào lên.

- Mẹ hiểu. Là mẹ hiểu được chưa. Là con nghĩ mẹ lấy ông ta vì tiền đúng không? Mẹ, mẹ ... thật sự không phải như vậy! Hư hư! Mẹ không phải như vậy mà! – Lan nức lên tiếng khóc.

- Ha ha! Mẹ chẳng hiểu gì cả! Ha ha! Mẹ chẳng hiểu cái gì hết! – Đại Mạnh rống lên.

- Con muốn mẹ không cưới ông ta! Hư...hư...! Con muốn mẹ phải ở cạnh con! Mẹ hiểu chưa? Hư... hư...! Mẹ hiểu chưa? – Đại Mạnh gục người xuống nền đất, nghẹn ngào thành tiếng.

Nghe Đại Mạnh khóc, Lan càng khóc to hơn. Quả thật, bây giờ nàng mới hiểu nỗi lòng của con trai mình. Nàng cúi người xuống, ôm con vào lòng, vừa khóc vừa nói.

- Được rồi! Mẹ không cưới ông ta là được chứ gì! Con nín đi, con đừng khóc nữa! Hức... hức...!

Đại Mạnh nhìn vào ánh mắt long lanh của mẹ mình, rồi nói.

- Vậy mẹ ngoéo tay đi!

Đại Mạnh nói. Câu nói vô cùng buồn cười. Nước mắt của hắn vẫn đọng trên khuôn mặt Tuy điều này này có chút hài hước vì bước chước hành động của bé La La nhưng mà Đại Mạnh cũng đành mặc kệ. Có lẽ chỉ có cách này mới làm cho mẹ hắn giữ được lời hứa thôi.

Lan nhắm mắt lại, bắt đầu dĩ ngoéo tay. Nàng thở dài ra một tiếng, miệng lẩm bẩm.

- Bây giờ mẹ biết phải nói với chú ấy như thế nào đây! Haizzz~~!

- Mẹ đừng lo! Việc này cứ để cho con giải quyết!

Nói xong, Đại Mạnh đứng lên, nhìn mẹ mình một lát, rồi bước khỏi nhà ngoại. Lan ngồi đó, dõi theo hành động của Đại Mạnh. Nàng thật sự muốn hỏi, hỏi con mình đi đâu. Thế nhưng không biết vì cái gì, khiến cho nàng không muốn mở miệng. Đường như nàng đã đặt niềm tin vào đứa con của mình rồi.

Một giờ ba mươi phút chiều, Đại Mạnh mang chiếc cặp sách trên vai, ngồi tại ngã ba Nam Phước để đón xe đi Đà Nẵng. Trong thời gian này, hắn lấy chiếc điện thoại Nokia 6230 (một cục gạch thời bấy giờ), bấm số điện thoại mà hắn lấy từ máy của mẹ, nhằm kết nối với người cần tìm.

Sau vài lần tit tit thì phía bên kia cũng chịu bắt máy.

- A lo! Cho hỏi ai đấy? – Giọng nói ồm ồm vọng ra.

- Ông có phải là ông Quốc không? – Đại Mạnh thân nhiên hỏi lại.

- Vâng, là tôi đây! Cậu là ai? – Quốc nói.

- Tôi là Đại Mạnh, con của bà Lan. Tôi nói vậy, chắc ông cũng biết. Hiện giờ, tôi chuẩn bị ra Đà Nẵng để gặp ông. Tôi có một số chuyện quan trọng cần nói với ông nên hy vọng một tiếng nữa, ông có mặt ở nhà. – Đại Mạnh lạnh lùng nói.

- Là Đại Mạnh à! Chú đang ở nhà, con cứ ra đây chơi! - Tuy Đại Mạnh rất láo xược nhưng Quốc vẫn nhiệt tình trả lời. Có lẽ hắn cũng đã quá quen với kiểu cách ăn nói của Đại Mạnh.

Tít, tít, tít...! Đại mạnh nhanh chóng cúp máy và tiếp tục đợi xe.

Cuối cùng, sau hơn năm phút chờ đợi, thì Đại Mạnh cũng bắt được xe.

Bước lên xe, tuy lượng khách khá đông nhưng Đại Mạnh cũng chẳng phàn nàn gì. Sau khi đã chen lấn được một vị trí đứng thích hợp, hắn lặng thinh một chỗ và theo xe chuyển bánh về Đà Nẵng.

Khi xe đến vị trí cầu Cẩm Lệ - Đà Nẵng, Đại Mạnh xin phụ xe dừng lại, rồi đi xuống. Hắn chuẩn bị tìm một người xe ôm. Nhưng cũng chẳng cần hắn phải tìm kiếm lung tung, những người xe ôm vừa thấy hắn đã bu lại hỏi thăm. Đại Mạnh cười cười, hắn chọn người lái xe ôm đầu tiên. Sau khi nói địa chỉ cho người này, Đại Mạnh hỏi luôn giá cả để tiện lên đường mà không bị chặt chém.

Hai mươi ngàn! Số tiền này cũng không quá mắc. Do vậy, Đại Mạnh ngồi lên xe, im lặng theo người lái xe rời đi.

Từ cầu cẩm lệ, chiếc Dream -Thái cũ kỹ bắt đầu đi thẳng đường Ông Ích Đường, rồi quẹo sang đường Cách Mạng Tháng Tám. Đi thêm hơn hai trăm mét, người xe ôm chuyển hướng sang đường Lương Định Của, cuối cùng đổi chiều tới đường Phạm Tử.

Khi đã tới số 49 – Phạm Tử, người xe ôm dừng lại, thanh toán tiền; rồi nổ máy, chạy đi.

Đại Mạnh đứng đó, nhìn lại căn nhà một chút. Căn nhà này cũng khá lớn, bốn bên thì cây cảnh um sùm, các chậu Lan thì bày biện rất tinh tế. Ở bên trái ngôi nhà có đặt một hồ cá lớn; còn bên phải thì trồng một cây đại thụ lớn; nhìn chung không gian trông rất tự nhiên và đẹp mắt. Tuy nhiên, Đại Mạnh cũng không để ý nhiều như thế. Hắn toan định bấm chuông nhưng vì thấy cổng không có đóng nên hắn đi thẳng vào bên trong.

Khi tới cửa chính, hần lịch sử gõ cửa, rồi lên tiếng.

- Có ai ở nhà không?

Đang ngồi xem phim trong phòng khách, Vương Vô Quốc nghe có người gọi nên nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Khi trông thấy Đại Mạnh, hần liền niềm nở chào đón.

- Đại Mạnh đó à! Sao đi vào giờ nắng nóng thế này? Thôi, vào nhà đi con!

Đại Mạnh không nói gì mà tự nhiên bước vào nhà.

Ở bên trong căn nhà này, không gian vô cùng sạch sẽ và bóng bẩy; nền nhà toàn là những viên gạch men trắng bóng; nền tường được tô lớp sơn xanh da trời nhẹ, trông rất thanh thoát và tự nhiên. Hơn nữa, ở trong này, hương thơm nước hoa thoang thoảng khắp nơi, đèn điện thì vô cùng tinh xảo, vật dụng thì hết sức hiện đại và quý giá, còn cửa sổ thủy tinh thì được những rèm vải màu hồng, chính những cái này càng tô lên sự lãng mạn và giàu có của chủ nhân căn nhà này. Nếu như so với lần đầu tiên mà Đại Mạnh đến đây thì nó đã có sự khác biệt nhưng có lẽ cũng chẳng khác biệt bao nhiêu.

Bỏ chiếc cặp sách đang trên vai xuống tay, Đại Mạnh đi tới chiếc ghế sa lông. Hần ngồi xuống, thân nhiên rót một ly nước trà, rồi nhanh chóng nốc vào một hơi để giải khát.

Đối diện với Đại Mạnh là một cô gái khoảng mười lăm mười sáu tuổi, trông khá xinh và mọng nước. Chỉ là Đại Mạnh không quan tâm đến cái này, hần nhìn về phía Vương Vô Quốc. Hần đang chờ người này ngồi xuống để đi thẳng vào vấn đề.

Thấy Đại Mạnh nhìn mình, Vương Vô Quốc cười khỏ một tiếng, rồi nói.

- Con chờ một chút! Chú xuống nhà dưới lấy một ít trái cây, có chuyện gì thì từ từ mà nói!

- Không cần! Tôi còn phải về nữa. Ông cứ ngồi xuống đây, tôi vào vấn đề chính luôn.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Đại Mạnh, Vương Vô Quốc bắt đầu đi ngồi xuống cạnh cháu gái của mình. Nhưng khi hần chưa kịp lên tiếng thì đứa cháu gái của mình đã lên lớn tiếng.

- Cậu là ai? Cậu còn nhỏ, sao lại thiếu lễ phép thế?

Đại Mạnh nhú mày nhìn cô gái. Tuy nhiên hần cũng không muốn nhiều lời.

- Tôi hỏi cậu là ai, sao cậu không nói? – Cô gái tiếp tục can nhảm.

Đại Mạnh chuyển hướng sang Vương Vô Quốc. Hần hy vọng người này lên tiếng ngăn cô gái. Nếu không, hần sẽ tự giải quyết theo cách của mình.

- Con im lặng để chú nói chuyện!

Vương Vô Quốc nói xong, liền hích vai lên một cái, rồi trề miệng ra. Sau đó, hần quay sang nhìn Đại Mạnh, lên tiếng hỏi.

- Con có chuyện gì muốn nói với chú?

- Hôm nay tôi đến đây là vì việc của mẹ tôi. Mẹ tôi đã nói với tôi, bà không thích ông.

- Cậu nói sao? – Vương Vô Quốc ngắt lời, hỏi lại.

- Ông để im cho tôi nói hết. Mẹ tôi không thích ông, không muốn đám cưới với ông. Vậy nên cảm phiền ông tránh xa mẹ tôi một chút. – Đại Mạnh nói.

- Ha ha! Cậu cứ đùa! Những chuyện như thế này, một đứa con nít như cậu thì biết cái gì? – Vương Vô Quốc cười lên.

- Ông là Vương Vô Quốc, một mật vụ cao cấp của nước Mỹ. Ông về Việt Nam để làm gì, tôi không cần biết. Nhưng nếu lớn xón tới mẹ tôi thì hãy cẩn thận. Ông nên nhớ, nếu tôi báo cáo chuyện ông làm mật vụ cho các cơ quan chức năng thì tôi chắc chắn rằng, công việc của ông sẽ không được suôn sẻ. Ông hiểu chứ? – Đại Mạnh lạnh lùng nói.

- Cậu, cậu...! Sao cậu biết chuyện này?

Về mặt của Vương Vô Quốc tối sầm lại, hần thật không dám tin những gì mà Đại Mạnh vừa nói. Chuyện làm mật vụ tại nước Mỹ, đến cả người thân của hần cũng không có một ai biết đến. Hần cũng chưa hề nói cho Lan, các cơ quan điều tra của Việt Nam cũng chưa hề có dấu hiệu điều tra, ấy thế mà một thằng nhóc chơi chơi như Đại Mạnh lại biết, điều này quả thực vô cùng khó tin.

- Ông là mật vụ thì chắc ông cũng biết đến tổ chức HCM của Việt Nam chứ! Tôi nói là tôi có người quen trong tổ chức này, ông có thể điều tra, nhưng chắc chắn là sẽ tra không ra. Ông tin hay không là tùy. – Đại Mạnh tiếp tục hù dọa.

- Cậu... cậu...! – Vương Vô Quốc đã hoàn toàn hoảng sợ. Tổ chức HCM, một cơ quan bí mật bậc nhất của Việt Nam, ngay cả Vương Vô Quốc là

một mặt vụ cao cấp, mà cũng chỉ vừa mới biết cách đây không lâu. Bởi vậy làm sao hấn có thể tin, một thằng nhóc như Đại Mạnh lại biết đến.

- Được rồi! Tôi cũng không muốn nói nhiều với ông nữa. Ông nhận lấy cái này rồi tránh xa mẹ tôi ra.

Vừa nói, Đại Mạnh vừa lấy sấp tiền mặt trong cặp ra. Sau đó hấn vút lên mặt bàn và nói tiếp.

- Đây là năm mươi triệu. Ông cứ coi như đây là những đồng tiền mà ông bỏ ra để tán tỉnh mẹ của tôi. Giờ đây, tôi thay mặt mẹ để trả lại cho ông.

Khi Vương Vô Quốc chưa kịp nói gì Đại Mạnh đã dùng bàn tay trái đập thẳng xuống bàn gỗ.

Ầm...! Xoạt...!

Chiếc bàn nứt ra làm đôi, bốn chân trụ thì gãy sụp xuống, còn mặt kiếng thủy tinh nằm trên mặt bàn cũng vụn vỡ và văng vãi khắp nơi.

- Cậu làm cái gì đó? – Đứng bên cạnh người chủ của mình, cô gái hoảng sợ chạy ra bên ngoài, rồi quát lên.

Mặc kệ câu hỏi của cô gái, Đại Mạnh đứng phắt dậy và lạnh lùng bước ra phía cửa chính. Đến gần cửa, hấn dừng lại nghỉ ngơi một chút, rồi quay lại nhìn Vương Vô Quốc. Hấn nói.

- Tôi không cần phải nhờ cơ quan nào cả. Giờ chỉ cần tôi thấy ông bén mảng tới mẹ tôi thì ông sẽ như bức tường này.

Bầm...!

Đại Mạnh đâm thẳng vào bức tường. Ngay lập tức, bụi tường bay lên mù mịt, bức tường bị thủng một lỗ to tướng. Ở bên cạnh lỗ thủng to ấy chính là những vết rạn nứt lằng nhằng, vô cùng đáng sợ.

Không nói thêm một lời nào nữa, Đại Mạnh rút cánh tay phải lại, nhanh chóng rời đi. Hấn đi không phải vì hấn lạnh lùng, mà hấn đi vì không muốn cho đối phương thấy khuôn mặt nhăn nhó và nầm đấm bị thương của mình.

Lúc này hấn còn quá yếu!

Còn lại hai người chủ cháu đứng trong căn phòng khách, nhìn nhau với tâm trạng hỗn loạn và suy nghĩ lung tung. Qua một lúc lâu sau đó, cô gái chột lên tiếng.

- Thằng bé kia là ai vậy chú?

- Nó là con của cô Lan!

- Thằng đó dữ vậy sao?

Vương Vô Quốc đành im lặng, không trả lời. Bởi hấn thật sự chẳng biết trả lời ra sao.

- Chú làm mặt vụ, mặt vụ gì vậy chú? Còn tổ chức HCM là tổ chức gì vậy? Đây là lần đầu tiên mà con nghe đến tên tổ chức này đó!

- Chuyện này con không hiểu đâu! Nhưng con nhớ là đừng nói với ai, kể cả với cha mẹ của mình! Bởi vì, nếu chuyện này lộ ra thì chú sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Con hứa với chú, được không con?

- Dạ! – Cô gái bắt đầu đi đồng ý.

- Được rồi! Con dọn dẹp giùm chú chỗ này đi! Chú mệt quá, chú đi nằm nghỉ một chút đã!

- Dạ!

Cố gắng nở ra một nụ cười, Vương Vô Quốc xoa đầu đứa cháu của mình, rồi đi thẳng lên gác, trở về phòng ngủ của mình. Sau khi đến phòng, hấn nằm xuống giường rồi ngẫm nghĩ lại chuyện vừa mới xảy ra. Hấn thật sự vô cùng hoảng sợ. Thế nhưng, sự ngạc nhiên mới là lớn nhất. Có lẽ hấn phải bẩm báo chuyện này cho cấp trên. Có lẽ hấn phải trở về nước Mỹ. Tuy nhiên, hấn sẽ không bao giờ từ bỏ quyết tâm lấy Lan. Hấn là một mặt vụ cấp cao nên hấn cũng hiểu một số chuyện. Ví dụ như thằng bé Đại Mạnh này cũng chỉ là một người có lực lượng đặc biệt thôi.

Cái gì càng khó thì hấn càng quyết tâm. Đứa con của nàng không đồng ý thì sao? Chẳng có gì sợ hãi cả? Bất quá thì hấn đổi địa điểm công tác và tìm người đến bảo vệ thôi.

“Hấn cứ như Romeo truy nàng Juliet!” Vương Vô Quốc tự cười, rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

(Nguồn: VipTruyen.Vn)

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Big Lusty

Vô thức!

Một kiểu ý thức không có khái niệm thời gian và không gian. Có thể nói một giây trong vô thức bằng hành ngàn, hàng triệu, hàng tỷ giây... trong có thức. Cao siêu hơn mà nói thì một giây vô thức bằng một giây có thức nhưng quá trình này mang lượng thời gian là hàng ngàn, hàng triệu, hàng tỷ giây... Thực chất quá trình này tùy thuộc vào độ lớn của không gian mà ý thức đang cảm nhận trong lúc vô thức.

Đồng thời nếu như trạng thái vô thức kéo dài khá lâu, trong khi năng lượng của cơ thể và tinh thần không thể đáp ứng được cho quá trình kéo dài trạng thái này thì người chìm trong vô thức sẽ mãi mãi ra đi. Nói đơn giản, chết là trạng thái vô thức dài lâu nhất.

Big Lusty chìm trong vô thức. Nhưng lúc này, hắn có một cảm nhận vô cùng kỳ lạ. Bởi vì đây không phải là vô thức, mà là “vô thức trong có thức”. Nó như một không gian đặc biệt giúp Big Lusty chiêm nghiệm ra những điều mà trước đây hắn không hề thấu hiểu.

Những năm sống trong cảnh giết chóc đầm máu để sinh tồn đã khiến cho hắn quên đi xuất xứ, nguồn gốc của mình. Nhưng vẫn có một thứ hắn không bao giờ quên đi được, đó chính là cái công pháp được khắc sâu trong đầu óc từ lúc hắn mới sinh ra.

“Bụt pháp!” Một loại công pháp tu bọt. Một loại công pháp khiến Big Lusty bị dằn vặt nhiều năm trời. Hắn quả thật chẳng biết loại công pháp này từ đâu mà đến.

Năm Big Lusty lên bốn thì cũng là lúc hắn đủ ý thức để biết có một thứ kỳ lạ đang tồn tại trong đầu mình. Nhưng khi hắn kể cho cha mẹ, người quen nghe về việc này thì hắn chỉ nhận được sự khinh bỉ, chửi mắng nhảm nhí từ phía mọi người, chứ chẳng có ai tin tưởng hắn cả.

Bởi vậy, hắn đành phải mài mò tự tìm hiểu.

Để rồi, đến khi Big Lusty bị bắt cóc và đưa đến trung tâm huấn luyện sát thủ “Bravo” thì hắn mới bắt đầu tập luyện cái công pháp kỳ bí này. Tuy hắn không hề biết những cô ngữ lạ lẫm được ghi trong công pháp nhưng hắn thật sự thấu hiểu nó. Hắn không biết vì sao lại hiểu, hắn cũng nhiều lần tìm hiểu vì sao nhưng tất cả chỉ là hư vô mờ mịt. Cuối cùng, vì không có cách nào tìm hiểu xuất xứ cho nên Big Lusty đành làm theo những chỉ dẫn của nó. Hắn nghĩ, nếu làm như vậy thì rồi hắn cũng sẽ hiểu thôi.

Hay thay, chính nhờ sự mài mò tìm hiểu vô vị này đã làm cho Big Lusty đạt được một lực lượng vô cùng mạnh mẽ, điều này đã giúp hắn tăng lên tỉ lệ sinh tồn tại thế giới chết chóc này.

Theo như trong ghi chép của bọt phát thì hắn đã đạt đến cảnh giới Luyện Hồn Thể. Thế cho nên, tuy hắn chỉ mới mười tuổi nhưng lực lượng của hắn đã mạnh hơn người trưởng thành rất nhiều.

Mặc dù như vậy nhưng sau khi Big Lusty đạt đến cảnh giới này thì hắn không hề tăng tiến lên chút nào cả. Tuy nhiên không vì thế mà hắn nản chí, từ bỏ việc tu luyện. Hằng ngày, hàng đêm, hắn vẫn luôn giữ vững tinh thần, quyết tâm tu luyện loại công pháp này.

Hắn không bao giờ đặt niềm tin vào kỳ tích nhưng hắn là người quyết tâm để hoàn thành và đạt được kỳ tích.

Ấy thế mà bốn năm trời trôi qua, hắn vẫn chẳng thấy có một chút tiến bộ nào. Hắn đành ngậm ngùi, đành phải lấy lý do là “còn quá nhỏ nên không thể thông suốt quyền công pháp cao siêu này.”

Nhưng giờ đây thì khác.

Trong cái không gian vô thức này, hắn chợt nhận ra một thứ: “Một con người muốn đạt được thành công không phải chỉ dựa vào cần cù và nghị lực, mà họ cần phải có yếu tố sáng tạo, tùy cơ chuyển biến theo mọi tình huống.”

Bao năm nay, Big Lusty chỉ luyện và luyện. Thế nhưng đạo đâu phải là luyện mà cần phải là tu.

Tu đâu phải là tu nếu như không có chữ ngộ!

Luyện Hồn Thể là cảnh giới sơ khai dùng để luyện tập hơi thở, tập trung tinh thần, luyện tập sức chịu đựng nín thở của thể xác. Khi đạt tới cái đỉnh của cảnh giới này thì người luyện hồn thể sẽ có một ý chí phi thường và một lượng năng lượng mạnh mẽ.

Sau cảnh giới này chính là cảnh giới Tụ Hồn Lực. Phải nói đây là cảnh giới này rất khó tu luyện. Tuy trong công pháp đã có hướng dẫn cách tụ hồn lực cụ thể nhưng Big Lusty vẫn không thể tụ được hồn lực. Hắn cho rằng chỉ cần luyện lực lượng và tinh thần một cách đầy đủ, đạt tới mức tối đa thì nguồn năng lượng này sẽ tự động chạy về một chỗ. Có thể nói, nó giống như một dòng nước, nếu như có một lượng đủ lớn thì nó sẽ vượt qua mọi địa hình đổ về biển khơi.

Big Lusty đã hoàn toàn sai lầm. Một sự sai lầm khi lấy một hình ảnh to lớn để hình dung một quá trình vô cùng nhỏ. Sai lầm khi lấy một quy tắc khách quan của tự nhiên để vận dụng cho một việc làm mang tính chủ quan.

Cảnh giới tự hồn lực này, ta cần phải điều khiển để cho lực lượng và tinh thần tập trung lại một điểm xác định, chứ không phải như một dòng sông chảy ra biển rồi nước của chúng phân bố tứ tung. Nó giống như khi ta nắm ai đó, ta cần phải tập trung lực lượng vào nắm nắm, nếu như lực phân tán, hay còn sót ở mọi bộ phận khác thì cú nắm sẽ không thể tạo ra uy lực tối đa.

Tự Hồn Lực! Cuối cùng Big Lusty đã đạt cảnh giới này rồi.

Tuy nhiên, Big Lusty vẫn thả hồn trong thế giới mộng lung. Hắn đang tiếp tục tìm hiểu các chiêu thức ở cảnh giới thứ hai này.

Thời gian trôi qua như chớp mắt.

“Tự Lực Phóng Thả” Một chiêu thức lóe sáng lên suy nghĩ của Big Lusty. Hắn bừng tỉnh ý thức, phóng người bay lên vùng cát lún.

“Đoàng, Đoàng, Đoàng...!” Đột ngột phát hiện thấy động tĩnh kỳ lạ nơi vị trí cát lún, ba kẻ truy giết Big Lusty đang ngồi nghỉ ngơi dưới nền đất cát, liền hành động theo bản năng: “Đứng dậy, cầm súng, nã liên tục vào vị trí khả nghi”.

“Àm, xoạt, xoạt...!” Một bóng đen từ lòng đất phóng lên mặt đất, lách đi những viên đạn rồi đứng lơ lửng trên bầu trời. Cát bắt đầu nhẹ nhàng rơi vãi xuống và một hình ảnh của người thanh niên dần dần hiện rõ ra.

- Mẹ nó! Cái gì thế? – Một người da đen quát lên.

- Big Lusty! Con mẹ nó, hán... hán...! – Thanh niên da trắng vừa nói vừa trở mặt nhìn đối thủ. Chuyện xảy ra đã vượt qua khả năng tưởng tượng của hán. Hán cảm thấy dường như có điều gì đó không ổn sẽ xảy ra với mình.

Tuy nhiên thanh niên da trắng cũng không suy nghĩ nhiều mà nhanh chóng tập trung tinh thần, bỏ đi sự sợ hãi, rồi cầm súng chĩa lên bầu trời theo góc bốn mươi độ.

Đường ngắm đã xác lập, Big Lusty lập tức trở thành mục tiêu tử vong, hầu như không có một lối thoát.

Hán bóp cò.

“Tạch, tạch, tạch...!” Đạn từ khẩu MP- 40 lại tun ra xối xả. Nhưng Big Lusty vẫn rất ung dung. Hán chỉ nghiêng người né tránh và nở một nụ cười lạnh lùng nhìn đối thủ. Hiện giờ Big Lusty vô cùng tự tin bởi tốc độ của những viên đạn này nếu đem đi so với phản ứng và cảm nhận của hán thì còn quá chậm chạp.

Lúc trước, sức mạnh thể chất không giúp Đại Mạnh hơn được tài nghệ bắn súng và sự linh hoạt của những kẻ kia. Nhưng bây giờ thì khác, Đại Mạnh đã đột phá. Hán đã không còn như xưa.

- Giết hán mau! Lập tức giết hán! Hán là dị nhân đấy! – Cảm thấy đồng bạn của mình vẫn còn ngơ ngác, thanh niên da trắng liền giậm dõ rống lên.

“Đoàng, Đoàng, Đoàng...!” Hai người da đen còn lại nghe thấy tiếng quát, liền không hề suy nghĩ mà ngay lập tức hướng súng về phía Big Lusty, rồi bóp cò.

Tuy nhiên bóng dáng của Big Lusty đã hoàn toàn khuất dạng.

- Hán đâu rồi? – Thanh niên da trắng vô cùng hoảng sợ. Hán đã từng thấy dị nhân đứng lơ lửng trên trời nhưng hán chưa bao giờ chứng kiến một dị nhân nào có tốc độ kinh khủng đến thế.

Big Lusty liên tục di chuyển như hồn ma để tránh thoát mưa đạn. Hán không có súng trên tay nên hán đành lựa chọn biện pháp tiếp cận đối thủ để giết chúng đi.

Giờ đây nếu nói một cách chính xác, Big Lusty đã vô cùng mệt mỏi. Bởi vì vừa rồi hán đã sử dụng chiêu “Tự Lực Phóng Thả” nhằm thoát khỏi vùng cát lún, việc này khiến hán mất một lượng bọt khí khá lớn. Tiếp theo đó, hán lại vận dụng chiêu thức “Tự Lực Giữ Thả” để lơ lửng trên không trung và cuối cùng lại liên tục sử dụng “Tự Lực Di Thả” để tránh đạn của đối thủ.

- Billon, Cần thận...!

“Á!” Thanh niên da trắng chưa kịp nói xong câu “cần thận phía sau” thì người da đen mang tên Billon đã bị Big Lusty đánh vỡ óc. Hán chỉ kịp rống lên một tiếng, rồi gục người xuống đất. Từ vị trí đầu của Billon, máu tươi bắn ra dờ dội hòa, não bộ bung ra những vệt trắng rợn người. Chúng bắt đầu lan tỏa, hòa quện với cát vàng làm hiện lên một màu sền sệt khủng khiếp.

“Ự”

“Á.....!”

Khi tất cả vẫn còn ngỡ ngàng trước cái chết của Billon thì đột nhiên một tiếng rống thảm thiết nữa lại vang lên. Kẻ xấu số chính là người da đen còn lại. Hán

vừa mới bị Big Lusty phóng một đạ̉m xuyên tim.

“Chay!” Một ý niệm lóe lên trong đầu của thanh niên da trắng. Ngay lập tức sau đó, hấn vút đi súng tiểu liên MP- 40, có lẽ là do nó quá nặng và vướng víu. Như một bản năng, hấn rút ra khẩu Desert Eagle, cầm chắc nó và bỏ chạy.

“Đoàng, Đoàng!” Thanh niên da trắng vừa chạy vừa bắn lại phía sau. Tuy nhiên, hấn vẫn không thể thoát khỏi oan hồn của Big Lusty.

“Đoàng!” Khi viên đạn cuối cùng từ khẩu Desert Eagle bắn về phía bóng dáng vô tung của Big Lusty thì cũng là lúc hấn đối mặt với tử vong.

Big Lusty cứ như hồn ma, xuất hiện trước mặt thanh niên da trắng. Hấn dùng tay trái bóp cổ và nhắc bổng thân thể của đối thủ lên.

- Meo! Chắc mày không nghĩ là sẽ có kết cục này, đúng không? – Big Lusty lạnh lùng nói.

- Mày... mày...! Tao...biết...mày... là... người... mạnh... nhất... trong... đội... nhưng... không... ngờ...! – Meo rên rỉ không thành tiếng.

- Mày rất sợ hãi. Thế sao mày không cầu xin tao? – Big Lusty giễu cợt một câu, rồi vút mạnh Meo xuống đất.

- Cầu xin mày! Cầu xin một sát thủ! Ha ha! Nhảm nhí! Ta sợ hãi thì sao? Ha ha! Chết chẳng là cái gì cả! Ha ha...! – Meo cười thảm thiết. Hấn quả thật rất sợ. Nhưng cái sợ này chỉ là một bản năng trong mỗi con người mà thôi. Nếu như hấn được người ta huấn luyện lâu hơn nữa thì chắc chắn điều này sẽ không bao giờ xảy ra.

- Vậy mày chết đi! – Big Lusty phả ra một câu chết chóc. Sau đó hấn hít một hơi và dồn khí xuống bàn tay.

“Tụ Lực Chương.” Chiêu thức tấn công mạnh mẽ nhất của cảnh giới Tụ Hồn Lực.

Trên bàn tay trái của Big Lusty bỗng xuất hiện nguồn năng lượng mang tính hủy diệt vô cùng lớn, rồi cách không phóng thẳng về phía cơ thể của Meo.

- Tao có hóa thành ma cũng không tha cho mày!

“Bùm!” Thân xác của Meo vỡ tan tành, đất cát văng lên tung, một hố to tương lù lù xuất hiện. Mọi thứ chỉ còn lại là cái đầu móp méo, khuôn mặt tươm máu và ánh mắt mờ trùng trùng của một sát thủ mang tên Meo.

Một nguồn năng lượng trong suốt bay lên trời. Nó bạo phá, vô cùng uất ức; nó như một oán niệm nghiền rủa trời xanh.

Ánh sáng lóe lên! Đại Mạnh bùng hoàng thức dậy.

Mơ! Đây là một giấc mơ sao? Nhưng tại sao nó lại kỳ quặc như thế?

Đại Mạnh thần người ra, ngẫm nghĩ lại một số chuyện mà hấn đã chôn dấu tận sâu đáy lòng.

Kiếp trước, lúc hấn mười bốn tuổi, trung huấn luyện sát thủ “Bravo” ra lệnh cho tất cả những đối tượng cùng lứa với Đại Mạnh thực hiện một nhiệm vụ “Giết Chóc Trên Sa Mạc”. Đây là một nhiệm vụ vô cùng kinh khủng và tàn ác. Bởi hơn hai ngàn thiếu niên được đào tạo từ nhỏ ở đây phải tiến hành giết chóc lẫn nhau để thu lấy những tấm thẻ mà họ mang trên người và nếu như ai đạt được mười tấm thẻ thì sẽ được trung tâm cho phép tồn tại. Còn dưới số lượng mười thẻ thì sẽ bị giết đi. Điều này tượng trưng cho việc, nếu như mỗi người đạt được mười chiếc thẻ thì sẽ có hơn hai trăm sống sót. Tuy nhiên, thực tế thì chỉ có tám mươi sáu người hoàn thành mục tiêu. Đây đúng là một quá trình đào thải và chọn lọc quá tàn khốc.

Đối mặt với nhiệm vụ này, Đại Mạnh biết khả năng sống sót tại đây sẽ là quá thấp nên hấn quyết định hợp tác với bốn thành viên tương đối quen thuộc. Bốn kẻ này gồm hai người da trắng là Meo và Rom và hai người da đen là Bilon và Sawiris.

Khi nhiệm vụ đến thời điểm kết thúc, đội ngũ của hấn giết được hai mươi chín người, cướp được bốn mươi một thẻ. Nếu như tính luôn năm cái thẻ của năm người thì tổng cộng là có bốn mươi sáu chiếc. Chỉ là lúc này họ không thể tìm đủ được năm mươi chiếc thẻ, nghĩa là có một kẻ ắt phải ra đi.

Tình hình bắt đầu trở nên căng thẳng, ai nấy cũng âm trầm không hề lên tiếng.

Trước tình huống đó, Đại Mạnh quyết định lén lút trừ khử bớt một tên. Có như vậy thì hấn mới có cơ hội sống sót, nếu không thì chắc chắn hấn sẽ bị bốn kẻ kia hợp lực giết chết. Điều này không chỉ là do bốn người kia là đồng đội thân quen, mà vì Đại Mạnh là người có thực lực yếu nhất.

Để thực hiện mục đích, Đại Mạnh lựa chọn Rom, bởi vì hấn nghĩ người này có thực lực kém hơn ba người kia. Kết quả là Đại Mạnh đã thành công nhưng hấn cũng trả một cái giá nho nhỏ; bà vai trái của hấn bị Rom đâm trọng thương. Tất nhiên, cái này cũng không đáng lo ngại bao nhiêu vì vấn đề chia thẻ đã hoàn toàn được giải quyết.

Tương chừng như mọi việc đã đầu vào đó nhưng không ngờ đột biến lại xảy ra, Rom và Meo là hai người bạn thân chơi với nhau từ nhỏ. Khi hai người bị bắt cóc đưa vào trung tâm huấn luyện Bravo thì tình cảm của họ thân thiết hơn anh em ruột vô số lần. Vậy nên khi biết được Rom bị Đại Mạnh giết đi, Meo đã điên cuồng trả thù.

Phát hiện Meo có dấu hiệu bất bình thường, Đại Mạnh vội vàng bỏ trốn. Nhưng bởi vì trọng thương, hơn nữa Meo lại được hai người da đen hỗ trợ nên việc trốn chạy vô cùng khó khăn.

Lúc ban đầu Đại Mạnh cũng không biết vì sau hai người da đen này lại hỗ trợ Meo đuổi giết hắn nhưng rồi sau đó hắn cũng hiểu ra vấn đề; nguyên nhân là do chín chiếc thẻ mà Đại Mạnh đã cướp của Rom. Chuyện này thật ra là bởi vì mỗi lần cướp thẻ của đối phương thì họ sẽ chia thẻ và giữ riêng cho mình. Kể cả Meo – người có thực lực mạnh nhất- cũng chỉ được phép giữ mười cái thẻ của mình, chứ không có quyền giữ thẻ của người khác.

Người ta có thể đề phòng những kẻ ám toán mình, chứ khó có thể đề phòng những tên ôm của chạy đi. Nên nhớ, nếu nhiệm vụ mà đạt thẻ càng nhiều thì thành tựu ghi nhận ở trung tâm càng cao.

Trong khi chạy trốn, Đại Mạnh bị đụng phải khu vực cát lún. Hắn bị chìm xuống và hôn mê ở dưới này khá lâu. Nhưng kì diệu thay, bên dưới đáy của bãi cát lún này lại là một hang động rộng lớn. Sau khi Đại Mạnh tỉnh dậy tuy hắn hơi có chút bàng hoàng nhưng vẫn cố gắng lần mò tìm đường ra và tất nhiên trời cũng không tuyệt đường sống của hắn.

Đại Mạnh đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Hầy...!

Ồi! Ký ức và giấc mơ, tại sao chúng lại khác xa đến như vậy? Tại sao trong giấc mơ lại xuất hiện bọt pháp cơ chứ?

Chẳng lẽ có tồn tại một Đại Mạnh khác với Đại Mạnh này hay sao?

Không! Chắc có lẽ là một giấc mơ thôi.

Đại Mạnh đứng dậy, duỗi thẳng người, vỗ vỗ trán như muốn xua tan những suy nghĩ vớ vẩn. Hắn không muốn suy nghĩ thêm nữa. Hắn muốn làm một kẻ bình thường thôi.

Đại Mạnh bước tới bàn học. Mặc dù trời vẫn chưa bùng sáng nhưng Đại Mạnh vẫn đi soạn sách vở để đến trường. Hôm nay hắn đã là học sinh lớp chín rồi.

Cách Việt Nam hơn tám ngàn ki lô mét về phía Tây là một châu lục có dân số và diện tích lớn thứ ba trên thế giới. Nhưng theo thực tế, nếu đi bằng đường bộ tới châu lục mang tên Phi Châu này mà không gặp trở ngại về địa hình thì người ta cần phải đi với quãng đường rất xa, xa hơn khoảng cách trên bản đồ gần hai lần.

Nghĩa là nếu như ta không đi bằng đường hàng không hay đường thủy thì ta bắt buộc phải đi theo hướng Tây Bắc đến miền bắc Ấn Độ, rồi chuyển hướng Tây đến các đất nước thuộc khu vực Trung Đông, sau đó vượt qua kênh đào Xuy-ê (Suez) để đến nước cộng hòa Ả Rập Ai Cập, một đất nước có nền văn minh thiêng liêng và lâu đời nhất ở châu phi.

Tuy nhiên, nơi nổi tiếng nhất của châu phi không phải là đất nước Ai Cập, mà là sa mạc Sahara đầy hiểm ác. Nó được bao bọc bởi Đại Tây Dương ở phía Tây, dãy núi Atlas và Địa Trung Hải ở phía Bắc, Biển Đỏ (Hong Hải) và Ai Cập ở phía Đông, Sudan và thung lũng sông Niger ở phía Nam. Đồng thời với diện tích chín triệu ki lô mét vuông, gần như tương đương với Trung Quốc hay là Hoa Kỳ thì sa mạc Sahara hiển nhiên là một sa mạc lớn nhất thế nhất.

Hàng năm, tại sa mạc Sahara có hàng ngàn người chết do các trận bão cát và các loại động thực vật nguy hiểm gây ra. Tuy nhiên với những con số chết chóc nhỏ nhoi như thế thì Sahara không thể gọi là một nơi nguy hiểm bậc nhất trên thế giới. Điều này âu cũng là do không có mấy ai hiểu được những bí mật tại nơi đây.

Sahara! Một vùng đất được hai tổ chức tàn khốc đứng đầu trên thế giới chọn làm trung tâm huấn luyện.

Đó chính là tổ chức khủng bố “Evil” và tập đoàn sát thủ “Bravo”.

Tại vùng thí luyện thuộc trung tâm huấn luyện sát thủ của tập đoàn “Bravo”, một thiếu niên khoảng mười bốn mười lăm tuổi đang chôn người dưới đồng cát; thân thể của thiếu niên này không hề nhúc nhích, không hề rục rịch và cũng không ai biết mục đích của thiếu niên là gì cả?

“Đoàng”

Tiếng súng đột ngột nổ lên. Viên đạn như một tia chớp bay đi, rồi cắm vào đất cát. Chàng thiếu niên vẫn nằm im ở đó như một xác chết không hồn, không quan tâm đến sự nguy hiểm của viên đạn lạc.

Tuy nhiên, khuôn mặt của thiếu niên đã thấm đẫm mồ hôi, hòa trộn vào đất cát. Viên đạn vừa rồi đã ghim vào vị trí cách hắn không xa.

- Ra đi! Đừng trốn nữa! – Một thiếu niên da đen dùng tiếng anh hô lớn.

- Big Lusty! Tao xem mày có thể trốn được bao lâu. – Một người da trắng dáng vẻ rất cao to, ngạo nghễ nói.

“Tạch, tạch, tạch...!” Đạn từ súng tiểu liên MP-40 liên tục bay ra, găm hỗn loạn vào cát, khiến cho vị trí xung quanh khu vực mà ba kẻ cầm súng đang đứng bị thùng lỗ chỗ, bụi bay lên mù mịt, cát văng tứ tung.

Big Lusty vẫn im lặng, không hề nhúc nhích. Tuy nhiên hắn đã trúng đạn rồi. Viên đạn bắn thùng bấp đùi trái của hắn. Nhưng rất may là nó vẫn chưa đụng chạm tới xương.

Máu từ từ thấm vào thẳm đỏ vùng cát nơi bắp chân.

Big Lusty cố gắng nhin đau, nhin thờ mà vận dụng suy nghĩ.

“Liều mạng!” Một ý nghĩ điên rồ lóe lên. Ngay lập tức, một quả lựu đạn từ dưới lòng đất bay về phía ba kẻ địch.

“Đoàng, Đoàng, Đoàng! Tiếng đạn vang lên và găm vào vị trí vừa động đây.

Thế nhưng “Bùm!” một phát, tiếng nổ của quả lựu đạn kinh hoàng vang lên. Nó oanh tạc ba tên đang nổ súng, khiến cho chúng phải hoảng sợ bay người tránh né.

Không gian xung quanh khu vực chóa lên y như bị gấp khúc, âm thanh thì ầm ầm chấn động. Từ trên bầu trời, một đám bụi đen hình cầu xiêu vẹo và to lớn bay lên. Ở dưới sát mặt đất, cát bụi mù mịt vỡ tan tan tành ra, các mảnh vỡ của lựu đạn thì bắn loạn xạ. Khinh khủng nhất là áp lực của không khí và sức nóng của hỏa lực dồn dập đập xuống, phá nát khu vực xung quanh.

Big Lusty chống tay trái đứng dậy, rồi lập tức bỏ chạy. Vừa rồi, hắn không bị lựu đạn ảnh hưởng nhưng ba phát súng mà đối thủ bắn ra thì có đến hai phát đạn găm trúng vào tay phải, khiến cho xương cánh tay của hắn hầu như bị vỡ nát, máu tươi phun ra xối xả.

Big Lusty không dám rên rỉ kêu đau. Việc mà hắn cần làm vào lúc này chính là chạy và phải chạy. Hắn biết là hắn có thể dừng lại giây lát để bắn chết một tên nhưng như vậy thì hai tên khác sẽ lập tức giết hắn ngay. Vụ nổ vừa rồi, hắn không hề có ý nghĩ là sẽ giết chết được một người nào đó.

Đúng như những gì mà Big Lusty suy nghĩ, ba kẻ vừa bị lựu đạn oanh tạc không hề dính một vết thương nào cả. Đơn giản, họ đều là những sát thủ được đào tạo từ lúc mới chập chững biết đi. Cũng vì thế nên khi Big Lusty vừa mới bỏ chạy được một giây thì ba người đã lập tức đứng dậy, cầm súng vừa bắn vừa đuổi theo.

“Đoàng, Đoàng...!”

“Mày chạy đi! Thằng khốn nạn! Tao muốn xem mày chạy được bao lâu!” Thiếu niên da trắng giễu cợt nói. Hắn cho rằng, tính mạng của Big Lusty đã hoàn toàn nằm trong bàn tay.

Big Lusty vô cùng mệt mỏi nhưng hắn vẫn cố hết sức cầu sinh. Hắn chạy, chạy, rồi chạy như người vô thức. Đạn cứ thế mà lướt qua người của hắn. Có những lúc hắn bị trúng đạn mà gục người xuống đất. Nhưng rồi hắn cũng can đảm để mà đứng dậy. Hắn chẳng biết tại sao bản năng cầu sinh của hắn lại mạnh mẽ đến thế.

Ba kẻ kia vẫn nhẹ nhàng đuổi theo phía sau. Bọn chúng đang nhăm chán chơi một trò chơi “đua giỡn tính mạng của Big Lusty”.

Thời gian trôi qua, Big Lusty gần như gục ngã. Bỗng đột nhiên hắn bị sa lầy. Không! Phải nói là Big Lusty đụng phải bãi cát lún.

“Hắn đâu rồi?” Người thanh niên da trắng hỏi hai người da đen.

“Quái lạ! Tao mới vừa thấy hắn đây mà!” Một người thanh niên da đen trả lời.

“Đi tới trước kiểm tra nào! Hình như hắn lại chui vào cát.” Một thanh niên da đen khác nói.

Ba tên nhìn nhau một cái rồi tiến bước từ từ về trước.

Trên vùng đất cát rộng lớn này tuy cũng có vài vùng đất nhấp nhô khiến tầm nhìn bị che khuất nhưng khoảng cách bị khuất cách rất xa vị trí ba tên sát thủ đang đứng. Vì thế, nếu như ai đó muốn thoát khỏi tầm nhìn của ba người thì đây là một điều không có khả năng. Nhưng không gì là tuyệt đối cả, nếu như Big Lusty muốn thoát khỏi tầm nhìn của người khác thì chỉ có một cách là lợi dụng một gò cát nhỏ, lẩn mình theo tầm nhìn mà đối thủ bị che khuất một đoạn, rồi chui nhui vào vị trí có thể trốn tránh. Tất nhiên, khi trốn vào thì người ta cũng cần phải nguy trang cẩn thận, không để sơ hở, nếu không thì cũng toi công.

Lúc đến gần vị trí mà Big Lusty vừa mất dạng, ba tên đi chậm rãi hơn trước, cẩn thận quan sát động tĩnh. Bọn chúng làm vậy không phải vì sợ Big Lusty, mà bởi vì bản năng này đã là một thói quen được luyện tập từ nhỏ.

“Cẩn thận! Chỗ này là vùng cát lún!” Người thanh niên da trắng lên tiếng và ngay sau đó hắn rút khẩu MP- 40 chĩa xuống vùng cát lún, bóp cò.

“Tạch, tạch, tạch...” Đạn ào ạt tun xuống vùng cát lún.

“Bắn đi! Bắn chết mẹ hắn đi! Hắn đang ở dưới đó đấy!” Người thanh niên da trắng vừa bắn vừa hô lớn.

“Tạch, tạch, tạch...!” “Đoàng, đoàng, đoàng...!” Không một chút suy nghĩ, hai tên còn lại, một tên dùng khẩu Ak 47, một tên dùng khẩu Desert Eagle điên cuồng oanh tạc.

Trong mòng lung, Big Lusty hoàn toàn không hề cảm nhận được sự đau đớn do vết thương dày xéo. Tuy nhiên Big Lusty lại cảm thấy vô cùng khó chịu. Hắn muốn hít, muốn thở nhưng có cái gì đó khiến cho đầu óc của hắn ức, tức, ngạt.

Hắn muốn hít, muốn nút nên hắn hít và hắn nút. Hắn cứ như một người hô hấp một chiều.

Khắp nơi chỉ toàn là cát nóng. Chúng tun ào ạt vào mắt, vào mũi của Big Lusty. Nhưng hắn không ngại cát, không ngại nóng, hắn chỉ muốn nút và nút, bởi chỉ có khi nút thì hắn mới hấp thu được một chút dưỡng khí gì đó. Có lẽ đây là bản năng của con người. Nhưng rồi cuối cùng thì cái bản năng đó cũng nhanh chóng không thể thực hiện được.

Miệng và đường thực quản của Big Lusty đã nghẹt đầy đất cát. Hắn không thể nào nút và hít được nữa.

Càng lúc Big Lusty càng mông lung hơn, hắn bắt đầu không còn nghe thấy những tiếng súng đang ầm ĩ phía trên. Hắn cũng chẳng còn quan tâm đến chuyện mình đã chìm sâu bao nhiêu mà khiến cho những đạn không hề bắn trúng. Hắn đang dần buông xuôi nỗ lực cầu sinh để chìm vào vô thức.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Po Đi Mà Sống

Tại cuối thôn tư, gần đường ra thôn năm, sát bên cạnh nghĩa trang liệt sĩ xã Duy Vinh có một ngôi trường còn khá mới mẻ. Đó chính là trường trung học cơ sở Nguyễn Bình Khiêm, nó được thành lập vào những năm tám mươi; chỉ là trước đây ngôi trường này thuộc địa phận của thôn hai nhưng vì quy hoạch của xã nên người ta chuyển sang xây dựng lại tại thôn tư.

Kể từ khi Đại Mạnh sống lại làm người bình thường thì thời gian đã thấm thoát trôi qua mười bốn năm; điều này có nghĩa là Đại Mạnh đã được mười bốn tuổi; với cái độ tuổi này thì đương nhiên hắn vẫn phải học tập tại mái trường Nguyễn Bình Khiêm như bao đứa trẻ cùng lứa khác.

Hôm thứ sáu và vào tiết học cuối cùng, thầy chủ nhiệm của lớp Đại Mạnh hủy bỏ hoạt động sinh hoạt lớp thông thường để chuyển sang thực hiện chương trình hát hò, làm thơ, kể chuyện theo phong trào của trường. Hoạt động này là nhằm tạo cho các học sinh một không khí vui vẻ trong những ngày sắp tết.

Khi hoạt động bắt đầu, rất nhiều người tỏ ra e ngại và chẳng ai dám xung phong để khẳng định đẳng cấp của mình. Tuy nhiên, với bản lĩnh thuyết phục kiên quyết của thầy Hùng, cùng với sự a dua yêu cầu của tất cả học sinh thì không lâu sau đó, những người có năng khiếu đều phải lần lượt thi thố tài năng.

Không khí vui vẻ càng lúc càng mãnh liệt, một số học sinh li lợm bắt đầu hùng hổ xung phong để thể hiện cấp độ gà của mình. Nhưng không phải vì thế mà mọi người ồm ồm chê bai. Ở đây, bất kỳ ai dù thể hiện hay hay dở thì đều nhận được tiếng vỗ tay vang dội của tất cả mọi người. Đương nhiên cũng không loại trừ những tiếng cười sặc sụa, sùi bọt mép.

Trong các tiết mục đó chỉ có một tiết mục mà Đại Mạnh cảm thấy hứng thú nhất. Đó chính là tiết mục kể chuyện ba đời của bạn Võ Đức Nghĩa.

Lúc ban đầu, bạn Nghĩa này cũng tỏ ra khá e ngại, không dám đi lên nhưng vì mọi người cài thể và ép buộc quá mức nên bạn ấy cũng đành liều mạng cất bước.

Sau khi lập cập vài phút thì Nghĩa mới cố gắng hít vào một hơi thật sâu và bắt đầu kể.

- Lúc này thật sự là mình rất hồi hộp nhưng vì không muốn làm mất đi không khí vui vẻ của lớp nên mình xin kể về một câu chuyện tiểu lâm có liên quan đến nghề nghiệp gia truyền của gia đình mình.

Nói xong câu giới thiệu, Nghĩa không dám nhìn thẳng mọi người mà cúi mặt xuống đất. Bởi như vậy thì nghĩa sẽ khỏi bị vấp và khỏi bị những thằng bạn trong lớp chọc quê.

- Cội nguồn của gia đình mình là làm nghề buôn bán muối lậu. Ở đời ông cố của mình, một tháng bán được một bao muối. Đời ông nội thì bán được hai bao. Đến đời cha của mình thì một tháng bán được bốn bao. Một con số tăng trưởng thật đáng khâm phục. – Nghĩa phán một câu tự sướng rồi thẳng thừng đi xuống.

Một đứa trong lớp, tên là Hùng thấy Nghĩa kể chuyện quá cà chớn và lạt lẽo nên mạnh dạn đứng lên ném đá.

- Mi kể chuyện lạt nhách à!

Bởi vì có người ném đá đầu tiên nên rất nhiều khác cũng bước chước ném theo. Từ đó lớp học nhao nhao lên những tiếng phê phán dữ dội.

- Thằng Nghĩa kể chuyện nhạt nhẽo quá!

- Ta chưa bao giờ thấy ai kể chuyện cụt hứng như thằng Nghĩa này. Đúng là lạt nhách, lạt nhẽ. – Một bạn khác cũng hòa theo.

.....

Trước tình hình ném đá dữ dội của mọi người, Thầy Hường vì sợ Nghĩa tự ái nên lên tiếng can ngăn.

- Các em đừng chê bai bạn ấy nữa! Dù sao thì bạn ấy cũng rất mạnh dạn!

Sau đó thầy chuyển ánh mắt tới Nghĩa và nói.

- Nghĩa! Em còn câu chuyện nào khác để kể cho mọi người nghe không?

Thầy Nghĩa ồm ồm, Thầy Hường xua tay:

- Nếu không có thì thôi, nhưng lần sau hãy nhớ là đừng có lựa chọn mấy câu chuyện lạt lẽo như thế này nha em!

Bực tức trước những ánh mắt xăm xoi và khinh bỉ của mọi người, lại khó chịu trước những lời khuyên trách của thầy giáo, Nghĩa hùng hổ chạy lên, đứng trước bảng học, giận dữ nói.

- Nè, nè! Mình nói cho mấy bạn biết, câu chuyện của mình như vậy mà lạt hả? Mấy bạn không nghe kỹ à!

- Lạt như kẹo lạc không đường – Dù cho bạn thân và luôn ngồi bên cạnh của Nghĩa nhưng Hùng vẫn thẳng thắn lên tiếng giễu cợt.

- Ngốc xít! Bốn bao muối mà lạt. Một tháng cha mình bán được bốn bao muối. Bốn bao muối đó. Mấy người có ăn muối chưa? Bốn bao muối lạt đó?
– Nghĩa vừa nói, vừa tròn mắt, vừa đưa bốn ngón tay trái làm hiệu.

Cả lớp nghe vậy liền sặc sụa lên. Hơn nữa, lại vì cái điệu bộ rất chi là khùng khùng của nghĩa nên ai nấy đều lăn lộn, cười thảm thiết ra.

- Ha ha...! Cười chết ta mất. Ha ha...! – Một người không thể nhịn cười lên tiếng.

- Bốn bao muối! Ha ha...! Chuyện tiếu lâm này không thể nào lạt được! Ôi! Chuẩn con mẹ nói rồi. – Lại một người nữa ồm bụng lên tiếng.

.....

Lớp học ào lên tiếng cười khiến cho không gian từ râm ỉ chuyển sang bùng nổ sự ầm ỉ. Trường học bắt đầu bị vang dội lên.

Trước tình hình quá nhộn nhạo và ồn ào của các học sinh, Thầy Hường vội vàng lên tiếng can ngăn để khôi phục trật tự, ảnh hưởng tới những lớp khác. Tuy nhiên miệng của thầy cũng không vì thế mà ngậm lại được tiếng cười.

Câu chuyện ba đôi bán muốn này thật sự quá buồn cười. Nó buồn cười đến nỗi Đại Mạnh cũng phải cười theo.

Tuy nhiên hẳn cười không phải vì câu chuyện hay. Nụ cười của hắn ở đây là dành cho sự thông minh và bày trò khéo léo của Nghĩa và Hùng. Nói thật sự, hắn cũng không rảnh mà tò mò tìm hiểu kế hoạch của hai người này. Chẳng qua là hắn tình cờ nghe thấy thôi.

Những chuyện này thật sự rất khó có thể tránh được giác quan, cũng như đôi tai nhạy cảm của hắn.

Vào khoảng mười một giờ, tiếng trống tan học vang lên bùng bùng.

Đại Mạnh cũng như bao học sinh khác, cất đi sách vở, đứng lên chào thầy giáo, rồi lui thui về nhà. Tuy nhiên hôm nay lại có một việc bất ngờ xảy ra, cô bạn thân La La của hắn đang bị một nhóm con gái vây quanh.

Nói tới La La, Đại Mạnh cũng có một chút khó hiểu. Nếu như tính theo tuổi tác thì nàng ta đã là mười sáu tuổi rồi. Nghĩa là hiện giờ nàng không thể nào xuất hiện ở ngôi trường trung học được. Thế nhưng vì một nguyên nhân ngớ ngẩn mà nàng phải ở lại lớp hai năm.

Đại Mạnh cũng không trách nàng nhiều lắm. Bởi nếu tính ra thì việc này liên quan rất nhiều đến hắn. Đại Mạnh không muốn hỏi cho ra lẽ. Hắn đành phải trốn tránh. Chỉ là hắn thật sự nghĩ không ra, một cô gái quá nhỏ và quá bình thường như La La thì tại sao lại có thể bộc phát những hành động mãnh liệt như vậy.

Nhanh chóng di chuyển tới vị trí La La, Đại Mạnh mạnh mẽ xô nhẹ những người đang chắn tầm mắt, rồi chen chân vào gần vị trí mà La La đang đứng. Hắn im lặng quan sát chuyện gì đang xảy ra.

Từ lúc bị người khác bao quanh thì La La vô cùng mất bình tĩnh. Nàng thật sự rất sợ bốn cô gái đang hùng hổ trước mặt mình. Đơn giản là nàng biết sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Những cô gái này là bạn học cùng lớp 9/5 với nàng. Bởi vì họ rất ngỗ nghịch và hay gây mất trật tự trong lớp nên bị nàng điểm danh, báo cáo cho thầy chủ nhiệm. Tất nhiên, trước đây những người bạn này cũng không nổi loạn như bây giờ. Nhưng vừa rồi, bởi vì thầy giáo khiển trách rất nặng và yêu cầu gặp phụ huynh nên bốn người này vô cùng tức giận và quyết định chặn đường La La lại nhằm để bộc phát sự bực tức trong lòng.

- Mi là cái thứ gì mà lại lạnh chanh đến thế? – Một cô gái có mái tóc ngắn, đáng vẻ cũng xinh tươi, tên là Vi hắn học nói.

- Mấy người làm gì thế? – La La cố gắng bình tĩnh để hỏi lại một câu.

- Mi đừng có điểm nhé! Bạn bè trong lớp, có chút chuyện nhỏ, thế mà mi cũng đĩa với thầy giáo là sao? – Vừa nói, Vi vừa dùng tay đẩy mạnh La La về phía sau.

- Mấy người đừng làm vậy! Tôi cũng chỉ làm đúng nhiệm vụ mà thầy giáo đã giao! – La La cố hết sức đứng vững sau cú xô đẩy, rồi mở miệng nói.

Nghe La La nói vậy, một cô gái đứng ở phía bên trái của Vi, có tên là Hương, dáng vẻ cũng không đẹp để cho lắm, quát lên.

- Mi là cái thá gì hả? Mi là lớp trưởng hả? Một đứa dốt đặc bị ở lại lớp hai năm, một con khùng được thầy cho làm cái chức tổ trưởng mà cứ tưởng là mình ngon lắm. Con mẹ nó chứ!

Sau khi xỉ vả ra một tràng dài thì Hương xông người lên, dùng tay quơ mạnh vào mặt của La La. Thế nhưng La La đã kịp lùi lại một chút khiến cho cú tát của Hương lệch vào khoảng không. Tuy nhiên do hành lang của trường quá hẹp và có quá nhiều tò mò đến xem nên La La bị vấp và đổ người về phía sau.

- Con khốn này! Mi cũng dám tránh à! – Thấy La La né, Vi tức giận quát lên, rồi xông thẳng tới La La hòng tát vào mặt nàng ta.

Biết mình chạy trốn không được, La La vội vàng hành động theo bản năng. Nàng cúi người, dùng hai tay che phủ đầu và mặt một cách lung tung.

Thấy vẻ sợ hãi của La La, khuôn mặt của Vi càng tỏ ra hung dữ hơn nữa. Lại bởi vì La La che đi những vị trí mà Vi định đánh tới nên Vi đổi hướng bàn tay, quyết định dùng tay trái xé vào vị trí má trái - nơi mà La La đề sơ hở. Nhưng khi các móng tay trái của Vi cách khuôn mặt của La La vài centimet thì nó bất ngờ bị chặn lại.

Vi tức giận hất bàn tay của kẻ đang chụp lấy mình. Tuy nhiên nó quá vững chắc và đơ như một kẹp kim, khiến Vi không thể nào lung lay, điều khiển được tay của mình.

Biết vùng vẫy không được, Vi quay đầu, hần học nhìn kẻ đang cản mình.

- Thả tay ta ra!

- Dừng ở đây được rồi đấy! – Đại Mạnh nói.

- Mi bị điên à! Thả tay ta ra! – Vi tiếp tục vùng vẫy.

- Tôi nói cô dừng lại không? Nếu không thì đừng có trách! – Cảm nhận Vi còn vùng vẫy, Đại Mạnh bèn trợn mắt, hăm dọa.

Thế nhưng khi Đại Mạnh chưa kịp làm cho Vi sợ hãi thì một người con gái khác đã phi người tới vị trí mà La La vừa mới đứng vững. Thấy thế, Đại Mạnh nhú mày một cái, rồi không một chút do dự, hần đẩy Vi về phía sau, nhanh tay tát mạnh vào mặt của người đang xông tới.

“Bốp!” Tiếng tát vang lên. Cô gái đang tấn tới La La ngã người, lui về phía sau. Nàng ta dựa vào bức tường, hoảng sợ nhìn đứa con trai vừa đánh nàng mà đầu óc cứ say cuồng, nổi đom đóm.

“Hần ta là con trai. Hần ta đánh nàng!”

- Thăng Mạnh! Sao ni dám đánh bạn ta? – Hương tức giận xông tới.

“Bốp!” Đại Mạnh lại ra tay. Hần không có nương tay với Hương, cho dù nàng ta biết tên của hần.

Đại Mạnh cứ như người vô cảm.

- Mẹ nó! – Dù vừa mới bị Đại Mạnh xô về phía sau, nhưng Vi cũng nhanh chóng trụ vững người, rồi xông về phía Đại Mạnh nhằm giúp đỡ bạn mình.

Tuy nhiên.

“Bốp!” Lần này, tiếng tát tai vô cùng rõ rệt.

Vi ôm lấy mặt, ứa ra nước mắt. Nàng rất muốn mở miệng chửi xả Đại Mạnh nhưng không biết tại sao nàng lại sợ. Nàng cho rằng, trên đời này, ngoài cha mẹ của mình ra thì nàng thật sự chẳng hề sợ ai cả.

Mặc kệ ánh mắt sợ hãi và đang hùng hục của Vi, Đại Mạnh chuyển hướng sang cô gái đang có ý định xông tới.

Hần trừng mắt một phút. Cô gái bỗng rùng mình lui lại.

- Về thôi! – Đại Mạnh khẽ vuốt lại vài sợi tóc rối trên đầu của La La, rồi nhẹ nhàng bước đi.

La La ngây ngô nhìn Đại Mạnh mà không nói một lời nào cả. Sau đó, nàng lén lút nhìn bốn cô bạn vừa định đánh mình một chút, rồi quay mặt lui thui.

sánh bước cùng Đại Mạnh.

Bỗng dung nàng mỉm cười lên một cái. Nó rất tự nhiên và tràn đầy sự ấm áp. Nàng và hắn cứ như là một cặp tình nhân.

Trên hành lang của lớp 9/5, vì không còn chuyện gì nữa nên mọi người bắt đầu tản ra đi về. Nói thật, chuyện vừa rồi cũng có rất nhiều người muốn xông lại để ngăn cản hành động tồi tệ của Đại Mạnh. Nhưng vì bạn gái La La là người bị người ta ức hiếp trước, lại do Đại Mạnh ra tay quá đột ngột và khí thế quá lì lợm nên chẳng ai dám nhúc nhích cả. Hơn nữa, Đại Mạnh cũng rất ít khi xuất hiện nên cũng chẳng có ai thân quen mà mở miệng giúp đỡ bốn cô gái.

Đợi mọi người đi hết, Vi đứng dậy, vuốt vuốt má trái của mình, rồi bóp chặt tay, nhìn chăm chăm về nơi mà Đại Mạnh và La La đang đi. Vài giây sau đó, nàng nhìn sang ba người bạn của mình, lặng im chốc lát, rồi mới chịu lên tiếng.

- Về thôi tụi bây! Ta về nhà kêu anh hai và mấy đứa con trai xóm giải quyết.

Ba cô gái kia ầm ừ vài tiếng và trong chuyện thêm vài câu, rồi lặng lẽ rời đi. Nói thật, tuy các nàng đang tức tối vô cùng thế nhưng trong lòng vẫn còn rất hoảng sợ, chưa thể nào bình tĩnh được.

- Anh Mạnh! Anh giận em à? – La La lùi thui theo sau Đại Mạnh khá lâu nhưng vì người ta vẫn cứ im lặng, đi thẳng một hơi nên La La đành phải lí nhí lên tiếng.

- Không có! – Đại Mạnh trả lời.

- Thế sao anh không nói chuyện với em? Sao anh cứ lù lù mà đi vậy? – La La hỏi gặng lại.

- Ừm! Về nhanh, chứ để thầy giáo phát hiện thì rắc rối lắm. – Đại Mạnh trả lời.

La La nghe vậy, cũng không nói gì nữa. Sau đó nàng đi nhanh hơn một chút để bắt lấy bàn tay của Đại Mạnh. Nàng nhẹ nhàng giữ chặt lấy nó, cảm nhận nó và cất bước chậm chậm như muốn để nó kéo đi.

Đi được hơn mười phút, La La lại cất tiếng hỏi Đại Mạnh.

- Tại sao anh lại đánh con gái mạnh như vậy?

- Ừm! Có như vậy thì họ mới sợ! Họ mới nhanh chóng để mình đi! – Đại Mạnh lập tức trả lời.

- Không phải! Anh không hiểu ý của em à?

- Thế ý của em là gì? – Đại Mạnh ngạc nhiên hỏi lại.

- Ý của em là tại sao anh bạo lực đến vậy? Sao anh là con trai mà lại đi đánh con gái? Sao anh tàn nhẫn vậy? – La La hí hục nói.

- À! Thật sự là anh không có nghĩ nhiều như em! Đối với anh, người nào cũng như nhau, họ làm gì thì mặc kệ họ! Tuy nhiên, nếu việc đó liên quan tới anh thì anh sẽ giải quyết theo những cách nhanh nhất và tốt nhất mà anh có thể nghĩ ra! Em hiểu không? – Đại Mạnh từ tốn nói.

- Em chỉ hỏi vậy thôi, chứ em biết tính anh rồi! Cơ mà, anh còn giận em hả? – La La hỏi tiếp.

- Anh có giận em gì đâu? – Đại Mạnh ngạc nhiên hỏi.

- Vậy sao anh nói em nghĩ nhiều? Ý của anh là vì em nhiều chuyện nên bốn người kia mới tìm tới đánh em, đúng không? – La La bực bội nói.

- Ừ! Thì bởi vậy nên mới thế! Mà anh không có giận em đâu nhé! – Đại Mạnh lắc lắc cái đầu, nói.

- Vậy mà anh nói không giận à! Anh chẳng hiểu gì hết, em chỉ làm đúng nhiệm vụ mà thầy giáo đã giao phó thôi! Em làm đúng, cơ sao anh lại nói em nhiều chuyện? – Khuôn mặt của La La đỏ bừng lên.

- Hầy...! – Đại Mạnh thờ dài một cái.

- Anh thờ dài thờ ngắn cái gì? Anh thật là...! – Nói xong câu cuối, La La giật dỗi buông tay mình ra khỏi tay Đại Mạnh.

- Thật ra, em làm không hề sai, chỉ là hơi quá mức! Sao em không nghĩ đến những đứa khác, ví dụ như thằng lớp trưởng, tại sao nó không nằng nỏ như em, tại sao người ta không tìm đến nó mà lại tìm đến em? Sống trên đời, làm gì thì làm nhưng đừng có đào sâu và khắc khe quá! Em cứ thuận theo lý nhưng đừng có đoạt tình, như vậy thì sẽ không có ai nói em nhiều chuyện hết. – Đại Mạnh vừa nói vừa mỉm cười.

- Nhưng mà...! – La La áp úng

- Cứ pơ đi mà sống! Như vậy sẽ khỏe hơn! – Dù biết câu này là sai, là ích kỷ nhưng Đại Mạnh vẫn nghiêm túc khuyên La La.

- Pơ đi mà sống? Chắc em không làm được như anh rồi!

La La cuối đầu xuống để ngừng lại một chút. Nàng nghĩ nghĩ rồi ngẩng mặt nhìn Đại Mạnh.

- Mà thôi, em sẽ cố gắng không nhiều chuyện nữa, được chưa! – La La lí nhí nói.

- Ủ! Pơ được bao nhiêu thì cứ pơ!

Đại Mạnh xoa đầu La La một cái, rồi tiếp tục bước đi.

Hắn cũng rất muốn pơ đi mà sống nhưng thật sự có dễ dàng pơ đi mọi thứ không? Trước đây hắn sống và đã sống như vậy. Còn bây giờ, có lẽ sẽ không còn được như trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Dị Năng Cao Thủ

Phố cổ Hội An.

Vào lúc xế chiều, khi ánh mặt trời vẫn còn tỏa nhẹ trên con sông Bạch Đằng thì khắp mọi nẻo đường ở đây đã lấp lánh lên những ánh đèn lồng rực rỡ. Đặc biệt dưới sự nhộn nhịp của những người khách thập phương thì không gian nơi đây còn gọi lên một phố cổ yên bình nhưng đầy thốn thức.

Tại cuối con đường Trần Quý Cáp bé nhỏ và cạnh bờ sông Bạch Đằng có một khu vực buôn bán lớn đã xuất hiện cách này vài chục năm. Đó chính là chợ Hội An - một trung tâm giao dịch lớn nhất tại vùng đô thị này.

Tuy nhiên vào lúc này, vì chợ Hội An vẫn chưa được quy hoạch hoàn chỉnh nên việc buôn bán ở đây vẫn còn khá lộn xộn, không thể gọi là một trung tâm chính thức được. Điều này chắc là do quản lý yếu kém và cũng do đa số các tiểu thương trong chợ buôn bán lung tung, chưa được ý thức cho lắm.

Nói đến mẹ Đại Mạnh, khi nàng ta chuyển về đây buôn bán thì mọi việc cũng không gặp nhiều thuận lợi.

Giống như những người trong trạng thái bỡ ngỡ, vào những ngày đầu tiên, Lan buôn bán theo hàng rong; lúc thì ở chỗ lề chợ này vài ngày, lúc thì ở lề chợ khác vài hôm. Nói chung cũng là do địa điểm làm ăn không phù hợp, đôi khi cũng là do tranh chấp miếng sinh nhai với những tiểu thương khác.

Chỉ là công việc tạm bợ đó đã diễn ra khá lâu, còn hiện giờ thì Lan đã có một sạp hàng bán trái cây nằm ở vị trí giao nhau giữa đường Nguyễn Thái Học và Trần Quý Cáp. Nói chung thì việc buôn bán của Lan đã ổn định, không còn phải theo khuôn khổ bán hàng rong.

Thông thường vào thời điểm choàng vạng là thời điểm mà người dân đi chợ nhiều nhất, dẫn đến công việc buôn bán của Lan cũng bẽ bộn hơn. Tuy nhiên, vào chiều hôm nay thì sạp hàng trái cây của Lan có một chút khác; khách tới mua hàng rất đông nhưng bà chủ thì đã đi đâu mất; mọi thứ chỉ có người bên cạnh trông coi giùm, chứ chẳng có ai bán hàng cả.

Tại con hẻm vắng, ít người qua lại, Lan đang cầm chiếc điện thoại, mắt chăm chú vào màn hình nhỏ, hình như là đang chờ ai gọi đến.

Sau một lúc chờ đợi, tiếng reng reng cũng vang lên, Lan cuối đầu nhìn máy và thở dài ra một hơi. Nhưng cũng không chấp chừng nhiều, Lan nhẹ nhàng nhấn nút trả lời, rồi alo lên một tiếng.

Từ bên trong điện thoại, một giọng nói ồm ồm vang ra. Âm thanh này cũng không quá xa lạ gì, đó chính là Vương Vô Quốc.

- Em làm gì mà giờ này mới chịu bắt máy?

- Bây giờ em bận buôn bán nên không chú ý điện thoại reo! Anh có chuyện gì gấp à?

Lan bật sang vấn đề chính, nàng cũng không cần phải giải thích là không thích nói chuyện điện thoại nơi đông người và sợ người ta đàm tiếu.

- Em đã chuẩn bị đầy đủ chưa? Thứ hai tuần sau, em sẽ chính thức lên máy bay qua Mỹ. Anh sẽ...

- Nhanh vậy sao anh?

Lan cắt lời của Quốc, rồi nhẹ nhàng thốt lên một câu.

- Em đã làm giấy tờ đầy đủ, đã đi phỏng vấn xong xuôi! Anh bên này lại có nhiều người quen nên sắp xếp nhập cư cho em cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Vương Vô Quốc giải thích. Hắn thật sự cũng hiểu phần nào tâm trạng hiện giờ của Lan nhưng hắn cũng chẳng biết an ủi như thế nào cả.

- Anh không thể tổ chức đám cưới ở Việt Nam à? Đám hỏi cũng được! Một cái đám hỏi mà cũng khó vậy sao anh? – Lan hỏi một cách buồn rầu.

- Anh, anh,...! – Vô Quốc ấp úng, không biết trả lời như thế nào cả. Chuyện này là do hắn ngại Đại Mạnh; lần trước hắn bị thằng nhóc đó lên lút đánh một trận rồi. Bây giờ mà bảo hắn nói là ngại con của em, thì đúng là mất hết sĩ diện.

- Thôi được rồi, cứ làm theo ý anh vậy! Hay! – Lan thờ dài một cái. Nếu bây giờ mà làm đám cưới tại Việt Nam thì nàng cũng không biết phải đối mặt với con mình như thế nào cả. Thôi thì cứ như vậy đi.

- Vậy thì trưa chủ nhật, anh gọi thằng Minh qua đón em về nhà mẹ anh nhé! Em cứ ở tạm nhà mẹ anh một đêm, rồi sáng mai sẽ có người đón em ra máy bay và dẫn qua Mỹ! Riêng anh, bởi do công chuyện bên này nhiều quá nên không thể về được, em thông cảm giúp anh nhé!

Bên kia đầu dây, Vương Vô Quốc nhẹ lòng nói lên sắp xếp của mình. Và cũng sau những gì mà hắn nói, hai người tự dưng trở nên trầm ngâm, không khí đột ngột buồn tẻ tái.

Hơn hai mươi giây sai đó, Lan hỏi lên một câu khá sàu khổ, nó như muốn xua tan bầu không khí buồn thảm này đi.

- Anh ơi! Em làm như vậy có đúng không?

- Lan! Em đừng suy nghĩ nhiều nữa! Chúng mình yêu nhau thì phải đến với nhau thôi! Em qua đây sống với anh, cuộc sống bên này sẽ sung túc hơn em à!

“Yêu! Sung sướng!” Lan nở một nụ cười, tự giấu với lòng.

- Thôi em cúp máy đây! Mọi việc anh hãy tự tính toán nhé! Em mệt quá, tạm biệt anh!

“Tít, tít, tít...” Lan nhấn vào nút đỏ của điện thoại.

Nàng trở về với sạp hàng của mình. Nàng phải chuyển nhượng sạp hàng này với giá rẻ thôi! Buổi chiều hôm nay, nàng phải tạm biệt với nó rồi.

Mọi việc đã xong xuôi, giấy tờ đã đầy đủ. Nàng đã giấu con của nàng nhiều quá.

Mọi việc có nhanh quá không, có tội lỗi quá không?

Một ốc đảo nhỏ trên sa mạc Sahara. Vào buổi xế chiều, không khí ở chỗ này tuy nóng nực nhưng cũng không phải rực lửa như trên vùng cát hoang vu.

Tại địa điểm gần một hồ nước nhỏ, xung quanh được bao quanh bởi nhiều cây cối tầm trung, có bốn người ăn vận rách rưới đang nằm nghỉ ngơi. Nhưng trong số bốn kẻ đó thì có một người không được thoải mái cho lắm, mặt hắn cứ nhàu nhĩ, lòng hắn cứ thấp thỏm, lâu lâu thì đứng lên, ngồi xuống, rồi nằm lại.

Hắn là Rom!

Rom đang rất lo lắng cho Meo!

Hắn không biết tại sao Meo lại đột ngột bất tỉnh khi mà nhiệm vụ “Giết Chóc Trên Sa Mạc” vẫn chưa được hoàn thành.

- Rom! Mày nằm im một chỗ được không? Đừng có làm tao chóng mặt. – Hình như vì bức tức nên người đồng bạn của Rom phát ngôn không được thoải mái cho lắm

Nhìn người thiếu niên da đen vừa mới lên tiếng một chốc, Rom im lặng ngồi xuống đất. Nãy giờ hắn bị người ta than phiền quá nhiều rồi.

Khi bầu trời bắt đầu chuyển sang đêm, thân thể của Meo vẫn im lìm một chỗ, chẳng có dấu hiệu nào cho thấy là đêm nay người anh em của Meo sẽ thức tỉnh.

- Mẹ nó! Hơn hai mươi tiếng đồng hồ rồi mà vẫn như cái xác chết! Vứt mẹ hắn ở đây đi, chúng ta còn phải làm nhiệm vụ nữa! – Một thiếu niên da đen gắt lên.

- Không được! Đây là bạn của tao! Tao sẽ không bao giờ vứt bỏ Meo! – Rom xua tay, nói.

- Địch mẹ! Bạn mày chứ không phải là bạn tao! Billon, kệ mẹ nó, chúng ta đi thôi! – Người da đen quát Rom một trận; rồi quay sang rủ Billon đi.

- Sawiris! Ráng chờ hết đêm này rồi tính tiếp. Nếu sáng mai mà Meo vẫn chưa tỉnh thì chúng ta sẽ đi.

Biết Sawiris rủ mình đi là nhằm mục đích cướp thẻ của Meo, hoặc của Rom. Nhưng mà Billon vẫn quyết định kiềm chế. Hắn không thể ngu ngốc để cho Rom biết được âm mưu. Hơn nữa, nếu ngày mai mà Meo chưa tỉnh thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn. Billon tin tưởng là Rom sẽ đưa ra một lựa chọn chính

xác.

- Nhưng bây giờ chẳng còn con ma nào trên sa mạc cả! Mày nói đi, nếu hấn tỉnh thì sẽ lấy thẻ ở đâu, lấy thẻ ở đâu? – Sawiris gào lên.

Billon nhìn Sawiris; Rom cũng nhìn Sawiris. Một kẻ thì đang chửi thề Sawiris ngu ngốc; một kẻ thì hết sức đề phòng đối phương.

Nhưng mấy ai có thể hiểu được tâm trạng lúc này của Sawiris. Nếu Meo tỉnh dậy thì Sawiris chắc chắn phải chết. Thực lực của hấn yếu hơn Bilon, mạnh hơn Rom, tuy nhiên Rom lại là bạn thân của Meo - kẻ có thực lực mạnh nhất trong đội.

Sawiris toan định quát lên một trận nữa, thì đột nhiên Sawiris ngồi xuống đất, không tức giận nữa. Vừa rồi, hấn nhận được tín hiệu nháy mắt của Billon. Hấn biết Billon đã hiểu ý của mình.

- Được rồi, ngày mai hãy tính tiếp!

Billon mỉm cười trong lòng. Nếu Meo tỉnh thì người chết sẽ là Sawiris. Nếu Meo không tỉnh và Rom vẫn kiên quyết chờ đợi thì người xui xẻo sẽ là Rom. Cho dù kết quả nào diễn ra thì Billon vẫn là người an toàn nhất.

Đời thì mấy ai có thể đoán được chữ ngờ. Billon là người như thế, hấn không muốn mạo hiểm khi chưa đến lúc bức thiết. Hấn hi vọng ngày mai, Meo sẽ không tỉnh và mọi việc sẽ diễn ra như hấn đã dự đoán.

Một màn đêm lạnh lẽ trôi qua nhưng không không một ai trong ba người dám thỏa lòng mà yên giấc. Bởi một giấc này cũng chính là giấc ngàn thu.

Sáng hôm sau, khi bầu trời chưa kịp tỉnh thức thì âm thanh của Sawiris đã dội lên.

- Sáng rồi! Bây giờ hai người tính sao?

Rom nhìn Sawiris, hấn cũng không biết phải trả lời như thế nào cả.

- Mày nói đi! Giờ mày đi hay là ở lại? – Sawiris bực tức hỏi thục.

Rom tiếp tục trầm ngâm.

Nằm bên gốc cây, nghe Sawiris đang to tiếng, Billon liền ngồi dậy, hướng mắt nhìn hai người đồng bạn một chốc. Sau đó hấn mở miệng khuyên nhủ Rom.

- Rom! Giờ thì cậu tính sao? Thời gian thực hiện nhiệm vụ đã gần kết thúc rồi, bây giờ chúng ta không quay về thì tất cả sẽ chết! Cậu nghĩ kỹ lại đi, có đáng để đánh đổi tính mạng vì Meo không?

- Tôi, tôi...! Dù sao thì tôi cũng không thể vứt Meo lại đây! – Rom trả lời.

- Mày im đi! Nó là bạn mày, chứ không phải là bạn của tao!

Sawiris quát lên, rồi ngay lập tức, hấn rút khẩu súng ra, chĩa vào đầu của Rom. Tuy nhiên hấn vẫn không bóp cò. Không phải là hấn hiền lành, mà là hấn sợ. Khẩu Eesert Eagle của Rom đang hướng thẳng vào mắt của hấn.

- Hai người làm gì thế? Bỏ súng xuống đi!

Mặc kệ những lời nói của Billon, hai bên vẫn không hề nhúc nhích. Hơi thở của họ càng lúc càng căng thẳng hơn.

- Rom! Tôi hỏi cậu nhé! Cậu thật sự muốn ở lại đây? – Billon hỏi.

- Khi nào Meo chưa tỉnh thì tôi chưa thể đi. – Rom thần nhiên nói. Hấn không hề nhìn Billon, ánh mắt của hấn vẫn luôn chăm chú đề phòng Sawiris.

- Nếu như quá thời hạn làm nhiệm vụ thì thiết bị trong người sẽ tự động nổ, cậu thật sự không sợ sao? – Billon nhìn Rom với ánh mắt khó hiểu.

- Tôi sợ! Nhưng cậu ấy là bạn tôi! – Rom nắm chặt nắm đấm tay trái, kiên quyết nói.

Billon thở dài ra một tiếng. Hấn thật sự không hiểu tại sao Rom phải làm như thế. Hấn nghĩ ngợi một chút rồi quay sang nhìn Sawiris.

Nhận thấy dấu hiệu này của Billon, Rom bắt đầu căng thẳng hơn. Kẻ này vô cùng nguy hiểm, nguy hiểm hơn Sawiris nhiều lần.

- Nếu vậy thì cậu hãy đưa thẻ cho mọi người. Chỉ cần bốn tám thẻ thôi. Đây là cách tốt nhất. Thông minh như cậu thì chắc cũng hiểu những gì tôi nói nhỉ? – Billon chậm rãi nói. Phương pháp mà hấn vừa đưa làm cho Sawiris và Rom khá bất ngờ. Họ thật sự không hề nghĩ đến.

Rom nhú mày một cái, rồi nói.

- Được rồi!

Nói xong câu đó, Rom và Sawiris cũng ấn ý mà từ từ bỏ súng xuống.

Nhưng trong khi Rom đang lấy bốn chiếc thẻ trong người ra thì bỗng nhiên!

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Sawiris thét lên dữ dội. Hắn ôm đầu đổ gục xuống đất; tay chân của hắn co giật lên dữ dội, hơi thở của hắn cũng dập tắt luôn.

Hắn chết quá đột ngột. Một cái chết không kịp trừng mắt lên.

Billon bỏ tay xuống hông, mắt hắn chăm chú nhìn người đồng bạn vừa mới tỉnh. Tinh thần của hắn căng lên; hắn có thể nổ súng.

Mồ hôi của Billon vịn ra. Chuyện gì đang xảy ra thế?

Meo nhìn Billon. Hắn nở một nụ cười huyền bí, rồi thân nhiên nói.

- Chúng ta chia số thẻ của Sawiris, rồi rời xa mặt!

Giọng nói của Meo rất bình thản; nó bình thản như mệnh lệnh của cấp trên, khiến cho Billon vô thức gật đầu.

- Cậu giết hắn như thế nào? Cậu là dị năng cao thủ. - Khi biết Meo không có ý định đối phó mình, Billon thả lỏng người một chút, giọng nói của hắn dịu hơn. Lúc này hắn chẳng quan tâm đến cái chết của Sawiris và cũng chẳng quan tâm tại sao Meo lại tỉnh dậy một cách đột ngột như thế.

- Uhm!

Meo ẩm ờ một tiếng. Hắn cũng không biết đó có phải là dị năng hay không. Đêm hôm qua, hắn bỗng dưng bị một nguồn năng lượng kỳ lạ xâm nhập vào cơ thể, khiến cho hắn bất tỉnh ngay lập tức. Nguồn năng lượng ấy cứ như một oán niệm; nó tấn công mãnh liệt vào não bộ của Meo. Nhưng may mắn sao, nó không gây hại gì cho Meo cả. Bởi vì nguồn năng lượng này tương hợp với tinh thần của Meo. Chính mà nói, nó là linh hồn của Meo, một linh hồn song song đang lang thang tìm cách trả thù.

Trong cơn bất tỉnh mê mang ấy, Meo cảm nhận được sức mạnh của mình tăng lên dữ dội; tinh thần của hắn cũng kết tinh thành một thực thể rõ ràng. Hắn có thể vận dụng thực thể này để tấn công đối thủ. Chỉ là sau khi thức tỉnh, một oán niệm đã ăn sâu vào đầu của hắn.

Meo hận Big Lusty! Meo chưa bao giờ gặp Big Lusty nhưng kẻ đó chắc chắn phải chết.

Thấy Rom vẫn còn đề phòng và chưa thoát khỏi trạng thái hoảng sợ, Meo đi tới bên xác chết Sawiris, rồi lục lọi, tìm kiếm. Tìm được tám tấm thẻ, Meo vứt hai tấm cho Billon và ba tấm cho Rom.

Mặc dù nhận ít hơn một tấm nhưng Billon cũng không hề tỏ thấy độ tức tối. Hắn suy nghĩ một lát, rồi bỏ tay ra khỏi vị trí đề súng, cất luôn hai tấm thẻ vào trong người. Hiện giờ hắn đã có mười một tấm thẻ, vượt thành tích của nhiệm vụ là một tấm. Còn chuyện đề phòng Meo cũng không còn quan trọng nữa. Nếu Meo muốn giết hắn thì đã dùng dị năng giết hắn từ lâu rồi.

Cảm nhận Billon không còn căng thẳng như lúc đầu, Meo nở ra một nụ cười thâm thúy. Nói thật, với cái dị năng huyền bí đang có trong cơ thể thì hắn chắc chắn là có thể nhẹ nhàng giải quyết Billon. Chỉ là Meo không muốn làm như vậy. Billon rất thông minh, nếu như thu phục được kẻ này thì hắn sẽ có được một trợ thủ đắc lực trong tương lai. Còn đối với Sawiris thì hắn phải giết, giết ngay lập tức. Hắn giết không chỉ là do thiếu thẻ; mà còn là do trong lúc mê mang, hắn nghe và cảm nhận được những câu nói không được tốt đẹp của Sawiris.

- Này! Mày có dị năng lúc nào vậy? Sao tao không biết? – Khi không khí đã hết căng thẳng, Rom đi đến bên cạnh của Meo, thúc vai hắn một cái.

- Về tới trung tâm, tao sẽ kể cho mày nghe! Còn bây giờ, chúng ta lên đường thôi! – Meo nói nhỏ một câu, rồi choàng lấy vai của Rom, kéo người bạn đi. Hắn thật sự cảm động với những gì Rom đã làm cho hắn. Nếu không có Rom thì hắn đã chết từ lâu rồi. Hắn không biết khi Rom lâm vào trường hợp thì hắn có vứt bỏ người bạn này không. Nhưng bây giờ thì hắn đã hiểu, trên đời này khó có thể kiếm được một người anh em. Hắn âm thầm thề: “Từ giờ trở đi, tính mạng của hắn sẽ là của Rom.

Trong buổi sáng tỉnh mơ đầy tịch mịch và hoang vu, ba bóng người lặng lẽ trôi theo gió cát. Trên ốc đảo ấy, ngoài một xác chết ra thì chẳng còn ai cả. Nhưng tất cả mọi thứ rồi cũng sẽ bị vùi lấp thôi.

Cho dù hắn có là đồng bạn, cho dù hắn là người thân, khi hắn chết đi rồi cũng là quên lãng.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Chuẩn Bị Sang Mỹ

Gió đồng quê thoang thoảng chiều chủ nhật.

Tâm trạng buồn day dứt ngày cuối đông.

Kể từ ngày mẹ của Đại Mạnh đồng ý không đi thêm bước nữa thì Đại Mạnh đã gần như vứt bỏ tất cả những bận tâm về gia đình. Vậy có gì nhân tình thế thái lại cứ thích đổi thay. Chiều nay hắn đột nhiên ngồi im trong căn phòng tối. Đã lâu lắm rồi Đại Mạnh không cảm nhận được nỗi buồn mẹ mang.

Hôm qua, khi thấy biểu hiện khác thường của mẹ mình, lại để ý thấy mẹ sắp xếp quần áo thì Đại Mạnh đã cảm thấy một chuyện không tốt gì đó sẽ xảy ra. Chỉ là nó xảy ra quá sớm. Sớm đến mức, hắn không thể kìm chế lại được.

Cũng mới đây thôi, lúc Đại Mạnh nhận được tin mẹ mình đã chuyển giao sạp hàng trái cây cho người khác thì hắn còn đôi chút ngỡ ngàng nhưng đến khi hắn biết được người em ruột của Vương Vô Quốc đã đón mẹ mình đi thì suy nghĩ của Đại Mạnh liền trở nên hoang loạn. Hắn đã biết chuyện gì sắp xảy ra rồi. Chỉ là hắn vẫn hy vọng, việc đang xảy ra sẽ không như hắn lo nghĩ.

Bao năm qua, Đại Mạnh biết là mẹ mình vẫn còn quan hệ với Vương Vô Quốc. Nhưng hắn cũng cho đó là một tình bạn thôi. Hắn không thể và không có quyền quản lý mẹ của mình. Hắn không thích quản lý hay gò bó người thân.

Nếu nó là tình cảm thật sự thì hãy để nó tự nhiên đi!

Nhưng bây giờ, hắn thật sự hối hận, hối hận vô cùng.

Cầm chiếc điện thoại trên tay, Đại Mạnh rất muốn quay số để hỏi rõ vấn đề. Nhưng mà hắn rất sợ, hắn sợ một tin tức tàn khốc.

Nằm ở nhà mẹ chồng sắp cưới, Lan thật sự buồn lắm. Mỗi người phụ nữ khi sắp cưới chồng, đặc biệt là chồng giàu có thì phải thật vui vẻ mới đúng. Nhưng hà cớ chi nàng lại buồn sầu đến thế?

Phải chăng đây không phải là lần đầu tiên?

Không! Lan nhớ con của mình.

Nàng khóc! Nàng có nên điện thoại cho nó không?

Gọi!

Lan cầm chiếc điện thoại lên. Lan bấm số điện thoại của chị Ta để nhờ chị ấy chuyển cho Đại Mạnh nghe. Nhưng khi nàng chưa kịp nhấn nút màu xanh thì tiếng chuông điện thoại chợt reo tiếng.

- Alo! Ai đó? – Lan hỏi.

- Con đây!

Một âm thanh non nớt vang lên. Sao âm thanh này lại êm đến thế? Tim nàng chợt bật khóc ra. Nước mắt của nàng tự động thôn thức rơi.

Trong phút chốc nghẹn ngào ấy, suy nghĩ của nàng hoàn rối tung. Nàng phải nói gì đây? Phải nói gì đây?

- Con mượn điện thoại của ai vậy!

- Dạ! Đây là điện thoại của con ạ! Con xin lỗi vì đã giấu mẹ chuyện này!

Lan nhắm mắt lại, miệng của nàng “hư hư” không thành tiếng, những giọt nước bắt đầu ngập tràn khóe mi. Câu nói của Đại Mạnh khiến nàng bị cầu xé ruột gan. Nàng đã giấu con mình nhiều quá.

- Con à?

- Sao mẹ?

- ...!

Lan thật sự không biết nói sao nữa.

Nàng như thế; ở nơi âm u ấy, Đại Mạnh cũng thế.

Không gian chợt âm trầm lại. Hai người cứ thế mà lặng lẽ dùng tiền điện thoại đốt thời gian.

- Mẹ ơi! Khi nào mẹ về nhà?

- Mẹ...!

- Mẹ đi đâu thì cũng phải về với con chứ?

- Mẹ...!

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- Mẹ...!

- Mẹ nói đi, con có thể giúp mẹ mà!

- Mẹ...!

- Con nói cho mẹ một bí mật, chuyện gì con cũng có thể giải quyết được hết!

- ...!

Lan im lặng, không để ý câu nói cuối cùng của Đại Mạnh. Nàng hít vào một hơi dài, dùng tay quệt đi những dòng nước mắt đang trào ra. Nàng nói, nàng phải nói.

- Mạnh! Có lẽ là mẹ phải kết hôn!

- Có lẽ hay là chắc chắn vậy mẹ!

- Ngày mai mẹ sẽ đi máy bay sang Mỹ!

- Ủa! Không tổ chức đám cưới tại Việt Nam hở mẹ!

Đại Mạnh ngạc nhiên vô cùng. Tên Vương Vô Quốc này tính toán thật sự quá kỹ.

- Chú ấy không thể về Việt Nam được! Mẹ nghĩ như vậy cũng không sao cả!

“Tất nhiên sẽ là không sao, khỏi phải bận tâm, rất tốt đấy chứ!” Suy nghĩ của Đại Mạnh giấu cọt lên.

- Mẹ đang ở đâu vậy?

- Mẹ đang ở...!

- Mà thôi! Giờ thì con cũng không thể làm được gì nữa rồi!

- Đại Mạnh! Sau này, con ở nhà ráng học tập cho tốt. Mẹ bên ấy sẽ gọi...!

- Mẹ ơi! Đừng nói nữa! Không có ý nghĩa gì nữa đâu! Nó quá đủ rồi! Đây là do mẹ quyết định thôi! Ông ấy hơn con, con thua ông ấy! Lần cuối, chúc mẹ hạnh phúc! Con tạm biệt mẹ!

“Tít, tít, tít...!”

Đại Mạnh xả ra một hơi dài thông, rồi nhẹ nhàng cúp máy.

- Alo! Alo! Đại Mạnh! Đại Mạnh! Con đâu rồi?

Tiếng gọi của Lan vẫn không ngừng vang vọng. Nhưng tất cả chỉ còn là những âm thanh tít tít.

Lan quay số!

“Tưưưưưư...tưưưưưư...tưưưưưư...!” Những hồi chuông từ từ vang lên.

Bầm!

Đại Mạnh phóng chiếc điện thoại vào tường.

“Tít...tít...tít...!” Máy bận!

Lan lại quay số!

“Thuê bao của quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách...!”

Lan vứt điện thoại qua một bên, gục người xuống giường. Nàng khóc rồi nàng ngừng khóc. Lan thần thờ, bây giờ nàng chẳng biết làm cái gì cả.

Đại Mạnh bước ra khỏi phòng ngủ. Hắn ngược mặt lên nhìn ánh nắng chiều tà.

Bầu trời đã hoàn toàn yên tĩnh, không gian đã bắt đầu mờ mờ ảo ảo, ánh nắng đã không còn dịu dịu nữa rồi. Có lẽ cảnh sắc âm u này như đang hòa cùng với nỗi buồn đang sừng sờ của hắn.

Đại Mạnh phải đi. Hắn cần một chiếc điện thoại. Hắn cần một sự trợ giúp. Chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ cần sự trợ giúp cả.

Màn đêm từ từ bao bọc lấy một đất nước hình chữ S. Một ánh trăng đỏ bóng về đêm khuya, góc trời nơi múi giờ GMT+7 chỉ còn lại màu đen đang lấp lánh ánh sao.

Lùi về ngược lại bảy múi giờ, đó chính là múi giờ GTM (Greenwich Mean Time), được nằm trên kinh tuyến gốc (còn gọi là kinh tuyến số không). Và những vùng có múi giờ này chạy qua đều được mệnh danh là nơi khởi đầu của ngày mới.

Cũng nằm trên múi giờ này, thủ đô Luân Đôn, quận Greenwich chính là một nơi rất hào hoa và hiện đại. Tại một khách sạn lộng lẫy và tràn đầy sự lãng mạn có một vị du khách cỡ 35 tuổi, đang đứng ở trên tầng thượng, mắt chăm chú nhìn vào kính thiên văn. Có vẻ như hắn rất yêu thích bầu trời vũ trụ.

Đột nhiên hắn dừng lại sở thích chăm chú vũ trụ; ánh mắt của hắn nhú lên một cái. Hắn ngẫm nghĩ một chút, rồi rút chiếc điện thoại trong túi quần ra.

Chiếc điện thoại Nokia vô cùng tinh tế và hiện đại. Ấy thế mà, khi có người gọi tới thì nó chỉ phát một âm thanh, hay một tiếng nhạc nào. Người đàn ông cầm điện thoại trên tay, cảm nhận tín hiệu rung một chút. Hắn chăm chú nhìn số điện thoại đang gọi tới. Hắn quả thật nghĩ không ra “kẻ điên nào đang gọi cho hắn.”

Trên đời chỉ có hai loại người can đảm như thế. Một là kẻ hơn mạnh hơn hắn, hai là kẻ nghĩ rằng mình đã sống quá lâu.

- Alo! – Chỉ một âm thanh ngắn ngủi, nhưng nó mạng đậm nét khủng bố giữa trời đêm

- Rock! Tôi là Number Ten! – Một giọng nói ồm ồm bằng tiếng Anh vang lên.

- Ách! – Number Ten! Hắn biết người này! Đây là một người mạnh mẽ hơn hắn hàng ngàn lần. Chỉ là ông ta là một truyền thuyết, mà đã là truyền thuyết thì sẽ không bao giờ tồn tại trên thế gian.

- Tôi cần sự giúp đỡ của cậu!

- Ông quả thực là Number Ten? – Rock không phải là một người ngu nên hắn sẽ không bao giờ bị hù dọa một cách vớ vẩn.

- Cậu đang ở quận Greenwich và ngắm vũ trụ trên tầng thượng của khách sạn Novote. Cậu chưa kết hôn nhưng đã có một người phụ nữ và hai đứa con. Hai đứa con của cậu hiện đang học ở đại học Úc. Cậu không cần tôi phải nói rõ tất cả chứ?

- Ông! Ông là Number Ten!

Rock thật sự không hề ngờ đến điều này. Từ trước đến giờ, Rock luôn nghĩ là đã cắt đứt hoàn toàn mối liên hệ với người thân của mình. Làm cái nghề này đây mai đó, lúc có lúc không, khi không thành công thì phải chết, hắn thật sự không muốn có người người thân, không muốn liên lụy cho người thân. Bởi vậy, hắn đã giấu, giấu vô cùng kỹ.

- Sao ông... lại biết điều này! – Giọng của Rock run run.

- Tôi là Number Ten! Tin hay không không là tùy cậu!

- Ông cần tôi giúp cái gì! Tôi không muốn bị ông khống chế! – Rock loại bỏ đi sự hoảng hốt, nghiêm túc nói.

- Rất tốt! Cậu có tiềm năng để trở thành một sát thủ truyền thuyết là vô cùng lớn. Đáng tiếc, cậu đã có người thân!

- Ông nói đi! Tôi không muốn vòng vo!

- Tôi cần cậu giúp tôi ba lần! Sau ba lần đó tôi sẽ không bao giờ liên lạc với cậu. Tất nhiên, nếu cậu có khó khăn thì tôi có thể giúp cậu một lần! Cậu cứ coi đây là một cuộc giao dịch.

- Ba lần! Tôi đồng ý! Tôi tin tưởng ông sẽ không thất hứa.

Dù biết mình đang bị khống chế nhưng Rock vẫn nhanh chóng đáp ứng. Hắn đáp ứng không chỉ là vì sự an toàn của người thân. Hắn đáp ứng còn là vì một cái hồ trợ của Number Ten. Hắn nghĩ, nếu người này đúng là Number Ten và nếu hắn nắm chắc một lần trợ giúp này thì hắn sẽ đạt được những lợi ích vô cùng to lớn.

- Tôi có một đệ tử! Nó tên là Nguyễn Đại Mạnh!

- Nguyen Dai Manh! Đây là người Việt Nam – Rock lặp lại cái tên này một lần.

- Đúng vậy! Cậu ta đang ở Việt Nam! Mẹ của cậu ta chuẩn bị sang Mỹ kết hôn với người đàn ông tên là Vương Vô Quốc. Tôi cần cậu điều tra thật kỹ về người đàn ông này.

- Ông muốn tôi giết Vương Vô Quốc! – Rock ngạc nhiên hỏi lại. Nếu như đi giết một người thì quá dễ dàng rồi. Chỉ là nếu như vậy thì Number Ten cần gì phải nhờ đến hắn. Hay là người này không phải là Number Ten.

- Cậu đừng suy nghĩ lung tung! Tôi không cần cậu giết hắn. Nhiệm vụ lần này của cậu là đưa Đại Mạnh tới nơi mà Vương Vô Quốc chuẩn bị kết hôn. Đệ tử của tôi sẽ tự tay làm điều đó. – Number Ten chậm rãi nói.

- Nếu thế thì cần gì tôi giúp. Với một người truyền thuyết như ngài Number Ten đây thì mối quan hệ sẽ không kém tôi nhỉ? – Giọng điệu của Rock chuyển sang kinh thường một chút. Nỗi nghi ngờ của hắn càng lúc càng lớn hơn.

- Tôi sắp phải thực hiện một số thứ. Hãy coi như là cậu đang rèn luyện đệ tử giúp tôi! Cậu đừng phân tích lung tung, hãy nhớ đến hai đứa con của mình. Tôi là Number Ten! Tin hay không là tùy cậu!

Number Ten lạnh lùng giải thích một lần nữa. Rock nghe thế liền giật mình một cái. Hắn quả thật quên khuấy đi “chuyện mình đang bị người ta không chế”. Đặc biệt hắn đã quên đi một vấn đề quan trọng “chỉ có những người mạnh mẽ hơn hắn thì mới điều tra được hắn.”

- Ok! Tôi sẽ giúp ông! Ông hãy đưa cho tôi địa chỉ của đệ tử của ông và một số thứ liên quan đến nó. – Nói thật, chuyện này chỉ hơi rắc rối một chút, chứ cũng không mấy khó khăn

- Tôi sẽ gọi mail đến cho cậu.

- Ông biết mail của tôi! – Rock ngạc nhiên nói!

“Tít...!Tít...!Tít...!”

Number Ten cúp máy, hắn không muốn nói nhiều nữa. Lúc này, việc mà hắn cần làm là gọi một số thứ cần thiết tới email của Rock.

Hắn rất tin tưởng người này. Đây là một sát thủ vô nhân tính nhưng rất quan tâm người thân của mình. Và cũng chính điều đó nên hắn mới bị người ta không chế, rồi bị giết đi. Hắn chưa bao giờ điều tra về Rock. Hắn chỉ biết một số thông tin của Rock khi mà hồ sơ của người này được các tổ chức thần bí công bố ra.

Tiếc thay cho cuộc đời của một sát thủ đỉnh cấp.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Bị Động Phát Chiêu

Thứ hai là ngày đầu tuần và cũng là ngày mà tất cả các cấp học từ một đến ba đều phải làm lễ chào cờ.

Chào cờ không phải là một tiết học chính thống, tuy nhiên nó là một nghi thức rất quan trọng để tâm hồn của tuổi trẻ thấm sâu vào tình yêu quê hương đất nước. Chỉ là đối với một số học sinh thì không như vậy. Tiết chào cờ này vô cùng nhàm chán. Nó nhàm đến mức mà thầy cô truy lùng và hăm dọa quyết liệt thì cũng có người trốn tiết đi chơi.

Sáng thứ hai, La La đứng chờ Đại Mạnh trước quán tạp hóa của cô A Tương. Thế nhưng hôm nay thật khác thường, bình thường thì vào khoảng 6h25, Đại Mạnh đã đến đây đợi nàng rồi.

“Có lẽ là hắn đang bận đi đâu đó.” La La nghĩ thế, La La tiếp tục đợi. La La cũng muốn đi xuống gọi Đại Mạnh nhưng nàng lại sợ lạc mất hắn đi.

Khi đồng hồ điểm tới phút 6h35 phút, cô bé vẫn chẳng thấy Đại Mạnh tới đây. Dẫu là biết sẽ có khả năng không trùng đường nhưng La La cũng đành phải quyết định xuống nhà ngoại của Đại Mạnh. Nàng cứ thế mà đi, nàng đi mà không hề sợ trễ tiết.

Đại Mạnh đang ngồi trước hành lang nhà, ánh mắt của hắn đang ngăm ngăm mặt trời ban mai. Hiện giờ hắn không hề có ý nghĩ là sẽ đi học. Hắn đang thần thờ và đang chờ một ai đó.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng chạy vang dưới đất, một hơi thở dịu dàng nhưng đầy gấp gáp đang hỗn hển thổi ra. La La đang hí hục chạy đến.

Đứng trước hiên nhà, La La nhìn Đại Mạnh một cái, rồi liếc xuống chiếc đồng hồ điện tử trên tay. Cuối cùng nàng bực bội nói.

- Anh sao thế? Giờ này mà còn ngồi đây nữa! Mau mang cặp rồi đi học! Trễ rồi!

Đại Mạnh biết là ai đang nói. Tuy nhiên khuôn mặt hắn vẫn ngơ ngác đầu đầu. Vài giây sau đó, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn vào đôi mắt của La La. Mặt hắn ngậy ngậy lên, hắn nhìn cô bé cứ như nhìn một người xa lạ. Tự dưng một cảm giác đau nhói trong thâm tâm hắn hiện lên.

“Tại sao cô bé phải gọi hắn đi học? Tại sao trước đây hắn phải đợi cô bé?”

La La nhú mày trước cái nhìn vô cảm của Đại Mạnh. Nàng hừ một tiếng rồi chạy vào căn phòng bên trong.

- Anh chuẩn bị sách vở chưa? ...! Hừ...! Anh chưa soạn cái gì cả! – La La vừa nói, vừa nhìn thời khóa biểu, vừa lục lọi sách vở.

Khi soạn gần như là đầy đủ, La La xách chiếc cặp ra, rồi ném nhẹ về phía Đại Mạnh.

“Bập!” Chiếc cặp khê chạm vào tay của Đại Mạnh rồi rớt xuống nền xi măng.

- Cái anh này? Anh bị gì thế? – La La mắng to lên.

- Hôm nay tớ không muốn đi học! Cậu đi đi! – Đại Mạnh thần thờ trả lời một câu.

- Tớ! Cậu! Ách!

Bị bất ngờ trước kiểu xưng hô này, La La đi tới trước mặt của Đại Mạnh. Nàng quơ quơ cái tay, nhìn thật kỹ vào khuôn mặt của Đại Mạnh. Vì vẫn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra nên La La khẽ đưa bàn tay của mình vào trán của Đại Mạnh, rồi xem xét.

- Trán cũng đâu có ấm! – La La khó hiểu, thốt lên một câu.

- Tớ mệt, tớ không muốn đi học! Tớ đi ngủ, cậu đi học đi! – Đại Mạnh thật sự rất mệt mỏi. Từ hôm qua đến giờ, hắn ngồi cứ ngồi suy nghĩ lẩn quẩn ở đây. Hắn đứng dậy, hắn muốn thờ dài một cái, chỉ là không biết tại sao, hơi thở của hắn không thể “dài” ra. Chắc có lẽ đây là một sự mệt mỏi do chân tình đem lại. Nó không còn là sự mệt mỏi của thể xác, hay là tâm linh nữa rồi.

- Anh đừng có bá xàm bá xỉnh! Nghe nói hôm nay lớp anh có tiết kiểm tra đấy! Mau đi cùng em nào! – Thấy Đại Mạnh quay người vào phòng, La La vội vàng kéo hắn lại, sau đó cuối người nhặt chiếc cặp sách đang nằm dưới nền lên. Nàng mạnh mẽ lôi hắn đi.

Đại Mạnh không có giằng co với La La. Hắn cứ như một người vô thức bị một ai đó dắt đi. Hắn thật sự không hiểu, tại sao hắn không thích đi nhưng khi La La ép buộc thì hắn không hề có một chút kháng cự.

“Tại sao lại vậy? Tại sao người ép hắn đi học không phải là mẹ hắn mà lại là La La?”

“Phải chăng La La thích hắn? Phải chăng mẹ hắn yêu người đàn ông kia?”

“Không! La La biết cái gì mà thích! Mẹ của hắn không phải vì yêu; con người ta khi yêu có ai ngáp ngừng như mẹ hắn đâu!”

Đôi chân của hắn từ gia tăng tốc độ theo bước chạy của La La.

Hắn cứ thế, vừa đi vừa suy nghĩ. Hắn như chìm vào trong mê mông. Hắn đang sống vì mục đích gì, tại sao hắn lại chọn cái mục đích đó?

Kim đồng hồ lại đi thêm mười phút nữa.

- Bây giờ rồi! Trễ học rồi! Tại anh hết đó! – La La mắng lên.

Đại Mạnh im lặng nghe sự trách móc.

La La không thềm nói chuyện với Đại Mạnh nữa. Nàng ngược mặt nhìn vào phía sân trường. Thầy cô và toàn thể học sinh đang nghiêm trang làm lễ chào cờ trong đây. La La thật sự không dám bước vào. Nàng ngẫm nghĩ một chút và dường như do sự ỷ lại nên nàng phải quay đầu hỏi Đại Mạnh.

- Giờ tính sao đây?

Đại Mạnh vẫn không hề lên tiếng.

- Anh bị sao vậy? Anh làm em bực mình quá! – La La ngồi bệch xuống đất, tức giận phát ra hai câu.

Đại Mạnh vẫn bàng quang, không cảm xúc.

La La thấy thế cũng đành thờ dài một câu rồi không hỏi nữa. Thế nhưng không lâu sau đó, sự tức giận của nàng đã hoàn toàn bị sự quan tâm thay thế.

- Anh nói cho em nghe với được không? Anh đừng làm em sợ! – Mắt của La La đỏ hoe lên một chút. Nàng vẫn chưa khóc. Nhưng chỉ cần một sự im

lặng nữa thôi thì nó sẽ hoàn toàn lộ rõ.

Haizz~~~~!!!

Đến lúc này thì Đại Mạnh mới chịu thở dài ra một hơi. Hắn ngồi xuống đất, rồi dựa vào đôi vai bé nhỏ của La La.

- Anh buồn lắm! Em im lặng để anh dựa vào vai em một chút!

- Anh nói...! – La La dường như muốn nói gì đó. Tuy nhiên chỉ phát ra hai âm thì nàng đột ngột dừng lại. Có lẽ để tự hắn nói thì tốt hơn.

Buổi sáng tỉnh mơ khê bùng lên ánh nắng. Âm thanh từ từ chìm trong âm điệu bài quốc ca. Trong không gian như chỉ còn hai bóng dáng. Nàng dựa vào lưng hắn và hắn cũng dựa vào lưng nàng.

“Ha ha! Hai đứa này cứ như phim ấy nhỉ!”

Một tiếng cười chế giễu vang lên; nó khê đánh tan đi bầu không khí thơ mộng.

La La nhú mày nhìn lên. Không biết từ lúc nào, xung quanh nàng đã có sáu người vây bọc. Phía sau sáu người này thấp thoáng một nhóm người; do họ rất đông nên nàng không thể đếm hết.

- Máy người làm gì vậy? Mắc mớ gì mà bao quanh tụi tôi? – La La đứng lên, cố gắng bình tĩnh. Mắt nàng nhìn thẳng vào người thanh niên vừa mới lên tiếng; hời hợt hân

- Vi! Là thằng này đánh em! – Người thanh niên không trả lời câu hỏi của La La. Hắn trở tay về phía Đại Mạnh, rồi quay đầu về sau để hỏi ai đó.

- Dạ! Chính là hắn! – Một cô gái xinh xắn nhưng đầy vẻ ngang tàng chạy tới chỗ người thanh niên.

Người thanh niên gạt đầu một cái, rồi trợn mắt nhìn Đại Mạnh. Chỉ là Đại Mạnh vẫn ngồi im như cục đất. Cũng không ai biết là Đại Mạnh khinh thường những người mới đến hay là hắn vẫn đang còn ngắc ngờ.

- Ê! Mày bị điếc à! – Người thanh niên tức giận quát lên.

- Nè, nè! Anh ấy đang có chút chuyện! Máy người đừng làm bậy, coi chung tôi đi báo thầy! – Thấy người thanh niên có ý định đánh Đại Mạnh, La La vội vàng giang tay ngăn lại.

- Tránh ra!

Người thanh niên đẩy La La ra một bên. Sau đó hắn cúi người xuống, tóm lại cổ áo của Đại Mạnh. Bốc được Đại mạnh lên, hắn quát.

- Mă cha mày! Hết trò rồi hay sao mà đi đánh con gái!

- Máy người thả anh Mạnh ra! – Dù cho là rất sợ hãi nhưng La La vẫn cố gắng xông về phía người thanh niên.

Nhưng khi La La vừa mới chạm vào góc áo của người thanh niên thì một cô gái đã hùng hổ chặn lại.

- Anh, anh cái con mẹ mày! – Vi quát lên một câu, rồi giơ tay, tát mạnh vào khuôn mặt của La La.

Bập! Bầm! Cái tát chưa kịp đụng vào khuôn mặt của La La thì Vi đã bị nện một đá, thân thể té ngửa về phía sau.

- Má nó! – Người thanh niên rống lên. Hắn thật không ngờ một kẻ đã nằm gọn trên tay của mình mà vẫn còn gan lì như vậy. Hắn tức giận, nắm chặt vào mặt của Đại Mạnh.

Đại Mạnh đột nhiên cười lên. Nụ cười của hắn rất ngây ngô nhưng động nhiều sự khùng bố. Hắn lắc đầu đi một cái, nắm đấm của người thanh niên liền lệch sang một bên. Không chỉ có thế, cánh tay trái của Đại Mạnh lắc lư một cái, một cú đấm chớp choáng móc vào cằm của người thanh niên.

“Bốp!” Người thanh niên bật ngửa về phía sau. Miệng của hắn trào ra một chiếc răng khênh màu đỏ trắng. Hắn nằm đơ như cục đất. Hắn đã bị hạ nóc ao.

Sững sờ! Năm người thanh niên bên cạnh sững sờ. Đám người bên kia cũng giật mình chạy đến.

“Bốp...bốp...bốp! Bập... bập...bập!” Đại Mạnh từ từ nắm đấm. Hắn cứ nắm, mỗi nắm của hắn phát ra là có một người văng vài mét.

Sau cú liên hoàn cước đầu tiên, năm tên thanh niên lập tức lâm vào trạng thái thần thức. Hơn hai mươi tên còn lại thấy thế vẫn không hề lùi bước; chúng cứ thế mà hào hùng xông lên. Chúng không phải không sợ hãi mà chúng chưa kịp thu lại tinh thần chiến đấu.

“Xoẹt!” Một cảm giác chột va chạm lên đầu não của Đại Mạnh. Giờ đây hắn đánh đấm không theo lối chủ động nữa. Hắn đang chuyển sang lối đánh bị động tư duy. Các đòn đánh của hắn phát ra có vẻ như vô cùng đơn giản nhưng ẩn chứa một quy luật “vô thức vận hành luân chuyển”.

Bị động phát chiều! Trước đây, mỗi lần hấn muốn đánh nhẹ hay đánh mạnh thì đều cần phải điều khiển. Nhưng bây giờ thì không, mỗi cú đấm hấn phát ra, các đối thủ liền mất đi sức chiến đấu, tuy nhiên có một điều kỳ lạ là không ai bị tổn thương nghiêm trọng cả.

Áaaaaaaaa! Áaaaaaaaaaaa! Áaaaaaaaa...!

Những tiếng kêu gào như cùng một lúc phá vào không gian. Đại Mạnh giật mình thoát khỏi trạng thái vô định. Hấn khẽ nhắm mắt, hít vào một hơi thở như để cảm nhận trạng thái vừa rồi. Vài giây sau đó, hấn mở mí mắt ra và nhìn lại cảnh tượng xung quanh.

Hai mươi tám người, trong có đến mười hai người thuộc vào lứa tuổi thiếu niên. Bọn chúng đang quần quai dưới đất. Đầu óc hiện giờ của chúng đã gần như người mê sáng; miệng của chúng liên hồi phát ra những tiếng lô lô ba nặng nề, đau đớn.

Bọn chúng có tội, tội rất đáng đánh. Tuy nhiên Đại Mạnh cũng không tính toán nhiều. Hấn lắc người một cái, rồi tiến về phía cô bé Vi.

Vi hoảng loạn lùi lại phía sau. Cô té. Thế nhưng cô vẫn tiếp tục bò lết đi. Nước mắt cô tự động giàn dụa ra.

- Tôi sai, tôi sai rồi! Cậu đừng đến đây! Hu hu! Tôi sai rồi! Hu hu! - Vi chẳng hiểu tại sao mình lại khóc. Vi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó quá nhanh; nó khiến cho cô không kịp bàng hoàng để sợ hãi mà phải bật khóc lên.

Nở ra một nụ cười quái dị, Đại Mạnh túm lại cổ áo của Vi. Hấn nâng cô bé lên như người anh của cô bé đã làm với hấn.

- Hu hu...! Cậu đừng làm như thế! Tôi, tôi...tôi sợ! Hu hu! - Vi cố gắng vùng vẫy.

- Sợ! Tại sao phải sợ? - Đại Mạnh lạnh giọng nói. Bàn tay của hấn từ từ tiết cổ áo của cô bé lại.

- Tôi không biết! Hu hu! Cậu thả tôi ra! Hu hu! Má ơi, má cứu con với! - Vi sợ hãi kêu lên. Nỗi sợ hãi dường như đánh đổ tâm linh của nàng.

Đại Mạnh im lặng một chút.

- Má ơi! Hức...! Má đâu rồi! Hức...hức! - Vi nghẹn ngào nấc lên.

Đại Mạnh nhắm mắt lại. Tiếng kêu của cô bé đã làm nhói lại vết thương lòng của hấn. Vài giọt nước mắt chợt trào ra. Hai bàn tay của hấn càng lúc càng rết chặt hơn.

- Ộc ộc! - Cô bé ho lên.

- Hu hu! Cậu...ộc... đừng rết cổ tôi! Ộc...ộc! Lần sau tôi...ộc... sẽ không làm nữa! Hu hu! Cậu thả tôi ra! Hu hu...ộc ộc...! Má ơi là má...ộcccc!

Nghe tiếng sặc sụa của cô bé, Đại Mạnh giật mình trở lại hiện thực, rồi nhanh chóng nói lỏng tay ra. Hấn khẽ quay lại phía sau rồi lau đi hai dòng nước mắt.

- Kêu anh! - Đại Mạnh quay đầu lại, trợn mắt lên.

- Hu hu! Anh tha cho em! Lần sau em sẽ không dám nữa! Hu hu! Em nói thật đó! Em không dám làm nữa đâu! Hu hu...! - Vì sợ hãi, cô bé liền làm theo quán tính.

Đại Mạnh chợt tun ra khí thế. Không gian như rút vào hầm băng. Một cảm giác lạnh lẽo ập vào cơ thể của Vi.

- Không! Không! Anh tha cho em! Em sợ rồi! Em sợ rồi mà! - Tay chân của cô bé run lẩy bẩy lên.

Đại Mạnh thả cô bé xuống. Hấn xoa đầu cô bé và nói một câu.

- Lần sau đừng làm thế nữa!

Hầy! Đại Mạnh thở dài một tiếng, rồi chuyển bước đến chỗ La La đang đứng.

Nãy giờ La La vẫn đứng đó. Ban đầu nàng thật sự rất hoảng sợ nhưng càng về sau thì nàng chỉ biết ngoác miệng mà dõi theo.

Mọi thứ diễn ra nhanh quá! Mọi thứ thật khó tin quá! Nàng biết Đại Mạnh vô cùng mạnh mẽ nhưng nàng vẫn không ngờ là Đại Mạnh lại mạnh mẽ đến thế. Nàng cho rằng đã hiểu hấn rất nhiều, nhưng mãi đến bây giờ nàng mới nhận ra, hấn còn rất nhiều thứ đang giấu giếm.

Bước tới chỗ La La, Đại Mạnh toan nói một câu thì bỗng nhiên một giọng nói vang vánh quát lên.

- Đưa nào tụ tập đánh nhau ở đây!

Đại Mạnh nhìn La La, cười khỏ một cái. Cuối cùng thì thầy cô giáo cũng kịp thời chạy tới. Đại Mạnh và La La không thể chuẩn bị nữa rồi.

Q.1 - Chương 21: Phía Sau Trận Chiến

La La ngồi trong phòng giám thị. Hiện tại khuôn mặt của nàng chứa đầy sự lo âu và suy nghĩ. Nàng không biết xử lý tình huống này như thế nào cả. Suy nghĩ của nàng cứ như một mớ bòng bong.

Tương phản với La La, Đại Mạnh cũng ngồi bên cạnh nàng nhưng lại không hề lộ một chút cảm xúc. Dường như chuyện này với hắn không có gì quan trọng cả.

La La nhìn Đại Mạnh, nàng hy vọng hắn sẽ lên tiếng, xua tan bầu không khí này.

Đứng đối diện với La La là thầy giám thị Dương. Từ khi tiết học thứ hai bắt đầu thì chỉ còn mỗi mình ông ta ở đây, chẳng có vị giáo viên nào đến đây để làm nhiệm vụ căn phòng cả. Có thể nói, tâm trạng bây giờ của ông ta giống y nguyên La La: “Chẳng hề biết xử trí sao cả”.

Đại Mạnh không hề có lỗi, nếu có lỗi thì phải là lũ người kia, hai mươi tám đánh một, tội ác này không thể nào tha thứ được. Ấy thế mà, bọn còn đồ đó vẫn không làm được gì cả. Mà cho dù là không làm được gì đi chăng nữa thì ít ra phải bình an vô sự.

Tất cả đều được đưa đi trạm xỏ. Hơn một giờ rồi, nhưng chẳng nghe được tiến triển gì cả. Dường như thương thế không cho bọn chúng rời giường. Một đứa trẻ hạ đo ván hai mươi tám người. Ông trời ơi, ông có thiên lý không?

Càng nghĩ, thầy Dương càng sợ hãi. Nếu như là hắn, không biết là có đánh đấm nổi với hai tên không. Thật quá sức tưởng tượng. Không đúng, phải nói là hắn quá rung động.

Mặc dù biết là Đại Mạnh không sai nhưng chuyện này quá lớn. Hai mươi tám người bị trọng thương nặng, một giám thị như Dương không thể nào thụ lý nổi.

Thầy Dương đang chờ công an xã đến. Chỉ có họ mới có thể giải quyết triệt để được vấn đề này. Tuy nhiên, trong thời gian chờ đợi thì hắn phải làm tan bầu không khí này đã, hắn không thể cứ thế này được.

Sau một lúc vắt óc suy nghĩ, hắn tìm ra được một chi tiết rất quan trọng. Hắn nói.

- Mạnh, em có biết là em sai rồi không?

Đại Mạnh ngược mắt nhìn vị giám khảo. Hắn không ngạc nhiên nhưng hắn không hiểu vị thầy này muốn nói cái gì.

Nhìn ánh mắt tươi trẻ của Đại Mạnh, không hiểu sao thầy Dương lại cảm thấy rung mình một cái. Hắn dang hắng hai tiếng, rồi tiếp tục nói.

- Trưa hôm thứ sáu, khi Vi gây sự với La, tại sao em không báo cáo với thầy cô mà lại đánh các bạn ấy. Em có biết, chính vì hành động của em nên mới gây ra chuyện như hôm nay không?

- Chuyện hôm nay? Nếu như em không đủ sức đối phó với hai tám người đó thì em sẽ ra sao? Thầy sẽ giải quyết như thế nào? Sao thầy không hỏi những người đó, mà lại trách phạt em? Nếu như em đang nằm trên bệnh viện thì thầy sẽ xử lý như thế nào.

- ...!

Thầy Dương tròn mắt nhìn Đại Mạnh. Hắn không ngờ tình huống này. Hắn cứ nghĩ mình hỏi thì Đại Mạnh sẽ trả lời. Ai ngờ, Đại Mạnh lại hỏi ngược vấn đề. Thằng này quả không hổ danh là hạ đo ván hai mươi tám người.

“Mặc kệ!” Sau một hồi suy nghĩ, thầy Dương quyết định bỏ qua những câu hỏi khó trả lời này. Hắn bước chước Đại Mạnh, giả vờ đánh trống lảng.

- Chuyện đó đã qua rồi, em nên giải đáp vấn đề hiện tại. Thầy hỏi em, tại sao em lại đánh những bạn gái kia.

- Vì họ đánh La La!

Nghe câu trả lời cộc lốc của Đại Mạnh, La La nhìn Đại Mạnh, lòng ảm áp vô cùng.

Không bận tâm ánh mắt tình cảm của La La, thầy Dương tiếp tục đối đáp với Đại Mạnh.

- Vì sao em không báo cho thầy?

- Lúc đó thầy có mặt ở đây không? Nếu em đi báo cáo thì ai sẽ bảo vệ La La?

- Này... này...! – Thầy Dương áp ứng.

Lúc đầu, thầy Dương cũng chỉ kiểm có. Nhưng càng về sau, hấn gần như đã lấy lại uy thế của một người giáo viên. Hiện tại, mục đích của hấn không chỉ là xoa tan bầu không khí, hấn còn muốn khuyên bảo Đại Mạnh một trận.

Vấn đề là, hấn không biết phải nói sao nữa.

Sau một lúc ú ớ không thành lời, hấn tiếp tục luận chứng với Đại Mạnh, có lẽ nhờ vào kinh nghiệm làm giám thị dày dặn mà hấn dễ dàng đối phó với tình huống khó nhai này.

- Với khả năng em, chả lẽ em không thể ngăn bốn bạn nữ. Em đừng nói với thầy là em không đủ sức ngăn cản nhé.

- Cái này... cái này thì... - Đại Mạnh như thay thế vị trí ú ớ của thầy Dương.

“Muốn đấu với thầy hả em. Em còn non lắm.” Thầy Dương thấy Đại Mạnh hết chống chế thì thầm cười trong lòng.

Đại Mạnh nhìn về tí từng của thầy Dương, hấn cũng hiểu tâm trạng người người trước mặt một chút, thế nhưng hấn không bận tâm, cũng chẳng muốn đâm chọc vào. Hấn nói.

- Vậy giờ thầy muốn phạt em như thế nào?

- Ách...!

Thầy Dương tròn tròn mắt, vẻ mặt hoàn toàn lúng túng. Hấn thật sự không nghĩ tới vấn đề này. Hấn chỉ muốn khuyên bảo Đại Mạnh một lúc, coi như là thuyết pháp, khiến Đại Mạnh biết cách giải quyết vấn đề kiểu này. Hấn không hề có ý nghĩ “sẽ phạt Đại Mạnh”.

Hấn nhìn Đại Mạnh: “Phải phạt cái gì nhỉ?”

Nghĩ ngợi lung tung một thoáng, trong lòng hấn càng rối hơn. Không lâu sau đó, hấn đưa ra một ý định như thói quen: “Xử phạt Đại Mạnh như những học sinh ngộ nghịch khác.”

- Em đứng lên, đi về phía trước, úp mặt vào bảng.

Không một chút chống cự hay phản bác, Đại Mạnh làm theo lệnh thầy.

- Nếu em đã nhận sai thì thầy phạt em năm roi. Nếu lần sau có xảy ra tình huống này thì em chỉ được phép ngăn cản, rồi báo cáo thầy cô. Không được phép tham gia ẩu đả, em hiểu không?

Đại Mạnh úp mặt vào chiếc bảng, không hề trả lời lại. Hấn có thể đồng ý, nói là hiểu, thế nhưng hấn không thích hứa một cái gì cả. Dù hấn có như bao người khác, hứa xong thì cũng chưa chắc đã thực hiện, thế nhưng hấn không muốn hứa. Đơn giản là thế.

- Sao em không trả lời thầy?

- Thầy phạt em đi.

- Em có nghe những gì thầy nói không? – Thầy Dương la lớn.

- Thầy có phạt không? – Đại Mạnh lạnh giọng xuống.

Không khí như lọt vào hầm băng. Thầy Dương giật mình, tỉnh táo trở lại. Nãy giờ, dường như hấn đi hơi quá. Hấn xem mình là người thầy, người có quyền dạy bảo học sinh, hấn đã quên mất khả năng “một chấp hai mươi tám” của Đại Mạnh. Nếu thằng bé này nổi điên lên thì không biết hấn sẽ ra sao nữa.

Thầy Dương khẽ lấy tay lau trán, mặc dù trán của hấn chẳng có giọt mồ hôi nào. (Nguồn: VipTruyen.Vn)

“Đánh Đại Mạnh!” Một ý nghĩ thôi thúc hấn đi lên.

Hấn nhìn về phía cô bé Vi.

- Giờ em muốn thầy đánh em hay là để Vi đánh em. – Thầy Dương dường như bị lăm chằm nên mới phát ra câu này. Có lẽ hấn không muốn đánh Đại Mạnh. Chuyện này không những do hấn ngại uy thế của câu học trò, mà Đại Mạnh không đáng bị đánh.

Đại Mạnh nhìn về phía thầy Dương. Hấn quả thật không hiểu người này đang nghĩ cái gì.

Ánh mắt của Đại Mạnh hướng về phía Vi.

Vi hoảng sợ, cúi rụp mặt xuống, giả vờ làm lơ, ra vẻ “cô chẳng nghe thấy cái gì cả.”. Quả thật, có cho tiền thì cô cũng không có cái dừng khi đó.

Đại Mạnh quay mặt trở lại tấm bảng đen.

- Thầy đánh em đi! – Đại Mạnh nói nhẹ nhàng nhưng cứ như một mệnh lệnh.

Thầy Dương lúng túng cầm cây thước. Nhưng nhờ kinh nghiệm làm thầy lâu năm, hần nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Cây thước vung lên.

“Bốp, bốp, bốp, bốp, bốp!” Năm âm thanh từ mõng phát ra. Không to cũng chẳng nhỏ, có lẽ là do thầy Dương đánh không mạnh cũng chẳng nhẹ.

Nhận xong trừng phạt, Đại Mạnh bước xuống. Hần cũng chẳng đợi thầy Dương cho phép. Hình như, hần có chút ngang tàng. Có lẽ là thế, hần cũng không thể che lấp hết tất cả uy thế.

Thầy Dương nhìn Đại Mạnh đi về lại chỗ ngồi, hần cũng không tỏ ý trách cứ.

Công an xã vẫn chưa đến, tiết học thứ hai vẫn chưa tan, hần phải làm gì tiếp theo đây. Hay là bắt Đại Mạnh chép phạt mười đôi giấy. Cách này có vẻ không hay cho lắm.

Thầy Dương suy nghĩ lung tung một thoáng. Một lát sau đó, hần nhận ra mình rất ngu ngốc. Tại sao hần lại phải phạt Đại Mạnh, chính điều này đã khiến cho bầu không khí trở nên ngạt thở. Nếu như hần cởi mở hỏi thăm về Đại Mạnh thì tốt rồi.

Hần muốn biết tại sao Đại Mạnh lại có thực lực kinh khủng đến vậy? Muộn rồi, giờ hần muốn hỏi nhưng chẳng biết phải mở miệng ra sao cả.

Bầu không khí trầm xuống, không ai còn tâm trạng lên tiếng cả.

Không lâu sau đó, hai chiếc xe “năm mươi” chạy vào. Đi đầu ông Diệp Đình Hưng, đã ngoài bốn mươi tuổi. Phía sau ông Hưng là ba vị lính, trong đó có một người là cấp dưới của ông Hưng, còn hai người kia thì chỉ là “công an thôn”, chắc là bu bánh xe lam.

Ông Hưng là trưởng công an xã Duy Vinh, trước đây ông cũng chỉ là một cán bộ văn phòng của xã, nhưng nhờ cần cù và sáng suốt nên được người ta đề cử lên vị trí công an Xã.

Công an xã, trong thế giới của Đại Mạnh chỉ là một con tép riu. Thế nhưng Đại Mạnh không bao giờ có những ý nghĩ so sánh này. Có nhiều lần, hần ao ước cuộc sống “tép riu” này, chỉ là thật khó vô cùng.

Đại Mạnh ngược mặt nhìn ông trưởng công an xã. Ông Hưng cũng nhanh chóng đáp lại.

Ngoài sự đoán của Đại Mạnh, ông Hưng cười ha hả, niềm nở đón chào hần.

- Là thằng này đây à! Má nó, thằng này lợi hại, quá lợi hại!

Nghे tiếng khen nức nở của ông Hưng, ba tên lính phái sau cũng bót lúng túng. Họ không ngờ, ông Hưng sẽ nói kiểu đó. Ngay cả đến thầy Dương, hần ta cũng phải trở mặt mà nhìn.

- Được lắm. Con được lắm! – Ông Hưng bước tới gần Đại Mạnh, rồi xoa đầu cu cậu.

Lúc ban đầu, Đại Mạnh cũng tưởng sẽ phải một mối đối phó với mấy người này nhưng không ngờ tình huống lại khả quan như thế này. Khái quát được sự hào sảng của ông Hưng, Đại Mạnh cũng mỉm cười trả lời.

- Con cũng chỉ tự vệ thôi!

- Tự vệ! Khả khả, tốt lắm!

Ông Hưng trầm trồ khen. Ông thật sự khâm phục thằng nhóc này. Phải nói là rất khâm phục. Ngay cả một người to con, có võ như ông cũng chưa thể lấy một chiến mười, huống gì là một thằng nhóc địch hai mươi tám.

- Chuyện như thế nào! Kể ta nghe một chút coi! – Biết Đại Mạnh là người làm đúng nên ông Hưng tò te tí từng một chút.

Đại Mạnh cũng không tỏ vẻ gì nhiều, hần từ tốn kể lại chuyện đã xảy ra. Tất nhiên hần cũng không thể kể chi tiết được, đối với những người này, dù có nói đầy đủ thì họ cũng không hiểu, chỉ tỏ công giải thích thôi.

Đại Mạnh thừa nhận mình có tập võ, hơn nữa lại có khiếu về khía cạnh này. Hần không thể chối bỏ điều này. Bởi sự giải thích hàm hồ này nên mọi người xung cũng đành phải tin. Tuy nhiên có một người vẫn luôn gờm gờm ánh mắt về phía Đại Mạnh, đó chính là La La.

Làm sao nàng có thể tin được cơ chứ. Từ trước giờ, hần ta có đi tập võ đâu. Ngày đó, hần phóng bay lon bìa hơn năm trăm mét. Ở tuổi đó, hần có thực lực kinh khủng vậy sao.

Cho nên, La La biết Đại Mạnh đang gạt mọi người và cũng đang lừa nàng.

“Thật là khó hiểu, tại sao Đại Mạnh lại có những khả năng biến thái vậy nhỉ?” La La trầm ngâm, đây là điều khiến nàng khó chịu. Đại Mạnh luôn úp úp mở mở, chả bao giờ giải thích cho nàng cả.

Không ai để ý tới vẻ mặt của La La. Mọi người đều tập trung vào câu chuyện. Một lúc lâu sau đó, ông Hưng lên tiếng.

- Vậy khi nào mấy tên đó tỉnh?

- Dạ, khoảng năm tiếng! – Đại Mạnh lịch sự trả lời.

- Năm tiếng? – Ông Hưng hỏi gặng lại. Điều này đã vượt qua nhận thức của ông.

Đại Mạnh không trả lời. Hắn biết năm tiếng là quá lâu nhưng hắn không thể làm gì được. Bởi đây là chiêu thức bị động. Lúc đó, hắn tự động phát chiêu, chứ không phải tự điều khiển theo ý mình; ở đây, cũng chẳng phải do đối thủ bị trọng thương nặng hay nhẹ. Nếu sau này, hắn không cần điều khiển gì trong chiêu thức bị động những vẫn có thể làm cho người khác trọng thương theo ý mình. Còn bây giờ, thì hắn không thể làm được.

Đối thủ đã rút sà thi đấu.

- Chuyện này khó tưởng tượng quá. Rõ ràng là ta thấy bọn nó bị trật khớp thôi mà. – Thấy Đại Mạnh không trả lời nên ông Hưng đành phải nói theo ý của mình.

- Có thể là hai đến ba tiếng gì đó. Con cũng không biết nữa. – Đại Mạnh nói vu vơ.

- Được rồi, không sao đâu? Dù gì thì bọn nó cũng sai trước. Chuyện này cứ để cho ta lo.

- Con cảm ơn chủ! – Đại Mạnh tỏ vẻ cảm ơn nhưng hắn có thật lòng cảm ơn hay không thì chẳng ai biết cả.

- Ha ha... không có gì! Thành bé không ngờ vừa giỏi mà vừa hiểu chuyện! – Mặc dù Hưng chả biết Đại Mạnh hiểu chuyện chỗ nào nhưng ông vẫn cố gắng khen một câu.

- Dạ...! – Đại Mạnh ồm ồm.

- Con không hổ là con thằng Hùng. Đúng là “nhứt Cu” mà, trong nhà đã nhứt, sinh con cũng nhứt, con cái đánh nhau cũng nhứt. Ha Ha...

Mặc dù ông Hưng có ý nói lái chữ “nhứt cu” nhưng Đại Mạnh cũng chẳng có cảm giác “muốn đùa” gì cả. Lòng hắn đột nhiên buồn rười rượi, câu nói của ông Hưng đã đánh mạnh vào tâm khảm của Đại Mạnh.

Đừng ai nhắc tới cha hắn. Nhắc tới cha hắn, thì hắn lại nghĩ tới mẹ hắn, nghĩ tới gia đình của hắn.

Đại Mạnh nhìn về phía sân trường. “Hầy...!” Hắn thở dài một tiếng.

Tuy thất vọng tiếng thở dài của Đại Mạnh nhưng ông Hưng cũng không muốn nhiều chuyện. Ông phải xử lý vấn đề này cho xong đã. Chiều nay ông còn một số việc quan trọng nữa.

- Được rồi, con cứ viết một bản tường trình, viết xong thì trở về lớp học. Việc còn lại cứ để cho chú.

Đại Mạnh toan “dạ” một tiếng thì một thân ảnh đột ngột xuất hiện, khiến cho hắn im lặng dõi theo.

Mọi người đều đổ ánh mắt về phía trước cửa. Ông Hưng là người ngạc nhiên nhất, bởi ông là người đứng đầu ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Rock Đến

Người đến là một du khách nước ngoài; khoảng hơn ba mươi tuổi, thân hình cao to, vạm vỡ; cỡ trên một mét chín. Trên mặt của hắn chứa đầy râu cò nón trắng. Hắn mặc một bộ cam lê màu đen, đeo kính đen, đội mũ đen, kể cả đôi giày cũng đen. Nhưng những thứ này không thể nào che đi cơ bắp cuộn cuộn của hắn.

Khi mới nhìn lướt ra tới người đàn ông ngoại quốc này, Đại Mạnh cứ ngỡ là Rock đến. Ngẫm nghĩ một chút, hắn loại bỏ khả năng này. Rock không thể đến vào lúc này được, nhanh nhất thì cũng phải ngày mai. Huống chi hắn đã từng thấy ảnh của Rock. Hiện tại Rock phải trên bốn mươi tuổi, chứ không

thể nào “mới ngoài ba mươi”.

Người đàn ông ngoại quốc ngược mắt về phía Đại Mạnh, hần như muốn quan sát kỹ đứa bé này.

Mục tiêu giống y nguyên trong ảnh. Hần gật đầu tỏ ý quen biết với Đại Mạnh, rồi nhanh chóng nhìn vào những người trong phòng. Hướng đến cuối cùng của hần chính là ông Hưng, hần đoán người này là chủ nơi đây.

Ông Hưng nhìn người khách ngoại quốc. Mặc dù ông có kinh nghiệm lãnh đạo rất lâu nhưng giờ đây ông cũng đang rất lúng túng. Đơn giản là ông không biết nói tiếng Anh, thế nên ông chẳng biết mở miệng ra làm sao cả.

Ngay lập tức, ông Hưng hướng ánh mắt về thầy Dương. Giờ phút này, ông nghĩ người thầy này sẽ có công dụng, chứ còn trình độ của ba tên lính bên cạnh thì ông đã quá rõ ràng rồi.

- Hello! – Thầy Dương mở lời chào theo quán tính. Phát xong “tử” này thì hần cũng cười khở trong lòng. Mặc dù hần là giáo viên nhưng cũng chỉ là người dạy môn địa lý. Biết thì biết đó nhưng chỉ sơ sơ thôi. Giờ bảo hần giao tiếp thì cứ như người ta đang chơi chữ với hần.

- Chào ông Hưng, tôi có một chút chuyện nên muốn nói riêng với ông.

Tuy bị vị khách nước ngoài bỏ qua một bên nhưng thầy Dương vẫn không hề giận dữ. Hần âm thầm vui vẻ trong lòng, nếu phải giao tiếp bằng tiếng anh thì mất mặt chết thôi.

- Anh biết tiếng Việt. Ách! Anh biết tôi, hình như tôi không biết anh thì phải? – Ông Hưng ngạc nhiên. Trước giờ ông có quen ai là người nước ngoài đâu.

- Không! Tôi không biết ông, tôi là Anna. Millton. Tôi đến đây là vì chuyện của Đại Mạnh.

À! – Ông Hưng vỡ lẽ.

“Thì ra đây là sư phụ của Đại Mạnh, hèn gì...” Nhìn thấy thân hình cuồn cuộn của vị du khách, ông Hưng tự dưng liên tưởng tới công phu của Đại Mạnh.

- Ông có thể ra bên ngoài cùng tôi một lát được không? Tôi nghĩ nói chuyện ở đây e rằng không tiện cho lắm.

- Anh cứ nói ở đây đi! Nơi này toàn là người của chúng tôi! – Ông Hưng cười cười nói.

- Đây là chuyện quan trọng! - Vị khách đáp lại rất nghiêm túc.

- Thôi được rồi! – Ông Hưng bước đến cửa chính. Khi tới vị song song với vị khách, ông đưa tay ra hiệu, tỏ ý mời mọc.

Những người còn lại trong phòng chỉ biết trở mắt nhìn theo. Riêng La La, nàng muốn chạy tới hỏi riêng Đại Mạnh, thế nhưng khi thấy hần ta đang cầm cụ viết bản tường trình thì nàng đành hậm hực giữ lại trong lòng. Huống chi ở đây cũng có nhiều người, Đại Mạnh thì lại không thích nhắc tới những chuyện thần thần bí bí của hần tại nơi đông người. Nàng cũng không biết rằng, Đại Mạnh cũng đang thắc mắc: “Millton gọi ông Hưng ra ngoài làm gì?”

Riêng thầy Dương thì vẫn im lặng ngồi dõi theo dáng khuất của ông Hưng và vị khách không mời. Lâu lâu ông lại nhìn về phía Đại Mạnh, đôi lúc Dương muốn hướng dẫn Đại Mạnh viết bản tường trình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thôi. Tốt nhất là hần không nên dính vô chuyện này nữa.

Còn Vi, cô bé vẫn ngồi im đó. Không ai biết ý nghĩ của nàng là gì cả. Có lẽ bây giờ cô nàng chỉ muốn rời khỏi đây thôi.

Tại một địa điểm vắng vẻ trong trường Nguyễn Bình Khiêm, hai người đàn ông đứng im một chỗ. Sau đó, họ ngược mắt nhìn xung quanh một chút, rồi bắt đầu câu chuyện.

- Ông Hưng! Thật ra tôi muốn gặp riêng ông cũng chẳng phải bàn chuyện gì quá lớn. Ông là người trong xã này thì chắc ông cũng biết tới gia đình của Đại Mạnh. Hiện tại mẹ của cậu ta đã sang nước ngoài và chuẩn bị tổ chức đám cưới. Vì có vài chuyện gấp nên cô ta không thể dẫn con trai mình cùng đi. Tôi đây là bạn của Vương Vô Quốc, có thể nói là được hai người đó ủy thác để đón Đại Mạnh qua bên kia. – Millton từ tốn nói.

- Có chuyện này à, tại sao tôi lại không nghe nói gì hết nhỉ?

Ông Hưng ngạc nhiên hỏi lại. Ông ta biết Lan, đây là vợ cũ của thằng Hùng, một người đồng sự lúc trước của ông. Tất nhiên về cấp bậc thì ông ta hơn Hùng rất nhiều, chỉ là do sinh sống ở vùng đất quê nên khoảng cách giữa cấp bậc bị xóa nhòa. Vì lẽ đó, những lúc rảnh rỗi ông thường hay lui tới nhà của Hùng để nhậu nhẹt. Ông cũng biết chuyện ly hôn giữa Hùng và Lan. Thế nhưng kể từ khi ngày Hùng nghỉ việc trên xã thì ông cũng ít quan tâm đến.

Còn Vương Vô Quốc thì ông ta cũng mới biết cách đây năm ngoái. Lúc đó, Lan có tới chỗ ông để nhờ làm giấy tờ. Cô ta cũng kể lại câu chuyện tình giữa nàng và Vương Vô Quốc, có điều cho tới giờ ông vẫn không hiểu vì sao mà Lan lại muốn ông giữ kín chuyện làm giấy tờ. Có thể nói rằng, nếu như Lan không nhờ ông giữ bí mật chuyện làm giấy tờ thì cả xã Duy Vinh đều biết Lan sắp qua Mỹ.

Tuy nhiên, ông là người luôn giữ lời hứa và không có cái tính nhiều chuyện, huống chi công việc của ông cũng rất nhiều.

Ngẫm nghĩ một lúc, ông Hưng nhìn Millton và nói.

- Chỉ có chuyện này mà anh yêu cầu tôi ra tận đây.

Millton cười cười nhìn ông Hưng.

- Chuyện là thế này, tôi nghe nói Đại Mạnh đánh nhau với nhóm người. Hiện tại tôi thì có một số chuyện gấp, máy bay thì phải cất cánh ngay chiều hôm nay nên không thể chờ đợi bên ông xử lý. Vậy nên, tôi hy vọng ông..

Millton nói tới đoạn này thì rút trong người ra một xấp tiền nhỏ, tầm mười lăm tờ. Rồi sau đó, hắn tỏ ý đưa cho ông Hưng.

Ông Hưng cuối mắt nhìn tiền, rồi ngẩng đầu nhìn Millton mà lòng ngây dại. Ông thật sự chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Anh đang làm gì thế?

Millton khó hiểu nhìn ông Hưng. Hắn nghĩ không ra, một cái chuyện đút lót đơn giản như thế này mà người trước mặt cứ tỏ vẻ ngây dại. Chẳng lẽ người này chê ít.

Thật ra, Millton đã hiểu lầm một chuyện rất tai hại. Ông Hưng không phải chê ít mà thật sự không hiểu Millton đang đút lót chuyện gì.

Khi Millton nhận được yêu cầu của Rock thì hắn ngay lập tức lên máy bay sang Việt Nam. Nhờ hồ sơ mà Rock gọi đến cũng như cấp bậc và mối quan hệ trong tổ chức nên hắn nhanh chóng tra ra vị trí của Đại Mạnh.

Sau một khoảng thời gian không dài lắm, hắn cùng vài người cấp dưới lái xe tới vùng quê này. Trong lúc hắn đi, thì một thông tin chuyển đến làm cho hắn giật mình:

“Đại Mạnh vừa mới ẩu đả với một nhóm thanh niên và tất cả những người thanh niên này đều nhập viện.”

Với quan niệm cao thủ, hắn cho rằng Đại Mạnh chính là căn nguyên của tội lỗi. Bởi không kẻ điên nào ngu ngốc muốn đối chọi với kẻ hùng mạnh.

Đại Mạnh là đồ đệ của Rock, Millton nghĩ vậy, bởi chính điều này mới giải thích tại sao Đại Mạnh lại mạnh mẽ đến thế, tại sao Rock phải gấp gấp yêu cầu hắn đưa Đại Mạnh qua Mỹ.

Hắn không sợ Rock, nhưng Rock từng là giáo quan của hắn, hắn biết Rock chính là một sát thủ lừng danh. Mặc dù hiện tại Rock đã thoát ly tổ chức nhưng mối quan hệ của Rock trong tổ chức thì không thể nào cạn. Hắn không muốn đắc tội với Rock, bởi Rock chỉ cần một cái nhấc tay thì cũng dễ dàng tiêu diệt sinh mệnh của hắn. Một kẻ tép riu như hắn cần phải nắm chặt mối quan hệ này, huống chi việc giúp đỡ này chẳng tốn bao nhiêu công sức cả.

Suy nghĩ như thế, hắn liền lập tức ra lệnh cho cấp dưới lái xe vào ủy ban nhân dân xã. Nhưng khi đến ủy ban thì hắn biết ông Hưng đang xử lý vụ việc ẩu đả tại trường trung học Nguyễn Bình Khiêm.

Sau khi đã hỏi kỹ hướng đi, hắn cùng với cấp dưới lái xe ra trường.

Tất cả suy nghĩ của hắn không hề nghĩ tới chuyện Đại Mạnh tự vệ một cách chính đáng. Kết quả này khiến hắn phải dùng biện pháp giải quyết mau lẹ nhất.

Tiền!

Ông Hưng vẫn đứng đó như trời trồng. Quả thật số tiền này quá nhiều so với tưởng tượng của ông. Tuy ông đã từng cảm qua số tiền nhiều hơn thế này nhưng đây là lần đầu tiên ông tận mắt chứng kiến một xấp tiền đồ.

“Một đô khoảng mười lăm ngàn, một trăm đô là một triệu rưỡi. Xấp tiền này hơn mười tờ, hóa ra là hơn mười lăm triệu!” Ông Hưng vừa suy ngẫm vừa ước tính.

Khoảng không lâu sau đó, ông xua tay nói.

- Tôi chẳng hiểu ý định của anh nhưng thứ lỗi là tôi không thể nhận tiền này. Thứ nhất, tôi không biết chuyện gì đang xảy ra. Thứ hai, dù anh có chuyện cần tôi giúp thì tôi cũng không thể nhận, bởi tôi không phải người như thế.

Nghe vậy, Millton nở một nụ cười hài lòng, tuy nhiên trong lòng của hắn đang chửi cha thằng “Đại Ngốc”. Ngốc không phải vấn đề thứ nhất, mà ngốc ở cái thứ hai. Thời đại kinh tế thị trường đang bùng nổ, thằng không biết nhận tiền chính là thằng ngu.

Thăm nghĩ một đoạn trong đầu, Millton mở miệng giải thích.

- Ông cứ nhận số tiền này đi. Tôi không muốn rườm rà ở khâu này. Tôi cần đưa Đại Mạnh đi cho kịp chuyến bay, nếu bên ông cứ quẩn qua quẩn lại vụ việc ẩu đả này thì sẽ mất rất nhiều thời gian. Ông biết đó, tuy Đại Mạnh làm sai nhưng vấn đề cũng không phải không có hướng giải quyết. Tôi hy vọng..

- À, thì ra là vấn đề này. Anh thật sự đã hiểu lầm rồi. Đại Mạnh không phải là người có lỗi. – Đến lúc này thì ông Hưng mới vỡ lẽ. Nãy giờ ông vẫn chưa hiểu ý định của vị khách này.

“Thật không nghĩ ra là người ta đang hiểu lầm”

- Là sao? – Millton ngạc nhiên hỏi.

Ông Hưng nhìn vị khách một cái rồi từ tốn kể lại đầu đuôi sự việc.

Câu chuyện ông Hưng không dài và cũng không đến nỗi khó hiểu nên Millton ngay lập tức hiểu ra vấn đề. Nhưng hắn cũng mặc kệ, hiểu lầm thì hiểu lầm, hắn cũng không quan trọng cái này, việc cần thiết bây giờ của hắn là đưa Đại Mạnh đi.

- Ông cứ nhận số tiền này đi. Coi như tôi ủng hộ vào “quỹ phát triển” của xã. – Millton vừa nói vừa đưa tiền về trước mặt ông Hưng.

- Nhưng mà, nhưng mà.... – Ông Hưng vội xua tay. Tuy ông thích tiền nhưng ông không phải là kẻ tham tiền.

- Ông Hưng! Đây là tôi muốn ủng hộ cho cái xã này chứ không phải là cho ông. Ông chỉ có nhiệm vụ nhận, giải quyết nó. Tôi không cần biết ông dùng nó như thế nào nhưng tôi yêu cầu ông nhận lấy. – Millton nghiêm nghị nói, lúc này hắn để hé lộ ra một chút khí thế của kẻ giết người lâu năm. Hắn thật sự muốn ông Hưng nhận tiền, hắn biết người ta nhận tiền của mình thì sẽ dễ dàng làm việc hơn. Cho dù không phải là tốt nhất nhưng ít ra cũng có một chút tình cảm.

- Thôi được rồi, tôi sẽ nhận số tiền này để phát triển xã Duy Vinh như nguyện vọng của anh.

Ông Hưng nhẹ nhàng nói, rồi cầm lấy số tiền từ tay của Millton. Một đoạn sau đó, ông mở lời một cách chân thành.

- Tôi thật sự không biết nói thế nào với anh ngoài hai chữ cảm ơn. Thay mặt cả xã Duy Vinh này, tôi xin cảm ơn, cảm ơn anh rất nhiều. Tôi..

- Không có gì, giờ tôi có chút chuyện muốn nói thêm với ông. – Millton ngắt lời của ông Hưng để chuyển sang vấn đề tiếp theo.

- Anh cứ nói đi! – Ông Hưng cười hiền hòa.

- Đây là Visa, hộ chiếu. cũng như toàn bộ giấy tờ qua Mỹ của Đại Mạnh. Tất nhiên, chỉ là giấy tờ du lịch sang Mỹ, chứ không phải là qua đó định cư. Ông có thể xem xét.

Millton đưa toàn bộ giấy tờ về phía ông Hưng. Hắn thật sự không nghĩ là đưa giấy tờ cho người khác kiểm tra. Phải nói rằng, nếu lúc này hắn không tiết lộ sự việc đưa Đại Mạnh sang mỹ thì bây giờ đã không rắc rối. Lúc này, hắn thừa nhận mình đã quá hấp tấp. Nếu vừa rồi, hắn chỉ cần dứt lốt để người khác giải quyết chuyện ấu dâm Đại Mạnh thì khỏe rồi, mọi việc chỉ còn là im lặng dẫn Đại Mạnh sang Mỹ thôi.

Cũng chính nhờ điều này, hắn hiểu ra điểm yếu của mình.

“Dù hắn có tài giỏi thế nào đi chăng nữa nhưng nếu hắn không bỏ cái suy nghĩ hấp tấp thì hắn sẽ không thành công”

Và chắc có lẽ như thế cho nên cấp trên không trọng dụng hắn. Phải chăng do bản tính thiếu tỉ mỉ, không tính toán từng li từng tí mà hắn vẫn mãi chỉ là người đứng thứ ba tại khu vực Đông Nam Á.

Suy nghĩ tới đó, hắn âm thầm ngao ngán và tự nhủ sẽ cố gắng hoàn thiện bản thân.

Ông Hưng vẫn im lặng xem xét giấy tờ. Trước đây, ông cũng từng làm hộ chiếu, cũng từng tiếp xúc với các vấn đề đi nước ngoài, hơn nữa ông là người làm việc cho nhà nước thế nên ông dễ dàng phân biệt thật và giả. Huống chi người khách trước mặt cũng chẳng có lý do gì để lừa ông.

- Được rồi, những giấy tờ này không có vấn đề gì. Chỉ cần Đại Mạnh xác nhận chuyện này nữa là được. Có lẽ tôi nên điện thoại hỏi cha của Đại Mạnh.

- Ông cứ tự nhiên. Tuy nhiên, tôi nghĩ cũng không cần thiết, bởi Đại Mạnh chỉ sang đó dự đám cưới rồi quay về ngay nên cũng chẳng có gì quan trọng cả. Huống chi mẹ Đại Mạnh đã đồng ý và ký tên. Tôi nghĩ chắc gia đình Đại Mạnh cũng biết chuyện này.

Đến giờ này thì Millton bắt đầu hối hận, nhiệm vụ mà Rock yêu cầu là đưa Đại Mạnh rời đi một cách im lặng. Chẳng lẽ bây giờ hắn phải giết người này. Càng nghĩ, sát khí trong người của hắn càng tuôn ra. Nhưng không được, nếu giết ông Hưng trong khoảng thời gian này thì sẽ rắc rối to.

Ông Hưng vẫn im lặng đứng đó. Lúc này, ông đang suy nghĩ tới chuyện khác nên không hề để ý tới sát khí của Millton, tất nhiên ông cũng cảm thấy ông không khí hơi ngột ngạt một chút.

“Năm ngoái, Lan yêu cầu ông không tiết lộ chuyện giấy tờ, không lẽ là muốn âm thầm đem Đại Mạnh qua luôn bên kia. Nhưng là không đúng, giấy tờ này chỉ bảo lãnh Đại Mạnh qua đó sáu tháng, nếu muốn định cư thì phải xin chữ ký của thằng Hùng, bởi vì hắn ta mới là người giữ quyền nuôi con.”

- Được rồi, chúng ta cứ vào trong đi!

Nghe ông Hưng nói, Millton cũng chẳng biết nói gì hơn. Bây giờ nếu hắn cứ dần dai chuyện giữ bí mật thì e rằng người khác sẽ nghi ngờ.

“Chả lẽ phải dùng tiền để mua chuộc. Không được, thằng cha này là dạng cổ hủ, nếu hắn không nhận, rồi nghi ngờ thì rắc rối to.” Càng nghĩ, Millton càng âm trầm.

Cuối cùng hắn mặc kệ để cùng sánh bước với ông Hưng. Nhưng hắn vừa đi, vừa dùng điện thoại nhắn một cái tin.

Tin nhắn ra lệnh cho bộ hạ thủ tiêu ông Hưng. Hắn không muốn Rock biết nhiệm vụ không được thực hiện hoàn mỹ. Hắn không sợ Rock, nhưng bỏ lỡ mối quan hệ với kẻ hùng mạnh là điều đáng tiếc vô cùng.

Sát thủ quả là một giống động vật máu lạnh. Họ không vì tình cảm hay bất cứ cái gì cả. Họ chỉ có nhiệm vụ và nhiệm vụ. Chỉ cần có một vấn đề nhỏ thì họ cũng thích giải quyết bằng máu tanh. Bởi vì đó là cách đơn giản nhất.

Thời gian lạnh lẽo trôi qua, ông Hưng chẳng hề biết là người ngoại quốc phía sau đang tính cách tiêu diệt ông.

Chẳng ai có thể ngờ được việc này.

- Thăng Mạnh đâu! – Vừa bước tới cửa, ông Hưng đã lên tiếng gọi.

- Dạ, con đây! – Đại Mạnh nhẹ thưa.

- Con có biết người này không? Ông ta muốn đưa con...

- Dạ con biết, con biết chuyện này lâu rồi. Chúng ta nên ra ngoài nói chuyện thì hơn.

Đại Mạnh vội ngắt lời. Hắn không sợ nhưng cũng không muốn những người xung quanh phải biết vấn đề đi sang Mỹ của hắn, nhất là La La. Đại Mạnh nhìn về phía Millton, hắn không hiểu tại sao người này phải báo cho ông Hưng biết.

Millton bất giác cuối đầu, hắn biết Đại Mạnh nhìn hắn là vì vấn đề gì. Tuy nhiên hắn thật sự khâm phục IQ của thằng nhóc này. Quả không hổ danh là đệ tử của Rock. Chỉ cần nhìn sơ mà nó cũng hiểu vấn đề, đối đáp gọn lẹ, ngăn ông Hưng tiết lộ sự việc và đặc biệt là hiểu ra sai lầm của hắn.

Millton nhìn ông Hưng, nếu lúc này người này tiết lộ ra thì hắn phải giết thêm nhiều người nữa, sát khí của hắn vì thế mà tuôn ra nhiều hơn. Millton không biết là có một người đã phát hiện dấu hiệu bất thường của hắn.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Đại Mạnh, lâu lâu lại lướt nhìn vị khách nước ngoài. Trong số đó, La La là người muốn hỏi “chuyện” của Đại Mạnh, nhưng do ngại nên nàng vẫn không dám lên tiếng.

Khi đã đi ra bên ngoài, ba người tiếp tục nói một số chuyện riêng. Đại Mạnh thì nhỏ nhẹ, tỏ ý bảo ông Hưng nếu muốn nói thì hãy nói cho gia đình bên nội hoặc cha hắn biết, chứ đừng công bố ra ngoài, bởi vì mẹ hắn và hắn cũng không muốn công khai chuyện này. Ông Hưng nghe vậy cũng đồng ý, thật ra thì Lan cũng yêu cầu ông giữ chuyện trước kia. Giờ ông chỉ cần gọi điện thoại, báo cho thằng Hùng một tiếng là xong. Tuy nhiên Millton vẫn không buông xuôi ý định ban nãy.

Thời gian lại trôi qua một khoảng, ông Hưng cũng chỉ khuyên bảo vài câu và nói thêm vài lời ngoài chủ đề chứ không dằn co dai dẳng.

Khi kết thúc được vụ việc với ông Hưng, Đại Mạnh cũng ngay lập tức đi ra ngoài cùng với Millton. Hắn không cần phải nói thêm với ai, đặc biệt là hắn đã nhắn tâm quen bẽng La La.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Giết Ông Hưng

Bầu trời buổi sáng tại trường trung học Nguyễn Bình Khiêm dần chuyển sang “màu giữa trưa”, mây trắng chỉ vài cụm lượn lờ giữa màu xanh, khắp nơi đều quang đãng và ánh nắng dường như chẳng chứa bất kỳ tia cực tím nào.

Trong khoảng không gian yên ắng ấy, Đại Mạnh lặng lẽ đi theo Millton, sau đó hướng về chiếc xe ô tô màu trắng đang đậu trước cổng trường. Trong lúc hắn toan định vào trong xe thì một tiếng gọi làm hắn giật mình quay lại.

- Anh Mạnh, chờ em, chờ em, ...!

Đó là tiếng gọi của La La, cô nàng đang hót hải chạy về phía Đại Mạnh.

Đại Mạnh lặng yên nhìn cô bé. Có thể nói rằng, người thân của hắn trên thế giới này chỉ còn mỗi nàng ta.

- Người kia là ai vậy, anh định.. đi đâu vậy. – Khi tới vị trí cách Đại Mạnh, La La mới từ từ nói, mặc dù tiếng nói vẫn còn gấp gáp.

Đại Mạnh nhẹ nhàng bước tới gần La La. Hắn không cất tiếng nói mà khẽ chạm vào vài sợi tóc của La La. Hắn nhìn nàng, lặng người như suy ngẫm điều gì mới mẻ.

- Anh đi đâu vậy? – La La nhẹ nhàng hỏi.

- Anh có chút chuyện riêng!

- Có thể nói cho em biết không? – La La lí nhí.

Đại Mạnh lắc đầu. Một lát sau đó, khi Đại Mạnh đã sắp xếp gọn gàng những sợi tóc rối của La La thì hắn mới chịu lên tiếng tiếp.

- Em vào học đi! Khi về anh sẽ kể với em!

- Nhưng... nhưng anh đi bao lâu!

- Có thể vài tuần, có thể vài tháng, hoặc là mãi mãi! – Đại Mạnh đối đáp một cách ngớ ngẩn, hắn quả thật không biết mình có còn quay về nơi này không.

- Không được, anh phải về sớm, gần thi tới nơi rồi! – La La lắc đầu.

Đại Mạnh thờ dãi một tiếng. Hắn cúi người xuống rồi vào trong xe. La La thấy vậy thì ngay lập tức kéo ống tay áo của hắn lại. Nàng nói với ánh mắt rung rung.

- Tết... nay, anh có về không?

Đại Mạnh ngẩng mặt lại, chăm chú nhìn ánh mắt gần đắm lệ của La La. Tự dưng trong hắn dâng lên một nỗi xúc cảm khó tả. Hắn bắt giác trả lời.

- Yên tâm! Anh sẽ về.

Nói xong câu đó, người hắn cũng lọt vào bên trong xe.

Tiếng động cơ bắt đầu gầm lên, cửa kính bắt đầu kín mít lại.

Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh, rồi dần xa. Chỉ còn mỗi La La đứng dõi theo bóng khuất ấy.

“Anh đi rồi!” La La nhủ thầm một câu, rồi đứng lặng người một khoảng lâu. Chợt dòng nước mắt từ từ đầm xuống, nàng cố nhịn lâu rồi. Nàng khóc, khóc vì lo lắng cho Đại Mạnh. Nàng không hiểu vì sao nàng lại lo lắng và cũng không hiểu vì sao nàng lại khóc.

Đại Mạnh là người sống nội tâm và hôm nay cái nội tâm đó đang bộc phát dữ dội. Đại Mạnh dường như muốn làm cái chuyện gì ghê gớm, kinh khủng và nguy hiểm lắm.

Khoảng hơn năm phút kể từ khi chiếc xe Toyota lăn bánh, ông Hưng mới bắt đầu rời khỏi trường trung học cơ sở Nguyễn Bình Khiêm.

Trên một chiếc xe năm mươi cả tăng, ông Hưng chở một người về ủy ban. Sau khi tới ủy ban, ông dừng xe và đợi hai người đồng sự phía sau.

Một thời gian sau, cũng khoảng chưa đầy mười giây thì hai người đồng sự của ông Hưng tới. Ông Hưng quay đầu nhìn lại họ và nói.

- Ba cậu cứ vô trong sắp xếp, rồi xử lý vụ ẩu đả chiều nay, nói chung cũng không có gì nghiêm trọng cả. Về phía bọn đầu sỏ thì cứ lập biên bản và răn đe chúng vài câu rồi cho về, chúng cũng ăn thiệt thòi lớn rồi.

- Được, em sẽ xử lý tốt việc này. – Một người thanh niên trẻ lập tức nói. Người này tên Tuấn, biệt danh là Tuấn Nhiều và cũng chính là người đi chung xe với ông Hưng.

- Hai cậu kia có ý kiến hay góp ý gì không?

- Ô, không! Bọn tôi cũng chỉ là công an thôn, đi theo cho có lệ thôi, mọi việc cứ đưa cho Tuấn sắp xếp là được. Anh Hưng cứ làm việc của anh, em và thằng Hùng chạy qua bệnh viện xem xét một chút rồi trở lại. – Một người đàn ông tầm tuổi ông Hưng lên tiếng.

- Vậy được rồi, tôi có chút chuyện cần phải xử lý, mọi người cứ làm theo công việc đã bàn.

Nói đoạn, ông Hưng bật khóa xe để nổ máy. Ông chạy xe đi mà chẳng hề quan tâm người ta đang còn thắc mắc và muốn chào hỏi.

Đứng ở đằng xa, một người thanh niên cỡ 28 tuổi, khi thấy ông Hưng đi thì cũng lập tức nổ máy xe chạy theo. Mục đích chạy theo của hắn chính là một mục tiêu:

Giết ông Hưng!

Đại Mạnh vẫn ngồi im trên xe. Chiếc xe vẫn băng chạy trên đường. Hướng đi của nó là vượt qua địa phận tỉnh Quảng Nam, tiến về trạm thu thuế và dừng chân tại sân bay quốc tế Đà Nẵng.

Kể từ khi Đại Mạnh ngồi trên xe thì thời gian đã trôi qua khoảng 10 phút nhưng không gian trong xe trừu tượng hơi thở thì chẳng hề có một tiếng nói.

Đại Mạnh đang suy nghĩ chuyện gì đó. Millton cũng muốn nói với Đại Mạnh vài điều nhưng vì người ta đang trầm mặc nên hắn đành để dành về sau.

Lại thêm năm phút im ắng nữa trôi qua, Millton dường như cảm thấy quá ngột ngạt nên khẽ lên tiếng mở chủ đề.

- Cô bé kia là bạn gái của cậu!

- Không!

Đại Mạnh trở lại trạng thái bình thường và đáp ngắn gọn. Nãy giờ hắn đang suy ngẫm, nếu như hôm nay mẹ hắn mới rời Việt Nam thì hắn có đi cùng chuyến bay với mẹ hắn không. Hắn sẽ làm gì khi đối diện: “Gặp mặt, ngăn cản, hay im lặng dõi theo?”

- Cô ta là em gái của cậu? – Millton hỏi tiếp.

- Không! Chỉ là một người bạn!

- Bạn? Cậu có phải là đồ đệ của Rock? Cậu có phải là sát thủ tương lai? – Millton ngạc nhiên hỏi. Nếu như Đại Mạnh là đồ đệ của Rock thì chắc chắn sau này cậu ta sẽ trở thành sát thủ.

Sát thủ không có bạn!

- Có phải lúc nãy trên xe có bốn người! – Đại Mạnh không hề trả lời câu hỏi của Millton mà quay ngược hỏi hắn vấn đề khác thường.

- Ô! Sao cậu biết! Đúng như cậu nói, hai người kia đã đi làm một số việc riêng. – Mặc dù Millton cảm thấy rất ngạc nhiên khi Đại Mạnh biết trên xe có bốn người nhưng hắn cũng thật thà đáp lại. Đây là chuyện còn con, không cần thiết phải giấu giếm. Nếu giấu thì chỉ giấu cái mục đích, tất nhiên Millton biết Đại Mạnh sẽ không đi hỏi chuyện riêng của người khác.

- Anh nên dừng cái suy nghĩ giết ông Hưng lại đi. Tôi không cần anh phải làm việc đó. –

Đại Mạnh lạnh giọng xuống. Hắn nói tặc máng heo ra. Ngay từ lúc cảm nhận được luồng sát khí của Millton thì hắn đã nghi ngờ rồi. Đến khi ngửi thấy bốn mùi cơ thể khác nhau trên xe thì hắn đã nắm rõ ràng mục đích của Millton. Mặc dù không biết tại sao Millton lại làm thế nhưng hắn cần phải ngăn cản chuyện này lại.

Không phải hắn không có lý do giết ông Hưng, cũng không phải hắn không muốn Millton sát hại người quê mình. Mà bởi vì, hắn chưa muốn dính vào chuyện máu tanh.

Ít nhất là sau chuyến đi này đã!

Millton vẫn ngẩn ngơ nhìn Đại Mạnh, hắn thật sự bất ngờ, bất ngờ vô cùng. Hắn nghĩ mãi mà không ra, tại sao Đại Mạnh lại biết rõ ràng đến thế. Chẳng lẽ là có nội gian.

“Không thể nào, làm sao có thể có nội gian được!”

- Sao cậu biết chuyện này? – Millton không trả lời vấn đề của Đại Mạnh, hắn cần phải làm sáng tỏ thắc mắc đã.

- Chắc anh biết tôi sát khí, tôi cảm nhận được sát khí.

- Ô, thì ra là vậy

Millton không ngờ thực lực của Đại Mạnh là khủng đến thế. Đúng là không hổ cái danh xưng “đồ đệ của Rock”. Con người quả là luôn có sự cách biệt. Trong khi hắn phải cố gắng ngoi ngáp hơn mười lăm năm thì mới có thực lực như ngày hôm nay, còn Đại Mạnh, một thẳng nhóc may mắn gặp được Rock vậy mà đã có được thành tựu không tưởng.

Haiiii! Rock thở dài một tiếng, rồi mới chịu nhìn Đại Mạnh giải thích.

- Có lẽ cậu không biết, Rock yêu cầu tôi đưa cậu sang Mỹ một cách âm thầm. Thế nhưng... – Nói tới đây, Millton ngập ngừng.

- Bởi vì anh gây ra sai lầm nên cần phải bịt đầu mối! – Đại Mạnh chen vào nói giúp. Hắn cũng chẳng có ý tứ mỉa mai gì cả.

- Đúng vậy!

Millton cười khỏ, sau đó hần tiếp tục nói.

- Cậu yên tâm, tôi sẽ xử lý gọn gẽ, sẽ không để ai biết chuyện này.

- Ông nghĩ thế nào khi ông Hưng chết một cách đột ngột. Lúc sáng ông ta mới xử lý vụ việc của tôi và gặp một người ngoại quốc thì chết. Dẫu cho ông có làm chi tiết, hay sắp xếp kế hoạch như một sự cố thì ông nghĩ người khác có nghi ngờ hay không? – Đại Mạnh lạnh giọng nói.

- Điều này cậu yên tâm, tôi là một trong những người quản lý cao nhất của trụ sở “Bravo Đông Nam Á”, cho nên tôi có khả năng bố trí một vụ tai nạn chết người ngẫu nhiên cho ông Hưng và khiến người ta không điều tra sâu vào.

- Bravo...!

Đại Mạnh bắt giắc thốt lên một tiếng. Hần quay sang nhìn kỹ Millton, coi thử có thể gặp người này lần nào chưa. Sau một lúc ngấm ngĩa, Đại Mạnh lắc lắc cái đầu, hần chẳng có một ấn tượng nào về người này cả. Tuy nhiên hần lắc đầu không phải vì không biết Millton. Hần đang nghĩ tới viễn cảnh “chết” của Millton. Một trong những người đứng đầu Bravo Đông Nam Á thì không lý gì mà hần không biết. Nếu hần không biết thì chỉ có một nguyên nhân.

“Người này đã chết trước khi hần xuất sơn.”

- Tôi không nghĩ anh có cấp bậc cao như thế. Tuy nhiên, tôi yêu cầu anh không giết ông Hưng, vì vấn đề âm thầm hay công khai qua Mỹ chẳng ảnh hưởng gì tới tôi cả. – Đại Mạnh nói như chắc nịch. Tất nhiên hần không muốn người ta biết mình sang Mỹ, tuy nhiên hần cũng không cần phải giấu. Ai biết thì biết, hần không quan tâm, bởi vì hần sẽ không bao giờ bị ảnh hưởng bởi những chuyện này.

Nghe Đại Mạnh, Millton liền trầm ngâm. Khoảng vài giây sau, hần nhìn Đại Mạnh và nói.

- Cũng được, dù sao yêu cầu lớn nhất của Rock là đưa cậu qua Mỹ sớm nhất. Nếu cậu không cảm thấy chuyện đó ảnh hưởng thì tôi sẽ rút lại mệnh lệnh. Chỉ cần cậu không báo cáo vấn đề này cho Rock thì không sao cả.

- Ok! Anh nên rút lại mệnh lệnh. – Đại Mạnh chấp thuận yêu cầu của Millton.

Millton cười một cái rồi rút điện thoại ra bấm. Hần vừa bấm vừa suy nghĩ. Hần thật sự không hiểu, Đại Mạnh đã là đệ tử của Rock thì tại sao phải quan tâm tới sống chết của người khác.

Âm thanh điện thoại vang lên rồi liền dập tắt, thắc mắc của Rock cũng từ từ tan biến. Nó tan biến là vì đổi thành sự trầm tư.

Chuông điện thoại vẫn vang lên nhưng đó là lời báo không liên lạc được. Người thực hiện nhiệm vụ giết ông Hưng đã tắt máy. Hần ta tắt máy thì chỉ có một lý do.

Hần đang trong quá trình giết ông Hưng!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Chuyến Bay

Tại một vùng trời xanh, trong khoảng không gian khó có thể xác định rõ, nắng trời vẫn nhẹ nhàng tỏa. Cũng trong khoảng không gian ấy, chiếc máy bay Boeing đang hùng hùng lướt lướt. Khắp nơi, tiếng rít buốt thét chói giữa bầu trời.

Không một ai nghe được tiếng thét ấy, đơn giản là tất cả con người đều đang ngồi ở bên trong, mà dù cho nghe thấy đi chăng nữa thì họ cũng không bận tâm tới điều này.

Tại vị trí ghế 50 có một người phụ nữ đang ngồi gần khung cửa máy bay. Nàng đang nhìn, nhìn lặng lẽ, trầm tư mà vô hồn.

Đây là lần đầu tiên nàng đi máy bay!

Đúng vậy, đây chính là lần đầu tiên của Lan. Lần đầu tiên mà nàng phải xa quê hương, xa gia đình và xa cả con mình.

Không một người thân nào biết! Trừ những người làm giấy tờ và chị ruột của nàng ra thì hầu như tất cả mọi người đều không biết kế hoạch “đi” này.

Nàng dự tính rằng, khi qua tới Mỹ thì chị của nàng sẽ báo tin cho tất cả mọi người trong gia đình. Nàng thật sự muốn công bố cho mọi người biết là nàng sắp cưới chồng, ấy thế mà nàng sợ họ chúc mừng. Nàng sợ họ làm rầm rộ lên, rồi khiến nàng phải đối mặt với con trai.

Lan không dám nhìn nó. Nàng thật sự có lỗi với nó. Nhớ ngày đó, nàng hứa sẽ không đi bước thứ hai, nàng hứa sẽ nuôi nó trọn đời.

Ấy vậy mà, lời hứa cũng chỉ vậy thôi.

Vì yêu ư! Nàng cười cười, cười một cách khổ sở. Nàng nhớ Đại Mạnh, không biết nó đang làm gì.

Tại sao nàng không vì con!

Nàng xoa cái bụng nhỏ của mình và từ từ nhắm mắt. Nước mắt của nàng bắt đầu nhỏ ra

Không một ai chú ý tới điều này! Không phải họ không thấy mà họ thật sự không nhận ra: “Tại sao nàng lại khóc?”

“Bịch bịch bịch....!” Tiếng động cơ xe máy năm mươi kêu rầm rĩ giữa đường thôn hai, xã Duy Vinh.

Bịch bịch bịch! ...! ...! Nó vẫn kêu nhưng rồi đột nhiên bị dập tắt. Phải chăng điều gì đó đang xảy ra?

Ông Hưng bước xuống xe. Lý do ông xuống chính là để kiểm tra số tiền trong người. Từ lúc sáng đến giờ, ông quả thật muốn kiểm tra số tiền này là bao nhiêu, nhưng vì ngại với người ngoại quốc kia, đặc biệt là ngại với mọi người nên ông đành giấu ở trong lòng. Hơn nữa, ông lại muốn giữ số tiền này là vì một dự định riêng.

Thờnẹ một hơi, ông Hưng đi về phía bờ ruộng, không phải ông muốn trốn tránh ai mà là ông muốn đi tiểu luôn một thể.

Sau khi đảo mắt một vòng theo quán tính, ông Hưng từ từ lấy xấp tiền trong người ra. Ông đếm và cũng như ông dự đoán, tổng cộng là có 15 tờ một trăm đô.

Mặt ông Hưng hoan hỉ lên, ông kéo khóa quần (Phéc-mơ-tuya) ra, vừa xả hơi vừa ngẫm nghĩ.

Số tiền quả thật quá lớn, nếu đưa nó vào quỹ của xã thì e rằng không có hiệu quả. Thứ nhất là ông không thể quản lý. Thứ hai, ông thuộc bộ phận công an, không thể can thiệp sâu vào vấn đề tài chính và vấn đề quản lý của xã. Nếu như người ta đem số tiền này để làm mấy chuyện thừa hơi, hoặc tham ô nó thì ông cũng không thể nào biết và ngăn cản nổi.

Ông Hưng nghĩ thế và sau một lúc trầm tư, ông Hưng quyết định giữ số tiền này. Ông chỉ cần báo cáo lên trên là có người ủng hộ cho xã, và ông sẽ là người toàn quyền quyết định số tiền, xử lý và trích vào hoạt động chung của xã.

Hơn nữa ông cũng có ý định giúp đỡ vài người nghèo trong xóm. Với lại ông cũng muốn giữ lại cỡ năm phần trăm để trang trải cuộc sống cho gia đình mình.

Ông thật sự không muốn thế, nhưng lương tháng của công an xã quá thấp. Ông cho rằng, một ít này chắc cũng không ảnh hưởng bao nhiêu. Khi ra quyết định này, ông cũng đắn đo rất nhiều, nhưng vì gia đình còn quá chật vật nên ông đành thờ dài mà chấp nhận.

Đang trong lúc ông thờ dài, thì đột nhiên ông cảm giác có điều gì khác. Đó là một âm thanh nhẹ nhẹ, âm trầm. Ôn lạnh nhất là dường như có một nguồn khí thể rợn người đang tỏa ở phía sau lưng ông. Theo bản năng của một người cao thủ không chuyên, ông Hưng lập tức nhảy về phía trước, rồi quay đầu lại phấp sau.

Nhưng trong lúc ông chưa kịp nhìn rõ chuyện gì thì một bàn tay lạ đã bịt mạnh miệng của ông lại, rồi một bàn tay khác riết chặt cổ của ông.

Ông Hưng ú ớ không thành lời. Ông muốn hô mạnh lên một tiếng nhưng không thể nào.

“Rầm!” Cả thân thể mập mạp và cao to của ông bị bẻ vẹo ra đằng sau. Ông gặp người xuống đất mà đầu óc choáng váng lên. Tất cả quá trình này nhanh đến mức “không một ai có thể chứng kiến”.

Mất của ông tự dưng chìm ngấm xuống. Nó như báo hiệu, ông không thể đối phó với một tốc độ và lực lượng kinh người.

Ông có học võ, tuy không phải là cao thủ võ cổ truyền nhưng cũng luyện hơn mười năm. Ấy thế mà, một thân thể nhỏ bé, bình thường trước mặt lại có thể dễ dàng quật ngã ông.

Ông Hưng cố gắng vùng dậy, ý chí của ông vẫn còn. Thế nhưng cơ thể nhỏ bé của người thành niên như một tảng đá đè nặng lấy thân thể ông.

Dường như không còn một lối thoát!

Rồi ba giây sau đó, kể từ lúc ông Hưng bị quật xuống thì một luồng khí thể mạnh mẽ hơn lúc trước chực lần toát lên. Không, đây chính là sát khí, tự dưng ông Hưng cảm thấy đó chính là sát khí.

Theo luồng sát khí đó, một bàn tay nhỏ khế đưa lên trên. Một phương vuông góc với trái tim của ông Hưng được thành lập. Ông Hưng cảm thấy rằng, nếu như nó đập xuống thì đây chính là cái chết của ông. Ông sợ, trước giờ ông chưa từng đón nhận sự sợ hãi.

Ông Hưng nhắm mắt mà chân tay vẫn đang run rẩy. Ông biết cái chết sẽ không tới một giây nữa.

“Đoàng!”

Một tiếng súng chói chang vang lên.

Ông Hưng hoảng hồn bừng tỉnh. Một sự tỉnh táo kèm khiếp sợ và mê muội. “Cái gì đang diễn ra.”

Chết rồi sao! – Ông Hưng cứ nghĩ là mình đã chết và cũng chẳng biết tại sao lại phải chết.

Không! Ông vẫn chưa chết. Ông thấy bàn tay của người thanh niên đang đè ông thả xuống dưới. Hắn thỏa lòng thân thể của ông một chút, rồi quay đầu lại phía sau.

Ông Hưng biết mình chưa chết nhưng vẫn im lặng nằm một chỗ. Ông không hề biết rằng, cho dù ông có gồng mạnh người dậy thì cũng không thể thoát “bàn kẹp sắt” kia.

“Chuyện gì?” – Người thanh niên hỏi. Hắn không cần ngẫm nghĩ nhiều nhưng vẫn biết tiếng súng đó là của ai.

Người vừa phát ra tiếng súng Desert Eagle chính là đồng bạn của hắn. Bởi vùng thôn quê này khó ai có thể nổ súng. Hắn biết vì sau tiếng súng này mà hắn vẫn chưa chết.

Nếu như không chết thì chỉ có một khả năng: “Đồng bạn muốn hắn dừng!”

Người vừa đến gạt đầu một cái, rồi nhanh chóng tiến về phía trước hơn hai mét nữa. Sau đó, hắn nói:

“Ông Hưng, chúng tôi sẽ dừng việc giết ông. Ông có nhiệm vụ phải giữ bí mật việc Đại Mạnh đi Mỹ.”

“Đại Mạnh!” Nghe thấy tên Đại Mạnh, ông Hưng càng mê muội hơn.

“Kể cả việc xảy ra hôm nay, ông cần phải im lặng. Nếu không, cả gia đình và dòng họ của ông đều phải chết!”

Âm thanh lạnh của người thanh niên mới tới tiếp tục phát ra. Ông Hưng cảm thấy lạnh lẽo trong người. Đầu óc của ông chắc chắn rằng, nếu ông không thực hiện điều này thì ông sẽ gặp họa. Nhưng ông vẫn không hiểu là vì sao, chẳng lẽ vì Đại Mạnh... đúng rồi... mấu chốt là điểm này, chỉ là ông vẫn không hiểu “vì sao lại vì Đại Mạnh”.

“Đây chính là uy hiếp!”

Người thanh niên nặng giọng hơn.

Khi nói xong với ông Hưng, hắn mặc kệ ông ta mà chuyển mắt nhìn người đồng bạn.

- Việt, chúng ta đi. Cấp trên đã hủy nhiệm vụ!

- Ok! – Người thanh niên tên Việt lập tức đứng lên. Kể từ sau tiếng súng, hắn cũng biết là nhiệm vụ đã bị hủy bỏ.

Người thanh niên nói với Việt xong thì cũng lập tức đi về vị trí đã đậu xe. Còn Việt, hắn đột ngột lật mạnh ông Hưng một cái.

Ông Hưng không hề chứng cự, tuy nhiên ông vẫn thắc mắc việc làm của người thanh niên. Và cũng không đợi lâu, ông Hưng thấy người thanh niên gỡ một vật nhỏ ở phía sau lưng của ông ra.

Ông Hưng không biết đó là cái gì nhưng người thanh niên lại biết quá rõ.

Nó là máy nghe lén, được thiết kế theo dạng con chip. Ông Hưng đâu biết rằng, khi Milton nói chuyện với ông thì đã lén cài con chip này vào, mục đích là nhằm để thủ tiêu những người mà ông Hưng đã phát tán tin tức.

- Có một chiếc xe máy màu đỏ ở gần ngõ tư đường, ông hãy gọi trả cho người bị mất.

Sau khi lấy xong con chip, người thanh niên nói thêm một câu, rồi lập tức chạy lên trên đường. Khi tới nơi, hắn vọt lên chiếc Dream của đồng bạn, rồi cả hai lập tức rời đi.

Khi bọn hắn rời đi thì vài người dân trong làng cũng đang chạy tới. Mặc dù đây là vị trí cánh đồng, cách khu dân cư một khoảng xa, thế nhưng trước lúc bọn hắn nổ mìn thì đã lác đác xuất hiện vài người. Rất có thể đây là những người đi đường nên mới tới sớm, tất nhiên không ai có ý định ngăn cả hai sát thủ.

Ông Hưng từ từ đứng dậy. Mặc dù vẫn còn mệt mỏi và bàng hoàng nhưng ông cần phải rời khỏi nơi đây.

Vừa lúc ông Hưng đứng dậy, thì một người ở đằng xa nhận ra ông nên lập tức lên tiếng.

- Anh Hưng, chuyện gì vậy, tiếng gì mà như tiếng súng thế?

Ông Hưng ngẩng mặt lên để quan sát là người nào. Sau khi biết đó là thằng Đại trong xã, ông lập tức trả lời.

- Không có chuyện gì, có hai thằng vừa chơi pháo, tôi bắt mà bắt mà bắt không được. – Ông Hưng cười khỏ trả lời. Tự dưng ông cảm thấy mình rất thông minh.

- Tiếng pháo! – Vài người ồ lên.

- Pháo gì mà to thế! Thế mà cứ tưởng là tiếng súng! – Vài người hoài nghi lên tiếng.

- Súng đầu mà súng! Bà con cứ đùa! – Ông Hưng vừa nói vừa bước lên trên.

- Sau người anh nhót nhất thế này? – Người đàn ông tên Đại thấy quần áo ông Hưng bị lem nhem bùn đất nên cất tiếng hỏi.

- Không có gì! Tại đuôi hai thằng đó nên vấp té. Tiếc là tụi nó chạy rồi.

- Là hai thằng đi chiếc Dream đúng không? Tiếc thế, tôi mà ra sớm một chút thì ngon rồi.

Nghe Đại nói, ông Hưng càng cười hơn khỏ.

“Hãy, ở đó mà bắt, chết khi nào cũng không hay!”

Trong buổi sáng hôm nay, tại sân bay quốc tế Đà Nẵng đã có hai chiếc máy bay dân dụng cất cánh. Một chuyến là bay sang Mỹ nhưng hành trình đầu tiên là tới Sài Gòn. Còn một chuyến là đi Hàn Quốc và hành trình phải qua Hà Nội và Băng Cốc – Thái Lan.

Đại Mạnh đang trên đường đi Hà Nội. Tất nhiên hắn không muốn đi Hà Nội mà là đi Thái Lan. Tất nhiên hắn cũng không muốn đi Thái Lan mà muốn đặt chân vào nước Mỹ.

Theo lời của Millton thì mọi người đã lỡ chuyến bay sang Mỹ. Thế nhưng Millton sẽ đưa hắn sang Thái Lan. Rồi từ trong khu vực Thái Lan, Millton sẽ vận dụng địa vị để đưa Đại Mạnh sang Mỹ một cách nhanh chóng nhất.

Millton bảo đảm rằng: “Đại Mạnh sẽ qua Mỹ sớm hơn mẹ của hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Trước Khi Gặp Rock

Trên trời cao, thềm xanh vẫn đẹp, nắng vàng vẫn tỏa sáng và mây trắng vẫn lượn lờ khắp nơi. Không gian như điểm báo rằng, chuyến bay sẽ tốt đẹp hoàn toàn, mặc dù lâu lâu vẫn xuất hiện những đợt va chạm nhẹ giữa máy bay và các chùm mây trắng nặng hơi nước.

Chiếc máy bay đưa chở Đại Mạnh đã cất cánh hai lần, nghĩa là hành trình bây giờ của Đại Mạnh đã chuyển từ Hà Nội sang Băng Cốc – Thái Lan.

Đại Mạnh ngồi im lìm trong khoang máy. Ngồi cạnh hắn chính là bóng dáng của Millton và xung quanh hắn thì chẳng còn ai cả. Đại Mạnh biết, hắn không phải ngồi trong khoang hạng nhất. Hắn không biết Millton làm thế nào để chuẩn bị vị trí ngồi này nhưng hắn chắc chắn đây chính là khoang đặc biệt. Một vị trí dành cho những người đặc biệt, có địa vị xã hội, hoặc chí ít cũng phải là những danh nhân cực kỳ nổi tiếng.

Ánh mắt Đại Mạnh vẫn lim dim, giờ phút này hắn không hề nghĩ tới chuyện của ông Hưng. Hắn biết là hắn không nên để lộ thông tin của mình cho ông Hưng, thế nhưng nếu như quá trình đã đến bước cuối cùng thì đành phải thế. Chứ không thì ông ta cũng sẽ tò mò, mà hiểm nghi lớn nhất trong vụ này chính là Millton. Điểm mấu chốt, Millton liên quan tới Đại Mạnh.

Đại Mạnh rất bất đắc dĩ khi để lộ thông tin cho ông Hưng biết. Hắn đành phải yêu cầu Millton uy hiếp ông Hưng. Dù sao thì hắn cũng không muốn người ta biết chuyện đi này, dù sao thì những thông tin bị tiết lộ cũng quá ít về hắn. Tất nhiên, sự việc đã diễn ra một khoảng thời gian khá lâu, giờ đây hắn đã không còn bận tâm về nó nữa. Hắn đang suy nghĩ tới một việc. Một việc “phải xử lý Vương Vô Quốc”.

Hắn phải xử lý như thế nào đây?!

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi và rồi buổi cơm trưa lại tới. Nghe tiếng cất bước của một tiếp viên hàng không, Đại Mạnh từ từ mở mắt ra. Hiện hiện trong

mắt hấn là một người thiếu nữ, cỡ hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, rất dễ thương và vô cùng mong nước.

Từ chi nàng thon thả, da trắng nàng tự nhiên, đôi môi hồng hình trái trái tim thật ngây thơ đích phiêu lãng.

Đại Mạnh chỉ nhìn một lát rồi hạ ánh mắt về lại chỗ cũ. Trong lúc đó, hấn hướng sang Millton một chút. Ngoài sự đoán của hấn, Millton đang nhìn cô gái tiếp viên với vẻ mặt “mê say dài nước”. Đại Mạnh im lặng không nói gì, hấn thừa biết sát thủ là kẻ máu lạnh, họ có thể biến thái nhưng đa số họ vẫn có tâm sinh lý bình thường.

Chỉ là với địa vị của Millton mà lại để một cô gái làm chết mê chết mệt thì có vẻ quá lạ lùng. Phải chăng người này cũng thuộc dạng biến thái.

Cô gái thấy vẻ mặt háo sắc của Millton thì tỏ ra hơi chán chừ, tuy nhiên cô cũng không ngăn người quá lâu. Cô bình tĩnh đẩy chiếc xe chứa đồ ăn tới vị trí của Millton. Cô thầm nghĩ: “Trên máy bay làm sao có thể xảy ra những cái chuyện vớ vẩn được”.

- Come with me! (Lại đây với anh!) – Khi cô tiếp viên đang còn cách Millton khoảng một mét thì hấn ta bỗng kêu nhỏ một tiếng bằng tiếng anh, rồi bắt ngờ kéo mạnh cô gái vào trong lòng.

- Anh làm gì thế? Buông tay tôi ra. – Cô gái hô to lên bằng tiếng Anh. Cô cố gắng vùng vẫy để lùi lại phía nhưng lực bắt tòng tâm.

- Ha ha! Buông tay? Cô nghĩ đây là nơi nào? – Millton khoái chí, cười to lên. Hấn đã sắp xếp vị trí ngồi đặc biệt cho chuyến đi. Mục đích này không phải là vì Đại Mạnh, mà hấn đang tự phục cho mình. Hấn muốn tận hưởng những gì tốt đẹp nhất trong cuộc sống.

- Buông ra, buông tôi ra! Đây là trên máy bay, yêu cầu anh tự trọng!

Khi phát hiện bàn tay dơ bẩn của Millton đang xâm hại vị trí nhạy cảm trên ngực, cô gái hoảng loạn gất lên. Thế nhưng, đối đáp lại lời yêu cầu của cô chính là sự tò mò xâm chiếm mạnh bạo của Millton.

- Cứu...! – Lúc này cô gái đã hoảng sợ thật rồi. Cô không ngờ trên máy bay lại xảy ra những chuyện như thế này. Cô muốn hô to, hô thật lớn, nhằm nhờ người khác giúp.

Thế nhưng, “bốp” một tiếng, mặt cô gái lập tức ửng đỏ. Cô sùng sờ nhìn Millton mà nước mắt như muốn trào ra.

- Cô nghĩ đây là đâu? Đây là khoang đặc biệt, nó đã được cách âm. Giờ cô có hô phồng cổ thì cũng chẳng có ma nào đến đâu.

- Không, không, anh làm ơn thả tôi ra. Tôi cầu xin anh, tôi van anh đó! Hư hư... – Cô gái nấc lên thành tiếng. Đây quả thật là hiếp dâm, không, đây chính xác là hiếp dâm.

- Chúng ta ăn cơm đi!

Chợt một giọng nói nhỏ vang lên. Đó là tiếng Việt, cô gái mừng rỡ nhìn phía về người con trai đang ngồi gần phía Millton. Cô âm thầm hi vọng.

Đối mặt với anh mắt của cô gái, Đại Mạnh tỏ ra không có một chút xung động. Hấn quay sang Millton, gật đầu một cái, tỏ ý là ăn cơm xong rồi làm gì thì làm. Tiếp theo sau đó, hấn nhìn cô gái rồi nói.

- Chị dọn cơm đi!

Nghe âm thanh nhẹ nhàng của Đại Mạnh, cô gái như lọt vào hầm băng. Dường như cậu con trai trước mắt chẳng hề có ý định giúp cô. Mà cũng đúng thôi, hấn ta làm sao có thể giúp cô. Người nắm quyền ở đây chắc chắn là người ngoại quốc cao to kia rồi.

Millton bực mình nhưng vẫn thả cô gái ra. Hấn không hiểu tại sao Đại Mạnh lại nhiều chuyện như thế. Nếu nói theo hướng suy nghĩ của hấn, thì hấn chắc chắn sẽ cho Đại Mạnh hưởng thụ chung. “Chẳng lẽ thằng nhóc này đói quá nên đâm ra quơ càng. Mỹ nhân trước mặt mà lại không biết hưởng thụ, đúng thật là quá ngu ngốc”.

Sau khi cô gái được Millton thả ra thì cô lập tức lùi về vị trí chiếc xe đẩy, rồi bắt đầu vừa dọn đồ ăn, vừa quan sát. Vào lúc này cô chẳng hề có một chút thành tâm của tiếp viên. Ý định bây giờ của cô là bỏ trốn, chỉ cần chạy ra được bên ngoài thì cô sẽ an toàn. Tuy nhiên đối diện với ánh mắt trông chừng riết rao của Millton thì cô không dám nhúc nhích.

Cô đang chờ đợi cơ hội!

Khi tất cả những món ăn cần thiết đã được đặt vào vị trí dùng bữa của hai người khách, cô gái từ từ lùi về phía sau. Rồi ngay khi Đại Mạnh và Millton cúi đầu xuống bàn ăn thì cô lập tức co giò lên.

Cô chạy!

Nhưng không đợi cô vui mừng quá sớm thì một bàn tay đã giật ngược cô về phía sau.

- Hư hư...! Anh làm ơn tha cho tôi đi mà. Tôi có bạn trai rồi mà, hư hư.... – Cô gái ní non từng tiếng. Cô không cần quay lại nhưng cũng biết ai đã ngăn cản cuộc chạy trốn.

- Bạn trai! Cô đã có bạn trai. Ha ha, tôi rất thích chiếm đoạt bạn gái của kẻ khác. Ha ha – Milton cười hí hửng lên.

- Không, không... Tôi chưa có bạn trai... Không, không, anh thả tôi ra đi. Hu hu...! – Nước mắt cô gái giàn giụa ra.

- Im đi! – Milton quát một tiếng, rồi lấy những chiếc khăn vải trên bàn để cột thành hai đoạn dây. Sau đó, hắn ta trói chặt chân tay của cô gái, khi xong xuôi, hắn mạnh bạo vứt cô gái sang vị trí bên cạnh.

Cô gái ngã rầm xuống nền, miệng ô hô lên tiếng khóc. Milton không quan tâm điều đó, hắn nhìn Đại Mạnh và nói.

- Chúng ta ăn mau, rồi làm việc.

- Anh không sợ sẽ gây ra rắc rối sao?

- Cậu yên tâm, Thái Lan là địa bàn của tôi. Nếu cậu thích, tôi có thể giết cô ta.

Đại Mạnh gật đầu, không nói gì.

Thấy cuộc trò chuyện giữa người đàn ông nước ngoài và chàng trai Việt Nam, cô tiếp viên càng hoảng sợ hơn nữa. Đặc biệt là cái gật đầu như tử thần của Đại Mạnh. Cô bất giác khóc to lên, rống lộn xộn bằng tiếng anh và cả tiếng Việt. Cô biết là sẽ không ai nghe thấy, nhưng cô vẫn muốn rống to lên. Bởi vì đây là hi vọng cuối cùng.

Tiếng khóc càng lúc càng khàn lại, bữa ăn cứ thế cũng trôi qua.

- Ha ha! Chờ anh chút, anh sẽ đến ngay thôi.

Milton đẩy nhẹ chiếc bàn ăn ra vị trí xa, rồi từ từ tới bên người đẹp. Không cần phải dùng nhiều sức, hắn bế nhẹ người đẹp vào trong lòng, xoa xoa bóp bóp vài cái, rồi tiến về vị trí ghế nằm của mình.

Đại Mạnh vẫn ngồi đó. Trong lòng hắn nặng trĩu suy nghĩ. Không biết từ bao giờ mà hắn lại quan tâm nhiều chuyện đến như thế. Hắn thật sự có ý định giúp cô gái tiếp viên. Thế nhưng tại sao hắn lại phải giúp. Hắn từng là sát thủ, sát thủ là không quan tâm những chuyện không phải của bản thân. Suy nghĩ của hắn bắt đầu rối rắm lên.

Milton đặt cô gái lên vị trí ghế ngồi của mình. Hắn ân nhẹ nút điều khiển của chiếc ghế. Chiếc ghế lập tức chuyển động để trở thành chiếc giường đơn giản.

Cô gái khóc dữ dội hơn, giờ phút này cô mới bộc phát tất cả những sợ hãi trong lòng. Cô thật sự hối hận, tại sao cô phải phục vụ khoang đặc biệt, tại sao cô lại làm nghề tiếp viên hàng không.

- Ngoan nào, im lặng nào, chút nữa thì em sẽ thấy vô cùng sung sướng!

Milton nói một cách rất dâm dục. Tiếp sau đó, hắn quay sang nhìn Đại Mạnh, và dò hỏi một cái.

- Cậu muốn thử chứ?

Đại Mạnh không nhìn Milton. Hắn hướng mắt về phía cô gái. Tiếng khóc của cô vẫn rất to, nước mắt của cô vẫn đang giàn giụa mãnh liệt. Cô nhìn Đại Mạnh, một sự hi vọng loé lên trong tim của cô.

Đại Mạnh nhắm mắt lại, tự dưng hắn lại nhớ đến La La. Hắn dường như cảm thấy một cái gì đó trong cô gái. Nó rất giống La La.

- Anh thả cô ấy đi! – Đại Mạnh nói.

- Vì sao? Milton vô cùng ngạc nhiên.

- Tôi thấy sự hi vọng. – Đúng thế, đó là cái mà cô ấy giống La La. Tự dưng bóng dáng của La La hiện trong tâm trí của hắn. Hắn như thấy nước mắt của La La đang nhỏ ở công trường. Phải chăng đó là những giọt nước tràn đầy hi vọng.

- Cậu ngồi im đi. Đây không phải là chuyện của cậu. Nếu cậu không thích thì để tôi. – Milton hậm hực nói. Hắn vô cùng bực mình. Phút giây cá đã lên thớt, hắn làm sao không thể không rút dao.

- Tôi nói, anh thả cô ấy ra! – Đại Mạnh lạnh giọng hơn.

Không gian như rớt vào hầm băng. Milton im lặng, Đại Mạnh không nói tiếp. Kể cả cô gái cũng không hề phát ra tiếng khóc. Cô đang rất sợ hãi nhưng cũng đang rất vui mừng, cuối cùng thì chàng trai này cũng đã giúp cô.

Đây chẳng lẽ là anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết?

- Nhiệm vụ của tôi là đưa cậu sang Mỹ, chứ không phải là thuộc hạ của cậu. – Milton cũng bắt đầu lạnh giọng xuống.

- Anh nên thả cô ấy ra. – Đại Mạnh vẫn giữ nguyên một mục đích.

- Hừ!

Millton khẽ hừ một tiếng. Hắn mặc kệ ánh mắt lạnh của Đại Mạnh, mà thực hiện ý định của mình. Bàn tay hắn nhanh chóng mở những hột nút áo của cô gái ra. Giờ phút này, cảm hứng chơi của hắn đã giảm đi một nửa.

Tuy nhiên, khi hắn ta vừa mở hột nút thứ hai trên người cô gái thì một mối nguy hiểm lóe lên. Đại Mạnh đã xuất thủ. Millton hoảng hốt lùi về phía sau, cánh tay trái của hắn lập tức vung lên nhằm chặn mối uy hiếp. Tiếp theo đó, bàn tay phải nhanh chóng chuyển xuống eo trái. Hắn muốn giữ lại một thứ gì đó.

Nhưng không kịp, một bàn tay nhỏ đã xuất hiện trước khi bàn tay phải của Millton chụp đến. Một con dao nhỏ lóe sáng lên. Nó rút ra theo nhịp lao về phía sau của thân thể Millton.

Millton không ngần ngại gì nữa, hắn lập tức rút cây súng được cất trong áo Vest. Chỉ là bàn tay của hắn chưa kịp hành động thì bóng con dao đã bắn xuyên qua bộ Vest của hắn. Cây súng lập tức rơi xuống.

Đại Mạnh lập tức lao lên. Bàn tay của hắn chụp lại cán súng. Hắn đưa lên, chỉ thẳng vào giữa trán của Millton.

Tất cả hành động chưa tới ba giây. Trừ cô gái tiếp viên đang hoác mồm ra thì chẳng có ai ngạc nhiên cả.

Millton vẫn bình tĩnh đứng im một chỗ. Vừa rồi, hắn không kịp giữ dao, không kịp rút súng, cũng như không kịp chụp lấy cây súng rơi ra. Điều này đã vượt quá thực lực và tốc độ vốn có của hắn. Hắn không ngờ lực lượng của Đại Mạnh lại bá đạo như thế.

- Thả cô ấy ra! – Đại Mạnh nói.

- Vì sao? – Millton hỏi một câu theo quán tính. Giờ phút này hắn cũng chẳng có tinh thần ngoi đầu lên.

- Tôi đã trả lời! – Đại Mạnh đáp lại câu hỏi của Millton.

- Cậu nghĩ là cậu có thể giết tôi?

- Anh không tin? – Đại Mạnh lật khóa an toàn ra. Hắn không muốn giết nhưng hắn có thể giết. Hắn biết giết Millton sẽ rắc rối về sau nhưng giết rồi tính sau.

Millton thấy hành động của Đại Mạnh thì bắt đầu nhú mảy. Khoảng vài giây trầm ngâm sau đó, hắn đành phải nhượng bộ.

- Được rồi, tôi làm theo ý cậu.

Nói xong câu đó, Millton bức bối tới vị trí của cô gái. Hắn mạnh bạo mở trói cho cô gái.

Cô gái vội vàng đứng lên. Cô toan định nói một tiếng cảm ơn thì một bàn chân đã nện cô một cước.

- Đi nhanh! - Millton quát. Hắn không hề sợ Đại Mạnh sẽ nổ súng.

Cô gái bị một cước chồm về phía trước thì cũng lập tức mở cửa bỏ chạy. Cô chạy mà quên mất việc dọn “vật dụng sau bữa ăn trưa”.

- Đây là súng của anh!

Đại Mạnh vút súng về phía Millton. Millton cũng lập tức bắt lấy. Hắn ta cũng đang điên nhưng chỉ điên chứ chưa hề có ý định khác.

Khi thấy Millton cất súng vào bên trong, Đại Mạnh mới ngừng việc chăm chú lại. Hắn tiến tới vị trí chiếc dao đã rớt nhằm nhặt nó lại.

Cầm chiếc dao trên tay, hắn biết đây chính là con dao được làm bằng một loại hợp kim đặc biệt. Có thể nói, chất liệu của nó gần giống với chiếc súng ban nãy. Cả hai đều rất nhẹ, chắc và tránh được máy dò xét trên sân bay.

- Tôi muốn mượn anh con dao này, có thể chứ?

Millton không trả lời, hắn bức mình ngồi xuống ghế của mình. Đại Mạnh thấy thế cũng đành phải cất con dao vào trong người.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, không ai nói với ai một lời. Chuyến bay vẫn âm thầm sang Băng Cốc. Đại Mạnh biết, rồi hắn sẽ rời chiếc này để chuyển sang chiếc máy bay khác. Nhưng hắn không quan tâm việc này, mọi chuyện đã có Millton lo.

Hắn đang nghĩ tới Rock, hắn muốn biết Rock là người như thế nào, thực lực của một đỉnh cấp sát thủ sẽ ra sao. Hắn từng cũng từng là một sát thủ đỉnh cấp, thế nhưng đã rất lâu rồi.

Hắn đã quên hẳn đi sự cảm nhận này!

Q.1 - Chương 26: Gặp Rock

Sân bay Seattle – Tacoma là một sân bay quốc tế nằm tại SeaTac, bang Washington. Phục vụ chủ yếu của sân bay là dành cho khu vực Seattle, Tacoma, cũng như là phần còn lại của vùng phía Tây bang Washington.

Vào thời điểm 19h30 thuộc thứ ba, ngày 9 tháng 1 năm 2007, trong khu vực tiếp đón hành khách có một người đàn ông vận một bộ Vest trắng, đi giày đen, mặc quần tây trắng dài không thấy tất. Ông ta cỡ trên bốn mươi tuổi, nhìn chung là đã già nhưng chính một bộ trang phục được trang thêm chiếc cà vạt đã làm cho ông toát lên sự trẻ trung và lịch sự.

Ông ta tên là Rock, nhiệm vụ của ông ta hôm nay chính là tiếp đón Đại Mạnh. Thực chất mà nói, đây không phải là nhiệm vụ mà là một cuộc trao đổi, chẳng qua là ông muốn xem nó như “một nhiệm vụ”. Đáng lẽ với một người như ông thì chỉ cần nhờ lực lượng của hãng hàng không Alaska Airlines (hãng hàng không lớn nhất trong năm hãng ở khu vực này) tiếp đón là được. Tuy nhiên, ông không nhất thiết phải vận dụng điều này.

Theo yêu cầu của Number Ten, ông phải lặng lẽ và giúp đỡ Đại Mạnh làm một số chuyện. Yêu cầu khó khăn nhất đó chính là chuẩn bị những thứ cần thiết và chùi dết những việc Đại Mạnh đã gây ra. Đối với Rock thì chuyện này cũng chẳng có bao nhiêu khó khăn, chỉ cần Đại Mạnh không làm những việc quá lớn, ngoài tầm kiểm soát của ông là được.

Kim đồng hồ dần chuyển về con số tám, người đến đưa đón càng lúc càng đông. Và cũng không lâu sau đó, chiếc máy bay mang biển số Boeing – 747 đã được hạ cánh.

Không một chút nôn nóng, Rock ngồi vào một vị trí thích hợp theo thói quen vốn có.

Đồng hồ bắt đầu điểm tới vị trí 20h00, Đại Mạnh cũng từ bên trong đi ra. Bên cạnh của hắn là Millton, người này cũng vận nguyên một bộ cam lê màu đen, dường như hắn ta chỉ có mỗi bộ này. Còn Đại Mạnh, lúc khởi hành ở chuyến đầu tiên thì hắn mặc đồng phục học sinh. Đến khi tới sân bay Nội Bài thì hắn được Millton mua cho một bộ quần áo mới. Lý do là đồng phục học sinh không phù hợp với chuyến đi. Cuối cùng khi tới Băng Cốc thì Đại Mạnh lại thay một bộ đồ khác, điều đặc biệt là hắn có hóa trang một chút nhằm để thay đổi khuôn mặt của mình.

Đại Mạnh cùng Rock nhanh chân đi ra bên ngoài. Trên người Đại Mạnh rất đơn giản, ngoài con dao của Millton ra thì hắn chẳng mang thêm món gì cả. Riêng Millton thì không như hắn. Hắn ta có mang thêm vài thứ, tất nhiên không phải là hành lý, mà là một chiếc ví chứa những thứ cần thiết và một chiếc điện thoại di động dùng để liên lạc.

Millton bấm nút tín hiệu, vài giây sau đó, hắn đã nhận được thông tin của Rock. Hắn lập tức đi về phía trước, Đại Mạnh cũng liền bước theo sau.

- Chào giáo quan! – Khi vừa gặp Rock, Millton lịch sự hành lễ chào hỏi.

Rock gật đầu một cái, tỏ vẻ như đã trông thấy. Sau đó, hắn quay về phía Đại Mạnh và lên tiếng.

- Cậu là Đại Mạnh? – Mặc dù Đại Mạnh đã hóa trang khác đi bản thể nhưng với cái nhìn lâu năm thì Rock đã lập tức nhận ra. Huống chi, người đi với Rock thì chỉ có thể là Đại Mạnh.

- Đúng vậy! Anh là Rock?! - Đại Mạnh trả lời, rồi hỏi lại. Câu hỏi của hắn thực sự không cần thiết.

- Ha ha! Rất hoan nghênh cậu gia nhập thế giới này. - Rock cười lớn lên. Câu nói của hắn hàm ý tới chuyện Đại Mạnh xông pha vào thế giới sát thủ.

Sau vài lời vu vơ, Rock đưa tay bắt lễ với Đại Mạnh. Đại Mạnh thấy thế cũng liền đưa tay ra. Ngay lập tức, một cuộc độ sức bắt đầu diễn ra. Rock liên tục vận lực bóp mạnh bàn tay nhỏ của Đại Mạnh. Tuy nhiên, Đại Mạnh cũng chẳng hề có một chút nao núng nào cả. Hắn mỉm cười và im lặng cho Rock vận lực.

Rock không toát mồ hôi nhưng mặt mày cứ như bị đổ nước. Hắn không ngờ thực lực của Đại Mạnh lại cao đến thế. Ban đầu, hắn chỉ dùng ba mươi phần trăm sức mạnh, nhưng càng lúc hắn càng phải nâng lên. Đến khi hắn tăng lên hết cỡ thì hắn mới nhận ra rằng, bàn tay của Đại Mạnh mềm nhưng rắn chắc vô cùng. Hắn không biết đó là do thực lực của Đại Mạnh lớn hay là sức chịu đựng của nó cao.

Thấy pha nắm bắt của hai người, Millton ngó người ra một chút. Cỡ khoảng ba giây sau thì hắn mới nhận ra là hai người đang so thực lực. Hắn ngạc nhiên vô cùng, thật sự vô cùng ngạc nhiên. Đại Mạnh là ai? Trước đây hắn cứ nghĩ rằng nhóc là đồ đệ của Rock. Thế nhưng bây giờ Rock có vẻ như đối đầu với nó rất ngang hàng. Huống gì sau pha thử lực với Rock thì Đại Mạnh không hề tỏ ra yếu nhược, chẳng lẽ địa vị và thực lực của nó đã ngang ngửa với Rock. Càng nghĩ, Millton càng đổ mồ hôi. Hắn rất tò mò nhưng vẫn im lặng xem trận tỷ đấu.

- Chúng ta đi chứ! - Trong khi Rock vẫn còn đang vận hết sức để đấu thì Đại Mạnh vẫn tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra.

Rock nhủu nhủu hàng lông mày kèm theo vẻ lú lờ. Nhưng cũng không nghĩ nhiều, hấn thả tay ra và khen thưởng một cao.

- Quả không hổ là đệ tử của người trong truyền thuyết.

“Truyền thuyết?” Milton mấp máy đôi môi suy nghĩ.

Đại Mạnh chẳng hề bận tâm tới Milton, hấn nhìn Rock và nói.

- Anh cũng không hổ danh là đỉnh cấp sát thủ.

- Xưa rồi, xưa rồi. Ha ha!

Rock cảm thán một câu, rồi quay ánh mắt sang Milton.

- Cậu biết lái xe chứ!

Milton nghe thế thì toan định trả lời, thế nhưng không đợi hấn nói thì chiếc chìa khóa trên tay của Rock đã bay tới. Hấn chụp lấy và ngáp ngừng hỏi.

- Chúng ta đi đâu?

- Khách sạn Hilton! Tuy nhiên chúng ta nên tới vị trí của mục tiêu một lát đã.

Càng nghe Rock nói thì Milton càng ngáp ngừng hơn. Hấn đã từng tới bang Washington, tuy hấn chưa đến quận Seattle thế nhưng hấn cũng đã nghe tới tên Hilton, đó là khách sạn nằm gần sân bay này. Vấn đề là hấn không biết vị trí chính xác của nó. Thông thường thì trước lúc làm nhiệm vụ, hấn luôn nắm rõ tất cả tư liệu, cũng như các chi tiết trong bản đồ. Chỉ là nhiệm vụ của hấn thường nằm trong khu vực Đông Nam Á, hướng chỉ chuyển đi này lại quá gấp gáp.

- Đừng lo, trên xe có trang bị bản đồ vệ tinh. Hơn nữa tôi sẽ hướng dẫn cho cậu. – Rock thấy vẻ chần chừ của Milton thì liền lên tiếng trấn an.

- Ok!

- Được rồi, chúng ta đi! – Nói xong câu này, Rock lập tức đi về phía trước. Hấn đi vì hấn là người biết xe mình đậu ở đâu.

Vương Vô Quốc đang ngồi trong nhà. Nhà của hấn là một căn phòng vừa phải. Hấn không có nhà, nơi hấn ở là một căn hộ trong chung cư Hostelling International.

Lúc này đã là 10h30, thời gian đang chuyển dần sang buổi nửa đêm, cho nên không riêng gì khu chung cư Hostelling International ở đường King, mà tất cả mọi nơi đều hiển hiện màu đèn điện chói chang, lấp lánh.

Vương Vô Quốc ngậm ngậm điều thuốc, hấn vừa hút vừa thổi phì phà. Cuối cùng mọi chuyện đã sắp xếp xong. Vào ngày mai thì Lan sẽ tới. Việc tiếp theo là tiếp đón Lan, sau đó tổ chức đám cưới vào. Thật ra, lúc này hấn cũng đang rất bận nhưng vì muốn Lan chứng kiến một bất ngờ lớn nên hấn quyết định tổ chức đám cưới sớm một chút.

Theo hấn nghĩ thì càng sớm càng tốt. Hấn đã chờ đợi ngày này quá lâu. Hấn không hi vọng là Lan sẽ có thời gian đổi ý. Tất nhiên là Lan không thể đổi ý được rồi, vấn đề chẳng qua là do hấn nôn nóng mà thôi.

Vừa ngồi, vừa ngẫm, vừa nghĩ thì Quốc bắt đầu buồn bực. Đáng lẽ thì tới nay hấn phải đi lo một số thứ cho ngày cưới sắp tới, nhưng bởi vì mấy hôm nay hấn đang bận thì hành nhiệm vụ nên đành phải từ từ thực hiện chuyện riêng tư.

Cái nhiệm vụ lần này cũng không có gì rắc rối, chẳng qua là có một nhân vật đang “vui chơi” trong khu vực sinh sống của hấn nên cấp trên mới điều hấn đi thực hiện. Nếu như theo tính toán thì hấn đã nộp đơn xin nghỉ phép mấy ngày trước, chứ không phải đi lẩn quẩn theo một đám người. Mà thôi, dù sao thì ngày mai hấn cũng phải xin nghỉ phép. Tuy hấn trực thuộc khu vực này nhưng bên trên cũng chẳng thiếu người.

Vương Vô Quốc chậm rãi dừng suy nghĩ, điều thuốc trên tay của hấn cũng từ từ tàn lụi và cũng không lâu sau đó, vì còn thứ để hút hít nên hấn đứng lên tắt điện.

Hấn ngủ, ngủ mà chẳng biết cái chết đang chuẩn bị đến.

Chiếc xe Mercedes Benz màu đen vẫn vòng vòng quanh khu vực mà Vương Vô Quốc đang sống. Một khoảng lâu sau đó, dường như nó đã quan sát xong mọi chuyện nên bắt đầu tiến về vị trí khách sạn gần kề.

Tên khách sạn là Hostelling International, nó trùng với tên chung cư mà Vô Quốc đang ở.

Theo như ý kiến của Đại Mạnh thì Rock không thể quay về khách sạn Hilton để nghỉ ngơi, vì như thế sẽ không tiện cho hành động ngày mai. Rock cũng không ngờ là Đại Mạnh muốn thực hiện mục đích nhanh đến vậy. Thế nên, hắn cũng chỉ yêu cầu Millton vòng vòng vài nơi quan trọng, rồi đi đến khách sạn Hostelling International.

Millton đang rất mệt mỏi nhưng nghe vậy liền vui vẻ làm ngay. Mấy ngày qua, hắn thực sự chưa có buổi nào ngon nhất, gái gú thì cứ như là thầy tu đắc đạo. Thế cho nên, hắn muốn đi nghỉ ngơi thật sớm để thưởng thức những niềm vui khi trước khi chìm vào giấc ngủ.

Xe ô tô từ từ đi đến vị trí của khách sạn Hostelling International, sau khi kiểm được vị trí đậu trước khách sạn, Millton lập tức tấp vào và mở cửa xe.

Cả ba người từ từ bước xuống, rồi tiến về bên trong khách sạn.

Khách sạn Hostelling International rất đẹp và cũng tương đối lớn, có thể nói là lớn nhất trong phạm vi mười ki lô mét nơi đây. Tiếc là giá phòng nơi đây cũng rất cao, nếu không cảnh người cũng không kém phần nhộn nhịp.

Cửa ra vào của khách sạn Hostelling International là một cửa kính lớn, được trang bị bằng hệ thống đóng mở tự động theo cảm ứng.

Đứng trước cửa khách sạn là hai người bảo vệ rất cao to và đầy khí thế. Chỉ là hôm nay khách sạn có một điều rất lạ, hai người bảo vệ trước cửa không mặc đồng phục bảo vệ. Họ vận một bộ cam lê đen, so với xã hội đen thì uy nghi hơn chục lần.

Ba người vẫn tiếp tục đi vào. Tuy nhiên khi cách cửa chính cỡ một mét thì hai cánh tay của hai người canh cửa đã giang ra ngăn cản.

- Cho xem thẻ phòng. – Người bên trái cánh cửa lên tiếng.

- Chúng tôi đến thuê phòng. – Millton lạnh giọng đáp.

- Hôm nay khách sạn không nhận thêm khách. – Người bên trái cũng lạnh giọng theo.

- Vớ vẩn!

Millton bực tức nói một câu rồi xông thẳng vào bên trong. Nhưng ngay khi Millton vừa bước thêm một bước thì hai người canh cửa lập tức hạ tay xuống hông.

Họ muốn rút vũ khí để trấn áp.

Rock và Millton đều phát hiện ra hành động khác thường của hai người kia thì như hợp ý mà lập tức xuất chiêu. Thời gian trôi qua như một tia chớp, hai người bảo vệ chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì đã gặp người vào cửa. Riêng người bị Millton không chế thì nặng hơn một chút. Hắn ta bị nhận nguyên một chiếc đầu gối vào vị trí trứng dái.

Mặc dù bị người lạ khống chế quá nhanh nhưng cả hai liền lấy lại tinh thần nghiệp vụ. Họ lập tức hô to vào máy truyền âm, cũng như hô to để báo hiệu với người xung quanh.

“Bốp”, “bốp”, cả hai chưa kịp mở miệng thì đã bị Rock và Millton nhận biết ra dấu hiệu “muốn mở miệng”, thế là hai cú đấm in ngay vào mồm khiến hai người méo cả mồm.

Tuy nhiên, hành động xung đột của đám người đã thu hút những người xung quanh. Ngay lập tức, bảo vệ đã chạy đến và cảnh chỉ trở bắt đầu hiện lên.

Rock không hề nói nhiều, hắn đánh ngất xỉu tên canh cửa trong tay và bước vào bên trong. Millton thấy thế, cũng đập mạnh lên gáy của tên còn lại, rồi bước theo. Chỉ là sau cú đập của hắn thì tên canh cửa cũng hoàn toàn xụi lơ, tuy chưa chết nhưng chắc chắn các đường queo cô không xa. Đại Mạnh thấy thế cũng chỉ biết lắc đầu, thật ra hắn cũng định ngăn cản để chuyển qua khách sạn khác. Hắn đoán nơi đây đang có người quan trọng, hắn không muốn rắc rối, chỉ là Millton và Rock đánh đấm quá mau lẹ.

- Chủ khách sạn này là ai Đưa ngay số điện thoại của hắn cho tôi – Vừa bước tới bàn tiếp khách của nhận viên, Rock quát lên một tràng tiếng Anh.

- Ông... ông ... từ...từ... Tôi...!

- Đưa ngay đây! – Cả người hắn tỏa ra đầy sát khí.

Cô tiếp tân bắt gặp rụt người lại, rồi tự giác làm theo lệnh của Rock. Cô làm mà chẳng hiểu tại sao bản thân lại phải nghe lệnh người khác.

- Chủ khách sạn là ông David Hunter, số điện thoại là 2068881000.

Sau khi biết được thông tin, Rock rút điện thoại trong người ra, hắn bấm số, chờ đợi người bắt máy và nói.

- Alo, Michel à! Liên hệ với số điện thoại 206881000, gặp David Hunter. Tôi đang cần phòng của khách sạn Hostelling International.

Nói xong câu đó, Rock ngắt điện thoại mà không đợi người bên kia hỏi thăm một câu.

Thời gian lại trôi qua một khoảng, cả ba vẫn đứng ở vị trí cũ. Chỉ có điều ánh mắt của Rock đang bực bội nhìn Millton. Thật sự mà nói thì hắn cũng

không có ý định ở khách sạn này, chẳng qua vì Millton tự ý hành động, lại vì hai người canh cửa có ý định rút súng cho nên hắn phải xuất thủ.

Khi hắn đã lỡ xuất thủ thì hắn phải làm luôn. Hắn không thể để người khác thấy hắn bị yếu thế và không có thực lực, đặc biệt người đó không thể là đệ tử của Number Ten.

Tiếng xì xào vẫn vang lên khắp nơi, và cũng không lâu sao đó, đồng đội của hai người canh cửa cũng đã tiến xuống. Có thể nói họ phát hiện ra hơi muộn nhưng cũng không có gì là quá trễ.

Hai bên – 3 và 8 – lập tức đối mặt, nhưng không ai dám hành động lỗ mãng cả. Đơn giản là Rock và Millton đang tỏa ra sát khí ngút trời. Tất cả những người vừa mới đến đều có thể cảm nhận điều này. Bởi họ là những cảnh vệ cao cấp.

Chiến có thể xảy ra, nhưng tám người mới đến cần phải chờ mệnh lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Vào Phòng

Ở trong căn phòng tổng thống của khách sạn Hostelling International có một người thiếu nữ cỡ mười bảy tuổi. Cô nàng đang rất chú tâm vào chiếc Laptop trước mặt, mặc dù là cô đã nghe vụ nổ động phía dưới.

Bỗng tiếng báo cáo vang lên từ một người cận vệ bên cạnh, cô gái giảm lại tốc độ chơi game để lắng nghe sự việc.

- Báo cáo đội trưởng, ba người mới tới có hai người vô cùng nguy hiểm. Chúng tôi e rằng không thể đối phó được bất cứ người nào.

- Cậu biết mục đích của họ chưa? – Vị đội trưởng hỏi vặn lại.

- Vẫn chưa thưa đội trưởng! Nhưng theo tình hình là họ muốn thuê phòng nhưng lại bị cảnh vệ của ta ngăn cản. Hiện tại thì họ đã liên hệ với chủ khách sạn. – Người cảnh vệ nói.

- Hai cảnh vệ canh cửa sao rồi? – Đội trưởng hỏi tiếp.

- Vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh. Hiện tại chúng tôi vẫn đứng một chỗ, chưa dám hành động lỗ mãng.

- Được rồi, các anh cứ canh chừng ở đó, tôi sẽ lập tức xuống dưới!

Vị cảnh trưởng nói xong, liền cúp máy. Hắn thực sự không ngờ người tới lại mạnh đến thế.

Hắn nhìn về phía thiếu nữ và nói:

- Tiểu thư cứ ở yên nơi đây, tôi xuống dưới rồi lên ngay. Yên tâm, sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

- Tôi cũng muốn xuống xem nào nhiệt. – Cô gái vừa nói vừa đẩy mạnh chiếc ghế, khiến nó chạy ngược về phía sau.

- Không được, chuyện này quá nguy hiểm. – Vị cảnh trưởng vội khuyên.

- Anh nghĩ họ muốn giết tôi? – Cô gái hỏi.

- Có khả năng. – Vị cảnh trưởng tuy không nghĩ thế nhưng hắn không thể phủ nhận khả năng này.

- Nếu họ muốn giết tôi thì sẽ làm âm thầm, hoặc đã xông lên đây từ lâu. Không lý gì những tên cảnh vệ phía dưới còn có khả năng báo cáo.

- Cái này... cái này thì... – Vị cảnh trưởng ấp úng.

- Đi, tôi muốn xem thử đó là người nào!

Cô gái nói xong câu này liền lập tức bước xuống chiếc ghế. Tuy nhiên, trong lúc cô dự định đi thì âm thanh điện thoại trong người vị cảnh trưởng bỗng vang lên. Vị cảnh trưởng thấy thế, liền nhấc máy nghe.

- Alo.

- Chào ngài, tôi là David Lion, chủ tịch tập đoàn khách sạn Hostelling International, là con trai của David Mayer, một trong những người đầu lĩnh của gia tộc David. – Từ trong điện thoại, một âm thanh hơi lớn tuổi báo danh.

- Tôi biết, ông cứ nói. – Vị cảnh trưởng từ tốn nói.

- Chuyện là thế này, khách sạn Hostelling International của chúng tôi đang có một vị khách rất quan trọng ở bên dưới. Được biết thì người này đang gây xung đột với bên anh. Thế nên tôi gọi điện tới anh, thứ nhất là chân thành xin lỗi. Thứ hai ...!

Nói tới đây, ông Lion chợt dừng lại một chút, như tỏ ý thăm dò. Vị cảnh trưởng biết ý của vị chủ tịch nên liền hỏi lại.

- Có phải anh muốn chúng tôi để họ vào ở trong khách sạn?

- Vâng, đây chính là nguyện vọng của tôi. – Vị chủ tịch nói với giọng rất khổ sở.

- Ông không biết là tiểu thư của chúng tôi đang ở đây sao? Chúng tôi có nhiệm vụ phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho tiểu thư. Chẳng lẽ ông muốn chống lại lệnh của quốc gia.

- Không, không, tôi không hề có ý đó. – Vị cảnh trưởng lau mồ hôi.

- Thế ý ông là gì? – Vị cảnh trưởng cả giận.

- Việc này, việc này... thật ra là những người này không hề có ý định xâm hại cho tiểu thư. Tôi xin lấy tính mạng ra đảm bảo.

- Tính mạng của ông quan trọng bằng sự an toàn của tiểu thư sao.? Ông đừng có đùa!

- Không, không... Tôi nói thật mà, xin các anh đừng làm khó tôi. Nếu cần thiết, tôi xin lấy tính mạng của cả gia tộc để đảm bảo. – Ông chủ tịch tiếp tục nói, giờ phút này ông đã bắt đầu lo lắng. Theo thông tin của bên đó thì họ không hề có ý định với những người trong khách sạn. Thế nhưng lỡ có thì ai mà biết được.

- Ông nên tìm cách đưa họ ra đi. Tôi không muốn tính mạng của tiểu thư không được đảm bảo.

- Nay, này, anh thật sự muốn làm khó tôi à!

- Tôi không muốn làm khó ông, nhưng hành trình của tiểu thư là hoàn toàn bí mật, chúng tôi có thể cho phép người thuê phòng ở đây trước, chứ không thể chấp nhận thêm bất cứ vị khách nào. – Vị cảnh trưởng nói với giọng rất cứng rắn. Thật ra hẳn biết là đang làm khó, tuy nhiên hẳn vẫn nghĩ vị chủ tịch này có thể đuổi họ đi. Nếu họ không đi mà muốn xông lên thì chỉ có một khả năng là liên quan tới người phe mình.

- Nếu anh đã nói vậy thì tôi không còn cách nào khác. Các anh hãy tự đối phó với họ đi.

- Ông định chống lệnh của quốc gia.

- Tôi... tôi...

Vị chủ tịch áp úng không thành lời. Hắn không muốn chần chừ, càng chần chừ thì người khác càng dễ nóng và hắn càng dễ chết. Cuối cùng, hắn hạ quyết tâm thuyết phục bằng tiết lộ một chút thông tin khủng bố của bên kia. Tuy nhiên, khi hắn chưa kịp nói thì ở bên kia điện thoại đang xảy ra vụ tranh chấp.

Thật ra cũng không phải vụ tranh chấp mà là một vụ giành điện thoại. Người giành điện thoại chính là cô gái và tất nhiên người cảnh vệ cũng không dám giành trở lại.

- Có phải nếu ông không cho phép họ vào thì gia tộc của ông sẽ gặp nguy hiểm?

- Đúng, đúng, đúng. Chính vì thế nên tôi mới lấy cả gia tộc ra đảm bảo. – Vị chủ tịch vừa nói vừa gạt đầu lia lịa.

- Vậy thì tôi đồng ý, nhưng ông phải cho tôi biết thông tin về họ.

“Tiểu thư, không được, lơ như họ...” Người cảnh vệ trưởng đang ở bên cạnh nghe cô gái đồng ý thì vội lên tiếng can.

“Anh muốn làm khó ông ta như thế nào nữa? Người ta đã đem cả gia tộc ra để đảm bảo, chả lẽ anh muốn tự mình đi giải quyết họ, anh có tự tin thực lực của bản thân không?” Cô gái giận dỗi nói.

“Tôi... tôi...” Người cảnh trưởng áp úng.

- Ông cứ nói cho tôi biết. Yên tâm, tôi sẽ không tiết lộ. – Cô gái lại quay trở lại chiếc điện thoại.

- Cái này thì... Thật ra tôi cũng không biết nhiều về họ. Chỉ biết là thế lực của họ rất lớn và vô cùng nguy hiểm. Tôi chắc chắn là họ chỉ cần một cái nhấc tay thì gia tộc của tôi sẽ đi đòi nhà ma.

- Còn gì nữa...! – Cô gái tò mò.

- Ừm... Họ là người trong thế giới ngầm.
- Thế giới ngầm! – Cô gái lặp lại cụm từ này. Đây quả thật là những cụm từ mà cô đã nghe rất nhiều lần.
- Đúng vậy, họ là người của thế giới ngầm. Họ rất nguy hiểm! – Vị chủ tịch nói.
- Còn gì nữa không? - Cô gái thúc giục.
- Tôi chỉ biết có thế.
- Như vậy là sao? – Cô gái giận dỗi.

Vị chủ tịch nghe tiếng hờn của cô gái thì cũng chỉ biết cười khỏ. Thật ra hắn còn biết một số thứ khác, ví dụ như “sát thủ”, “tập đoàn khủng bố”, thế nhưng hắn không ngu gì mà nói ra. Bởi càng nói thì người ta càng đề phòng, càng đề phòng thì càng không muốn đồng ý.

Đang trong lúc cô gái đối thoại với chị chủ tịch Lion thì máy truyền âm lại phát ra tiếng.

- Báo cáo đội trưởng, giám đốc khách sạn đã liên lạc với họ. Có vẻ như họ sẽ được bố trí ở tại đây.

Nghe thấy âm thanh báo cáo, cô gái hừ lạnh tiếng, rồi quay sang điện thoại vắng.

- Có phải cho dù chúng tôi không đồng ý thì ông cũng sẽ chuẩn bị phòng cho họ.
- Tôi... tôi! Hai...! Mong tiểu thư thứ lỗi. Tôi cũng không dám để họ đợi lâu, cho nên...
- Hừ! Ông dự định sẽ cho họ ở đâu?
- Vâng, tôi dự định cho họ ở phòng tổng thống, số 300, nó cũng nằm trên dải phòng của tiểu thư. - Vị chủ tịch lí nhí nói.
- Ông điên à! Chẳng lẽ không còn phòng khác!

Vị cảnh trưởng tức giận quát lên. Lần này thì hắn đã tức giận thật rồi.

Ông Lion nghe thấy tiếng quát thì cứ như rùa thụt cổ. Ông toan định giải thích là “họ rất đặc biệt” thì cô gái đã ngắt kết nối.

- Anh cho người đặt máy nghe lén bên phòng đó. Tôi muốn biết họ định làm cái gì.
- Vâng, thưa tiểu thư! – Mặc dù khá bức bối, thế nhưng vị cảnh trưởng vẫn phải lui ra. Huống chi việc tiểu thư giao cũng rất bức thiết.

Khoảng vài phút sau đó, một nữ tiếp tân dẫn ba người Đại Mạnh lên dãy phòng tổng thống. Đám cảnh vệ thấy thế cũng từ từ lùi dần lên trên. Khi tới vị trí phòng của tiểu thư, thì cả bọn đều nghiêm túc đứng im một chỗ và đề phòng.

Millton, Rock, Đại Mạnh bước qua mười người cảnh vệ. Không ai lên tiếng chào hỏi hay làm náo động cả. Cả hai bên cứ thế mà đề phòng nhau.

Ở bên trong căn phòng, cô gái vẫn đang lặng lẽ quan sát màn hình laptop. Trong laptop của cô chính là khuôn mặt của ba người vừa đến. Cô nói.

- Anh đoán xem, trong ba người này thì người nào mạnh nhất.
- Người lớn tuổi nhất! – Vị cảnh vệ trả lời.
- Anh có khả năng đánh thắng hắn không?
- Có thể liều một phen, nhưng không dám chắc. Đến chín mươi phần trăm là thua. Nếu như người đàn ông thứ hai thì có thể thắng.
- Ô! Sao anh nghĩ là không đánh lại người mạnh nhất?
- Tôi cảm thấy sát khí của hắn rất khủng khiếp. Quá mạnh, mạnh nhất kể từ khi tôi làm cảnh vệ.
- Sát khí! Sao tôi không thấy nó? – Cô gái ngạc nhiên hỏi lại.
- Tiểu thư không phải là người luyện võ nên khó có thể cảm nhận được loại sát khí mà người ta đang ẩn giấu.
- Hay nhỉ! Thế anh nghĩ tên thấp nhất kia có thực lực như thế nào? – Cô gái tiếp tục hỏi.
- Tôi không nhận ra, hắn ta không phát ra một chút sát khí hay bất cứ loại khí thế nào. Trông hắn rất giống người bình thường.

- Người bình thường! Anh cảm thấy hấn là tên công tử bột đang hóa trang sao?
- Ồ! Giờ tôi mới đề ý! – Vị cảnh vệ vừa nói vừa chăm chút nhìn Đại Mạnh.
- Tôi rất tò mò về tên này. Sao hấn cứ giống như sếp của hai người kia vậy?
- Không thể nào? Những người kiểu này khó có thể phục tùng cho một cá nhân. Ít nhất là cả hai đang làm nhiệm vụ hộ tống, hoặc chỉ là đồng bọn, chứ không thể có chuyện sếp với cấp trên. Người này quả thật còn rất nhỏ.
- Có vẻ như anh khá hiểu về những loại người này. Có thể kể thêm cho tôi biết không?

Nghe cô gái yêu cầu, vị cảnh vệ đành phải cầm bật tiếng nói. Hấn không muốn nói những điều này bởi vì cấp trên yêu cầu “chưa tới lúc nói”.

Lọt qua vòng vây của mười người cảnh vệ, ba sát thủ tiếp tục tiến về phía căn phòng số 300. Khi tới nơi, không ai bảo ai, họ quan sát căn phòng như một bản năng. Và đúng khi cô gái tiếp tân mở cửa phòng ra thì Rock liền lên tiếng.

- Hôm qua đến giờ, căn phòng này đã có người ở chưa? – Vừa nói, Rock vừa quay về phía đám cảnh vệ với vẻ rất khó chịu.
- Vâng, cách đây năm ngày thì đã có một vị khách ở căn phòng này. – Mặc dù khó hiểu nhưng cô tiếp tân vẫn lịch sự trả lời. Thật sự mà nói, cô chỉ muốn đi xuống phía dưới ngay và luôn. Cái không gian ròn rợn xung quanh khiến cô phải lập cà lập cập, trông cứ như có điều gì đó vô cùng đáng sợ.
- Được rồi, cô đi đi!

Rock nói một câu rồi tiến vào bên trong. Cô tiếp tân nghe vậy thì vui vẻ rời khỏi vị trí.

Ở bên căn phòng tổng thống khác, cô gái và vị cảnh vệ vẫn đang chú ý tới những âm thanh mà máy nghe lén truyền tới. Họ quả thật muốn biết mục đích của kẻ mà họ muốn ngăn nhưng lại ngăn không được.

Tuy nhiên, một câu nói vang lên khiến họ hoàn toàn thất vọng.

- Các cậu có để ý thấy điều gì khác lạ không?
- Có người vừa mới đột nhập vào. Tôi nghe một mùi vị rất mới. – Đây là tiếng của Milton.
- Rất tốt, không ngờ giác quan của cậu lại tăng tiến mạnh như thế. Hai cậu kiểm tra thử, ở đây có cài máy nghe lén hay loại máy gì không? – Tiếng của Rock đáp trả.

Cũng không đợi cô gái và người cảnh vệ thất vọng lâu thì hai con chip nghe lén lập tức bay ra cửa sổ, rơi xuống tầng lầu. Tất cả chỉ còn tiếng rì rào, không ai biết là máy nghe lén hỏng hay là nó đang thu những âm thanh bên dưới.

Trời đêm bắt đầu chuyển sang ngày mới.

Không gian vẫn toàn màu đen và màu sáng của ánh đèn. Đại Mạnh vẫn ngồi đó, Rock vẫn thức bên cạnh hấn, chỉ có Milton đã ngủ rồi. Tất nhiên hấn có ngủ hay không thì chẳng ai biết cả. Thật ra hấn cũng không muốn ngủ sớm như vậy, chẳng qua do bị Rock khiển trách một hồi vì hành động lỗ mãng thì hấn đành phải ngoan ngoãn nằm im.

- Cậu quyết định muốn giết hấn.

Âm thanh của Rock vang lên, cắt đi sự xem xét của Đại Mạnh. Thật ra Đại Mạnh cũng chỉ nhìn nhìn tám bản đồ và một số thứ lặt vặt. Hấn muốn tiêu xài thời gian trong lúc không ngủ được. Khi nghe Rock hỏi, hấn trầm ngâm một chút rồi trả lời.

- Đúng vậy, chỉ cần hấn chết, mẹ tôi sẽ không thể đến với hấn. Và công việc của tôi là đưa mẹ tôi trở về.
- Tương lai, cậu sẽ là sát thủ, cậu đâu cần phải có người thân?
- Anh sai rồi, tôi không hề có ý định làm sát thủ!

Là sao? Chẳng lẽ Number Ten không muốn đào tạo cậu trở thành một sát thủ lừng danh.

Rock tỏ ra khó hiểu. Nếu như Number Ten không đào tạo Đại Mạnh thành người nổi nghiệp thì ông ta đang muốn làm gì.

Đại Mạnh nghe câu hỏi của Rock thì tiếp tục cúi đầu xuống làm việc riêng. Hấn không thể nào trả lời, cũng không muốn trả lời, bởi càng trả lời thì sẽ càng lộ sơ hở.

- Tôi cũng không có ý định ngăn cản cậu. Thế nhưng tôi muốn cho cậu biết một tin tức.

- Tin tức gì? – Đại Mạnh hỏi vặn lại.

- Mẹ cậu đã có con với Vương Vô Quốc. – Rock nói. Hắn không muốn Đại Mạnh giết Vương Vô Quốc. Bởi điều đó sẽ khiến Đại Mạnh ở cùng với mẹ và làm một người bình thường. Hắn muốn kết giao với Đại Mạnh – một đệ tử của sát thủ truyền thuyết – có nghĩa là hắn không thích quen biết một người bình thường.

Đại Mạnh vẫn đang ngẩn ngơ. Chỉ một câu đơn giản của Rock nhưng đã khiến hắn tiếp thu một nguồn kiến thức vô cùng lớn. Thời gian lặng lẽ trôi qua, và một lát lâu sau đó, miệng hắn một lần bầm lên một chữ “gì?”

- Theo thông tin trong giấy tờ nhập cư của mẹ cậu thì bà ta đã mang thai. Cậu có thể xem những giấy tờ mà tôi đã mang đến. – Rock vẫn từ tốn nói, hắn không bận tâm sự ngờ ngạc của Đại Mạnh và cũng không hề giận việc người ta ngẫm nghĩ rất lâu rồi mới hỏi lại.

Đại Mạnh nhìn sang đồng giấy tờ mà Rock chỉ. Đó là những cái mà hắn không để ý, bởi vì hắn chỉ quan tâm tới những tư liệu về Vương Vô Quốc và những cái cần thiết cho ngày mai.

Đại Mạnh biết là Rock không lừa hắn, nhưng với một niềm tin cuối cùng thì hắn vẫn cố gắng mở đồng giấy tờ đó ra xem. Bàn tay của hắn như tựa ngàn cân. Hắn nhìn, hắn thấy, hắn xem, hắn trông, hắn coi và hắn im lặng.

Rock đã đi chỗ khác, không gian chỉ còn mỗi mình hắn.

Hắn thất vọng, hoàn toàn thất vọng. Mọi thứ chỉ là dối trá. Con người đúng là thứ dối trá. Hắn sẽ không bao giờ tin ai nữa.

Nước mắt của hắn từ từ chảy xuống. Đây là lần thứ ba mà hắn khóc!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Linh Tính Bùng Lên

Sống là để làm gì? Mục đích sống lại của hắn là để làm gì? Vì tình thân, vì gia đình, hay là vì cái gì? Đến bây giờ hắn thật sự không dám ảo tưởng cái mục đích nhỏ nhoi đó.

Cả đêm qua hắn đã mộng lung. Cả đêm qua hắn đã không ngủ. Hắn đứng lên, trời đã hừng sáng. Hắn bước đi, sương lạnh vẫn còn bao phủ khắp nơi.

Cả cơ thể của hắn cứ như một u hồn... không... chính xác là một người vô hồn. Mọi mục đích, mọi khát vọng của hắn giờ đã vỡ tan tành. Sống lại, trọng sinh, chỉ là thế đấy.

Rock dõi theo. Trong tầm mắt của hắn là một hình ảnh “không ai quan tâm đến bóng dáng ấy”. Cả thế giới vẫn đang chạy theo dòng thời gian. Bước chân đệ tử của một sát thủ lừng danh vẫn âm trầm thản thức.

Chiếc rèm màn cửa sổ của tầng mười lăm từ từ khép lại. Rock bước vào phòng, tự thở dài một cái, rồi dọn dẹp một số thứ trước khi rời đi.

Trời vẫn lù mù những bụi sương. Đại Mạnh vẫn bước đi. Hắn không biết là Rock đã từng nhìn theo hắn. Hắn không biết là vẫn có một người chú ý đến.

Một cô gái đang dõi theo hắn. Kể từ lúc Đại Mạnh bước chân ra cửa phòng thì cô đã chú ý đến hắn qua camera. Đến khi thấy Đại Mạnh ra ngoài khách sạn thì cô mới vội chạy đến bên cửa sổ để quan sát. Cô quan sát không phải vì quan tâm đến hắn. Đây chỉ là một sự tò mò.

Thời gian chậm chạp trôi đi. Một lúc không lâu sau đó, đôi chân của Đại Mạnh khẽ rẽ sang khu vực đậu xe. Đứng trên tầng mười lăm, cô gái thấy thế thì liền ngẫm nghĩ đôi chút. Rồi một sự tò mò cao độ bùng cháy lên, cô gái quyết định rời khỏi phòng.

Cô muốn biết thế giới ngầm là thế giới gì. Cô không phải là người trong thế giới ngầm nhưng cha cô, cũng như gia tộc của cô là người trong thế giới ấy. Cô luôn tự hỏi, tại sao gia tộc lại không cho phép cô tìm hiểu những cái này?

“Bởi vì cô chưa đủ tuổi.” Thật là vớ vẩn.

Cô gái bước ra khỏi phòng. Nhưng một âm thanh khẽ vang lên, khiến cô chùn bước.

- Tiểu thư muốn đi đâu? – Đây là giọng nói của vị cảnh trưởng. Giọng nói của hắn có vẻ hơi mệt mỏi. Bởi cả đêm qua đến giờ hắn chưa hề chợp mắt.

Hắn luôn lìm dìm trong trạng thái đề phòng.

- Tôi đau bụng, tôi muốn đi toilet! – Cô gái nhú mày vì nói dối. Cô biết rằng, nếu nói lên sự thật thì người này nhất định sẽ ngăn cản.
- Bên trong có toilet mà. – Vị cảnh trưởng ngạc nhiên hỏi lại.
- Có anh ở cạnh, tôi cảm thấy không thoải mái.
- Vậy thì tôi xin phép ra ngoài – Vị cảnh trưởng bực bội nói nhỏ tiếng. Hắn chẳng hiểu vì sao hôm nay tiểu thư lại dở chứng.
- Không cần, cả đêm qua anh đã không ngủ rồi. – Cô gái cố gắng khề giọng, chứ thật ra cô đang điên tiết lắm rồi.
- Vậy để tôi đi theo bảo vệ tiểu thư. – Người cảnh trưởng vẫn không có một chút nghi ngờ.
- Không cần, tôi nói là không cần. Có anh bên cạnh thì tôi không cảm thấy thoải mái. Anh có biết là anh rất phiền phức không? Tôi đi đại mà anh cũng đòi đi theo là sao? – Cô gái giận dỗi làm một hơi dài.
- Tôi... tôi... chỉ muốn tiểu thư được an toàn.

Cô gái không thèm nói chuyện với vị cảnh trưởng nữa mà lập tức bước ra ngoài. Cô không muốn chần chừ, càng chần chừ thì cô sẽ càng mất đầu.

Khi bước ra khỏi cửa phòng, ánh mắt của cô nhanh chóng lướt qua những người cảnh vệ đang đứng gác cổng. Dường như cô muốn tìm kiếm ai đó.

- White đi theo tôi - Cô gái nói với một người cảnh vệ bên trái cửa.
- Vâng, thưa tiểu thư! – Vị cảnh vệ lập tức trả lời rồi đi theo.

Ở bên trong phòng, vị cảnh trưởng vẫn dõi theo hàng loạt những hành động của cô gái. Mặc dù hắn hơi khó hiểu là vì sao tiểu thư không cho hắn theo mà lại dẫn người người khác đi cùng nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều. Ít ra thì cũng có một người bảo hộ, như vậy cũng yên tâm hơn. Hắn nghĩ như thế và bắt đầu lìm dìm ánh mắt.

Chợt, một suy nghĩ lóe ra khỏi não của hắn.

“Tại sao tiểu thư lại chọn đích danh của White mà không phải là người khác”. Hắn bàng hoàng chạy ngay tới chiếc laptop.

Màn hình hoàn toàn tắt ngúm. Hắn không thể quan sát được camera. Hắn muốn mở lên nhưng hắn biết mình không có mặt khẫu. Tất nhiên hắn có thể giải mã nhưng như thế thì sẽ không kịp. Bây giờ thì hắn đã hiểu được một phần hành động khó hiểu của tiểu thư. Càng hiểu thì hắn càng lo, cũng bởi vì lo nên hắn hốt hoảng chạy bức tốc xuống cầu thang bộ.

Cầu thang máy có ba cái nhưng tiểu thư đã đi thang máy, vì thế hắn không thể đi thang máy. Gió khẽ lướt lên, những âm thanh của đồng đội ôm ôm vắn hỏi phía sau lưng. Hắn vẫn chạy như điên và quên khuấy việc gọi đồng đội theo.

- Tiểu thư muốn đi đâu vậy. Có cần báo với cảnh trưởng Show không?

Cánh cửa thang máy mở từ từ ở tầng trệt của khách sạn và một âm thanh ôn tồn cũng từ từ phát ra.

- Không cần, tôi có chút việc riêng? Anh cứ theo tôi là được!
- Vâng, thưa tiểu thư! – Vị cảnh vệ trả lời. Mặc dù hắn không muốn làm theo ý định của tiểu thư nhưng hắn lại không dám lên tiếng ngăn cản. Trước giờ, những người cảnh vệ như bọn hắn chỉ làm theo lệnh của tiểu thư và đội trưởng, chứ chưa có một lần phản đối. Việc bây giờ của hắn là là nháy máy, báo hiệu cho đội trưởng.

Thời gian dần trôi qua, cô gái và White đã tới vị trí đậu xe, tuy nhiên bóng dạng vị đội trưởng vẫn không hề xuất hiện.

Chiếc xe BMW x7 màu đen từ từ lộ diện trong hàng chục chiếc xe khác. Cô gái bước lên xe và White cũng vào vị trí lái mà không cần sai bảo. Hắn biết tiểu thư dẫn hắn theo là vì cái gì.

Sau khi động cơ vang lên một âm thanh nhỏ xíu thì chiếc xe cũng từ từ cất bánh. Bỗng “rít” một tiếng thật to, chiếc Audi màu đen đột ngột xuất hiện. Ở phía đối diện, chiếc xe BMW liền lập tức tắt tiếng. Nó dường như sợ hãi chiếc xe bá đạo đang ngăn cản phía trước.

- Lái xe đi! – Cô gái lạnh giọng nói.
- Nhưng... nhưng – Vị cảnh vệ ấp úng.
- Tôi nói anh lái xe qua khỏi chiếc xe phía trước. Anh không nghe rõ à. – Cô gái lớn tiếng.

Trả lời cô là một sự im lặng. Đúng vậy, vị cảnh vệ không dám trả lời. Tất nhiên hắn cũng không dám trái lệnh tiểu thư nhưng người ngăn cản phía trước chính là đội trưởng. Hắn đành phải im lặng, lần này thì hắn đành phải chống lệnh của tiểu thư.

Vị đội trưởng từ từ bước ra xe và tiến về chiếc xe BMW mà đồng đội đang lái. Khuôn mặt hắn không hề có một chút tươi cười vì khám phá ra ý đồ của tiểu thư. Hắn hoàn toàn nghiêm túc.

Cô gái cũng bực bội bước ra. Mặt của cô cũng hoàn toàn nghiêm túc. Cô tiến về phía vị cảnh trưởng, vượt qua mặt của hắn và mạnh bạo mở cửa xe.

- Lên xe, tôi có chuyện nói!

Cô gái lạnh lùng gọi vặn lại. Vị cảnh trưởng cũng khá bất ngờ tới hành động của cô gái. Trong lúc nhất thời, hắn không biết phản ứng ra sao nên đành phải đi vào xe.

- Tiểu thư không nên ra ngoài! – Khi đã ngồi vào vị trí lái, vị cảnh trưởng nói.

- Anh lái xe đi.

- Không được, tiểu thư muốn đi đâu!

- Trời ơi, anh lái xe đi, tôi muốn ra ngoài một chút. Tôi muốn đi dạo, tôi muốn mua một ít gì đó. Tôi muốn được thoải mái, tôi muốn được tự do một lần. Anh hiểu không? Sao cha tôi và anh cứ phải ngăn cản tôi.

Cô gái quát lên dữ dội. Vị cảnh trưởng ngo ngoác nhìn sang. Hắn không biết xử lý ra sao cả. Hắn cũng hiểu là tiểu thư bị gò bó rất nhiều. Tuy nhiên, nhiệm vụ của hắn là thế.

- Tiểu thư muốn đi đâu? Tôi sẽ báo cáo lên cấp trên và gọi thêm người đi theo.

- Anh lái xe đi. Trời ơi, anh lái xe đi. Tôi ức lắm rồi. Anh muốn ngăn cản tôi phải không? Anh có tin là tôi đập đầu tự tử không? Anh đừng làm tôi phải điên lên nhé.

- Nhưng... nhưng...!

“Bộp, bộp...” Cô gái đập đầu vào cánh cửa của xe.

“Rùm, rùm...” Vị cảnh trưởng lập tức mở khóa xe. Cô ngay cũng liền dừng việc đại dột.

Thành phố New York, Hoa Kỳ, trời đã bừng sáng ánh nắng. Điều này cũng khá dễ hiểu, bởi vì nơi này khác múi giờ của bang Washington.

Tại một khu vực ngoại ô của thành phố này có một khu biệt thự vô cùng to lớn, có thể nói là lớn nhất trong phạm vi mười ki lô mét vuông.

Chủ nhân của ngôi biệt thự không phải là một nhà tỷ phú, ông ta là một chính trị gia đã ngoài bốn mươi lăm tuổi. Tuy nhiên cương vị chính trị gia chỉ là hình thức tô điểm bên ngoài. Tên ông ta là Ken, chính xác là Denis Ken, một công dân chính thức của hợp chủng quốc Hoa Kỳ.

Hiện tại, trên tay của ông ta là một chiếc điện thoại Nokia đời mới nhất. Ông ta đang rất lo lắng, bởi vừa rồi linh tính của ông chợt bùng lên.

Con gái của ông sắp gặp nguy hiểm. Ông cảm nhận được điều đấy, bởi đó chính là dự năng của ông.

- Alo! Tôi là Ken, tôi đang có chuyện gấp! – Khi tiếng chuông điện thoại vừa ngừng thì Ken đã lên tiếng.

- Vâng! Tôi biết, anh cần gì! – Người trong điện thoại đáp lại.

- Con gái tôi chuẩn bị gặp nguy hiểm. Tôi yêu cầu các anh tập trung tất cả lực lượng của FBI, CIA, bộ mật vụ lập tức hỗ trợ bảo vệ con gái tôi. – Người đàn ông nói với giọng hết sức nghiêm túc. Nhưng ẩn chứa bên trong là một sự sốt sắng vô cùng cao độ.

- Chuyện này, chẳng phải cảnh trưởng Show đang bảo vệ San sao? – Người đàn ông ngạc nhiên.

- Ông không tin tôi. Ông không tin người đứng đầu bộ thần bí của Hoa Kỳ. Tôi đang gấp, nếu con gái tôi có chuyện gì xảy ra thì ông sẽ là người chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Nói xong câu đó, người Ken liền đập máy. Để lại người bên kia một mớ tơ vò. Hắn ta thật sự không hiểu, tại sao mọi chuyện lại đổ lên đầu của mình. Hắn là bộ trưởng bộ quốc phòng, chứ đâu có phải người lãnh đạo FBI, CIA và bộ mật vụ. Tất nhiên, hắn cũng chỉ lướt qua một dòng suy nghĩ, chứ không dám chần chừ nhiều. Bởi người trọng bộ thần bí rất khủng khiếp.

Riêng vị lãnh đạo bộ thần bí vẫn còn đang bấm điện thoại. Cú gọi tiếp theo của hắn chính là ra lệnh cho người của bộ thần bí. Hắn rất muốn gọi điện cho con gái và cảnh trưởng để hỏi, nhưng hắn biết sẽ không được. Hắn không thể chần chừ bất cứ một giây một phút nào. Giác quan thứ sáu của hắn nói rằng: “Điện thoại cho con gái sẽ không có kết quả khả quan.”

Chiếc xe Audi vẫn băng băng trên con đường King. Họ không biết rằng, chuyến đi của họ sẽ vô cùng nguy hiểm và cả một lực lượng to lớn của quốc gia đang vì họ mà co giò thẳng cẳng.

Cô gái ngồi lặng lẽ bên cạnh vị trí lái xe và chăm chú nhìn chiếc máy tính bảng. Lâu lâu cô lại phát ra vài tiếng để vị cảnh trưởng lái xe. Tuy nhiên, cô cũng chỉ yêu cầu đi nhanh hay đi chậm, chứ cũng chẳng yêu cầu cảnh trưởng Show phải rẽ trái, rẽ phải. Chuyện này là do Đại Mạnh chỉ băng băng trên con đường King và cô gái chỉ có thể theo dõi qua thiết bị theo dõi mà một cảnh vệ đã cài theo lệnh của cô.

Show không hề biết điều đó. Hắn cũng đang thắc mắc chiếc máy tính bảng mà tiểu thư đang chăm chú. Hắn không biết rằng, hôm qua tiểu thư đã lên lút yêu cầu người khác cài con chip theo dõi vào xe của đối phương. Đây quả là may mắn của cô gái, nếu như cô cho Show biết thì hôm nay đã không có chuyến đi này rồi.

Show là kẻ cố chấp, chứ không phải là người ngu si.

- Đưa điện thoại cho tôi mượn.

- Vì sao? – Cảnh trưởng Show ngạc nhiên hỏi vặn lại.

- Điện thoại của tôi hết pin. – Cô gái nói.

- Ừm, được rồi! – Cảnh trưởng Show chỉ chần chừ một chút rồi cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao thì hắn đã thông báo cho đồng đội và báo về cấp trên.

- Cho tôi mượn luôn bộ đàm. – Cô gái tiếp tục đòi hỏi.

- Này, cái này thì không được! – Vị cảnh trưởng lắc đầu.

- Tôi chỉ mượn một lát để trao đổi chuyện riêng với người khác. Chỉ một lát thôi, chẳng lẽ anh thích làm mọi chuyện phải căng thẳng lên. – Cô gái từ tốn nói.

- Haiiii... Được rồi!

Cảnh trưởng sau đó ra khá bất đắc dĩ, rồi tháo thiết bị bộ đàm được cài trên cổ áo. Cô gái nhận lấy nó và chỉ mỉm cười một cái. Tiếp theo sau đó, cô lên lút chuyển điện thoại về chế độ im lặng và ngắt việc hoạt động của bộ đàm.

Linh tính của cô cũng bùng lên. Cô biết nếu không cắt đứt liên lạc giữa Show và người khác thì chuyến đi hôm nay sẽ không thực hiện được.

Cô không biết tại sao mình phải đi theo dõi một kẻ lạ mặt. Cô chỉ làm theo linh tính. Linh tính nói với cô rằng: “Đó là một người vô cùng đặc biệt và kinh khủng”.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Đại Lễ Tốt Nghiệp

Trái ngược với khoảng không gian lạnh của bang Washington là cái nắng chói khét của sa mạc Sahara. Vào thời điểm 14h30 phút chiều - tương đương với 6h30 phút ở đường King, thành phố Seattle – thì Trung Tâm Ác Quỷ có diễn ra đại lễ tốt nghiệp dành cho những người hoàn thành nhiệm vụ “Giết Chóc Trên Sa Mạc”.

Đồng hồ tiếp tục điểm thêm 1 phút nữa và cũng chính vào lúc này, các vị trí quanh vùng Tabalbala, Diffa, Tchad, thuộc phía đông của đất nước Algeria, sát biên giới hình tam giác giữa quốc gia Libya bỗng dưng bùng sáng lên ánh đèn điện chói lóa. Nó chói lóa vì hòa cùng với cái nắng gắt của sa mạc Sahara.

Một khung cảnh ghê sợ nhưng đầy hào hùng bắt đầu hiển hiện lên. Khắp nơi toàn là người với người. Những mái nhà, những kiến trúc cổ tằm trung đường như bị khí thế của biển người che lấp. Không gian cứ như một mảnh điêu hiu nhưng đầy vẻ trang nghiêm.

Theo như thống kê hiện tại, biển người này có hơn mười một ngàn người và phân thành mười nhóm người, gồm nhóm 10, nhóm 11, nhóm 12, nhóm 13, nhóm 14, nhóm 15, nhóm 16, nhóm 17, nhóm 18, nhóm 19, tên nhóm càng lớn thì số người càng ít. Tất nhiên mỗi nhóm ở đây không chỉ phân biệt bằng tuổi tác mà họ còn được phân biệt bằng số năm huấn luyện và thời gian bắt đầu huấn luyện. Theo như cơ chế của tổ chức Bravo, thì độ tuổi của mỗi nhóm sẽ có sai lệch từ 0 đến 2, điển hình như Meo đã mười sáu tuổi nhưng vẫn nằm trong nhóm 14 (sắp qua 15). Chuyện này chủ yếu là do những đợt đưa người vào trung tâm huấn luyện. Thứ nhất, Bravo không thể xác nhận đầy đủ thông tin của đối tượng được đưa vào trung tâm, thứ hai, họ không chú

trọng vào tuổi tác mà chú trọng vào thời gian huấn luyện.

Dùng bàn đến cơ chế của tổ chức Bravo, ở vị trí khá gần của khu vực này đang có một chiếc trực thăng ào ào bay tới. Đến khi nó hạ xuống vị trí xác định thì một hồi chuông to khủng khiếp vang lên. Biển người như được huấn luyện từ trước, tất cả họ đều nghiêm trang chỉnh đốn đội ngũ, sắp xếp vào vị trí trước bục đài chỉ huy.

Một mảnh tan hoang cứ thể hiện lên một trung tâm huấn luyện cao cấp.

Từ phía trong máy bay, một người đàn ông trạc tuổi bốn mươi từ từ bước ra. Theo sau hắn là bốn người, gồm 3 nam và một nữ. Rồi như một người chỉ huy thực thụ, người đàn ông liền bước lên bục đài, dương ánh mắt nhìn xuống biển người và đồng dục nói:

- Nghiêm!

Giống như một câu lệnh thừa thừa, biển người không hề có bất cứ một cử động lệch lạc nào. Bởi họ đã luôn trong trạng thái nghiêm trang. Và người đàn ông dường như cũng chỉ nói theo nói quen nên lập tức đi vào chủ đề chính.

- Vậy là nhiệm vụ “Giết Chóc Trên Sa Mạc” đã kết thúc. Những ai hoàn thành nhiệm vụ thì lập tức bước lên trên đài chỉ huy.

Theo lời yêu cầu của người đàn ông, hàng loạt người bắt đầu tách khỏi đội hình để bước lên trên. Đa số họ đều là ở tuổi mười bốn đến mười sáu, có gái có trai nhưng gái ít hơn. Mặc dù họ thuộc nhóm tâm trung nhưng cũng như những đội ngũ đang ở bên dưới, dàn theo một hàng ngang thẳng tắp.

Không lâu sau đó, khi số người tập trung lên khán đài dừng ở con số 102 thì người đàn ông đang đứng ở vị trí chỉ huy mới tiếp tục nói.

- Tất cả các người đã hoàn thành nhiệm vụ Giết Chóc Trên Sa Mạc. Bây giờ, trung tâm sẽ phát cho mỗi người một bản hướng dẫn và một chiếc thẻ, các người có quyền lựa chọn chuyên ngành cao cấp và gia nhập vào đội ngũ của một vị giáo quan cao cấp.

Người đàn ông nói xong câu đó liền hướng mắt về phía người con gái sau lưng, tỏ ý ra lệnh. Người con gái biết công việc được phân phó nên lập tức cùng ba người đàn ông khác mang các vật cần thiết, tiến về phía trước.

Tất cả những thanh thiếu niên đều lẳng lặng nhận lấy bản hướng dẫn, thẻ bài và một cây bút. Sau đó họ chăm chú nhìn vào bản hướng dẫn trên tay, đắn đo suy nghĩ thật lâu để chọn lựa phương hướng chính xác nhất cho tương lai.

Bản hướng dẫn là một mẫu giấy khá lớn, cỡ A3, được bao bọc bằng một loại nilon rất bền. Ở bên đó, nó chứa một lượng thông tin tổng quát về sát thủ cũng như hướng dẫn cho những sát thủ mới lớn bước vào tuổi trưởng thành. Tuy nhiên, nội dung của bản hướng dẫn không phải dùng để hướng dẫn cho người ta điền vào thẻ bài, mà ở đó, nó giới thiệu tất cả các loại kỹ năng sát thủ, thông tin về những vị giáo quan cao cấp, cũng như các chương trình đào tạo dành cho người hoàn thành nhiệm vụ Giết Chóc Trên Sa Mạc.

Mười phút trôi qua, đa số những người đứng trên khán đài đều đã điền thông tin đầy đủ vào thẻ bài, cũng như là xác định tương lai cho bản thân. Tuy nhiên, có ba người vẫn chưa hoàn thành công việc “điền” ấy. Họ dường như có một ý định táo bạo khác nên không hề quan tâm tới tất cả những việc đang diễn ra. Chính vì điều đó, hàng loạt người nhìn họ với con mắt rất khó hiểu. Trong biển người bên dưới cũng đã xuất hiện vài lời chửi rủa nhưng bởi vì nề nếp của trung tâm nên họ phải âm thầm giận dữ.

Mặt trời lại mọc lên thêm năm phút và vào chính thời điểm này, một người trong nhóm ba người đó đột ngột lên tiếng:

- Thưa chỉ huy, tôi có thể chọn ngài làm giáo quan của tôi không?

Đứng trên bục đài, vị chỉ huy nghe thế liền mỉm lên một nụ cười kinh bi. Trên đời này làm sao có một chuyện tốt như thế. Hắn ta là một sát thủ cao cấp, chứ không phải là giáo quan cao cấp. Những kẻ được cho là giáo quan cao cấp thực chất đều là những tên có thực lực sơ cấp, may mắn lắm mới xuất hiện người có thực lực trung cấp. Nếu như loại trừ tên Rock đi thì chưa bao giờ xuất hiện một vị sát thủ cao cấp đi làm nghề giáo quan. Thế nên, hắn từ chối, hắn không muốn huấn luyện bất kỳ ai, cũng như chưa có ý định truyền thụ tài nghệ cho kẻ khác. Tuy nhiên, lời từ chối của hắn chưa kịp phát ra, thì một thanh niên cao to, da trắng khác đã quát lên.

- Billion, cậu muốn làm cái gì? Chẳng phải chúng ta bàn bạc là sẽ thành lập một đội ngũ sao. – Đây chính là giọng của Meo.

Billion vẫn không trả lời, thay vào đó là hàng loạt tiếng “Ồ” ở bên dưới. Đến bây giờ thì họ mới hiểu ba tên điên này muốn cái gì. Thì ra bọn chúng muốn lập đội ngũ để chuẩn bị tham gia nhiệm vụ “Tàn Sát”, một nhiệm vụ có thể nói là chỉ có đường chết chứ không có đường sống. Bởi như thế, hàng loạt tiếng cười nhỏ vang lên. Có vẻ như nhiệm vụ tuổi mười tám năm nay sẽ có một sự kiện “rất đáng chú ý”. Hầu hết tất cả đều khinh bỉ sự ngu ngốc này. Họ nghe đâu là cách đây năm năm cũng đã có một nhóm gồm tám người lập đội tham gia, thế nhưng tất cả đều trở thành xác chết.

Riêng Meo thì vẫn hằm hằm đứng đó. Hắn rất tức giận trước sự thay đổi của Billion.

- Ha ha! Meo ơi là Meo. Mà nghĩ với thực lực yếu ớt của mày thì có thể hoàn thành được nhiệm vụ tàn sát sao? Mày ngu ngốc, chứ tao không có ngu ngốc.

- Mày mày ... – Meo tức tối không thành lời.

- Ha ha, mày biết không, mấy hôm nay tao bị mày kiềm chế nhưng không phải tao im lặng là vì thực lực của tao thua mày. Chẳng qua tao chưa cần phải tạo xích mích với mày. Tao vẫn muốn sống trong sự bao bọc của mày. Nhưng hôm nay lại khác, mày muốn đi chết thì cứ đi. Còn tao, bây giờ tao hi

vọng chỉ huy sẽ nhận tao. Nếu vị ấy không nhận thì tao sẽ chọn con đường khác. Xin lỗi Meo, mày muốn chết thì xin cứ việc, tao không ngăn cản.

- Mày mày... thế...! – Giọng nói của Meo hoàn toàn bị nghẹn lại. Mặt mày của hắn cứ như bị ai đó cắt tiết.

Mặc kệ sự điên tiết của Meo, Billion hướng ánh mắt về phía vị thủ lĩnh. Một giây sau đó, hắn ta quỳ bệch xuống nền sàn mà không có chút do dự.

- Xin ngài huấn luyện tôi trở thành một sát thủ. Tôi nguyện ý theo ngài làm trâu, làm chó! – Tiếng khẩn cầu của Billion vang lên giữa khu vực huấn luyện vô cùng to rõ. Hắn dường như vì mục đích mà bỏ đi tất cả danh dự của bản thân. Mà cũng đúng thôi, sát thủ làm gì có danh dự, bởi họ chỉ có mục đích.

Vị chỉ huy chỉ lướt nhìn Billion một cái, những lời khẩn cầu của Billion chẳng hề đã động được hắn. Chính xác mà nói, hắn không cần thiết phải nhận Billion. Nếu như muốn tìm một con trâu, con chó thì điều này quá dễ dàng. Hắn không ngu đến mức đưa sát thủ làm con chó, bởi nó chính là con chó điên.

Mặc dù nghĩ như thế, nhưng hắn không cần phải nói ra sự phũ phàng. Hắn chỉ cần một lời từ chối là xong. Chỉ là trước khi hắn đưa ra lời từ chối thì một tiếng rống bỗng vang lên.

- Billion, mày muốn cái gì? Mày nói đi. Nếu mày rời khỏi vị trí này thì kế hoạch đó sắp xếp mấy hôm nay sẽ như thế nào. Mày nói đi, thằng khốn nạn!

Meo vừa nói, vừa dùng sức xông về phía Billion và nếu như không có bàn tay của một người bên cạnh ngăn lại thì hắn đã phạm tội nổi loạn của trung tâm

- Bình tĩnh nào Meo.

- Rom, thả tao ra, tao muốn giết hắn. – Meo gằn lên.

- Ha ha! Mày muốn giết tao. Chỉ cần hành động ngu xuẩn đó xuất hiện thì thân thể mày sẽ thành tổ ong ngay. – Billion hí hửng nói. Hắn vừa nói vừa nhìn về phía những sát thủ đang giương súng, sẵn sàng bắn.

- Mày mày... – Meo nhìn những sát thủ đang làm nhiệm vụ canh gác mà nói không thành lời.

- Rom, chúng ta không cần hắn thì cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ tàn sát. Đi theo tao. Tao sẽ bảo vệ mày! – Meo quay sang Rom và nói. Hắn vừa nói vừa nắm chặt lấy bả vai của Rom.

Trả lời sự yêu cầu của Meo là một điều không tưởng mới. Rom đột ngột quỳ xuống đất, hướng mắt về phía vị chỉ huy.

- Tôi và Meo cũng muốn làm học trò của ngài. – Rom vừa nói, vừa kéo tay của Meo. Hắn ta tỏ ý bảo Meo quỳ xuống.

- Cút, con mẹ nó, tao không cần! Mẹ nó, bọn mày muốn gì, bọn mày đã bàn bạc trước phải không? – Meo hất mạnh tay của Rom ra, chỉ vào mặt của Rom và rống lên dữ dội.

- Mày nghe tao lần này đi! – Rom có vẻ khẩn trương, hắn sợ Meo sẽ không đồng ý chuyện này.

- Mày im đi, tao không muốn tiếp tục học tập ở đây. Ta muốn tự do, ta muốn ra ngoài, tao muốn làm đội trưởng, tao muốn làm chỉ huy... Bọn mày... khốn nạn...!

Meo hoàn toàn nổi điên. Tuy nhiên hắn chỉ mới rống lên chứ chưa hề làm loạn. Đây quả là điều may mắn của hắn, nếu như không phải là thế thì hắn đã chết ngàn lần. Chỉ có điều, khi Meo đang trong cơn tức giận thì Billion lại cố ý châm dầu vào lửa.

- Ha ha! Meo ơi là Meo, mày thấy rồi đó, trên đời này chỉ có mày là thằng điên thôi. Mày muốn làm chỉ huy, mày muốn làm đội trưởng, mày muốn bọn tao phải phục tùng mày. Ha ha.... Mày phải có thực lực. Mày có thực lực không? Hãy chứng tỏ cho tao xem. Ha ha... Nếu không có thực lực thì ta theo chỉ huy, theo những người mạnh hơn mày. Đây là điều đương nhiên.

- Mày... mày...

Meo tức tối, chỉ và quát thẳng vào mặt của Billion. Hắn dường như chỉ có mỗi câu này. Rồi đột ngột ngay sau đó, hắn trở tay vào mặt vị chỉ huy.

- Tôi muốn giết ông. Tôi muốn thách đấu với ông.

Vị chỉ huy bất ngờ nhìn kẻ đang hăm hăm về phía mình. Hắn không ngờ mọi việc lại diễn ra như thế và cũng không ngờ là có người muốn thách đấu với hắn. Lúc này, hắn có đôi chút lưỡng lự. Nếu như người ta ra yêu cầu từ đầu thì hắn sẽ thẳng thừng từ chối. Không phải hắn sợ, mà là sát thủ không làm những chuyện không có mục đích. Nếu hắn thắng thì cũng chẳng được gì, còn nếu hắn thua thì lại là một tổn thất lớn. Tất nhiên rất khó để thua, nhưng ai biết những kẻ này có chiều bài kỹ dị trong người không? Trước đây cũng có vài người chết vì cái sơ xuất này rồi.

Bây giờ thì lại khác. Mọi việc đã chuyển sang tranh giành một món đồ vật. Vấn đề của hắn bây giờ là có nên chiến hay không?

- Ông sợ sao? Ha ha... Ông suy nghĩ... ông đang đắn đo? Ha ha... mày thấy chưa Billion, mày thấy chưa? – Meo vừa nói vừa cười rất to. Hắn tỏ ra rất hí hửng.

- Tôi nhận lời thách đấu của cậu.

Billion không trả lời Meo, người trả lời hẳn là vị chỉ huy. Có thể nói hẳn ta không cần thiết phải sợ Meo. Bởi ngay cả đồng đội của Meo cũng không tin Meo hoàn thành được nhiệm vụ tàn sát thì làm sao có thể đấu với hẳn. Vị chỉ huy tin rằng Meo đang nổi điên. Hẳn nghĩ thế, nên hẳn cũng chẳng cần phải lo lắng nhiều.

Thôi thì cứ coi đây là một trò chơi nhảm!

Cuộc chiến chuẩn bị bắt đầu. Meo vẫn ở nguyên vị trí cũ, người chỉ huy đã tới đứng đối mặt với hẳn, những người khác thì đã lui ra một bên. Theo cái nhìn khái quát, lợi thế hoàn toàn nghiêng về vị chỉ huy. Bởi trong người của chỉ huy được trang bị toàn vũ khí tối tân. Không cần nói đâu xa, chỉ cần vị chỉ huy rút ra súng ngắn thì Meo sẽ đi đòi nhà ma. Tất nhiên, hẳn ta không thể làm thế, đây không phải là do hẳn sợ diện với những người xung quanh mà bởi vì thực lực của đối phương quá yếu. Hẳn nghĩ thế.

Cuộc chiến bắt đầu. Bóng hình Meo lóe lên một cái, rồi biến mất khỏi vị trí hiện tại.

Vị chỉ huy ngờ ngác một cái rồi liền tập trung lại. Một cảm giác nguy hiểm dâng trào lên. Lúc này thì hẳn đã sợ hãi thật sự. Hẳn không ngờ tốc độ của Meo lại kinh khủng đến thế. Mọi việc đã vượt qua sức tưởng tượng của tất cả mọi người, chứ không chỉ riêng hẳn. Đối thủ đang ở đâu? Bàn tay của vị chỉ huy tự động đưa về vị trí để súng. Hẳn ta sẵn sàng dùng súng. Nhưng trước khi rút súng thì hẳn phải lập tức rời khỏi vị trí thách đấu.

“Xoẹt!” Thân thể của Meo đột ngột áp tới bên cánh tay trái của vị chỉ huy. Vị chỉ huy vẫn chưa kịp rút súng.

Một tiếng “Bầm” chất ngám vang lên, cả thân thể của vị chỉ huy bay như điều đứt dây. Và không đầy tới một giây, cơ thể của hẳn áp xuống nền như một mũi tên. Một mũi tên có đầu và óc nát bét.

Cái chết đến quá đột ngột, tốc độ của Meo quá nhanh, vị chỉ huy không thể nào ngờ tới. Nếu nói thứ mà hẳn quan sát được trước khi chết thì đó chính là nụ cười đắc ý của Billion và Rom.

Hai kẻ này đang cười vì sự thành công mỹ mãn. Tất cả mọi chuyện xảy ra là một kế hoạch. Họ biết chỉ có Meo mới đủ sức hoàn thành nhiệm vụ tàn sát, còn họ thì làm sao có thể vượt qua được. Dù Meo có thần thánh cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể đủ sức bảo vệ hai người trong mưa bom bão đạn. Thế là sau vài ngày tổng hợp và phân tích tính cách của vị chỉ huy thì họ đã lên được một kế hoạch.

“Cái chết không ngờ.”

Meo đã không làm họ thất vọng. Việc còn lại chỉ là ngồi chờ đợi thông tin truyền đến trung tâm. Họ không cần phải tham gia nhiệm vụ tàn sát. Bởi thực lực của Meo sẽ chấn động cả trung tâm Bravo.

Chỉ một chiêu là hạ một sát thủ cao cấp. Vậy Meo là cái gì. Không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn ta chính là một sát thủ đỉnh cấp. Billion và Rom không tin là trung tâm sẽ không xem xét và thực thi yêu cầu của Meo.

Biến người vẫn chưa giải tán. Lúc này họ cũng không quan tâm tới chuyện ai sẽ là người chỉ huy và ra lệnh cho họ tiếp theo. Bọn họ đang chú ý tới người thanh niên đang đứng trên sân thi đấu. Mọi việc thật quá sức tưởng tượng.

Meo vẫn đứng im một chỗ, bàn tay và chân của hẳn đang run rẩy, cả cơ thể của hẳn cũng bần bật đung đưa. Tất cả mọi người đều chẳng biết tại sao. Không lẽ là hẳn ta đang sợ hãi.

Meo cũng không hiểu mình bị gì. Vào lúc này, miệng mồm của hẳn cứ lảm bảm. Hẳn không thể nào điều khiển và dừng lại hành động này.

Vừa rồi hẳn giết chết vị chỉ huy mà không hề dùng tới dị năng không chế tinh thần. Vài ngày trước thực lực của hẳn đột nhiên tăng dữ dội. Hẳn biết chuyện này liên quan tới dị năng bí ẩn và liên quan sâu sắc tới việc lảm bảm của hẳn.

Cả cơ thể và tinh thần của hẳn đang phản kích tột độ.

“Big Lusty, Big Lusty, mày phải chết!”

Tỉnh Quảng Đông, ngoại ô thành phố Giang Hải, trời vẫn không hề có chút tuyết hoặc mưa rơi, mặc dù thời tiết đang trong thời kỳ sắp chuyển xuân.

Nhớ lại sáu năm về trước, ở khu vực cách thành phố Giang Hải hơn 4 km về hướng Bắc là một mảnh đồi hiu, sơ xác. Nhưng không thể ngờ rằng, vùng đất quanh khu vực núi Hồng Tháp (Hongtoushan), giờ đã trở nên nhộn nhịp và biến thành một khu du lịch lý tưởng cho người giàu.

Nguyên nhân là gì? Nếu nói tới thì sẽ có hàng chục nguyên nhân, thật khó để chấp nhận cái nào là ngọn nguồn. Chắc có lẽ trên đời này chỉ có mỗi một người hiểu rõ nhất. Đó chính là một chàng trai đang đứng gần ranh giới cấm địa của dãy Hồng Tháp Sơn.

Hắn năm nay mới mười tám tuổi, cũng sắp phải thi thố để bước vào lễ tốt nghiệp đại học. Thế nhưng hẳn chưa bao giờ quan tâm tới chuyện tốt nghiệp đó. Thứ mà hẳn muốn đạt được chính là Đại Lễ Tốt Nghiệp. Cả gia tộc của hẳn nói rằng, chỉ cần hẳn hoàn thành xong một nhiệm vụ cấm go thì hẳn sẽ bước chân vào thế giới đỉnh phong và chẳng cần phải học tập hay làm cái gì cả.

Ba năm đã trôi qua, hán đến học viện thánh tâm đã ba năm rồi. Chính hán người khiến cho cả vùng Hồng Tháp Sơn trở nên rạng rỡ. Điều này không phải do hán là đại gia, thích làm việc thiện, mà bởi vì bạn bè hán là những thằng ăn chơi trác táng. Mà đã có người ăn chơi thì tất phải có dịch vụ cũng cấp. Do đó, mỗi lần những kẻ đó đến đây thì nơi này được hưởng những mối lợi vô cùng to lớn. Thời gian dần dần kết tinh tạo ra những dịch vụ thượng hạng, vùng đất này liền trở thành một thắng cảnh dành cho các đại gia.

Hán không vui vì điều ấy. Đến bây giờ hán vẫn đứng đây, để nhìn, để hi vọng.

Hương mắt của hán là một cặp thiếu nữ đang ăn ngồi ăn sáng. Ở trong đó, hán biết rõ một người, nhưng có một cô gái thì lại khiến hán phải sống trong trạng thái mộng lung và cháy bỏng.

- Thần tiên tỷ tỷ, có ngon không?

Đây là một giọng nói khá non nớt, mặc dù cảm giác của âm thanh ấy khiến người ta liên tưởng tới một cô bé vừa mới mười ba tuổi, nhưng thực chất cô nàng đã mười lăm tuổi rồi.

Cô ta là em ruột của chàng trai đang đứng nhìn ngoài kia, là công chúa của gia tộc Đông Phương và cái tên của cô cũng vô cùng hoàn mỹ: “Đông Phương Minh Nguyệt”. Phải hay chăng sắc đẹp thường gắn vào số mệnh của cái tên, chẳng ai dám khẳng định này, nhưng chính cái vẻ lung linh kỳ ảo như ánh trăng rằm sáng rực rỡ ở phương đông đã khiến người ta không thể hoài nghi về điều này.

- Sao tỷ tỷ không trả lời muội? Món này rất ngon mà?

Cô gái bé nhỏ vẫn hỏi tiếp, người con gái xinh đẹp bên cạnh cũng chẳng hề trả lời. Nàng ta từ tốn ăn uống và mãi đến một lúc lâu sau đó thì mới chịu gật đầu một cái. Đường như nàng ta không muốn trả lời câu hỏi này.

Thiếu nữ thấy tỷ tỷ của mình gật đầu thì liền vui vẻ lên. Nàng không chán chừ và nói luôn.

- Cái này là đại ca của muội mua đấy.

- Ừm – Cô gái lớn không hề có một cảm xúc.

- Sao tỷ tỷ không cho đại ca muội vào.

Cô gái nhỏ gặng hỏi. Thật ra cô đã biết lý do. Nhớ năm trước, khi gia tộc đưa cô đến đây, nhiệm vụ của cô thực chất chỉ là tiếp cận và làm quen vị tỷ tỷ này. Nhưng với bản chất hiếu kỳ, đặc biệt là thích những cái kỳ ảo nên cô gái quên bồng đi cái nhiệm vụ được giao. Cô và mọi người chẳng hề biết rằng chính cái hồn nhiên của cô đã khiến thiếu nữ thần bí chấp nhận. Chứ không thì với cái suy nghĩ thấp kém của họ, làm sao thoát khỏi ánh mắt thông thiên.

Đáng tiếc đến bây giờ người ta vẫn không hiểu được nguyên nhân căn bản. Đáng tiếc là chàng tra vẫn ở tận ngoài kia, để nhìn, để hi vọng. Cô bé nhỏ cảm thấy đại ca của mình rất đáng thương. Ba năm trời, ngày nào anh ấy cũng đứng đó. Chỉ nhìn và chỉ hy vọng vậy thôi sao?

- Thần tiên tỷ tỷ! – Cô gái nũng nịu.

- Muội đừng nói những chuyện này, nếu không ta sẽ đưa muội về! – Cô gái lạnh lùng nói. Đường như cô đã quên khuấy đây là muội muội của mình. Một người muội muội không ruột thịt nhưng luôn luôn đến đây chơi và bầu bạn với nàng.

- Thế thì thôi! Muội chuyển qua chuyện khác vậy!

Cô gái chu cái miệng xinh xắn lên và bắt đầu chuyển trọng tâm câu chuyện. Chủ đề mà cô nói bao phủ khắp nơi, nào là nơi đây, nơi đó, chỗ này có gió, chỗ kia không và chung quy lại thì toàn là chém bão. Cô chẳng biết được bao nhiêu cả, suốt ngày cô cứ học và học, đi chơi thì chẳng có gì thú vị, bởi lúc nào cũng bị người ta bảo vệ và giám sát. Nhiều lúc cô tự ngẫm: “Gia tộc cô là cái quái gì, có sao lúc nào cũng phải ở trong trạng thái đề phòng?”

May mắn là cô biết tới thần tiên tỷ tỷ. Nàng ta rất ít khi chơi với cô, nhưng lại dẫn cô đi chơi. Mỗi lần như thế thì cô luôn được tự do, chẳng có bất kỳ người nào tới canh gác, săn đón. Mặc dù cô không hiểu tại sao gia tộc phải làm như vậy nhưng cô biết người trong gia tộc không bao giờ lo lắng nếu như cô ở cạnh thần tiên tỷ tỷ. Đường như tỷ tỷ rất kinh khủng và ai cũng phải sợ nàng.

- Tỷ tỷ, bộ đồ của tỷ tỷ cũ rồi, hay là chúng ta đi mua bộ mới nha?

- Không cần, muội thích đi thì cứ đi, ta mặc bộ này là được rồi – Cô gái vừa nói vừa nhìn lướt qua bộ trang phục đang mặc. Bộ đồ này cô đã mặc hơn ba tháng, quả thật là cũ rồi, nhưng cô không quan tâm điều đó. Cũ thì sao, mới thì sao? Mục đích sống của cô không phải là ăn sang mặc đẹp.

Tìm người ấy. Sáu năm rồi, cô vẫn ở đây, chẳng hề tìm gì cả. Tất cả mọi thứ dường như qua mộng lung, hình ảnh mà người cần tìm chẳng thể nào màng tượng ra. Đến cái tên mà cô còn không nhớ thì cô biết tìm nơi đâu.

- Không được! Tỷ tỷ mặc bộ đồ này ba tháng rồi. Ghêêêêêêêêêêêêêêêêêê! – Cô gái nhỏ xua tay, ra vẻ chê bai tỷ tỷ của mình.

- Không cần! Ta có thể làm cho nó sạch! – Cô gái lớn nói với vẻ chẳng bận tâm.

- Hay là tỷ tỷ thử bộ đầm kiểu mới đi, chứ mặc mãi bộ này thì muội thấy sao sao đó! – Cô gái nhỏ nhìn chăm chú bộ đồ kiểu cổ trang màu trắng đã phai màu. Chính nó là cái khiến cho cô gọi tỷ tỷ là thần tiên. Thật ra, trước đây tỷ tỷ vận một bộ cổ trang, màu xanh nhưng rất bẩn thỉu. Nếu nói bẩn thì cũng

không đúng, thực chất là do bộ đồ đó bị rách và bạc màu rất nhiều nơi nên khiến người ta có cảm giác ấy. Rất may là nàng gặp được tỷ tỷ, chứ không thì chẳng biết bao giờ tỷ tỷ mới chịu thay.

- Ta không thích mặc những loại quần áo khác.

- Vì sao? – Cô gái nhỏ vô cùng thắc mắc. Hà có gì sống trong thế giới hiện đại mà lại vận đồ cổ trang.

- Ta... ta không biết! - Cô gái ấp úng trả lời. Cứ mỗi lần muội muội của cô hỏi cái này thì lòng cô lại ngổn ngang. Cô rất muốn nhưng cô lại không thích. Dường như cô mặc là vì ai đó.

- Thôi được rồi! Muội không hỏi nữa!

Cô gái nhỏ thấy cô gái lớn ngần ngại thì đành phải chuyển chủ đề. Tuy nhiên, cô muốn sắp xếp một kế hoạch mới. Hôm nay, cô nhất định phải cho tỷ tỷ thấy thế giới xinh đẹp ngoài kia. Cô phải khiến tỷ tỷ mê luyến những bộ thời trang thượng hạng. Chỉ là vấn đề này quá khó khăn. Trước giờ tỷ tỷ đưa cô đi, rồi lại đứng xa xa dõi theo, chứ có bao giờ đồng hành nhảy nhót với cô đâu.

- Tỷ tỷ, muội muốn xin tỷ cái này nhưng lại sợ tỷ không đồng ý – Cô gái nhỏ lí nhí nói.

- Muội nói đi! – Cô gái lớn gật đầu một cái.

- Không, tỷ hứa đi! – Cô gái nhỏ lắc đầu.

- Muội nói đi, rồi ta hứa! – Cô gái lớn vẫn thản nhiên.

- Không, không, tỷ tỷ xấu lắm – Cô gái nhỏ vùng vẫy.

- Vậy thôi! – Cô gái lớn dường như muốn đứng dậy.

- Thôi được rồi! Chút nữa tỷ đi siêu thị Big Space với muội được không? Siêu thị này của người Mỹ, vừa mới mở không lâu, nghe nói có nhiều thứ hấp dẫn lắm. – Cô gái nhỏ vừa nói vừa chăm chú nhìn cô gái lớn. Ánh mắt của cô long lanh ánh nước như ngập tràn hi vọng. Nếu như tỷ tỷ không đồng ý, chắc cô sẽ khóc rất to.

Trái ngược với suy nghĩ của cô gái nhỏ, cô gái lớn đột nhiên thần thờ. Dường như cô đang suy nghĩ một chuyện gì đó rất hệ trọng.

- Tỷ tỷ! – Cô gái nhỏ hồi thúc, cô chưa cảm thấy có điều gì lạ cả.

- Muội vừa nói chuyện gì? – Cô gái sững người nhìn cô gái nhỏ.

- À, muội muốn tỷ tỷ đi siêu thị Big Space với muội. Tỷ có thể...

- Đúng rồi, đúng rồi, đúng rồi.... Hư hư....! – Cô gái lớn bật khóc thành tiếng.

- Đúng cái gì vậy? – Cô gái nhỏ lo lắng, hỏi dồn.

- Đúng rồi, đúng rồi, hư hư, hư hư, đúng rồi...đúng thật rồi... hư hư...

- Là sao?

- Hu hu... Big Space ... Hu hu... Big Space.... hu hu... ta nhớ ra rồiHắn là ... hu hu... không ... không... chàng là Big Lusty.

- Sao, sao, sao? Ai là Big Lusty! – Cô gái nhỏ gặng hỏi. Cô chẳng biết cái gì là Big Lusty cả.

Cô gái lớn không trả lời lại. Cô đứng thẳng người lên, dùng cánh tay trái, lau mạnh dòng nước mắt.

- Ta phải đi tìm chàng! – Cô gái nói.

- Không, không... – Cô gái nhỏ lắc đầu. Giờ phút này cô mới hiểu rõ mọi chuyện.

Cô gái nhìn cô gái nhỏ một cái, chứ không hề trả lời. Vài giây sau đó, cô xoay người nhìn bốn phía, rồi chuẩn bị tung lên trời. Cô chẳng biết chàng ở đâu, nhưng giờ cô đã nhớ. Cô cần phải tìm chàng, chỉ thế thôi.

Cô gái nhỏ biết ý, liền lập tức cản tỷ tỷ lại. Nếu không cản thì chắc chắn sẽ không bao giờ gặp lại nhau.

Khi cô gái nhỏ vừa mới bu đôi chân của cô gái lớn, cũng chưa kịp mở lời thì cả thân thể của cô đã nhẹ nhàng văng lên trời, rồi hạ xuống tút đặng xa.

- Ca ca! Tỷ tỷ!

- Ta biết rồi! – Một giọng nam cất lên. Thông qua máy nghe lén, hắn đã biết toàn bộ sự việc.

Nhưng “bầm” một tiếng, thân thể của hắn bị một nguồn kinh lực chấn văng vào một gốc cây. Rồi bịch một tiếng, hắn rơi xuống dưới đất, nằm đơ đúng vị trí lần ranh cấm địa. Miệng hắn học ra máu tươi đỏ ối. Đầu óc hắn hoàn toàn xoay cuồng và choáng váng. Hắn biết cô gái đã nương tay.

- Tiểu thư! Tôi có chuyện muốn nói. – Hắn cố gắng hết sức để nói to và rõ.

- Ngươi không nên vào đây! – Cô gái nói xong câu đó thì bay lên bầu trời.

- Tiểu thư. Chúng tôi có người, chúng tôi lực lượng, có công nghệ, chúng tôi sẽ tìm được hắn.

Không ai trả lời người thanh niên cả.

- Hãy cho tôi một năm, tôi sẽ tìm ra hắn.

Nói xong câu này thì hắn ụp mặt xuống đất. Bàn tay hắn đập mạnh, đập dữ dội, đập được chỗ nào thì sẽ đập. Hắn rất tức, vô cùng uất ức.

“Ta đi tìm chàng, các ngươi cứ tìm. Một thời gian sau, ta sẽ quay về đây.” Một âm thanh bất chợt văng vẳng trong đầu người thanh niên.

Nắm đấm của hắn bất giác nắm chặt lại.

“Big Lusty, hắn là Big Lusty.”

Ở một nơi khác, một nơi khác hoàn toàn với không gian của bang Washington.

Đúng vào lúc 6h30 phút, căn cứ Tabalbala, Diffa, Tchad của trung tâm huấn luyện Bravo diễn ra Đại Lễ Tốt Nghiệp dành cho những người hoàn thành nhiệm vụ “giết chóc trên sa mạc”. Tại thời điểm 6h40 phút, đám người gồm 82 người hầu như đã giao nộp thẻ bài, thế nhưng vẫn có một người đứng im lìm một chỗ. Hắn ta có vẻ rất lạnh lùng và dữ dội.

- Chỉ huy Michel, tôi muốn đánh cược với ông – Khi tất cả mọi người đã giao nộp xong thẻ bài, thì một chàng thiếu niên đồng dạng nói.

Ở bên dưới, tất cả mọi người đều ồ lên. Họ đều ngạc nhiên nhưng không hề có một tiếng cười kinh bỉ. Bởi không khí lúc này tràn đầy nhiệt huyết. Chàng thiếu niên ở bên trên quá lạnh lùng và sát khí vô cùng sắc bén. Nghe đồn rằng, người này đã giết tất cả đồng đội hợp tác với mình để hoàn thành nhiệm vụ. Đây đúng là một sát thủ máu lạnh.

- Ha ha... Cậu muốn đánh cược với tôi. Cậu lấy cái gì ra để cá cược.

Chỉ huy Michel cười vô cùng lớn. Hắn không cần thiết phải đấu. Nếu như người khác thật sự có một vật báu, thì đêm nay hắn sẽ lạng lẽ móc ra.

- Tôi có một cuốn bí tịch! – Thiếu niên lạnh lùng nói.

- Bí tịch. Ha ha... cậu tưởng ta là người Trung Quốc sao? – Michel tỏ ra khá hí hửng

- Đây là cuốn ngoại công, không phải là nội công. Ông có muốn biết, tôi đã giết những đồng đội ra sao không?

- Không cần... Tôi nghĩ cậu nên điền yêu cầu của mình vào thẻ bài đi. Bây giờ đã là 6h45 phút, chỉ 15 phút nữa thì hoạt động này sẽ kết thúc. – Tuy vị chỉ huy rất tò mò, nhưng vẫn cố tỏ vẻ không bận tâm.

- Ông sợ? – Chàng thiếu niên cười mỉm mỉm

- Cậu không cần phải khích tướng tôi? – Chỉ huy Michel thắng thường nói. Trong lòng hắn cũng đang thầm cười. Hắn đã cảm chắc cái chết của đối phương vào tối nay.

- Ông nghĩ là sẽ giết được tôi trong đêm nay. Ông đừng quên, tin tức này sẽ được lan truyền nhanh chóng thôi. Tôi không tin những giáo quan khác sẽ im lặng.

Nghe Đại Mạnh nói thế, vị chỉ huy ngược nhìn những vị giáo quan khác. Ánh mắt của hắn cũng không quên hướng về bốn vị đồng bọn sau lưng. Đối diện với ánh mắt soi mói của Michel, hầu như mọi người đều cúi xuống, né tránh trong giây lát.

- Ông không cần phải nhìn. Đừng quên trung tâm có khu hồi sức. Trước giờ, tôi chưa bao giờ vào đó, cho nên chiều nay tôi sẽ xin nghỉ phép năm ngày. Tôi không tin những người tò mò không đến gặp tôi. Cho nên, đây là cơ hội duy nhất của ông.

Thiếu niên thủng thẳng nói. Hắn dường như đoán được tất cả suy nghĩ của chỉ huy. Riêng cái khu hồi sức thì hắn quả thật chưa tới lần nào. Theo cơ chế, cứ nửa năm thì mỗi người được phép vào đó một lần. Tại đó, họ có thể dưỡng thương hoặc lánh nạn tối đa mười ngày mà không sợ bất cứ điều gì. Trung tâm bảo đảm rằng, đến cả sát thủ đỉnh cấp muốn tới đó giết người thì chỉ có đi mà không về.

Đáng tiếc nửa năm chỉ có một lần. Chẳng ai ngu ngốc mà dùng bữa bãi. Nếu xui xẻo, trong nửa năm, người muốn dùng lần thứ hai chẳng có. Ở trong cái môi trường chết chóc này, hầu như đa số người đều chưa bao giờ vào đó và đây cũng là hi vọng của tất cả mọi người.

- Thế nào? Chẳng lẽ ông muốn bỏ lỡ một cơ hội tăng tiến thực lực. – Chàng thiếu niên tiếp tục dụ dỗ. Dường như chàng cảm chắc chiến thắng nếu như Michel đồng ý đánh cược.

- Cậu muốn tôi cược cái gì? – Tuy vị chỉ huy rất tò mò về cuốn bí tịch nhưng cũng chưa ngu ngốc đến mức “lập tức tin tưởng”. Việc cần làm bây giờ của hắn chính là thăm dò.

- Ha ha! Nếu chỉ huy thua thì phải nghe lệnh của tôi.

- Nghe lệnh của cậu. Ha ha, cậu tưởng rằng thắng được tôi thì tôi sẽ nghe lệnh của cậu. – Michel cười càng lúc càng lớn hơn.

- Tôi có cách khiến giáo quan nghe lệnh. – Thiếu niên nói chắc như đinh đóng cột.

- Ồ!

Vị giáo quan ồ lên một tiếng. Không những, tất cả mọi người cũng ồ lên. Họ ồ lên vì sự khó hiểu. Nếu người này có cách khống chế đối phương thì cần gì thách đấu. Nhìn hắn ta cũng đâu phải kẻ điên hay là người ngu ngốc. Chẳng lẽ hắn có dị thuật.

Hầu như tất cả mọi người đều nghĩ tới chữ “dị thuật”. Vị giáo quan thì càng trầm mặc hơn. Một lúc lâu sau, hắn ta mới mở miệng.

- Cậu muốn cược như thế nào?

- Tôi với ông cùng nhau đấu súng sinh tử. Tất nhiên, tôi sẽ không giết ông. Và ông cũng không thể giết tôi. – Thiếu niên thẳng thắn nói ra dự định.

Riêng vị chỉ huy thì lại trầm mặc. Hắn tỏ ra khó hiểu với cách thức trên. Nếu đã đấu sinh tử thì còn giữ mạng cho nhau cái gì nữa. Nhưng nghĩ kỹ thì hắn mới hiểu ý của đối phương. Quả thật cũng đúng thôi, nếu như người ta muốn hắn làm con chó thì phải cần hắn sống và nếu hắn muốn bí tịch thì không thể nào giết đối phương.

- Tại sao tôi phải đấu súng? Tại sao tôi phải chơi theo cái cậu sắp đặt.

- Ý ông là gì? – Chàng thiếu niên nhún mày.

- Cậu không hiểu ý tôi hay giả vờ không hiểu. – Michel cười cười.

- Ông muốn đặt cách thức đánh cược. – Chàng thiếu niên càng nhún mày hơn.

- Ha ha, cậu cũng khá thông minh đấy.

- Vì sao tôi phải đấu theo cách của ông – Chàng thiếu niên đắn đo.

- Vì cậu muốn đánh cược.

Chàng thiếu niên trầm ngâm. Michel cũng chẳng xen vào. Thời gian căng thẳng chậm chạp trôi qua. Có vẻ như cũng đã hơi lâu nên Michel tỏ ra hơi khó chịu. Hắn biết đến 7h00 thì những việc này bắt buộc phải kết thúc. Đây chính là quy định của trung tâm. Hắn chưa điên và cũng chưa đủ thực lực để chống lại.

- Cậu không muốn đánh cược!

Chàng thiếu niên lại suy nghĩ. Đây quả thật là một chuyện rất nguy hiểm. Nếu không khéo hắn sẽ mất cả tính mạng.

- Nếu không chúng ta dừng. – Michel đã không còn kiên nhẫn.

- Chỉ cần ông không đặt cách chơi quá tàn của tôi thì được thôi. – Thiếu niên đột ngột nói.

- Yên tâm, tôi sẽ không lấy mạng của cậu – Michel cười cười.

- Ông nói đi.

- Rất đơn giản, cậu không được dùng vũ khí.

Chàng thiếu niên nghe vậy thì ngẫm nghĩ đôi chút. Vài giây sau đó, hắn trả lời.

- Nếu tôi thua, ông sẽ không giết tôi.

- Đương nhiên, tôi còn phải lấy bí tịch nữa. – Michel trả lời.

- Ok, tôi đồng ý.

- Rất tốt! Rất can đảm!

Một phút thời gian lại trôi qua, chiếc đồng hồ điểm đúng vào chỗ 6h54, có thể nói là thời gian hoạt động đã đến lúc cận kề thế nhưng trận chiến vẫn được tổ chức như dự tính. Đối với Michel, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì khi tới thời gian trên thì trung tâm sẽ cử người dẹp loạn. Tất nhiên, hắn sẽ đứng trước khi họ đến. Hắn cũng chưa muốn bị kỷ luật.

Bực chỉ huy được nâng cao lên hơn trước để trở thành sàn chiến đấu. Bao bọc sàn ấy là một hệ thống kính thủy tinh chống đạn. Ở bên trong chỉ có hai đối thủ. Họ đứng trực diện và cách nhau khoảng hai mươi mét. Mặc dù chưa có dấu hiệu chiến đấu nhưng sát khí của hai bên đã làm lạnh toát một khoảng không gian lớn. Đến lúc này, Michel mới biết đối phương cũng rất không đơn giản. May mắn, hắn không phải là thằng ngu ngốc.

Tiếng hô một, hai, ba vừa kết thúc. Michel lập tức rút súng ngắn.

Súng không phải là ngón mạnh của Michel nhưng đó thứ mà hắn đã giết rất nhiều người. Nhiều hơn so với vũ khí lạnh.

“Đoàng, đoàng, đoàng”. Ba tiếng súng vang lên, hướng bắn của súng là chân và tay của đối thủ. Michel không hề có một chút ngại ngùng khi đối phó với kẻ yếu hơn.

Một phần trăm giây sau đó, đạn bay tới vị trí đứng của thiếu niên. Bóng dáng của thiếu niên đã hoàn toàn biến mất. Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn. Họ biết, mắt của họ không thể bắt kịp những hình ảnh quá nhanh. Đây thật sự là bất ngờ quá lớn. Không ai nghĩ tới điều này cả, nếu như nói phản ứng né tránh nhanh hơn đạn thì họ sẽ tin, chứ bảo tốc độ nhanh hơn đạn bắn thì không thể nào. Những cái này đã vượt qua nhận thức của người nhỏ bé.

Michel vẫn đứng đó. Đôi tay hắn đã thêm một cây súng, mồ hôi lạnh đã thấm đẫm bàn tay.

“Đoàng... đoàng... đoàng...”

“Đoàng... đoàng... đoàng...”

Michel bắn hỗn loạn, hắn không hề phán đoán được vị trí của đối phương.

Michel sợ những vẫn không nao núng. Hắn sẵn sàng bắn nếu như cảm thấy nguy hiểm. Súng trên tay của hắn được thiết kế tới hai mươi viên đạn nên hắn không hề lo lắng về việc nã đạn bừa bãi.

Chợt một luồng sát khí không lồ ập tới, Michel nhảy ngược về phía sau và cầm súng bắn hỗn loạn mọi nơi.

Tuy nhiên “rắc” một tiếng đau đớn, bàn tay trái của Michel hoàn toàn gãy lìa. Michel cắn răng, không hề cất giọng “Á”. Cảm nhận của Michel lúc này là những ảo ảnh đang chập chờn mong lung khắp nơi.

Không một phút chần chừ, Michel vứt bỏ cây súng còn lại. Hắn vội vàng rút thanh dao găm đều bên hông, nhắm đánh theo kiểu cận chiến. Tuy nhiên, hắn chưa làm được điều đó thì cả thân thể của hắn đã bị nhấc bổng lên không trung.

Chàng thiếu niên đã hiển hiện bóng dáng. Trong tầm mắt của tất cả mọi người là một thân thể to lớn bị một người nhỏ bé bóp cổ, đưa lên cao. Tiếng rống cứ thế quát lên, mặc dù quy định cấm tuyệt đối điều đó. Bây giờ biến người đang rất phấn khích. Đây đúng là một điều tuyệt vời.

Một thiếu niên mười bốn tuổi, ai nghĩ hắn có thể không chế được sát thủ cao cấp chỉ trong vài tích tắc.

- Tôi thua, tôi phục tùng cậu. – Michel nói với vẻ chán nản. Cái chán nản đã làm hắn quên khuấy cánh tay gãy. Đây quả thật là điều hắn không ngờ tới.

- Phục tùng tôi? Ha ha? Ông sẽ phục tùng tôi như thế nào? – Thiếu niên cười lớn lên.

Một mối nguy hiểm ập tới tinh thần của Michel. Hắn cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Quả thật đúng như suy nghĩ của Michel, ngay từ đầu thiếu niên chẳng hề có quyền bí tịch nào. Nghĩa là, hắn cũng chẳng thể lấy ra được cái dị thuật thao túng kẻ khác. Tất cả mọi chuyện chỉ là một toan tính riêng.

Michel không biết rằng, hắn chỉ là một đòn bẩy. Nếu như hôm nay hắn không thách đấu, thì tối nay hắn sẽ mò tới. Nếu như hắn không mò tới, thì kẻ khác sẽ mò tới. Thiếu niên sẽ không bao giờ chui vào khu hồi sức. Hắn muốn đối mặt với tất cả.

Thiếu niên có thể tham gia nhiệm vụ Tàn Sát nhưng như vậy thì chưa chắc trung tâm sẽ chú ý. Thiếu niên thích những cái nhanh chóng, bởi thiếu niên là người rất đơn giản.

- Chẳng... lẽ cậu? – Michel ngập ngừng.

- Ha ha... Đến bây giờ ông mới hiểu sao? – Thiếu niên cười lớn tiếng. Kế hoạch của hắn có một điểm sơ hở duy nhất. Đó chính là nhiệm vụ Tàn Sát. Nếu hắn đủ thực lực, tại sao hắn không tham gia cái đó?

- Không, không... cậu không thể giết tôi tôi còn chưa muốn chết. – Michel rống lên dữ dội, giờ phút này hắn chẳng hề chứa cái uy nghi.

- Cho tôi một lý do?

- Không, không, tôi không muốn chết, tôi sẽ phục tùng cậu. Đừng giết tôi, tôi sẽ làm theo lệnh của cậu. – Thế giới của Michel hoàn toàn sụp đổ.

- Chỉ thế thôi sao? – Thiếu niên nói một câu rất tàn nhẫn.

- Cậu là ai, tại sao? Tại sao, cậu là ai, tại sao lại chọn tôi? – Michel cố gắng vùng vẫy trong phút cuối cùng.

Kim đồng hồ lớn của trung tâm điểm về trạng thái 6h59'58 giây.

Một bàn tay mạnh mẽ rút về phía sau, nó muốn lấy trốn đám mạnh về phía trước. “Bộp” một tiếng thật kêu, nắm đấm in thẳng vào lồng ngực, tộn vờ trái tim

7h00, Michel chết. Không gian chỉ còn vắng vắng một câu.

Tôi là Big Lusty!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 30: Giết Vương Vô Quốc

Bình minh dần dần ló dạng, ánh nắng nhàn nhạt từ từ bao phủ vùng Washington lạnh giá.

Vương Vô Quốc đã tỉnh dậy từ lâu. Theo thông lệ thì hắn đã đi làm vào lúc 6h, thế nhưng do hôm nay hắn đã gọi điện thông báo trước, cho nên có thể từ từ thủng thỉnh đến sở mật vụ. Việc đến sở mật vụ chẳng qua là nộp một tờ đơn nghỉ phép theo quy định, hắn có thể không cần phải đi nộp, tuy nhiên hắn không cần thiết phải làm những chuyện ngớ ngẩn. Lúc này, hắn có chút quyền lực nhưng cũng chưa phải là chúa tể một phương.

Sau khi sửa soạn cơ thể một chút, Vương Vô Quốc mặc một bộ Vest tằm trung, bước tới cầu thang máy số 2. Ở khu chung cư này thực chất là có 4 thang máy, thang máy gần phòng của hắn nhất là số 4, tuy nhiên thang số 4 đã đi xuống, cho nên hắn chuyển sang cầu số 2. Lúc hắn đi vào bên trong, cũng chẳng hề quan sát nhiều, vì ngày nào chẳng phải như thế. Vương Vô Quốc cũng chưa đắc tội với ai, cho nên cũng không cần thiết phải lo sợ.

Khi hắn vừa đi vào bên trong thì có vài người cùng vào, trong số đó có một người rất kỳ lạ. Hắn ta đứng ngay sau lưng Vương Vô Quốc. Tự dưng Vương Vô Quốc dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Dương như hắn cảm thấy một mối nguy hiểm nhỏ.

Đây là một người phương Đông, Vương Vô Quốc chắc chắn là thế, chỉ là không biết đó là người Trung Quốc hay là người Việt Nam, cũng có thể là người Thái Lan. Mặc dù người này không cao, thấp hơn hắn một cái đầu, theo thước đo thì hơn một mét sáu nhưng Vương Vô Quốc biết rằng, kẻ này thực không đơn giản. Qua mấy chục năm xông pha sóng gió, chưa có dạng người nào mà Vương Vô Quốc chưa gặp, nếu như ở phương Tây thì hắn còn chưa hiểu hết, nhưng người châu Á thì làm sao mà hắn không hiểu. Có thể tự phụ nói rằng, hắn chỉ cần lướt nhìn một cái thì sẽ biết được người đó đến từ quốc gia nào. Kỳ lạ là hôm nay hắn không nhận diện được quốc gia của kẻ phía sau lưng.

“Chắc chắn kẻ này đang hóa trang.” Vương Vô Quốc than thầm. Nãy giờ hắn giả vờ chà chà, lau lau cái đồng hồ, mục đích đơn giản là quan sát kỹ kẻ phía sau lưng.

Chiếc thang máy dần nhảy xuống con số 0, nghĩa là tầng trệt cũng sắp tới. Đáng lẽ Vương Vô Quốc đã muốn ra khỏi thang máy ở tầng 7, tầng 8, thế nhưng hắn không thể làm thế. Đơn giản hắn chưa biết mục đích của kẻ sau lưng. Nếu hắn ta muốn ra tay thì đã ra tay rồi. Việc cần làm của hắn là sẵn sàng chống cự lại. Hơn năm mươi phần trăm là kẻ này muốn đối phó với hắn, bởi một kẻ giả trang thì sẽ luôn có một mục đích. Huống chi hắn cũng chưa từng gặp người này. Tại sao một kẻ vừa lạ mặt, vừa giả trang lại đi cùng thang máy với hắn. Rõ ràng là người ta đã đứng đợi hắn từ lâu.

Bảng số thang máy nhảy xuống số 0, Vương Vô Quốc lập tức vọt về phía trước. Chỉ là một giọng nói nhỏ vang lên, nó còn nhanh hơn hành động của hắn.

- Vương Vô Quốc.

Đây đích xác là âm quốc ngữ, nhưng đang trong lúc hoảng loạn, lại vì âm lượng hơi nhỏ nên Vương Vô Quốc vẫn không nhận ra điều này. Hắn ta mặc kệ tiếng gọi mà cố hết tiến bước. Một trăm phần trăm là kẻ này muốn đối phó với hắn. Hôm nay hắn không đem theo súng, hắn sợ sẽ có sự cố xảy ra. Đất nước Mỹ quả thật không an toàn cho lắm. Đáng tiếc là hắn không mang theo súng. Lúc này hắn đang rất hối hận vì muốn tới cơ quan xin nghỉ phép.

Vương Vô Quốc quan sát mau lẹ, hắn cố ý bước tới trước một người phụ nữ, nhằm dùng lưng người này che chắn cho hắn. Khi mục đích của hắn thực hiện được thì hắn lại dừng lại ở bước thứ ba. Không phải là hắn bị người ta uy hiếp mà là đuôi áo sau lưng của hắn đã bị đối phương giữ chặt. Vương Vô Quốc lấy lại bình tĩnh trong một giây, rồi ngay lập tức sau đó, hắn đưa cùi chỏ tay lên trên.

- Vương Vô Quốc.

Âm thanh vẫn rất nhỏ, mặc dù nhỏ nhưng cũng đủ khiến Vương Vô Quốc không dám hành động lỗ mãng. Lúc này hắn thật sự đã bất động. Hắn làm thế không phải vì tiếng gọi, mà bởi vì một vật cứng đã chạm khế vào lưng hắn. Đó chính là súng, Vương Vô Quốc dễ dàng nhận biết. Thế là hắn đành phải lùi lại sau, một nhóm người khác cũng nhanh chóng bước vào trong. Vương Vô Quốc không để ý điều đó, lúc này hắn đang quan sát hình ảnh phản xạ trong chiếc đồng hồ. Thanh súng phía sau đang chênh lên trên đúng bốn mươi lăm độ, nòng súng không phải đặt ở lưng của hắn, mà chính là sọ não. Hắn càng nhìn càng chảy mồ hôi hột, kẻ đến quả thật muốn giết hắn.

Thang máy vượt qua tầng số mười một, Vương Vô Quốc bắt đầu sợ hãi, kẻ vừa tới không muốn vào căn phòng của hắn, vậy thì muốn đi đâu. Vương Vô Quốc bắt đầu mê mang, càng nghĩ thì không khí càng lạnh, tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ của hắn, chẳng có thể ảnh hưởng tới ai.

Tầng số mười lăm là điểm tận cùng, thang máy liền dừng lại, không gian chỉ còn có hai người, một Vương Vô Quốc, một kẻ lạ mặt. Vương Vô Quốc biết đây là tầng cuối của thang máy, cho nên hơi thở của hắn dồn dập hơn.

Đúng như Vương Vô Quốc dự đoán, kẻ lạ mặt liền đẩy súng mạnh vào lưng của hắn. Vương Vô Quốc hiểu ý, liền nhanh chóng bước ra. Nhưng đây vẫn không phải là điểm dừng, kẻ lạ mặt tiếp tục dẫn súng đưa Vương Vô Quốc lên phía trên. Khi qua khỏi cầu thang, một cảnh quang đăng hiện ra trong mắt của hai người. Đây chính là điểm cuối cùng của khu chung cư Hostelling International; phía trên chẳng hề có nóc, có tầng; phía dưới là một sân si mênh mông rộng lớn; gió lạnh lâu lâu lại đập vào cơ thể. Vương Vô Quốc chẳng có cảm giác tận hưởng gì cả, bởi lúc không khí này quá oi bức. Mặt mày của hắn đã thấm đẫm mồ hôi.

- Anh muốn gì? – Vương Vô Quốc dùng tiếng anh để hỏi.

Kẻ lạ mặt vẫn không hề lên tiếng. Hắn ta tiếp tục đẩy Vương Vô Quốc về phía trước. Tới khi tiến thêm được mười mét, Vương Vô Quốc không chịu được tiếp. Bởi hắn ta cũng không bị bệnh ngu, nếu đi thêm một mét nữa thì hắn sẽ đối diện với tử thần. Hắn không muốn báo chí đưa tin: “Có một mặt vụ bị điên, rồi nhảy lầu tự sát.”

- Anh muốn gì? – Vương Vô Quốc tiếp tục dùng tiếng anh.

- Sao ông không bước tiếp?

Một giọng tiếng anh lạnh lạnh vang lên. Vương Vô Quốc im lặng, không trả lời. Hắn đang chăm chú chiếc đồng hồ, chỉ cần người sau lưng có bất kỳ hành động nào thì hắn sẽ phản kháng. Bây giờ thì hắn quả thực lo lắng, nếu kẻ lạ tung một cước thì không biết hắn có tránh thoát được không. Vương Vô Quốc quên mất một việc, người ta dễ dàng dùng súng giết chết hắn.

- Anh tìm tôi có việc gì? – Vương Vô Quốc tiếp tục dùng tiếng Anh hỏi. Lúc này hắn thật sự can đảm. Đây là do hắn đã nghĩ thấu, người sau lưng muốn giết hắn thì đã giết từ lâu.

- Tại sao ông không bước tiếp. Ông rất gần li mà. – Lần này là âm quốc ngữ. Vương Vô Quốc hoảng hồn định quay lại. Nhưng khẩu súng vẫn ghim chặt trên lưng của hắn. Lúc này đầu óc của Vương Vô Quốc rất rối. Hắn không biết người Việt Nam phía sau lưng là ai và muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là mặt vụ HCM, chẳng lẽ là người ta đã biết mưu đồ của hắn. Không, không thể nào, hắn là một người rất cẩn thận. Hắn chưa hề tiết lộ bất cứ một thông tin về tổ chức.

- Ông đừng nghĩ những chuyện khác. Tôi hỏi ông, tại sao ông không bước tiếp. Ông là người rất can đảm mà.

- Tôi, tôi... anh muốn cái gì? – Vương Vô Quốc chẳng thể nào đoán được ý định của đối phương. Mặc dù là hắn cảm thấy giọng nói quen quen nhưng trong lúc nhất thời thì hắn không thể nào đoán ra được.

- Bốn năm về trước, tôi đã cảnh cáo ông một lần. Hai năm về trước, tôi đã cảnh cáo ông một lần. Còn lần này, tôi sẽ không cảnh cáo ông nữa

Một giọng nói nhàn nhạt thấm vào tai Vương Vô Quốc, khiến hắn ta khẽ rung mình một cái. Một câu chuyện được Vương Vô Quốc mường tượng trở lại. Hắn vẫn nhớ như in những ký ức này. Lúc đó, một thằng bé cầm tiền tới đập vào mặt, rồi đập vào cửa nhà hắn. Rồi hai năm sau, hắn bị thằng bé đánh một trận tơi bời.

Thật khó có thể quên được. Càng nghĩ hắn càng sợ hãi. Quả thật, hắn không nghĩ thằng bé năm nào có thể đến đây. Làm sao nó có thể đặt chân lên nước Mỹ, rồi tìm đến hắn. Hắn muốn hỏi nhưng lúc này suy nghĩ của hắn không cho phép hắn hỏi những cái đó.

- Ông bước tiếp đi chứ. Tôi cảnh cáo ông nhưng ông vẫn tiến. Bây giờ tôi muốn ông bước, tại sao ông không tiến.

- Chú, chú...! – Vương Vô Quốc lắp bắp không thành lời.

- Tôi không phải cháu của ông. Hôm nay, tôi đến giết ông. – Đại Mạnh lạnh lùng cắt ngang lời của Vương Vô Quốc.

- Mạnh, chú thật sự yêu mẹ của con. – Vương Vô Quốc liếc mắt quay lưng lại. Đối diện với hắn là một người rất lạ lẫm. Hắn biết Đại Mạnh có thể giả trang nhưng hắn không hề hỏi chuyện đó.

“Đoàng”

- Đừng bao giờ xưng hô như thế!

Tiếng súng nổ vang thấu trời, mặc dù viên đạn chưa hề găm vào thân thể của Vương Vô Quốc, thế nhưng hắn cảm thấy rất đau. Bấy lâu nay hắn vẫn xem Đại Mạnh là người thân. Hắn không hề ghét bỏ bất kỳ cái gì của Lan. Vậy tại sao lại thế, nếu Đại Mạnh muốn qua Mỹ, hắn cũng muốn dẫn thẳng bé qua.

- Chú, chú...

“Đoàng!” một tiếng nữa. Lần này đạn đã găm vào người Vương Vô Quốc. Không gian đã hoàn toàn nín bật.

Tại khu vực dưới đường King, chiếc xe Audi siêu hạng vẫn vòng vòng bên khu chung cư Hostelling International. Mặc dù ở trong xe, cô gái rất muốn ra ngoài để thăm dò, thế nhưng người mà cô theo đã mất hút, mọi thứ chỉ còn lại chiếc xe, giờ cô chẳng biết tìm đâu nữa, chả lẽ phải chạy bộ lòng vòng tìm người ta.

“Chẳng lẽ kẻ đó đã vào khu chung cư?” Cô gái vừa nhìn chiếc xe Mercedes, vừa tự hỏi. Cô càng từ hỏi thì cô càng giận cái tên Show khôn khiếp. Nếu như không phải vì sợ Show phát hiện mục đích, khiến cô phải dẫn hắn đi lòng vòng thì giờ cô đã theo dõi được kẻ kia. Cô đã quên mất rằng, người ta làm sao có thể cho phép cô theo dõi.

Chợt “Đoàng” một tiếng vang lên, cô gái hú hồn xoa tim. Rồi ngay lập tức sau đó, cô gái cúi người để nhìn lên tầng cao nhất của khu chung cư Hostelling International. Cô biết, âm thanh này phát ra từ đó.

Nhưng không đợi cô nhìn nhiều, Show đã đóng toàn bộ cửa kính lại. Cô gái nhìn Show với vẻ rất tức giận. Khi cô chưa kịp lên tiếng mắng, thì Show đã cần nhân cô.

- Tiểu thư đã lừa tôi?

Show nói với vẻ rất bức bối. Vừa rồi hắn biết tiếng súng phát ra từ một cây súng ngắn và vị trí nổ súng nằm trên những tầng cao nhất của chung cư, thế nên hắn bắt buộc phải đóng cửa xe. Tuy mục đích nổ súng và đối tượng của đối phương không rõ ràng nhưng hắn không thể nào mạo hiểm. Trước tiên cứ đóng cửa cho an toàn. Chiếc xe này chính là một ô tô bọc thép siêu hạng. Đền súng Rocket cũng không có khả năng phá hủy thì xá gì một cây súng ngắn.

- Tôi lừa anh thì sao, anh làm gì được tôi? Mở cửa ra, tôi muốn xuống xe.

“Đoàng!” Cô gái im ngay những lời ngang ngược. Đây là lần thứ hai mà tiếng súng đã khiến cô hú hồn. Trước đây cô thật sự chưa hề nghe ai nổ súng bên mình cả.

- Gì? Bắn đó lại nổ súng tiếp? - Ở khu vực khác, một người đàn ông nói với vẻ rất sốt sắng. Vừa rồi, ông ta mới nghe cấp dưới báo tình hình về, tưởng chừng đó là tin tốt nhưng ai ngờ đó lại là một tin giật gân.

- Chúng tôi đã vận dụng tất cả lực lượng tới khu chung cư Hostelling International, trong vòng 5 phút nữa, chúng tôi sẽ ập tới đó.

- Các anh làm ăn gì vậy? Đến bây giờ còn chưa tới nơi.

Người đàn ông tức giận mắng to. Người bên kia điện thoại không dám lên tiếng. Chuyện này quả thật khó cho hắn. Đầu phải tất cả con người đều là thần thánh, muốn làm là làm được. Đầu tiên, hắn cần phải xác định được vị trí của người ta, sau đó mới có thể dồn tất cả lực lượng tới.

- Ngài cứ yên tâm, khoảng 2 phút nữa thì cảnh sát khu vực sẽ tới đó.

- Mấy tên đó thì có tích sự gì?

Người đàn ông mắng. Lần này thì người kia thì im lặng thật sự.

- Con gái tôi đâu? - Người đàn ông hỏi sang chuyện khác.

- Chiếc xe vẫn đang ở trước khu chung cư Hostelling International.

- Tôi hỏi con gái tôi đâu? Nó có an toàn không? - Người đàn ông nôn nóng.

- Cái này thì tôi chưa xác định rõ, chúng tôi chỉ mới định vị được chiếc xe của San. - Người bên kia thăm lau mồ hôi hột.

- - Khôn khiếp! Nếu con gái tôi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.

Người đàn ông nói xong câu này thì cúp luôn điện thoại. Hắn ta không cần biết người bên kia đang rất lo lắng cho sự nghiệp của mình. Lúc này, hắn quay lại phía sau. Theo hướng nhìn của hắn là một khu vực được trang bị đầy đủ những thiết bị truyền hình, theo dõi, quan sát. Xung quanh gồm rất nhiều người, đa số đều là chuyên gia về máy tính. Họ đang chăm chú phân tích cảnh vật ở khu vực ở khu chung cư được camera truyền về.

- Đã phát hiện được kẻ nào nổ súng chưa? – Người đàn ông nhìn màn hình một lúc rồi nói.
- Vẫn chưa, thưa bộ trưởng. Các camera vẫn chưa xác định vị trí của đối phương, cũng như của San.- Một người phụ nữ khoảng chừng bốn mươi tuổi trả lời.
- Có dấu hiệu gì khả nghi không?
- Mọi người vẫn đang xem lại tất cả hình ảnh trước khi tiếng súng nổ. – Người phụ nữ đáp.

Người đàn ông nghe thế thì thở dài, hẳn thật sự rất khó hiểu, đối phương chưa hề phá hủy bất kỳ camera nào, trong khi âm thanh nổ súng thì lại vọng trong chung cư, ấy thế mà lại không phát hiện đối phương. Còn San và Show đang ở đâu? Hẳn thật rất giận hai người này, chả hiểu vì sao lại tắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Audi A8 Security

Vương Vô Quốc đứng đối diện với Đại Mạnh. Tình hình của hắn không được tốt cho lắm. Máu trên người đổ ra liên tục, ấy thế mà hắn không hề quan tâm. Mặc dù vừa rồi Đại Mạnh chỉ bắn vào bắp tay trái của hắn thế nhưng hắn biết bản thân khó thoát khỏi cái chết. Hẳn biết Đại Mạnh sẽ giết hắn, bởi hắn cảm nhận được một luồng sát khí vô cùng lớn. Nhưng vì lẽ gì mà hắn không có tinh thần chống cự. Đại Mạnh quá mạnh, hay là vì cái gì.

Hắn cam tâm tình nguyện sao?

- Tại sao cậu luôn muốn ngăn cản tôi. Trước giờ, tôi chưa hề gây cho cậu bất kỳ tổn thương nào. Tại sao, tại sao? – Vương Vô Quốc gằn giọng lên. Hắn cố gắng lắm mới to tiếng được như vậy.
- Vì sao? Bởi vì tôi không muốn? Tôi không muốn, ông hiểu không?

Đại Mạnh đáp lại. Chưa bao giờ mà hắn lại dài dòng như hôm nay. Những câu hỏi của Vương Vô Quốc khiến hắn nhớ lại những cái xa xăm. Hắn cần cái gì? Đến bây giờ hắn mới hiểu, thì ra hắn cần một gia đình. Đến bây giờ hắn mới biết, hắn cố gắng sống lại cũng vì muốn cảm nhận cái gia đình. Thế mà tại sao? Càng nghĩ, thân thể của hắn càng xung động và run bần bật.

- Tôi không hiểu, tại sao lại thế? Tôi yêu Lan, tôi thật sự yêu Lan mà? Tôi chưa bao giờ quan tâm quá khứ của Lan, tôi luôn xem cậu là một người thân trong gia đình. Tại sao vậy? Tại vì cậu là thành viên của HCM sao?

Vương Vô Quốc quát lên dữ dội. Hắn mặc kệ cánh tay đang loang lổ máu, mặc kệ nòng súng của Đại Mạnh, rồi khụy cả cơ thể xuống nền.

- Dù cậu có là người của HCM thì tôi cũng xin cậu, tôi cũng van cậu. Tôi thật sự yêu Lan? – Nước mắt trong lòng Vương Vô Quốc chảy ra. Hẳn đã buông bỏ tất cả sĩ diện chỉ vì một người đàn bà đã từng có chồng con. Hẳn thật sự không hiểu tại sao lại phải làm như thế. Mục tiêu của hắn lớn lao lắm. Chả lẽ chỉ vì một người đàn bà thôi sao. Đây là cái gì, chẳng lẽ nó là tình yêu.

- Hai lần trước, ông tưởng tôi nói đùa sao? Ông tưởng tôi muốn ngăn cản là vì tôi là thành viên của HCM. Ông tưởng ông là thành viên của cái tổ chức phản động thì tôi phải ngăn cản? Ha ha, ông có tin, chỉ một cú nhấc tay thì tôi cũng có thể tiêu diệt toàn bộ cái tổ chức đó không?

- Tôi biết, cậu có thực lực đó, tôi biết là thế, nhưng tại sao cậu lại phải cản trở chúng tôi? Tại ... ọc ọ... – Vương Vô Quốc chưa kịp rống hết lời thì một bàn tay đã bóp chặt cổ của hắn và đưa hắn lên cao. Tiếp theo đó, cả thân thể của hắn bị đưa về phía lan can. Lúc này, chỉ cần Đại Mạnh buông tay thì Vương Vô Quốc sẽ tan xác.

- Hãy nói cho chú biết.... vì sao? Hãy cho chú ... một lý do? Học... học? – Vương Vô Quốc sặc sụa nói. Lúc này hắn đã đổi hoàn toàn cách xưng hô, hẳn dường như đã muốn buông bỏ tất cả.

- Các người sẽ không hiểu vì sao? – Bàn tay của Đại Mạnh riết chặt hơn một chút.

- Hãy chăm sóc mẹ con, hãy chăm sóc em con! – Vương Vô Quốc nhắm tất cả các khóe mắt.

Đại Mạnh trợn mắt vô cùng kinh tợn. Bàn tay của hắn càng lúc càng riết chặt, khuôn mặt của Vương Vô Quốc vì thế mà tái ngắt. Vương Vô Quốc cố ho ra nhưng lại không thành tiếng, các gân xanh trên tay của hắn cũng hẳn lên dữ dội. Mắt của hắn bắt đầu trợn ngược. Một cảm giác khó thở dâng lên khi Vương Vô Quốc gượng dựa theo bản năng.

“Đoàng.” Tiếng súng Desert Eahle vang lên thấu trời cao. Cả thân thể của Vương Vô Quốc bất ngờ đổ ảm xuống nền sân thượng. Hắn ta bất động như thể không còn nhúc nhích. Đại Mạnh đã hoàn toàn biến mất, không gian chỉ vắng vắng lại một âm thanh lạnh thấu xương và ảm chứa vô vàn sát khí.

- Đứng để tôi gặp ông, đứng để tôi thấy cái tổ chức của ông, nếu không tôi sẽ giết tất cả.

Cảnh sát đã bao bọc khắp khu chung cư, dường như không hề có bất kỳ một kẻ hờ nào cả. Nhưng vị trí dày đặc cảnh sát nhất không phải khu vực chung cư mà chính là chiếc xe Audi.

Ở trong xe, Show vô cùng căm tức tiểu thư của mình. Khi thấy cảnh sát tới càng lúc càng đông thì hắn đã phát hiện ra chuyện gì đó không ổn. Đến khi thấy tất cả cảnh vệ đều bao bọc lấy vị trí của mình thì hắn liền xe lùi về vị trí an toàn nhất. Rồi ngay sau đó, hắn cường chế lấy lại điện thoại và bộ đàm trên người tiểu thư.

Nhìn chiếc điện thoại với hơn một trăm lẽ tám cuộc gọi lỡ, đa số đều từ bộ quốc phòng, trong đó vài chục cuộc là của bộ trưởng Ken, thì Show biết có một chuyện ghê gớm sắp xảy ra.

Nghe được lời cấp báo của những người cảnh vệ ngoài xe, Show cũng không còn thời gian để gọi điện cho bộ trưởng Ken. Hắn lập tức ra hiệu để mọi người nhường một con đường cho xe chạy. Tuy nhiên, không đợi hắn đi được bao xa thì hàng loạt tiếng súng đã nổ ra.

Đây không phải là tiếng súng thứ tư từ khẩu Desert Eagle mà tiếng M16 của cảnh sát mỹ. Hiện tại, Show cũng chưa đoán được tất cả mọi việc, nhưng xuất hiện một chuyện khiến cho tất cả lực lượng cảnh sát của bang Wasshington tập trung và nổ súng không e dè thì chỉ có thể liên quan tới tiểu thư San.

Thang máy của Đại Mạnh vừa điểm tới số 00, giờ phút này hắn không còn một chút tâm trạng nào về Vương Vô Quốc, bởi vì hắn cảm nhận một nguy cơ vô cùng lớn. Lúc ở sân thượng, Đại Mạnh trông thấy rất nhiều xe cảnh sát, trong số đó có cả xe của FBI và CIA, thế nên hắn đoán chắc là sự việc đã đi vượt qua dự tính. Thứ nhất, cảnh sát sẽ không vì một vài tiếng súng mà tập trung lực lượng tới đây. Thứ hai, Vương Vô Quốc chưa đủ tầm để kinh động cả tiểu bang Washington. Mà cho dù hắn ta có mạnh mẽ như vậy thì Đại Mạnh muốn giết là sẽ giết.

Đại Mạnh không giết là vì một nguyên nhân khác. Nguyên nhân đó là gì? Đến Đại Mạnh cũng không hiểu thì biết hỏi ai?

Đại Mạnh không muốn quan tâm đến những chuyện đó nữa. Việc hắn cần làm bây giờ là thoát khỏi ra khu vực này. Hắn không hiểu, tên điên nào đã ra lệnh vây bắt hắn.

Cửa thang máy vừa mở ra. Đúng như Đại Mạnh phán đoán, cảnh sát đã lập tức nổ súng mà chẳng hề cho hắn một cơ hội nào cả. Chỉ là khi tiếng súng M16 vang lên thì Đại Mạnh đã biến mất. Nói hắn biến mất là không phải, vì hắn đã nằm bệch dưới sàn thang máy, sau đó nhanh chóng lăn ra ngoài. Khi hắn lăn ra khỏi vị trí bắn thì đã bay những tên cảnh sát gần nhất.

“Đoàng... Đoàng ...Đoàng...” Tiếng súng vang lên dữ dội, mọi cảnh sát đều dồn tới phương hướng mà Đại Mạnh vừa nhảy ra. Đại Mạnh không hề tỏ ra nao núng, hắn không chế tên cảnh sát cao to, dùng hắn ta làm một tấm chắn.

“Pằng” “Pằng”, hai viên đạn găm ngay vào ngực tên cảnh sát. Mặc dù hắn ta chưa chết, thế nhưng thêm bốn phát “pằng pằng” lại bay tới, khiến cơ thể hắn cũng đổ luôn. Đại Mạnh biết, bọn cảnh sát bây giờ chỉ muốn tiêu diệt hắn, hầu như tất cả đã bị điên.

Đại Mạnh đang gặp một số chuyện bức bối nên trong lòng liền ảm ảm tức giận. Nếu như ngày bình thường, hắn e rằng cuối cùng giết tận lũ khốn kiếp này. Thế nhưng giờ thì không được, tâm trạng của hắn chưa được giải tỏa. Hắn có thể đứng đây tàn sát tất cả, chỉ sợ sau đó sẽ bị cả bộ dī năng Mỹ bao vây.

“Giá như lúc này giết Vương Vô Quốc thì tốt rồi.” Đại Mạnh tự dung nổi lên một sự hối hận nhỏ.

Trong lúc Đại mạnh đang cố gắng chạy về cánh cửa chính của khu chung cư, thì hơn chục cảnh sát ập tới, tất cả bọn chúng đều được trang bị đến tận răng và mang súng ống trên tay. Biết đối phương đã chặn tất cả ngõ rút nên Đại Mạnh cảm thấy không cần thiết phải bỏ gần tìm xa, mà xông về thẳng về cánh cửa. Hắn xoay người lộn một vòng. Cùng lúc đó, bàn tay cầm súng khẽ bóp cò hai lần. Ngay lập tức, hai tiếng “Đoàng... Đoàng” khùng nổ vang lên. Hai viên đạn bay thẳng về phía trước, tuy nhiên chúng không nhằm vào mười hai tên cảnh sát đang chặn cửa, mà ập tới hai tên lính bắn tỉa. Rất may, viên đạn chỉ làm vỡ ống nhòm trên thân súng, chứ chưa hề xuyên qua mắt. Có thể vị trí ngắm bắn cách Đại Mạnh hơi xa, cũng có thể bọn chúng có bản lĩnh tránh né.

Đại Mạnh nổi lên sát ý cuộn cuộn, hắn đã quyết định giết người. Mặc dù chưa giết được ai nhưng hắn sẵn sàng giết tất cả. Biết không còn mọi nguy hiểm từ súng bắn tỉa, Đại Mạnh vứt bỏ cây súng ngắn để rút chiếc dao găm bên hông. Hắn lướt về mười hai tên cảnh sát đang chặn cửa.

Biết không thể dùng súng khi Đại Mạnh áp sát, bọn cảnh sát lập tức thủ thế phòng bị. Nhưng không ngờ, đối phương cứ như một hồn ma, hắn ta bất ngờ xuất hiện dưới chân của mười hai người, rồi tung một cú chém. Mười hai người như hàng domino không ngã theo quy tắc, mà ập người về phía trước. Cả bọn vẫn chưa có tên nào chết, thế nhưng một quả Rocket phóng tới khiến cả bọn hết hi vọng sống.

Đại Mạnh không hề lú lẫm, mà lập tức bay ra xa. Hắn quả thật cảm phục sự độc ác của đối phương. Không ngờ rằng chỉ vì muốn giết hắn, mà tính mạng của những cảnh sát nơi đây thành rom thành cò.

Xe Đại Mạnh vẫn nằm im ở vị trí cũ, thế nhưng Đại Mạnh không đi về đó. Hắn không phải thằng ngu. Bởi trên xe của hắn nhất định có bom. Sau một lúc

quan sát, hẳn hướng tới chiếc Audi A8 Security đang được cảnh sát bao bọc. Lúc này, hẳn liền mừng tượng được nguyên nhân.

Đại Mạnh không một chút chần chừ. Hẳn xông thẳng về vị trí chiếc xe. Cảnh sát ở đó lập tức nổ súng. Một con mura đạn ào ạt bay tới, thế nhưng bóng dáng Đại Mạnh hiện hiện như lu mờ. Chính xác không phải là ảo ảnh, mà bởi vì tốc độ Đại Mạnh quá nhanh.

Show ở trong xe, âm thầm lú lờ. Thực lực của đối phương đã hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của hẳn. Chỉ là hẳn không thể hiểu, người xông tới thuộc nhóm người tới hôm qua. Lúc đó cơ hội quá dễ dàng, tại sao họ không ra tay. Còn bây giờ dưới muôn trùng cảnh sát thì họ lại liều mạng tấn công tiêu thư.

“Pằng pằng... Đoàng... đoàng” Tiếng M16 chen lẫn tiếng súng ngân vang lên dữ dội. Nhưng thân ảnh của Đại Mạnh đã hoàn toàn biến mất, không ai cảm nhận ra điều đó, chỉ có cảnh trưởng Show mới phán đoán được nguy cơ.

Xe của Show chạy cùng với bốn chiếc BMW mà đen, có thể đây là xe của FBI. Bởi do tốc độ còn quá thấp nên Show cố gắng tăng tốc độ thật nhanh. Chỉ là Show chưa kịp bức tốc, thì một bóng người đột ngột xuất hiện bên cánh cửa lái.

Đại Mạnh đưa chân phải về sau, hẳn dùng tất cả sức lực, rồi dấn của xe một cước. Ở bên trong Show thấy thế, bỗng nở một nụ cười mỉa mai, vì đối phương cứ như muốn đùa. Đây là chiếc Audi bọc thép, trị giá tới một triệu đô, đặc biệt là được trang thêm tới mười triệu nữa. Lớp giáp của xe được cấu thành từ thép, titan và vật liệu Kevlar nên khiến nó chống được hỏa lực mạnh. Ngoài ra, xe còn được thiết kế để chống lại các vụ tấn công bằng lửa và hóa học, kể cả vũ khí hạt nhân. Ấy thế mà đối phương muốn phá cửa. Hóa ra đây là người điên muốn làm chuyện khủng.

Nụ cười của Show chưa được bao lâu, thì một tiếng “Bầm” dữ dội làm gãy chốt cửa. Show thấy thế liền biến sắc. Mặc dù thực lực đối phương đã ngoài sức tưởng tượng của hẳn nhưng không ngờ là khó đỡ đến thế. Thất nhiên Show bản thân lú, mà nhanh chóng tập trung. Lúc này, tay của hẳn đã cầm một cây súng. Hẳn ta đập mạnh cánh cửa ra, với hi vọng khiến đối phương né tránh.

Đúng như Show dự tính, đối phương đã nhảy sang một bên né tránh, chỉ tiếc là không phải né tránh cánh cửa. Rồi vài tiếng liên tiếp vang lên, đến lúc này Show mới hiểu, đối phương muốn né tránh cái gì.

“Vút” “bập” và “bộp” từng tiếng. Show hoảng sợ nhìn nắm tay đang cầm súng. Cánh tay của hẳn vẫn đang chia về phía trước nhưng máu bắt đầu chảy ra, cây súng thì rớt lúc nào chẳng hay. Trên bàn tay đầm máu ấy, chỉ còn mỗi con dao, dường như nó được đối thủ phóng tới.

Trong lúc Show đang bờ ngỡ, thì Đại Mạnh bất ngờ chụp lấy cánh tay của Show, rồi kéo mạnh hẳn ra ngoài. Trong lúc bị kéo, hẳn cảm giác thấy bàn tay của mình nhói đau. Thì ra đối phương đã rút chiếc dao găm trên tay, khiến ngón trỏ và ngón giữa của hẳn rớt xuống. Show không để ý đến vết thương nhỏ này, hẳn cố gắng gạt đối phương vào xe, thế nhưng một nỗi thương cảm lóe lên trong đầu, Show biết mình còn quá yếu ớt.

Đại Mạnh vọt nhanh vào xe, rồi kéo mạnh cánh cửa vào. Mặc dù nó đã bị gãy chốt, thế nhưng vẫn có thể đóng được. Lúc này hẳn ta phá cửa nhưng chỉ dồn trọng tâm lực để phá chốt.

Chiếc Audi rú lên một tiếng, chẳng ai nào bắn về chiếc xe, bởi họ biết nó đã được chống đạn, huống gì tiểu thư San vẫn đang còn trên đó.

- Đuổi theo! Giết!

Đại Mạnh quát một câu đầy chết chóc, rồi phóng xe như chỗ không người.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Sau Ba Phát Súng

Đại Mạnh lạng lẽ lái xe. Vào lúc này, ánh mắt của hẳn không chỉ chú tâm mọi nơi, mà còn phải cảm nhận cái đau. Vừa rồi, hẳn không hề bị thương thế nhưng một cảm giác nhói đau vẫn xuất hiện trong người của hẳn.

Cái đau không bao nhiêu cả, vẫn chưa khiến hẳn cảm thấy điều gì nhưng Đại Mạnh có đôi chút lo lắng. Đây chắc chắn là hậu quả của việc cưỡng chế tu luyện Bụt pháp. Theo nội dung trong bụt pháp, khi thực thi bí pháp sống lại thì tuyệt đối không được luyện bụt pháp nữa, nếu không sẽ nhận lấy cái chết.

Thật khó để không luyện bụt pháp nữa. Đại Mạnh không phải là người tham lam, hay là một người còn khát vọng đặt chân lên đỉnh cao. Hẳn luyện bụt pháp không chỉ bởi do “cắm treo trước miệng lợn”, hay bởi vì lòng nhiệt huyết chinh phục cái không thể, mà đó là một thói quen khó bỏ. Hẳn đã luyện bụt pháp hơn năm trăm năm, lúc nào rảnh là hẳn luyện. Tuy tiến triển bây giờ còn rất chậm chạp, chưa bằng một phần ngàn lúc trước và cũng chưa hề khai phát ra bụt khí, thế nhưng hẳn lại tạo ra một nguồn năng lượng rất kỳ lạ. Nó hoàn toàn tương phản với bụt khí, miễn cưỡng gọi là Phản Khí Bụt.

Do cường chế tu luyện bực pháp để tạo ra phản bực khí, cho nên khí hân vận dụng nó vào chiến đấu thì loại khí này đã phản phệ trong cơ thể của hân. Mặc dù nhỏ thì không sao, thế nhưng nếu hân dùng hết mức thì lại rất khó chịu. Tất nhiên cơn đau bây giờ không phải do chiến đấu với Show, thực lực của người này cũng chỉ tầm sát thủ cao cấp, hân cảm nhận được trình độ này là vào lúc kéo Show ra khỏi xe. Cái đau đã xuất hiện trước khi chiến đấu với Show. Đó chính là hậu quả của việc dồn lực phá vỡ chốt cửa xe Audi, đây không phải là điều mà sát thủ đỉnh cấp nào cũng có thể làm được.

Dẫu biết bây giờ, hân không luyện được bực pháp như mong muốn. Nhiều lúc hân muốn từ bỏ, thế nhưng dường như thói quen đã thấm vào máu. Nếu như cha mẹ hân không ly hôn vào năm 1998 thì hân đã vĩnh viễn không bao giờ đụng vào bực pháp rồi. Ấy thế mà...!

Đại Mạnh lắc đầu một cái để xua tan nỗi đau trong cơ thể và tâm hồn.

Cô gái vẫn lẳng lặng ngồi đó, khi đối mặt với những chuyện xảy ra, cô cảm thấy mình quá ngu ngốc và rất hối hận. Cô không ngờ người này muốn bắt cóc cô. Cô sợ, bàn tay cô run run; chỉ có điều là cô vẫn không hiểu, tại sao hôm qua bọn họ không bắt cô mà lại bắt vào lúc này.

Ánh mắt cô xoay quanh tứ phía, tại cô lắng nghe mọi tiếng động. Cô thấy những chiếc xe BMW vẫn đuổi theo riết rạo, tiếng trực thăng đang phảng phất từ đằng xa. Cô không biết họ có thể giải thoát cô không, nhưng rõ ràng là cô đang quá sợ hãi. Trong vòng vây của biển người và súng đạn mà đối phương vẫn có thể phá cửa xe, rồi lôi Show ra ngoài. Cô biết, thực lực của những người đang vây đối phương chưa chắc có thể mạnh hơn Show.

Chợt một cây súng ngắn hiện trong tầm mắt của cô. Mặc dù không biết tại sao nó nằm trên giá xe, có thể là một món vũ khí mà Show thường xuyên để đó, thế nhưng cô không quan tâm điều này, sự chú ý của cô đều nằm ở việc xem xét hành động của đối phương.

Hân ta vẫn không chú ý tới cái súng, cũng chẳng quan tâm tới bên ngoài, có vẻ như hân ta đang bị thương nên cơ thể có chút run run. Tuy không thấy vết tích bị thương nhưng cô gái vẫn liếc nhìn chụp lấy súng. Cô nghĩ, nó có thể giúp cô thoát ra.

“Đoàng”. Tiếng súng nổ điếc tay vang lên. Cô gái đơ như khúc gỗ. Không phải đây là lần đầu tiên cô giết người, mà người nổ súng không phải là cô. Hân ta đã bắt lấy súng trước khi cô chớp lấy nó.

Kẻ đó như một hồn ma, không biết tại sao hân phát hiện ra, nhưng mái tóc vàng của cô đã rơi xuống vài cọng. Máu vẫn chưa chảy ra, nhưng tim của cô như thể rớt ra ngoài.

Đập thình thịch...không gian lạnh ngắt và nồng nặc mùi thuốc súng.

- Cô tên gì?

Người đó hỏi cô. Nước mắt cô chảy ra. Tại sao hân lại hỏi cô?

- Tôi... tôi tên San. Anh đừng... giết tôi.

Kẻ đó im lặng lái xe, cô gái vẫn đơ người tại một chỗ vì sợ.

“Đoàng... đoàng.”

- Hân ta đã nổ ba phát súng. Con gái tôi đâu?

Bộ trưởng Ken quát tháo om sòm trong tư dinh của mình. Vừa rồi, hân nghe được ba tiếng súng truyền về. Mặc dù không thấy được tình hình trong xe, nhưng đã quá rõ ràng rồi. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là ba phát súng chứ không phải là một.

- Tiếp cận xe, tiếp cận hân cho tôi.

Ken vừa nhìn màn hình quan sát, vừa quát lớn. Khắp nơi đều im ắng và lo lắng. Chỉ là những người sợ hãi nhất không phải người trong tư dinh bộ chỉ huy thần bí mà là những người đang vây bắt chiếc xe Audi. Nếu như không giải thoát được tiểu thư San thì công việc của họ sẽ đi tong hết.

Màn hình vẫn chiếu rõ cảnh chiếc xe đang chạy trốn, thế nhưng chẳng ai biết tiểu thư San như thế nào cả, bởi vì camera chỉ có thể quay ở đằng xa. Còn trên xe cũng chỉ có thiết bị thu và truyền âm, chứ không hề cài camera. Dẫu có đi chẳng nữa thì đối phương cũng dễ dàng phát hiện thôi.

Trong màn hình giám sát đang chiếu lại cảnh bắn súng giữa Đại Mạnh và cảnh sát. Mặc dù Đại Mạnh chưa giết bất kỳ người nào thế nhưng không một ai nghi ngờ thực lực của hân ta.

Cảnh quay từ từ chiếu tới cảnh đối phương bắt một cảnh sát làm tấm chắn, sau đó một mật vụ liên tiếp nã đạn vào tên cảnh sát. Tiếp theo Đại Mạnh nhảy về mười hai tên cảnh sát ngăn cửa, rồi tung ra một cú chém. Ai nấy đều lú lù, họ không nghĩ là một cú chém có thể cửa được hai mươi bốn cái chân. Nhưng cảnh khiếp sợ nhất không phải là cảnh này, mà chính là quả Rocket được phóng tới. Mười hai cảnh sát đều bị nổ tan tành, quả thật rất tàn bạo. Không ai nghĩ tới cái chuyện người bên mình giết người bên mình cả. Đến cả Ken cũng âm thầm sợ hãi. Đây đúng là vì mục đích mà bất chấp thủ đoạn.

Màn hình tiếp tục phát ra những hình ảnh, ai nấy đều thương cảm những cảnh sát xấu số, thế nhưng họ cũng dễ dàng hiểu thôi. Tầm quan trọng của tiểu thư San quá lớn. Nếu nắm được cô ấy thì coi như là nắm được bộ trưởng Ken. Mà San không phải chỉ là của Denis Ken, mà còn là con gái của gia tộc Nguyệt Tri – Nhật Bản, công chúa của tập đoàn Ninja lớn nhất thế giới. Nếu San xảy ra chuyện gì thì đây chính là một tổn thất khiến nước Mỹ không thể

chấp nhận được.

- Đã liên lạc được với San chưa? – Âm thanh bộ trưởng Ken vnen trong bộ đàm.

- Báo cáo bộ trưởng, điện thoại của tiểu thư San vẫn chưa bật nguồn. – Một âm thanh kính cẩn vọng lại.

- Điều tra lí lịch của đối phương chưa? – Ken hỏi tiếp.

- Đã điều tra ra. Theo hình ảnh trong khách sạn Hostelling International thì chúng tôi phát hiện hai người. Một người là sát thủ cao cấp Millton, một trong ba người lãnh đạo cao cấp ở trung tâm Bravo – Đông Nam Á. Người thứ hai thuộc dạng vô cùng khủng khiếp. Người này có biệt hiệu là Rock, được mệnh danh là tổng giám đốc của thế giới sát thủ. Hắn ta có địa vị rất lớn ở hai tập đoàn Bravo và Ác Quỷ.

- Rock, Bravo, Ác Quỷ, bọn sát thủ đó đến đây làm gì? – Bộ trưởng Ken nghe tới hai tập đoàn sát thủ thì càng lo lắng hơn. Riêng Rock thì hắn cũng biết đôi chút, trước đây người này cũng từng ám sát bộ trưởng bộ ngoại giao Mỹ, nguyên nhân ám sát là do vị bộ trưởng ký kết cái hiệp ước “Thế Giới Không Sát Thủ”. Thế nhưng Rock đã thất bại. Việc thất bại là bởi vị bộ trưởng may mắn thoát chết trong một lần ám sát, rồi lập tức thông báo hủy bỏ những gì đã ký kết.

- Thừa bộ trưởng, chúng tôi đã liên hệ tới tập đoàn sát thủ. Thế nhưng họ chỉ trả lời một câu: “Đừng nói một con bé, đến cả tổng thống Mỹ, chỉ cần đưa ra cái giá thì họ cũng có thể giết.”

- Thật khôn khiếp. Bọn chúng quá kiêu ngạo. – Bộ trưởng Ken vừa nói, vừa vỗ mạnh vào bàn.

- Chúng tôi đang cố gắng liên hệ tới thư ký của Rock. Hiện tại vẫn chưa kết nối được. – Tiếng người đàn ông trong bộ đàm tiếp tục vọng ra.

- Khoan đã, cậu chỉ mới nói tới Rock và Millton. Vậy người bắt cóc con gái tôi thì sao?

- Vâng, người này đã cài trang... ừm... – Người đàn ông ấp úng.

- Nói mau?

- Theo như những gì đã quay được thì thực lực người này hơn chứ không thể nào thua Rock. Bộ trưởng có thể xem lại cú đá gãy chốt cửa xe.

- Tôi biết. Tôi muốn hỏi lí lịch và mục đích của hắn. – Rock quát lên.

- Cái này ... thì mọi vẫn chưa điều tra ra. – Người đàn ông ấp úng.

- Khốn nạn. Các cậu làm ăn như vậy à. Tôi cắt chức hết.

Vị bộ trưởng rống giọng lên. Người đàn ông im bật, nhỏ mồm hồi hột nhưng không hề dám cúp máy. Vài phút sau, khi đã thông hiểu trận chửi của bộ trưởng thì hắn mới thở phào một phát.

Bộ trưởng Ken ngừng liên lạc với bộ phận điều tra, hắn ta cố gắng kìm chế sự lo lắng trong lòng để tiếp tục quan sát tình hình. Hiện tại thì hắn chỉ còn biết hi vọng con gái không xảy ra chuyện gì. Chỉ là xác suất sống là quá thấp; ở phát bắn đầu tiên, hắn còn nghe giọng của con gái; thế nhưng hai phát cuối cùng thì không gian đã im bật. Nếu con gái hắn xảy ra chuyện gì thì đừng trách hắn độc ác, nhất định bọn chúng phải tan xương nát thịt, đến mấy cái tổ chức sát thủ thì cũng hòng thoát khỏi liên quan.

Tất nhiên, đó chỉ là con tức giận của hắn. Đối phó với Rock thì dễ, chứ hai cái tập đoàn sát thủ đó thì tất cả các quốc gia muốn tiêu diệt cũng không được, huống gì là một mình hắn.

- Vương Vô Quốc đâu? – Bộ trưởng Ken đột ngột kết nối tới tổng chỉ huy ở bang Washington.

- Báo cáo bộ trưởng, chúng tôi đang đưa hắn đi bệnh viện. Hiện tại thương tích của hắn khá trầm trọng. – Một người đang trong khu vực Seattle vội vàng trả lời, mặc dù là hắn vẫn chưa muốn trả lời chút nào.

- Kết nối phòng chỉ huy thần bí tới vị trí của Vương Vô Quốc, tôi muốn thẩm tra hắn ngay lập tức.

Nói xong câu này, vị bộ trưởng tắt ngay liên lạc rồi tiếp tục nhìn màn hình. Lúc này hắn không hi vọng thấy San mà chỉ muốn nghe được tiếng nói của San.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Lại Một Phát Súng

Chiếc xe Audi vẫn chạy băng băng trên đường với tốc độ cao. Hiện tại, hướng đi của xe là về phía Đông Nam so với khu chung cư Hostelling International. Tính toán theo tốc độ, chưa đầy một phút nữa thì chiếc xe sẽ tới công viên Lewis. Từ vị trí ban đầu đi tới khu công viên là khoảng hai cây số, thế nhưng tốn tới mười phút thì tốc độ này cũng chẳng có gì nhanh. Chỉ là trong vòng vây trùng điệp mà có thể làm như thế thì tốc độ này vô cùng tuyệt, nguyên nhân không phải do kỹ thuật của người lái xe cao, mà bởi sức mạnh của chiếc xe là động cơ W12, công suất 450 mã lực. Nó có thể tăng tốc từ 0 lên 100km/h trong vòng chưa đến 5 giây. Điều này còn chưa nói, vận tốc tối đa của xe lên tới 300km/h.

Mặc dù khá hài lòng với chiếc xe Audi nhưng Đại Mạnh cũng không cảm thấy chút vui vẻ nào. Xe của hắn đi không được bình thản, cứ phải tránh né, rồi vòng qua vòng lại, nhiều lúc thì lại bị bao vây tứ phía, nếu không phải đang có chút mệt mỏi vì tổn thương thì hắn đã “giết” một trận.

Đại Mạnh thật sự muốn đại sát tứ phương, nhưng hắn chưa muốn làm thế. Nếu như vậy thì hắn phải nhờ đến Rock. Đáng tiếc là Rock chưa nắm được tình huống bất ngờ này, cho dù hắn ta biết thì cũng chưa rõ ràng bao nhiêu. Có lẽ trường hợp “biết” thì cao hơn, nhưng chắc là hắn cũng đang tìm cách hỗ trợ, chứ khó có thể sắp xếp việc chạy trốn cho Đại Mạnh. Trước tiên, Đại Mạnh phải lo cho bản thân trong vài giờ tới đây.

Thời gian có thể trôi nhưng lòng người khó đợi. Từ gương chiếu hậu, Đại Mạnh có thể thấy năm chiếc xe đang cố gắng bức tốc tới gần, có vẻ như họ không còn quan tâm tới sự an nguy của San nữa.

Đại Mạnh nhìn San. Đây là một cô gái tóc vàng, da trắng thế nhưng lại mang vẻ Á Đông. Mặc dù cô ta rất đẹp, khuôn mặt vẫn được sự tự nhiên, ngây thơ và tươi trẻ, thế nhưng Đại Mạnh cũng chẳng có chút gọn sảng nào.

Hắn biết cô gái này. Lúc vừa gặp thì hắn đã thấy quen quen, nhất thời thì chưa nhận ra, chỉ là sau khi hỏi cái tên thì Đại Mạnh hiểu: “Hắn đã đụng tới một nhân vật rất khủng bố.”. Con gái của gia chủ Nguyệt Trì và bộ trưởng thần bí Ken. Thế là những dòng kí ức bắt đầu gọn trong trí óc của hắn. Đại Mạnh biết vì sao lại bị người ta bao vây.

Đây là một sự hiểu lầm. Chính xác là do cái dị năng ngu ngốc của bộ trưởng bộ thần bí. Nguyên nhân hắn biết chính là do cái sự kiện khủng bố ngày 11/9. Theo tư liệu của Bravo, trước khi sự kiện 11/9 xảy ra thì bộ trưởng Ken đã cảm nhận được một mối nguy hiểm vô cùng lớn. Ken lập tức yêu cầu hội nghị cấp cao giữa Mỹ và các cơ quan ngầm trên thế giới phải chuyển sang Lầu Năm Góc, bởi cơ quan ngầm ở thủ đô Oa-Sinh-Ton có nguy cơ bị tấn công từ phía các phần tử khủng bố ở Trung Đông. Chỉ không ngờ là mọi việc diễn ra đã ngoài dự đoán của tất cả mọi người, máy bay cảm tử đã công phá cả hai khu vực Oa-Sinh – Ton và tiểu bang Virginia. Lầu năm góc là hốc chôn của các vị lãnh đạo tối cao.

Ken mất chức, San được Nguyệt Trì gia bảo hộ nên thoát một nạn tai ương. Tiếc là về sau thì địa vị của cô càng ngày càng suy giảm. Lúc mẹ của San, tức gia chủ của Nguyệt Trì gia bị tập đoàn Yamaguchi Group giết hại thì số phận của San vô cùng bi thảm.

Những việc này hoàn toàn không liên quan tới Đại Mạnh. Hắn có đôi chút ghét Ken, đặc biệt là bộ thần bí Mỹ còn có mối thù rất lớn với hắn. Nhớ năm đó, bọn họ là lực lượng truy sát hắn đông đúc nhất.

San nhìn kẻ bắt cóc, mặc dù không hiểu tại sao kẻ lại nhìn mình nhưng San vẫn không dám hỏi. Hiện tại đầu óc cô đã có chút bình tĩnh. Từ khi đối phương nã hai phát đạn và yêu cầu “Ngồi im không thì chết”, cô biết hắn ta không muốn giết cô, nếu không thì cô đã chết từ lâu, thế nên cô không điên mà mở miệng chọc giận.

Khi xe dừng đúng vào vị của công viên Lewis, chiếc xe bỗng Rít một phát. Theo quan tính San nghiêng người sang một bên. Đáng tiếc khi cô chưa kịp điều chỉnh lại thân hình thì cửa xe đã đột ngột mở ra. San biết làm gì thì âm lạnh lạnh lưng lại vang lên.

- Bước ra ngoài, đứng trước cửa xe, chạy là chết.

Cô gái rung mình một cái rồi làm theo.

Hai chiếc trực thăng vẫn âm thầm theo dõi. Khi thấy mục tiêu dừng xe lại thì họ cũng có đôi chút bất ngờ, đến khi thấy San bước ra khỏi xe thì đó là một niềm vui vô cùng lớn. Tiểu thư San vẫn chưa hề chết, theo quan sát thì vẫn chưa hề bị thương. Một người trên chiếc máy bay lập tức gọi về.

- Báo cái bộ trưởng, San vẫn còn sống.

- Tôi thấy, lập tức bao vây nhưng không được hành động lỗ mãng. - Ở trong tư dinh bộ thần bí thuộc thành phố NewYork, người đàn ông thờ ra một hơi. Cuối cùng thì con gái hắn vẫn chưa có chuyện gì.

- Đối phương đã ngồi trong góc chết, chúng tôi không thể nổ súng. Nếu nổ súng e rằng sẽ khiến San bị thương. - Người trên trực thăng tiếp tục báo cáo.

- Các cậu bị điên à? Kẻ này rất nguy hiểm, hắn không phải là cướp ngân hàng, cũng chẳng phải là kẻ bắt cóc con tin. Các cậu hỏi hắn có yêu cầu gì? Bên chúng ta sẽ lập tức đáp ứng. - Bộ trưởng Ken hô lớn.

- Vâng, thưa bộ trưởng. - Người trên trực thăng dập bộ đàm, rồi thực hiện mệnh lệnh.

Đại Mạnh vẫn ngồi đó. Hắn không quan tâm tiếng loa, hay lời yêu cầu đàm phán của cảnh sát Mỹ. Mục đích của hắn đưa San ngoài là dùng cô ta để uy hiếp bọn cảnh sát mỹ một phen. Chỉ là điện thoại của San vẫn đứng đó mà chưa hề làm thêm một cử động nào cả. Đại Mạnh thấy thế bỗng quát.

- Lấy điện thoại ra.

San hoảng hồn làm theo yêu cầu của Đại Mạnh. Thật ra, Đại Mạnh nên yêu cầu San đưa điện thoại từ khi cô ta ở trong xe, chẳng qua là hắn quên. Hắn biết là chiếc điện thoại này đã tắt máy, bởi vì hắn thấy túi quần San có nhô một vật hình chữ nhật. Ấy thế mà, cha cô ta chẳng hề gọi tới, thế thì nguyên

nhân chỉ có thể là do cô ta tắt nguồn, còn việc hết pin thì Đại Mạnh nghĩ không thể, bởi vì lúc này là mới sáng, khả năng rất thấp. Mặc dù không hiểu tại sao San phải tắt nguồn, nhưng Đại Mạnh vẫn không có hơi sức quan tâm.

Khi San vừa mở máy, thì tiếng chuông liền vang lên. San thấy thế cũng e dè, chẳng biết có nên nghe hay không. Đại Mạnh chẳng hề quan tâm tới điều này, hắn ta nói lớn.

- Vút điện thoại vào đây.

Đại Mạnh ra lệnh. Cô gái lập tức làm theo.

- Alo! – Đại Mạnh chưa kịp nói, thì âm thanh trong điện thoại đã vang lên.

- Chào Denis Ken! - Tiếng Đại Mạnh có vẻ lạnh lạnh, ơn ớn.

- Anh biết tên tôi? – Ken ngạc nhiên hỏi lại. Hắn ta không nghĩ đối phương biết hắn. Thế thì mục đích của đối phương đã quá rõ ràng rồi.

- Ông đừng nói nhảm. Lập tức cho người ông rời khỏi đây. – Đại Mạnh nói lớn tiếng.

- Anh muốn làm gì. Anh lập tức thả con gái tôi ra. Tôi bảo đảm sẽ để anh rời đi một cách an toàn.

Đại Mạnh không nghĩ tới là Ken lại thích nói nhảm như thế. Thả con gái hắn ra, đây cứ như chuyện đùa. Phải chăng hắn đang xem Đại Mạnh là trẻ lên ba, dụ dỗ vài câu là được.

- Tôi có thể giết con gái của ông rồi rời khỏi đây dễ dàng. – Đại Mạnh không hề lên tiếng uy hiếp.

- Tôi tin nhưng anh hãy thả con gái tôi ra trước.- Ken lập tức đáp lại.

- Tôi hô ba tiếng.

- Anh...!

- 1. – Đại Mạnh nói.

- Anh bắt con gái tôi làm gì?

- 2. – Đại Mạnh nói.

- Anh nói đi, tôi có thể đáp ứng yêu cầu của anh.

- 3. – Đại Mạnh nói.

- Khoan...!

“Đoàng.”

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Không khí lạnh như tờ. Tiếng súng vang lên trên tiếng hét của cô gái nghe vô cùng đáng sợ.

Một dòng nước mắt chảy xuống, rồi một dòng nước máu chảy ra. Cô hoàn toàn khiếp sợ. Cái đau làm cô choáng váng. Máu từ trên đỉnh đầu nhỏ xuống bàn tay, rồi rỉ vào người cô. San đã mất kiểm soát hoàn toàn.

- Tất cả rút!

Ở nơi NewYork xa xăm, Ken vội vàng ra lệnh. Mặc dù hắn cảm thấy đạn chỉ mới lướt qua đỉnh đầu của con gái nhưng hắn không muốn San phải chịu bất kỳ tổn thương nào. Kẻ này hoàn toàn máu lạnh, hắn ta có thể giết San bất cứ lúc nào. Mục đích của đối phương là gì, giờ phút này Ken cũng chẳng còn tâm trí để quan tâm.

Đại Mạnh lôi cô gái vào xe. Mặc dù có chú ý dòng nước dưới quần San, thế nhưng hắn cũng không nhìn nhiều.

Đại Mạnh bắt khóa xe, rồi từ từ thùng thình chạy đi. Nếu lúc này có tên mật vụ nào ngấp nghé, hắn sẵn sàng giết San.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 34: Thăm Tra Vương Vô Quốc

Tại bệnh viện Seattle Indian Health Board, bang Washington, Vương Vô Quốc được đưa khẩn cấp vào khu vực cấp cứu. Mặc dù hắn ta bị thương không nghiêm trọng, chỉ cần lấy hai viên đạn trong tay ra là xong, thế nhưng do tính chất nghiêm trọng của vụ việc nên hắn ta được đưa vào phòng đặc biệt nhất và do các bác sĩ giỏi nhất điều trị.

Không bao lâu sau, Vương Vô Quốc đã được chữa trị xong. Người ta liền chuyển hắn tới một phòng Vip. Khi hắn ta chưa kịp nghỉ ngơi bao lâu thì hàng loạt người đã ập tới. Đa số họ đều là FBI và CIA, cảnh sát thì có vài người, nhưng lại là người có cấp bậc rất cao. Vương Vô Quốc chưa kịp trả lời, thì một người xuất hiện khiến cho hắn ta lú lờ. Kẻ đó chính là sếp của hắn. Giám đốc sở mật vụ, trực thuộc bang Washington.

Vương Vô Quốc biết là có chuyện lớn đã xảy ra. Trong lúc nhất thời, hắn cũng chưa nghĩ ra cái chuyện mà Đại Mạnh gây ra. Trước tiên, hắn cứ đối phó từng bước đã.

- Nói, chuyện gì đã xảy ra? – Một người thuộc cơ quan FBI lên tiếng. Hắn ta là Anderson Robert, chỉ huy trưởng của sở FBI, thành phố Seattle. Bởi sở trưởng FBI chưa thể xuất hiện kịp nên hắn ta phải đảm nhận nhiệm vụ thăm tra.

- Có thể nói một chút chuyện xảy ra không. Đầu óc của tôi có chút choáng váng, tạm thời vẫn chưa thể sắp xếp lại mọi thứ.

Vương Vô Quốc nhanh nhẩu tìm kiếm một chút thông tin. Robert toan định trả lời, thì một nhóm người đi vào, khiến hắn ta phải tránh sang một bên. Những kẻ này không phải là người có chức vụ cao, nhưng nhiệm vụ của họ rất quan trọng, đó là cài đặt thiết bị camera giám sát và máy truyền âm vào căn phòng này.

Khi nhóm người chưa cài đặt xong thì Robert quay lại nhìn Vương Vô Quốc. Hắn ta nói.

- Lát nữa bộ trưởng Ken sẽ thăm tra anh. Anh phải khai ra toàn bộ sự việc. Hiện tại tiểu thư San đã bị một người lạ mặt bắt cóc. Mà người này lại đã thương anh, thế nên anh là người phải chịu trách nhiệm.

- Cái gì?

Vương Vô Quốc kinh hô một tiếng. Chỉ huy trưởng quá khốn nạn, tại sao hắn phải chịu trách nhiệm, đáng lẽ phải nói là hắn chỉ là người liên quan thôi. Tuy nhiên, Vương Vô Quốc không quan tâm điều này, điều hắn hoảng sợ nhất chính là việc Đại Mạnh bắt cóc tiểu thư San. Mặc dù không biết lai lịch của San, thế nhưng theo hắn biết thì San là con gái của một vị bộ trưởng. Chỉ là Đại Mạnh tới gặp hắn, đây đích xác là chuyện gia đình, liên quan gì tới San. Trong một chốc suy nghĩ, đầu óc của Vương Vô Quốc đã chuyển biến tới hàng chục vấn đề khó nhằn. Hắn muốn mở miệng hỏi thêm chi tiết nhưng sợ người khác sinh nghi nên đành phải thôi.

Khi thiết bị được lắp đặt xong thì nhóm người lập tức kết nối tới tư dinh của bộ trưởng Ken.

Thêm ba giây thời gian trôi qua thì một âm thanh vang vọng lên.

- Cậu là Vương Vô Quốc. – Bộ trưởng Ken lên tiếng.

Vương Vô Quốc nghe thế, liền đảo mắt nhìn camera, sau đó hướng về phía trước. Phía trước của hắn chỉ là một thiết bị truyền âm, chứ không phải là thiết bị truyền hình. Có lẽ hắn chưa đủ đẳng cấp để nhìn thấy khuôn mặt của bộ trưởng Ken.

- Vâng, tôi là Vương Vô Quốc!

- Cậu kể lại tất cả sự việc. Kẻ đó là ai, mục đích của hắn là gì, tại sao con gái tôi lại đến đó? – Giọng bộ trưởng Ken vang lên.

Vương Vô Quốc vắn óc suy nghĩ. Hắn chú tâm nhất là cái câu hỏi “tại sao con gái tôi lại đến đó” của bộ trưởng.

- Cậu lập tức trả lời. Chỉ cần nhận thấy cậu có dấu hiệu dối trá, tôi sẽ cho người xử lý cậu.

Vương Vô Quốc cảm thấy cả người lạnh lẽo nhưng lại không dám nhủu mày. Mặc dù hắn chưa hiểu hết vấn đề, thế nhưng hắn không muốn tiết lộ chuyện của Đại Mạnh. Hắn không lo lắng cho Đại Mạnh, mà hắn chỉ lo lắng cho Lan và cuộc sống về sau của hắn. Hơn nữa Đại Mạnh đã buông tha hắn lần này, Vương Vô Quốc không muốn Đại Mạnh đe dọa tính mạng thêm bất kỳ lần nào nữa.

- Xin lỗi bộ trưởng. Đầu tôi bị đánh nên có chút choáng váng.

Vương Vô Quốc nói tới đó, rồi ngừng lại một giây, sau đó tiếp tục câu chuyện.

- Tôi là một mật vụ sống ở khu chung cư Hostelling International, mặc dù được giao nhiệm vụ âm thầm bảo vệ tiểu thư San nhưng thực chất là đứng xa quan sát và tìm kiếm những kẻ tình nghi. Vào lúc sáng và cũng như mọi hôm, tôi dùng ống nhòm để quan sát khu vực quanh khách sạn mà tiểu thư đang ở. Lúc đó, tôi phát hiện một chiếc xe lạ đi ra, cho nên...

Nói tới đây thì Vương Vô Quốc ngừng lại. Hắn ngừng lại không phải vì bí mà là đang lo lắng. Theo hắn nghĩ, tiểu thư San phải là người theo dõi Đại Mạnh, nếu không thì không thể nào chạy tới khu chung cư vào lúc sáng sớm. Mà đã theo dõi thì phải theo dõi từ trong ra ngoài, không thể nào theo dõi một người đang lái xe chạy ngoài. Chỉ là hắn không biết Đại Mạnh đi xe hay là đi bộ tới đây. Hắn đoán một thằng nhóc khùng bỏ như Đại Mạnh thì chắc

biết lái xe. Nhưng nếu Đại Mạnh không lái xe tới thì hẳn lại nguy to. Bỗng nhiên, Vương Vô Quốc nghĩ tới hai vấn đề: thứ nhất hôm nay trời rất lạnh, nếu đi bộ sẽ rất khó chịu; thứ hai là lúc hắn được đưa đi bệnh viện thì hẳn thấy rất nhiều cảnh sát đang bao vây một chiếc xe. Trong lúc lo lắng bất chợt, Vương Vô Quốc bắt đầu ngáp ngừng không ra lời.

- Cho nên thế nào, nếu cậu cố tình suy nghĩ để nói dối thì đừng trách tôi độc ác. – Giọng bộ trưởng Ken trầm xuống, mặc dù hắn đoán Vương Vô Quốc sẽ không dám nói dối, thế nhưng hắn phải uy hiếp một chút để tránh việc không ngờ.

- Vâng, tôi biết thưa bộ trưởng. Tôi dừng lại là vì hôm nay tôi đã gọi điện xin phép nghỉ, thế nhưng vẫn có ý quan sát tiểu thư.

- Không sao, cậu cứ nói tiếp, nếu cậu đã xin nghỉ mà vẫn quan tâm đến nhiệm vụ thì cũng rất tốt, tôi sẽ khen thưởng – Bộ trưởng Ken từ tốn nói. Hắn nói nhưng vẫn luôn chú tâm tới cử chỉ, ánh mắt, cũng như khuôn mặt của Vương Vô Quốc. Còn chuyện nghỉ phép, lát nữa cho người xác nhận là được.

Vương Vô Quốc nghe những lời bộ trưởng nói thì liền tỏ ra rất vui mừng. Nhưng chỉ hắn mới biết, đây hoàn toàn là giả bộ. Còn việc thăng chức gì gì đó, hắn không hề nghĩ tới, đây chẳng qua là những lời nói suôn của vị bộ trưởng.

- Tôi biết chiếc xe mới ra không thể nào là người trong khách sạn, bởi tôi đã xem tất cả những chiếc xe trong đó. Thế nên, tôi cố gắng nán thêm một chút để quan sát nó đi đâu. Một khoảng thời gian sau đó, tôi thấy xe của tiểu thư cũng chạy theo. Mặc dù không biết chuyện gì, nhưng tôi vẫn cố gắng quan sát chiếc xe lạ, bởi vì tôi nghĩ người này rất quan trọng với tiểu thư. Khoảng 1 phút sau, kẻ lạ mặt lái xe vào một ngõ hẻm. Hắn ta lấy ra một vật gì đó rất quan trọng, mặc dù tôi có ông nhòm nhưng vì hắn vẫn ở trong xe nên không thể thấy nó. Chỉ là, lúc này là lúc hắn đã phát hiện tôi đang theo dõi, thế nên hắn ta liếc nhìn tôi một cái, sau đó lái xe về khu chung cư. Tôi ở phía trên thấy thế thì không dám theo dõi nữa. Tôi biết người này muốn giết tôi, hẳn ta rất nguy hiểm, thế nên tôi vội vàng ra ngoài.

- Rồi sao nữa? – Thấy Vương Vô Quốc ngừng lại, Bộ trưởng Ken hỏi. Hắn ta không nhận ra một sơ hở trong câu chuyện của Vương Vô Quốc. Nếu như thấy chuyện lạ, tại sao lại không gọi điện báo cáo cho cấp trên. Dù điện thoại của Show và tiểu thư đã tắt máy thế nhưng Vương Vô Quốc chắc chắn có số của những cảnh vệ khác.

- Đáng tiếc là sau khi tôi đến thang máy, thì kẻ đó đã xuất hiện, tôi không hiểu là tại sao hắn đến nhanh tới thế. Tiếp theo đó, hắn ta đưa tôi lên sân thượng và hỏi tôi tại sao lại theo dõi hắn. Hắn ta bắn tôi hai phát vào tay nên tôi phải thành thật trả lời. Chỉ là không hiểu tại sao xe cảnh sát lại liên vây tới. Hắn ta nhìn xuống bên dưới, có lẽ là đã hiểu chuyện gì xảy ra. Cuối cùng hắn ta bỏ đi.

- Khoan đã, tại sao hắn ta lại không giết cậu. Đừng nói là hắn chợt thấy cậu đáng thương nên không muốn nổ súng. – Bộ trưởng Ken nghi ngờ nói. Quả thật đây là điều vô cùng khó hiểu. Nếu bây giờ, Vương Vô Quốc không đưa ra lời giải thích thuyết phục thì câu chuyện vừa rồi sẽ hoàn toàn vô lý. Cái chết sẽ đến với hắn ta.

- Cái này thì tôi không biết nhiều. Lúc đó, hắn ta nói với tôi, chuyện câu chuyện này tới bộ trưởng. – Vương Vô Quốc thăm lau mồ hôi lạnh trong lòng.

- Là sao? Cậu nói mà tôi không hiểu gì hết. – Bộ trưởng Ken nhíu mày.

- Tôi cũng không hoàn toàn đáng hết được ý của hắn. Thế nhưng, tôi nghĩ hắn muốn tôi kể hết toàn bộ sự việc là cho bộ trưởng biết, hắn ta không hề có ý định bắt cóc tiểu thư. Đây có lẽ là sự hiểu lầm. – Vương Vô Quốc tự dưng cảm thấy mình vô cùng thông minh. Hắn cảm thấy việc Đại Mạnh không có ý đồ với tiểu thư San là hoàn toàn đúng. Thứ nhất, nếu Đại Mạnh muốn làm thì đã làm trên đường, hoặc bắt cóc ở khách sạn, chứ ngu gì mà bắt cóc trong vòng vây cảnh sát. Thứ hai, hắn thấy Đại Mạnh đến đây là vì chuyện gia đình. Đây là vấn đề chất chứa bao lâu nay. Ánh mắt, tình cảm, tính cách của Đại Mạnh đã nói rõ điều đó. Chỉ là Vương Vô Quốc vẫn không hiểu, tại sao cảnh sát lại đến nhanh và đông đúc đến thế. Hắn chắc chắn là vì cảnh sát bao vây nên khiến Đại Mạnh phải bắt cóc tiểu thư San để bỏ trốn.

Nghe xong câu chuyện của Vương Vô Quốc, bộ trưởng Ken cũng cảm thấy có lý. Có lẽ đôi phương không muốn bắt cóc San, dựa theo thực lực của họ, nếu họ muốn bắt thì đã bắt cóc ngay tại khách sạn, huống chi kẻ đó còn biết tên của hắn.

Vậy nguyên do là từ đâu? Bộ trưởng Ken càng nghĩ càng đau đầu, rồi một ý niệm khiến hắn nhức nhối thêm. “Chẳng lẽ là do cái dị năng của mình.” Nghĩ tới đây, bộ trưởng Ken như muốn đập đầu vào tường. Hắn thở dài một tiếng rồi cắt liên lạc với vùng Washington, tiếp theo đó, hắn hỏi thúc người của mình liên lạc với Rock.

Vương Vô Quốc vẫn nằm ở đó, bên cạnh hắn cũng còn rất nhiều cảnh sát và sĩ quan cấp cao. Mặc dù họ vẫn còn nhiều việc muốn hỏi, nhưng thấy bộ trưởng Ken đã kết thúc cuộc trò chuyện nên họ cũng chỉ hỏi sơ sơ vài cái rồi rời đi.

Còn lại một mình Vương Vô Quốc, hắn ta suy nghĩ lại một số thứ. Có lẽ Đại Mạnh không giết hắn là đã buông xuôi chuyện này rồi. Giờ đây hắn đang nghĩ tới những lời Đại Mạnh nói. Thăng bé đó không muốn gặp lại hắn, nhưng tại sao lại ghét tổ chức của hắn. Phải chăng nó là thành viên trong HCM? Có lẽ thế, Vương Vô Quốc suy nghĩ một hồi, cuối cùng hắn quyết định, Đại Mạnh đã buông thì hắn cũng nên buông. Từ nay, hắn nên rời tổ chức và sống cho cuộc sống của mình. Tổ chức đã cố gắng hơn ba mươi năm rồi, cuối cùng có được gì đâu.

Vương Vô Quốc mỉm cười chìm vào giấc ngủ. Hắn không hề nghĩ tới mình đã làm một chuyện rất nguy hiểm. Nếu như Đại Mạnh bị bắt thì hẳn chắc chắn phải chết. Tại sao hắn lại làm thế, vì muốn bảo vệ Đại Mạnh hay là vì Lan. Vương Vô Quốc không hề biết điều đó, hắn chỉ làm việc theo cảm tính.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 35: Hẹn Gặp Rock

Chiếc xe Audi vẫn vòng vòng quanh thành phố Seattle. Mặc dù bây giờ chiếc xe đã chạy thông thả hơn lúc trước, thế nhưng về bên ngoài của chiếc xe cũng không được tự nhiên cho lắm. Đơn giản là do sau khi bị truy đuổi, nó đã bị móp méo vài nơi.

Đại Mạnh không quan điều này. Hiện tại hắn đang chờ điện thoại của Rock. Tất nhiên, hắn có thể nhắc phone liên lạc với Rock nhưng hắn không muốn làm thế. Nếu Rock thật sự muốn kết giao với Đại Mạnh, hay nhờ vả chuyện gì thì sẽ tự mình gọi điện đến.

Quả không ngoài sự dự đoán của Đại Mạnh, sau một lúc đi dạo quanh thành phố Seattle thì tiếng phone đã cất lên. Đại Mạnh không do dự, liền nghe máy.

- Alo – Đại Mạnh mở lời như thói quen.

- Tôi là Rock đây. Không nghĩ mọi chuyện lại diễn biến như vậy. – Người trả lời đúng là Rock.

- Tôi biết. Anh định xử lý như thế nào?

Nghe Đại Mạnh hỏi thế, Rock toan định nói hướng xử lý. Thế nhưng, hắn ngay lập tức hiểu rằng, nếu hắn không hỗ trợ thì Đại Mạnh cũng thế giải quyết vấn đề. Nghĩ như thế, Rock liền xoay chuyển sang vấn đề khác.

- Cơ quan đàm phán cao nhất của Mỹ đã liên lạc với thư ký của tôi. Hiện tại, họ đồng ý không làm gì nếu như cậu thả San ra. Tôi nghĩ cậu sẽ không giết San bịt đầu mối chứ? Cậu có muốn giết cô gái đó không, cô ta là người có tầm ảnh hưởng rất lớn. – Rock mở miệng thăm dò. Theo Rock thấy, nếu Đại Mạnh giết cô gái đó thì cũng chẳng có gì ảnh hưởng cả. Nếu như là hắn thì hắn cũng sẽ giết, thứ nhất đây là tiện tay, thứ hai là không muốn người khác phát hiện cái gì đó về mình. Về việc sẽ bị người ta ghi hận thì Rock cũng không sợ. Hắn không phải là một tồn bị kẻ khác uy hiếp.

- Nếu tôi giết cô ta thì ông sẽ làm gì? – Đại Mạnh không trả lời mà hỏi ngược lại.

Ở bên kia mạng di động, Rock gật gù một cái. Thật đúng như những gì Rock suy nghĩ, Đại Mạnh đang thăm dò hắn. Việc thăm dò này chính là muốn kết giao. Rock tất nhiên muốn kết giao với Đại Mạnh, đặc biệt là rất muốn kết giao với Number Ten.

- Cậu yên tâm. Tôi sẽ giải quyết ổn thỏa.

- Tốt. Anh đáng để tôi kết giao. – Đại Mạnh nói. Nếu cho hắn một sự lựa chọn khác thì hắn sẽ không kết giao với Rock. Chẳng qua hắn cần sự trợ giúp của Rock. Hắn có thể nhờ vả người khác nhưng dù sao thì hắn cũng đã nợ Rock một lời hứa. Lời hứa không phải lúc nào cũng sẽ thực hiện. Tuy nhiên, Đại Mạnh không muốn nợ nhiều người.

- Cậu yên tâm. Cứ chém giết thoải mái. Tôi đi chuẩn bị một số thứ để giải quyết gọn ghẽ những vấn đề này. Đúng 9h tối, chúng ta sẽ gặp mặt tại tòa nhà Griffin, vị trí chính xác thuộc Inc., 4th Avenue Southwest, công viên Normandy, thuộc quận Kinh. Khi cậu đến thì hãy liên lạc với tôi. Chúng ta sẽ rời nước Mỹ từ chỗ đó.

Rock nói với vẻ bình thản. Đối với hắn, việc giết một người vô cùng quan trọng cũng chẳng sao. Đến tổng thống Mỹ, hắn còn có thể giết rồi phải tay sạch sẽ. Bởi hắn là người trong thế giới sát thủ, hắn sẽ không sợ bất cứ quốc gia nào. Chính xác mà nói, sát thủ sẽ không sống và tranh giành thế giới của quốc gia. Việc hắn nhận vào một rắc rối chính là để nói cho Đại Mạnh biết: “Hắn có thực lực, kết giao với hắn là một điều chính xác”.

- Tôi sẽ không giết cô ấy.

Đại Mạnh nói một câu cụt lùn, hắn khiến cho Rock cũng phải tụt hứng theo. Tất cả sự sự toan tính của Rock đều bay hết. Hắn cứ nghĩ Đại Mạnh sẽ làm lớn một trận rồi phải dứt rồi đi. Còn hắn tất nhiên sẽ là người dọn đồng bừa bãi. Nhưng bây giờ Đại Mạnh không có ý định giết San thì cần gì phải hẹn tới lúc 9h tối. Nói thật, Rock cũng không hi vọng Đại Mạnh giết San, vì hắn chẳng có chút lợi ích gì từ việc Đại Mạnh giết một người.

- Được rồi, giờ tôi cũng hơi mệt nên sẽ đi dạo một vòng. Đến 9h tối, tôi sẽ tới chỗ đó gặp anh. Tôi biết anh có một số việc cần tôi và sự phụ của tôi hỗ trợ.

Nói xong những lời đó, Đại Mạnh liền ngắt phone. Hắn cũng không muốn nói nhiều. Hiện tại hắn hơi mệt thật.

“Gia đình!” Đại Mạnh bất giác nói nhỏ một tiếng, rồi lái xe đi.

Còn Rock ở bên đó, hắn lắc đầu một cái như xua tan những chuyện phức tạp. Hắn cứ nghĩ, Đại Mạnh sợ người ta phát hiện nên sẽ giết người diệt khẩu. Theo hắn biết, cơ quan điều tra của Mỹ cũng sẽ nhanh chóng tìm ra điểm mấu chốt. Điểm mấu chốt đó chính là Vương Vô Quốc.

Mà thôi, Rock cũng không muốn xen vào chuyện người khác. Nếu Đại Mạnh không muốn thì hắn cũng không rảnh đi ép. Cứ thế, hắn suy ngẫm hồi lâu, rồi đi đến chiếc xe Mercedes lúc nào không hay.

Nhìn chiếc xe Mercedes, Rock nhũn mảy một cái. Thứ này là do hắn sai người chuẩn bị. So với chiếc Audi Security A8 thì chiếc Mercedes Benz S-Guard 600 còn có giá cao hơn, đến tận 1,5 triệu USD. Tất nhiên, trong thời gian ngắn, hắn không thể sai người chuẩn bị một chiếc xe tối tân hơn, nhưng

về cơ bản thì nó là chiếc xe bọc thép bền bỉ tương đương với chiếc Audi.

Đứng lặng người nhìn chiếc Audi một lát, Rock từ từ đưa chân trái về sau, rồi tung mạnh một cước.

“Bầm!” Chiếc xe vẫn không một chút hề hấn.

“Bầm!” Rock vẫn tiếp tục đá.

“Bầm!” Chiếc cửa chỉ móp một mảnh.

“Bầm!” Cánh cửa đột ngột rớt ra ngoài.

Nghĩ lại cái cảnh chiến đấu mà camera đã ghi hình, Rock bất giác thở dài một cái. Không nghĩ tới là hấn không thể đập gãy khóa của chiếc xe này. Về cơ bản, nếu hấn dùng hết sức thì có thể phá tung cửa ở cú đá đầu tiên, thế nhưng đá gãy chốt cửa là một điều khác. Nó yêu cầu người ta phải tập trung rất nhiều sức mạnh và phải tung đòn vào một vị trí nhất định. Ở đây chưa nói tới làm sao để dồn lực, mà người tung đòn phải hiểu kết cấu của xe, đòi hỏi kỹ thuật vô cùng chính xác. Thế mà sau bốn cú đá, Rock vẫn không làm được, trong khi đó Đại Mạnh xông pha trong biển người thì chỉ dùng một cước không suy nghĩ.

Rock không buồn vì điều này. Hấn ta cảm thấy có chút rất thoải mái. Nếu thực lực của Đại Mạnh cao như thế thì Number Ten sẽ khủng bố như thế nào. Điều này khiến hấn ảo tưởng thoát khỏi sự kìm chế của Bravo và Ác Quỷ.

Đại Mạnh vẫn vòng xe quanh khắp mọi nơi mà không có chủ đích. Cũng không biết bao lâu, xe hấn dừng ở một con đường lớn và đầy vắng vẻ.

Đại Mạnh bước xuống xe, nhìn con đường, hấn không hề biết nơi này là ở đâu, bởi nãy giờ hấn không hề nhìn vào bản đồ trong xe. Chỉ là, việc bây giờ của hấn là tháo bỏ thiết bị theo dõi cũng như máy truyền âm trong xe. Hấn cũng định tháo nó khi lực lượng Mỹ rút quân, chỉ là hấn vẫn để đó. Thứ nhất là do hấn hơi nhác, thứ hai là để cho Ken biết: “Hấn không có ý định giết San.”

- Cô xuống đây!

Cô gái ở trong xe nghe thế thì liền xuống xe. Vào lúc này thì khuôn mặt của cô đã hồng hào hơn trước. Nhớ lại lúc Đại Mạnh nghe điện thoại, đặc biệt ở cái câu “nếu tôi giết cô ta” thì khuôn mặt của cô hoàn toàn tái mét. Nhưng sau khi biết Đại Mạnh không có ý định giết người diệt khẩu thì San đã lấy lại rất nhiều bình tĩnh và bắt đầu suy nghĩ để truy tìm vấn đề. Tất nhiên, cô nghĩ, cô thắc mắc nhưng cô cũng không dám hỏi.

San bước xuống xe theo lời của Đại Mạnh. Khi đặt chân xuống, cô dừng cảm lướt nhìn hấn ta một cái. Khuôn mặt này thật sự quá khủng bố. Nhưng cô nghĩ đa số là do sự cải trang. Cô đoán người này còn rất trẻ.

- Anh muốn tôi làm gì?

Đại Mạnh nhìn cô gái. Không nghĩ là cô ta còn dám hỏi. Hấn cứ tưởng một người “đái ra quần” như cô sẽ phải rầm rập nghe lời. Chỉ là một chút ngạc nhiên thôi, Đại Mạnh cũng chẳng hơi quan tâm, hấn ta kéo cô ta ra phía xa xe, rồi hăm dọa.

- Thiết bị nghe lén và định vị được cài ở đâu. Vào lấy, cấm nói nhiều.

Cô gái nhìn Đại Mạnh một cái, nghĩ nghĩ đôi chút liền biết ý. Thế là cô đi về vị trí hằm xe, rồi vào trong xe, sau đó lại đi tới chỗ của Đại Mạnh. Bàn tay của cô khẽ cất lên, trên tay là bốn thiết bị, hai cái máy lén và hai thiết bị định vị.

Nhìn bàn tay trắng của cô gái Đại Mạnh chỉ gạt đầu một cái rồi nhận lấy. Hấn cũng thầm khen việc biết điều của cô gái. Tất nhiên, chỉ khen khi cô ta không nói; nếu nói nhiều, hấn cũng sẽ hù dọa một phen.

- Trên xe có 6 thiết bị, tại sao chỉ có bốn? – Đại Mạnh rút khẩu súng ra.

San thấy thế liền bủi môi. Từ việc này thì cô liền biết người trước mặt rất thích hù dọa. Từ đầu chí cuối, hấn ta nổ súng đều là hù dọa. Việc bây giờ cũng chính là cái hù dọa. Thiết bị nghe lén trên xe chẳng lẽ cô không biết. Cô cũng muốn tháo chúng ra lâu rồi, thế nhưng thấy chúng không ảnh hưởng bao nhiêu nên mặc kệ.

- Hết rồi.

San trả lời ngắn gọn. Mặc dù khinh bỉ người trước mặt nhưng cũng không dám nói hết ý trong lòng. Nhìn ánh mắt khinh bỉ của cô gái, Đại Mạnh đoán là nàng ta đang chửi thầm hấn. Tất nhiên hấn chỉ nghĩ thế, chứ cũng không truy hỏi tiếp.

Đứng bên lề đường một lúc khá lâu, Đại Mạnh thấy một chiếc xe tải đi tới. Hấn ta liền lạng lẽ vọt lên phía sau xe, rồi nhẹ nhàng đặt bốn thiết bị vào trong xe. Tuy hấn không muốn làm những việc rối rắm như thế này, thế nhưng hấn không thích người ta cứ theo dõi và nghe lén chuyện của mình, mặc dù là hấn chẳng có cái chuyện gì cả.

Sau khi xong xuôi mọi chuyện, Đại Mạnh tiếp tục lái xe đi. Vào buổi trưa, hấn cảm thấy hơi đói nên rờ rờ cái bị quần. Lúc này Đại Mạnh mới nhớ, hấn làm gì có tiền. Khi Đại Mạnh đi xử lý Vương Vô Quốc thì sẽ quay về khách sạn, sau đó sắp xếp rồi đi. Ai ngờ, mọi việc lại diễn biến phức tạp như thế

này.

- Cô có tiền không? – Đại Mạnh hỏi San. Lúc này thì hẳn phải dùng tiền của San. Rõ ràng, cô ta phải đền bù tổn thất của Đại Mạnh.

- Không, thường thì cảnh trưởng Show sẽ quét thẻ giúp tôi. – San trả lời. Cô nghe Đại Mạnh hỏi tới tiền thì cũng hiểu hẳn hỏi để làm chi. Lúc này bụng cô cũng hơi đói rồi.

Nghe San trả lời, Đại Mạnh cũng không hỏi nữa. Hắn ta lái xe đưa San tới một cửa hàng điện thoại, sau đó bảo San đi bán điện thoại và chiếc máy tính bảng. Đến lúc này thì San hoàn toàn uất ức, người này quả thật rất ti bỉ, hắn ta có điện thoại không bán, ấy vậy mà lại bán đồ của cô.

Sau khi San bán xong hai thứ mà Đại Mạnh bảo, San quay lại đưa tiền vào mặt của hắn. Đại Mạnh chỉ nhìn một cái, rồi nhận lấy số tiền. Xem kỹ thì cũng tầm sáu ngàn đến bảy ngàn đô. Hắn cũng chỉ thăm than “đồ hiện đại tới tận nên đất tiền”, chứ cũng thể hiện bao nhiêu cảm xúc. Cuối cùng hắn lái xe vào một quán ăn sang trọng, mặc kệ sự bức bối và khinh bỉ của San.

Cửa hàng mà Đại Mạnh vào là một nhà hàng mỹ Ý khá nổi tiến ở Seattle. Đương nhiên Đại Mạnh đã từng ăn ở đây một lần nên mới biết quán này. Tiếc là lúc hắn ăn ở đây không phải vào thời điểm này, lúc đó nhà hàng phải gấp ba lần bây giờ, chắc phải năm 2015 thì nó mới được như thế.

Đại Mạnh kêu hai đĩa mỹ Ý, riêng San chỉ kêu một đĩa. Nhìn kẻ bắt cóc đang ăn trước mặt, cô thầm rủa là quỷ chết đói. Trong khi cô ta từ tốn, ăn nhẹ nhàng như người hoàng tộc thì hẳn lại là một hoi.

Rời khỏi nhà hàng mỹ Ý, Đại Mạnh cũng chỉ biết lần quần vài nơi. Nhiều lúc hắn ta muốn thả San đi, thế nhưng sợ cô ta đi thì bọn cảnh sát Mỹ tới quấy rầy nên hắn đành thôi. Phải đến lúc hắn gặp Rock thì mới vứt bỏ cô ta.

Màn đêm dần buông xuống. Chưa bao giờ San cảm thấy mình tự do như bây giờ, thế nhưng cảm giác cô bây giờ quá nhàm chán. Nếu có thể, cô đồng ý ở với Show còn hơn ở với tên bắt cóc này.

Khoảng 8h30 tối, xe Đại Mạnh đã đi vào quận King, nghĩa là hắn sắp tới địa điểm giao hẹn với Rock. Nghĩ tới Rock, hắn cũng không biết nói gì. Con người này là kẻ như thế nào, Đại Mạnh cũng không muốn quan tâm. Nếu hắn ta kết giao thì Đại Mạnh kết giao. Nói khó nghe một chút thì kết giao chính là lợi dụng.

Khi Đại Mạnh tới tòa nhà Griffin, hắn ta rẽ xe vào một khu vực vắng, sau đó bước ra ngoài.

- Chuyện hôm nay thế là xong, cô đi đường cô, tôi đi đường tôi, không ai liên quan gì đến nhau nữa. – Nói xong câu đó, Đại Mạnh đóng cửa xe rồi bước đi.

- Khoan, tôi...

San định nói là tôi không biết lái xe thì bóng dáng Đại Mạnh đã mất hút. Thế là cô chỉ biết giẫy dụa trong xe và mắng chửi Đại Mạnh thậm tệ. Nước mắt cô tự động trào ra. Hôm nay uất ức thật quá nhiều, nếu có cơ hội, cô muốn băm vằm kẻ đó ra hàng ngàn mảnh. Chi tiếc là cô không biết mặt của Đại Mạnh.

Ngồi một lát trong xe, San cảm thấy không gian nơi đây có chút âm u và rợn rợn nên quyết định đi ra ngoài, biết đâu may mắn sẽ tìm được người giúp đỡ. Hiện tại trên người cô không có điện thoại, cũng chẳng có thứ gì để liên lạc, đến cả một đồng cô cũng không có. Càng nghĩ cô càng hận tên khốn khiếp đó. Nếu như Đại Mạnh ở đây chắc tức hộc máu. Hắn làm gì biết San không thể lái xe. Bởi lúc hắn gặp San thì cô ta là một người rất thích đua tốc độ cao.

San bước ra ngoài nhìn lui nhìn tới, trong lúc cô định đi ra ngoài thì một chiếc xe ô tô bỗng dừng lại vị trí của cô. San nhìn nhìn, định nhò và nhưng nghĩ là nên đi ra chỗ sáng là tốt nhất.

Tiếc là cô mới bước được một mét thì hai người đàn ông to con đã xuống xe và ngăn cản.

- Đây cô gái, đi đâu vào giờ này.

San bắt giác rung mình một cái. Đến khi nhìn kỹ người đàn ông mới nói thì rung mình hơn. Bởi nụ cười của hắn lộ rõ sự dâm dục, ghê tởm. San định bỏ chạy, vừa chạy vừa hét, thế nhưng không kịp làm thế thì đã bị người ta bịt miệng lại.

Hai kẻ đó từ từ dắt San vào vị trí vắng hơn chỗ lúc này. Lúc này, bọn hắn cảm thấy rất may mắn. Không nghĩ là đi về địa bàn của mình lại thấy một cô gái xinh đẹp như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Tiểu Thư San Nhập Cuộc

Sau khi Đại Mạnh tới vị trí cổng tòa nhà Griffin thì liền gọi điện cho Rock. Chuông điện thoại reo lên vài giây thì Rock bắt máy, tiếp đó hắn ta mới nói rõ vị trí cho Đại Mạnh.

Nơi mà Rock hẹn không phải trong tòa nhà Griffin, đó là một căn hộ ba tầng bên cạnh. Nói là căn hộ nhưng Đại Mạnh trông nơi này khá giống một sở chỉ huy, mặc dù đã nguy trang thành ngôi nhà giàu có.

Khi Đại Mạnh đến thì đã có vài người đứng đợi. Hắn báo danh rồi được dẫn vào trong mà không có một ai kiểm tra thân phận.

Tới tầng ba, Đại Mạnh gặp Rock, hai người liền bắt tay thêm một lần nữa. Mặc dù cú bắt cũng hơi mạnh tay, thế nhưng đây là lần bắt tay thân thiện chứ không phải thử thực lực như ở sân bay. Bởi Rock đã xem trọng Đại Mạnh.

Tuy nhiên, khi Đại Mạnh chưa ngồi xuống thì hắn bỗng nhủ mảy một cái. Rock thấy thế liền nhìn theo hướng mắt của Đại Mạnh. Mặc dù ở đằng xa có thấp thoáng bóng người nhưng Rock vẫn tỏ ra khó hiểu. Những chuyện bên ngoài thì liên quan gì tới Đại Mạnh.

Đại Mạnh không nói nhiều với Rock. Hắn ta lập tức biến mất ở vị trí gặp mặt. Rock thấy thế liền ồ lên một tiếng. Tốc độ của Đại Mạnh lại tạo cho hắn một bất ngờ mới. Đang đứng rồi biến mất thì Rock không thể nào làm được. Chỉ là trầm trồ một chút, hắn liền đến bên cửa sổ và quan sát chuyện gì xảy ra. Ngay lập tức, hắn vỡ lẽ vấn đề.

Không bao lâu sau, Đại Mạnh đã trở lại chiếc xe của San. Trước tầm nhìn của hắn là một cô gái nhỏ đang bị hai người đàn ông cao to đè xuống. Mặc dù Đại Mạnh không hiểu tại sao San lại bị hai kẻ đó tóm được, nhưng Đại Mạnh không thể đứng nhìn, rồi suy nghĩ. Bởi hắn đã quyết định thả San thì không thể để San xảy ra vấn đề. Nếu không thì hắn sẽ chịu tất cả trách nhiệm. Cường bức con gái không phải là vấn đề nhỏ. Nếu không giết San thì hắn sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Sự trả thù của đàn bà là rất ghê gớm. Hắn thật sự không muốn bị liên quan. Huống chi hai kẻ này chắc chắn liên quan tới Rock.

San bị hai người đàn ông lôi vào một góc tối. Hai mắt của cô đã nhắm nghiền. Cô muốn kêu lên nhưng lại kêu không được. Khi chiếc áo của cô bị xé tan hoàn toàn thì bàn tay cô cô run lên sự kiệt sức. Cô muốn phản kháng nhưng đầu óc đã hoàn toàn thất vọng.

Chiếc quần Jean của cô bị kéo ra, San chỉ còn biết tới hận. Rồi ngay lập tức, chiếc quần lót bị giật ra, một mảnh quang mang xuân sắc hé lộ trong bóng tối, tim gan San như muốn tun ra vài giọt máu.

Hận thấu xương!

Bỗng có thấy một bóng đen xuất hiện, nước mắt San liền giàn dụa ra. Cô không ngờ hắn ta lại đến. Cô không biết tại sao mình lại khóc, thế nhưng cô biết rằng: “Kẻ đó sẽ cứu cô”.

Đúng như những giọt nước mắt San đang nghĩ, Đại Mạnh tung ra một đá, người đàn ông mới giật chiếc quần lót San xuống đùi liền bay lên không trung, rồi đập người vào bức tường trong góc. Chẳng có một tiếng kêu đau đớn nào cả, hắn ta đã bất tỉnh hoàn toàn, chết sống không rõ ràng.

Người đàn ông còn lại đang đứng ở phía đầu của San liền phản ứng. Quả nhiên hắn ta cũng là một cao thủ, ngay trong lúc đang kéo quần của mình xuống thì đã kịp rút súng.

“Đoàng!” Tiếng súng vang lên nhưng thân ảnh Đại Mạnh đã không còn đứng ở vị trí cũ.

“Bầm!” Thân thể của hắn không hề bay lên mà bị đập thẳng xuống nền đường. Hắn chẳng hiểu tại sao mình bị đá nhưng lại gục xuống. Chỉ là lúc này hắn không thể nghĩ đến việc đó, cả cơ thể của hắn như bị búa tạ đập; đừng nói chỉ đến việc rục rịch, đến bàn tay cầm súng cũng không còn sức bóp cò.

- Mày là người của Rock.

Âm thanh Đại Mạnh đâm thẳng vào tai của người đàn ông đang nằm bẹp dưới đất.

- Tôi... tôi có nhiệm vụ đi tuần ở khu vực này. – Người đàn ông ấp úng trả lời. Ngay lập tức hắn biết đã đụng tới nhân vật nào. Bởi hôm nay Rock đã nói, sẽ có một nhân vật rất quan trọng đến đây, cho nên bảo bọn hắn chú ý một chút. Giờ người này biết Rock, lại khá lạ lẫm, thế rõ ràng là nhân vật đó rồi.

“Bầm” Đại Mạnh không nói thêm gì nữa. Hắn tung ra một cước, cả thân hình của người đàn ông bay tới và nằm đè trên tên đồng bọn đã bất tỉnh vừa rồi. Cả hai đều nằm đơ một chỗ, giống như hai kẻ đồng tính đang bị thượng mã phong (Chết trong quá trình làm tình).

- Cô mặt lại quần áo. – Đại Mạnh cúi đầu nhìn San. Cả cơ thể nõn nà của San đều đập thẳng vào mắt hắn. Chỉ là khuôn mặt của Đại Mạnh không hề có một chút xung động nào, không biết do hóa trang hay là do hắn không có hứng thú.

Cô gái nghe thế liền lập tức làm theo. Mặc dù ngại ngùng dưới ánh mắt của Đại Mạnh nhưng cô cũng không hề lên tiếng trách móc. Có lẽ vì kẻ đó đã cứu nàng.

Đại Mạnh quan sát về phía ngực của cô gái. Chiếc áo của San đã hoàn toàn bị xé rách, đồi gò bông đào hiển thị rất dễ thường, tiếc là ánh mắt của hắn chỉ nhử mảy một cái, chứ không hiện về mê say.

Trong lúc nhất thời Đại Mạnh không biết xử trí ra sao. Thế là hắn dừng ánh mắt tại địa điểm đó vài giây. San thấy thế liền lúng túng dùng tay che lại. Nhưng ngay lúc đó Đại Mạnh đã nghĩ ra phương pháp giải quyết. Hắn ta cởi chiếc áo khoác đen đang mặc, sao đó vurt vào người của San.

- Mặc vào.

Mặc dù cử chỉ của Đại Mạnh rất thô bạo, thế nhưng San lại thấy nó rất ôn nhu. Dường như cô là kẻ tự ngược biến thái.

Sau khi San đã mặc xong, Đại Mạnh liền lên tiếng hỏi.

- Sao cô không lái xe đi?

- Tôi không biết lái xe. – San trả lời.

- Gì? Cô không biết lái xe. Đừng ở đó lừa tôi. Có phải cô còn muốn theo dõi? Cô đúng là muốn chết. – Lần này, Đại Mạnh có chút tức giận.

- Ai nói tôi theo anh. Tôi thêm à. Tôi không biết lái xe. Anh là thằng khốn kiếp, lấy tiền của tôi, bán điện thoại của tôi, chẳng để lại tôi cái gì cả. – San tức giận, tra nước mắt ra.

Đại Mạnh nhìn ánh mắt của San, hắn ta cảm thấy San nói thật. Chỉ là rõ ràng San biết lái xe, không những biết mà còn là tay đua thượng hạng. Chẳng lẽ kiếp trước San biết lái, còn kiếp này lại không. Trong lúc nhất thời hắn lâm vào trầm tư. Hắn không biết chuyện này rất đơn giản, bây giờ San vẫn chưa học lái xe.

Sau khi về lại vị trí chiếc Audi, Đại Mạnh cũng không biết để San ở đâu. Chẳng lẽ bảo Rock cho người bảo vệ. Bỗng nghĩ tới Rock, Đại Mạnh lại phát hiện một chuyện thú vị. Tại sao lại không cho San nhập cuộc, thế lực sau lưng cô cũng không phải thứ dễ nuốt.

Nghĩ như thế, Đại Mạnh liền vỗ tay, rồi cười đều một tiếng. San thấy thế cũng không dám hỏi. Cô chỉ biết lùi thui bước theo Đại Mạnh. Hai người cứ thế tiến vào ngôi nhà của Rock mà lúc nào không hay.

- Xin lỗi cậu, thật ra đây là một căn cứ của Bravo, tôi ít khi tới chỗ này nên quản lý không được tốt.

Khi Rock thấy Đại Mạnh dẫn San vào thì liền nói lời xin lỗi.

- Không sao. Anh cứ xử lý hai tên đó. Còn bây giờ, chúng ta hãy bàn chuyện quan trọng. – Đại Mạnh nhàn nhạt đáp lại. Hắn cũng không để ý chuyện này. Mặc dù hắn làm hai tên kia bất tỉnh, vẫn chưa chết, thế nhưng bọn chúng cũng cách cái chết cũng không xa. Hắn tin là Rock sẽ thuận tay giết người.

- Tốt, việc này cứ để tôi. – Rock cũng không phải là người lương thiện.

- Chỉ là... – Ánh mắt của Rock hướng sang cô gái. Hắn không muốn cô ta xen vào chuyện tối nay.

- Anh yên tâm. Tôi nghĩ chúng ta có thể hợp tác với tiểu thư San.

Đại Mạnh nói xong câu này thì liền quay về phía San.

- Đúng không tiểu thư San?

- Tôi...tôi. - San đáp ứng.

Đại Mạnh mặc kệ San, hắn tiếp tục nói với Rock.

- Anh có thể ám sát được gia chủ Nguyệt Trì – Nhật Bản không?

Nghe Đại Mạnh hỏi, Rock càng khó hiểu, chẳng biết tại sao người này lại hỏi chuyện không liên quan. Chỉ có San giật mình hoảng hốt. Kẻ bắt cóc cô đang định làm gì, chả lẽ lại muốn đối phó với mẹ cô.

- Tôi không hiểu ý định của cậu. Nhưng nếu cậu hỏi tôi vấn đề này thì tôi cũng phải thừa nhận, thực lực của tôi không bằng mộ đàn bà đó. Tuy nhiên n giết những người bên cạnh bà ta rất dễ dàng, giống như tiểu thư San này thì cũng chỉ là một con kiến. – Rock nói thẳng một dầy. Hắn chẳng thèm xem phản ứng của San.

- Xin giới thiệu với anh, đây là tiểu thư San, con gái của bộ trưởng bộ thần bí. – Đại Mạnh nói.

- Tôi biết. – Rock đáp lại.

- Không những thế, cô ấy còn là công chúa của gia tộc Nguyệt Trì, người đảm nhận chức gia chủ tương lai. – Đại Mạnh từ tốn nói.

- Sao cậu biết? – Cả hai người đều đồng thanh đáp. Giờ phút này, Rock mới hiểu rõ sự liên hệ chặt chẽ giữa bộ thần bí Mỹ và tập đoàn Ninja Nhật Bản. Hèn gì mà hắn thấy bọn Ninja hay bảo vệ các vị lãnh tụ của Mỹ. Riêng San thì bất ngờ vô cùng. Việc cô là công chúa của gia tộc Nguyệt Trì thì chỉ có cha, mẹ và những người tuyệt đối trung thành với cô biết. Chẳng lẽ bên cô lại có nội gián.

- Đây là một bí mật. – Đại Mạnh cười cười. Hắn không điên mà đi giải thích. Nếu giải thích thì chả lẽ giải thích: “Tôi đến từ tương lai”.
- San chỉ là một người chưa có tầm ảnh hưởng gì trong gia tộc Nguyệt Trì, mà dù cho thế lực bên sau của San có lớn thế nào thì làm sao khiến cho cô ta hợp tác. – Rock nói. Đây là điều Rock lo lắng nhất.
- Anh có thể hỗ trợ San vào tầng lớp cao tầng của gia tộc Nguyệt Trì, điều này rất dễ dàng phải không?
- Đúng, tôi có thể hỗ trợ việc này. Tiếc là thực lực của cô ta quá yếu, phải nói là không hề có. Tầng lãnh đạo của Nguyệt Trì thì phải là người có thực lực. – Rock trả lời. Hắn chẳng hề có hi vọng gì với San.
- Anh Rock, anh sai rồi. Gia chủ Nguyệt Trì không phải là người chuyên về chiến đấu. Cô ta là tự nhiên tiến hóa giả.
- Tự nhiên tiến hóa giả...? Cái gì? Là tự nhiên tiến hóa giả? – Rock thốt lên.
- Nếu không có gì nghi ngờ thì San sẽ kế thừa sự di truyền của mẹ. Nghĩa là cô ta cũng sẽ là tự nhiên tiến hóa giả. Dù anh không giúp bây giờ thì sau này San cũng sẽ là gia chủ Nguyệt Trì. Thế nên tôi nghĩ anh nên hỗ trợ cô ta vào một vị trí quan trọng của gia tộc Nguyệt Trì. Về việc làm San hợp tác thì rất dễ dàng. Tôi nghe nói, Bravo luôn không chế người ta bằng một con Chip sinh học, anh có thể cài con chip đó vào người của San. Tôi nghĩ San là một người rất biết điều. – Đại Mạnh nói rất lão luyện. Riêng câu cuối thì hắn dời ánh mắt qua San.

San thấy thế thì giật mình. Bây giờ cô rất hối hận đi vào đây. Nhưng điều hối hận nhất là, tại sao cô học lái xe.

Rock vẫn đang trầm ngâm. Hắn đang tiếp thu những gì Đại Mạnh nói. Càng nghĩ, hắn càng hoảng sợ. Cái tên Đại Mạnh này rất không đơn giản. Chẳng hiểu làm sao hắn ta biết được những chuyện tuyệt mật của người khác. Giống như chuyện con Chip, thì phải đến cấp bậc Sát Thủ Đỉnh Cấp mới biết được. Đây là vi trung tâm cho phép những người quan trọng không chế người khác. Tất nhiên không phải sát thủ đỉnh cấp nào cũng có thể làm được. Nếu Rock không phải là tổng giám đốc thì chắc không bao giờ được biết.

- Được, tôi sẽ làm theo ý cậu. Chỉ hi vọng tiểu thư San không quá khó chịu. – Sau một khoảng thời gian ngắn trầm ngâm, Rock bỗng dưng đồng ý.

San nghe thế thì có cảm giác rung mình. Tự dưng đang sống yên ổn thì lại bị người ta khống chế, cái này không muốn khó chịu thì chắc phải phát điên.

- Cô không cần phải lo lắng. Khi cô trở thành tự nhiên tiến hóa giả thì sẽ có thể hóa giải được con chip sinh học. Tất nhiên cô cũng có thể nhờ mẹ của cô giúp đỡ. Nhưng tôi nói trước, chỉ cần mẹ của cô đụng vào thì cô sẽ chết ngay lập tức. Huống chi, nếu cô để người ta phát hiện tình hình không ổn thì Rock sẽ kích hoạt nó ngay. Cho cô biết con chip này sẽ sinh ra một loại khí sinh học, khiến thân thể của cô sẽ bị phân hủy thành một đồng thịt bầy nhầy.

Âm thanh của Đại Mạnh có vẻ lạnh lạnh. Không những San mà Rock cũng thấy khiếp đảm. Trên người của hắn cũng đang mang con chip sinh học. Hắn chưa biết được quá trình chết. Bởi hắn chưa thấy và cũng chưa chết theo kiểu đó.

- Tôi rất thắc mắc. Tại sao cậu lại biết con chip sinh học? – Rock thăm dò.
- Đây là bí mật. – Đại Mạnh cười cười.
- Được rồi. Tôi còn một vấn đề này nữa. Phải chăng cậu biết được chuyện mà tôi muốn nói vào đêm nay. – Rock thật sự thắc mắc. Nãy giờ Đại Mạnh nói tới một đồng vấn đề, làm cho hắn nhập vào câu chuyện. Đến khi hắn bình tĩnh suy xét thì phát hiện, Đại Mạnh nói những cái này để làm gì?
- Nếu tôi nói là đoán, anh có tin không? – Đại Mạnh lại cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 37: Chip Và Bom Mini

Thật sự mà nói, Đại Mạnh chẳng biết tại sao kiếp trước Rock lại chết. Những thông tin trong Bravo là một mớ mù mịt. Ở kiếp này, Đại Mạnh cũng chưa thể đoán hết. Thế nhưng khi thấy Rock cố tình kết giao với mình thì Đại Mạnh biết rằng: “Rock muốn làm gì lớn lắm”. Đại Mạnh đoán, Rock đang nghĩ rằng, với một lần trợ giúp của Number Ten thì hắn không thể nào thoát cái chết.

Liên tưởng việc này, lại kết hợp chức vụ tổng giám đốc của Bravo và Ác Quỷ thì Đại Mạnh hiểu: “Rock chết vì xung đột giữa hai tổ chức này”. Thử nghĩ, một người nắm một lượng tài nguyên lớn, là cầu nối giữa hai tổ chức, vậy khi hai tổ chức xung đột thì người đầu tiên phải nắm giữ là ai? Tất nhiên là Rock.

Bravo đưa Rock làm người lãnh đạo cao cấp của tổ chức thì chắc chắn sẽ khống chế Rock bằng con chip sinh học. Vậy không lẽ Ác Quỷ cũng ngồi im để cho người ta qua mặt.

Khi Rock nghe chính Đại Mạnh nói rõ vấn đề thì hắn rất ngạc nhiên. Chỉ là hắn cũng không bắt ngờ, bởi vì Đại Mạnh đã làm hắn rung động rất nhiều lần.

Bởi vì thế, hai người không đồng dài về vấn đề “tại sao”. Họ bắt đầu chuyển sang bàn bạc các kế hoạch. Tất nhiên Rock nói, Đại Mạnh ngồi nghe, còn San thì cứ ầm ờ cho qua chuyện. San đâu có biết rằng, sau cuộc nói chuyện này thì Rock sẽ cho người cấy con chip sinh học vào cơ thể của cô.

- Nếu như anh đã chuẩn bị kế hoạch kỹ lưỡng như vậy thì tôi cũng chỉ góp ý hai điều này. Thứ nhất, anh khó có thể tìm kiếm được người gỡ con chip và quả bom mini trong người ra. Bởi những vật đó đều mang thiết bị nhận biết tác động từ môi trường, bất kỳ một tác động nhỏ nào xảy ra thì anh sẽ tan xác. Bravo và Ác Quỷ đã nghiên cứu những loại thiết bị không chế này rất lâu, nếu anh muốn tìm người gỡ ra thì phải thử. Mà thử là chết, ước nguyện của anh e rằng khó thực hiện. Thứ hai, dù anh có không bị người ta không chế thì anh cũng chỉ là con kiến hôi so với họ. Bọn họ muốn bóp chết anh lúc nào cũng được. Anh nên nhớ rằng, anh chỉ là cầu nối giữa hai tổ chức sát thủ, tất cả những thứ anh nắm giữ chỉ là những cái bẫy ngoài của họ, có thể nói là cái lông của con trâu.

Sau khi Rock đã nêu hết những cái quan trọng thì Đại Mạnh mới chen vào. Hẳn biết, kế hoạch của Rock rất chắc chắn và chặt chẽ. Từ việc âm thầm tích lũy tài chính, xây dựng một hệ thống liên kết giữa các quốc gia, mời gọi cao thủ, tiến hành cải tạo con chip, bom mini để không chế người của Bravo và Ác Quỷ, đến cả việc âm thầm đặt bom tại căn cứ của hai tổ chức sát thủ thì có thể nói là không có một điểm sơ hở, tuy nhiên Rock còn quá tự tin với những gì hắn có. Cho dù hắn ta đã biết sự nguy hiểm của những vật thể lạ trong cơ thể, hắn cam đoan là sẽ tìm được bác sĩ gỡ bỏ con chip sinh học của Bravo và quả bom của Ác Quỷ trong người thì Đại Mạnh biết là kế hoạch này cũng chỉ là một kế hoạch trong mơ. Bởi nếu dễ dàng như vậy thì hai tổ chức đó không thể nào gọi là tổ chức nguy hiểm nhất thế giới. Hơn nữa, Đại Mạnh chắc chắn: “Rock không phải là người duy nhất quản lý nguồn tài chính của Bravo và Ác Quỷ”. Họ không ngu đến nỗi để tài lực của mình chung đụng với kẻ khác. Chắc chắn họ phải có những tập đoàn tài chính, lực lượng và căn cứ quân sự riêng.

Đại Mạnh đã từng thưởng thức sự mạnh mẽ và khủng bố của hai tổ chức này. Một lần bị truy sát là quá đủ đối với hắn. Nói chính xác một điều, cho dù Rock không bị không chế, thì muốn đấu với họ cũng như châu chấu đá xe.

- Vậy thì phải làm sao? – Nghe Đại Mạnh nói, Rock cũng có phần lo lắng. Mặc dù hắn cũng hiểu điểm căn bản này, thế nhưng hắn không thể không làm phản. Đạo này hai tổ chức sát thủ đã bắt đầu nổi lên xung đột. Hắn là người lãnh đạo cấp cao, hắn biết là nó phải xảy ra chứ không thể nào hòa lẫn.

- Nếu như anh từ bỏ tất cả thì tôi và sự phụ của tôi có thể bảo đảm giúp anh cái mạng. Nhưng nếu anh muốn đánh bại họ thì không thể nào, sự phụ tôi chỉ có thể giúp anh một lần duy nhất, những lần sau thì tùy số phận của anh.

- Ô!

Rock chỉ thốt lên một tiếng, chứ không nói thêm gì nữa. Giờ phút này hắn trầm mặc để suy nghĩ những lời Đại Mạnh nói. Nếu như bảo hắn từ bỏ tất cả thì thật sự rất khó khăn. Biết bao nhiêu sát thủ đỉnh cấp muốn làm tổng giám đốc, hắn lên được vị trí này là đánh đổi bằng máu và thịt. Bây giờ chỉ vì bảo vệ cái mạng mà hắn phải từ bỏ tất cả thì đúng là một mất mát quá đau đớn.

- Tôi thật sự muốn đấu với họ một trận. – Rock riết chặt nắm đấm. Hắn cũng muốn xây dựng được một thế lực khủng bố như Bravo và Ác Quỷ.

- Tôi nói rồi, anh sẽ không bao giờ đấu lại họ. Anh tưởng rằng họ không biết người thân của anh. Anh lầm rồi, tất cả người thân của anh đều bị cấy con chip và bom trong người.

- Gì? Sao bọn chúng biết? Bọn chúng cấy lúc nào? – Rock đứng thẳng người và tròn tròn đôi mắt. Giờ phút này hắn chỉ muốn gọi điện cho người thân nhằm xác nhận sự việc.

- Những cái này thì quá dễ dàng rồi. Cho dù anh có đem giấu người thân ở nơi thật xa thì họ cũng có thể tìm được. Còn họ cấy lúc nào thì chỉ cần tạo ra một vụ tông xe, hay nhân lúc người thân của anh đi bệnh viện phẫu thuật gì đó. Nếu anh không tin thì hãy đưa người trong gia đình đi bệnh viện kiểm tra.

Đại Mạnh từ tốn giải thích. Những cái mà hắn vừa nói đều là sự thật, vì tư liệu trong tổ chức ghi lại như thế.

Riêng Rock thì vẫn mất bình tĩnh. Nếu tất cả điều Đại Mạnh nói đều là sự thật thì hai tổ chức sát thủ quả thật rất khủng khiếp. Hắn không hề ngờ tới việc người thân mình bị phát hiện, huống gì là bị cấy bom.

Sau hơn chục phút trầm tư, cuối cùng Rock thở dài một cái, rồi ngửa mặt nhìn Đại Mạnh.

- Được rồi, tôi sẽ kiểm tra lại những chuyện này. Nếu đúng là như thế thì e rằng những cái mà tôi đã chuẩn bị đều tan thành hư vô.

- Ok. Vậy khi nào anh đưa ra quyết định thì tính tiếp vậy. – Đại Mạnh cười nói. Hắn cũng muốn tìm chỗ nào đó để nghỉ ngơi.

- Nếu tôi bỏ thì cậu sẽ giúp tôi như thế nào? – Rock thấy Đại Mạnh muốn đứng lên thì liền dò hỏi.

- Tôi nói những cái này cũng không có gì. Thật ra, tôi có thể gỡ bỏ con chip sinh học giúp anh. Tất nhiên là chỉ của Bravo, còn Ác Quỷ thì không được, tôi còn chưa nghiên cứu đến Bom Mini của Ác Quỷ. Thế nhưng, tôi biết có ba người gỡ được quả bom trong cơ thể anh. Tôi không muốn nói ra vì sẽ không cần thiết nếu như anh muốn đối đầu với Bravo. – Đại Mạnh nói tới đây thì dừng lại. Mục đích của hắn là muốn xem phản ứng của Rock.

- Cậu cứ nói đi.

Mặc dù khuôn mặt Rock rất bình tĩnh nhưng trong lòng hắn đã dâng trào sóng gió. Nếu Đại Mạnh biết cách gỡ được con chip thì chắc chắn rất hiểu về Bravo. Đừng nói Bravo, chắc tên này cũng rất hiểu về Ác Quỷ, nếu không thì sao phải nói là “chưa nghiên cứu bom của Ác Quỷ”. Nói thật, qua một đồng biểu hiện của Đại Mạnh, đặc biệt là cảm nhận thấy những cử chỉ của Đại Mạnh quá thì Rock cứ tưởng rằng nhóc này là người của Bravo. Mà giờ

gọi là thăng nhóc thì thật không dám, qua cái thực lực và sự trầm ổn mà Đại Mạnh thể hiện, Rock chưa bao giờ nghĩ đây là thăng bé mới mười bốn, mười lăm. May mắn là Đại Mạnh đã hóa trang, chứ không Rock sẽ phải chết vì cụm từ “Oh My God”.

- Theo tôi được biết, chip sinh học của Bravo được giấu ở khuôn mặt, chèn ở vị trí tập trung các dây thần kinh. Nếu như muốn lấy nó ra thì chúng ta phải rạch mặt từ thái dương cho tới miệng bằng phương pháp thủ công, không sử dụng bất kỳ loại thuốc hỗ trợ nào; bởi vì đó là con chip sinh học có tính di động, rất khó xác định vị trí; nghĩa là người muốn gỡ bỏ con chip phải là người giỏi chịu đau và có tinh thần thép. Tôi cam đoan rằng, khó ai có thể phát hiện con chip, điều này không phải vì nó quá nhỏ, dao động liên tục mà nó thường di động ở thái dương. Về quá trình lấy ra thì rất khó có thể nói hết nhưng nếu anh tin tưởng thì tôi có thể giúp anh.

Đại Mạnh nói tới đây thì dừng lại. Roch thấy thế nên định hỏi tiếp, thế nhưng khi thấy Đại Mạnh lấy một cây bút và vài tờ giấy thì hẳn ngồi im quan sát. Đại Mạnh không hề đề ý tới vẻ ngạc nhiên của Rock và San, hẳn ta cầm bút và vẽ vẽ. Trông hẳn cứ như một người họa sĩ thực thụ.

Khoảng 5 phút sau, Đại Mạnh dừng lại để đưa tờ giấy qua một bên. Hẳn ta vẫn vẽ tiếp. Mười phút tiếp theo, Đại Mạnh vẽ thêm được hai tờ nữa.

- Đây là ba người mà tôi cần tìm – Đại Mạnh vừa nói, vừa đưa ba tờ giấy về phía Rock.

Rock nhận lấy. Thì ra nãy giờ Đại Mạnh đang vẽ chân dung của ba người. Rock không nghĩ Đại Mạnh là một họa sĩ nhỏ tuổi; không ngờ ngoài đám đá, Đại Mạnh còn rất hoa tay. Những chân dung này quả thật rất đẹp và rất chân thật. Chỉ là Rock cũng nghĩ ngợi chút thôi. Hẳn ta lập tức hỏi lại.

- Cậu tìm ba người này làm gì? Có thể cho thêm một chút thông tin không?

Đại Mạnh nghe vậy liền nói.

- Ông lão đeo kính trong mà tôi vẽ đầu tiên tên là Bang, một giáo sư khoa học. Đây là một người rất khủng bố, có thể nói là không có thiết bị khoa học nào mà ông ta không chế tạo được. Đặc biệt người này còn có thể chế tạo được bom hạt nhân cỡ nhỏ, với những việc như gỡ bỏ con chip và bom mini thì quá dễ dàng. Chắc anh hiểu tôi nói về vị giáo sư này là để làm gì chứ? Hiện tại tôi không biết ông ta ở đâu, những đoán là ở Mỹ hoặc Trung Quốc. Nếu như anh biết ông ta đang ở đâu thì báo cho tôi. Tôi có cách thuyết phục ông ta giúp đỡ.

Giới thiệu xong giới sư Bang, Đại Mạnh bắt đầu hỏi tường một số việc. Hẳn ta không biết người giáo sư này nhưng đã từng thấy qua ông ta. Lúc đó vào ngày 21/12/2012, ông ta là người giúp Trung Quốc chế tạo ra bom Nhiệt Hạch và công phá một thiên thạch bay vào trái đất, khiến cho cả thế giới phải khiếp sợ. Hiện tại Đại Mạnh cũng cần tìm ông ta gấp. Hẳn nghĩ người này có thể giúp hẳn phá giải Phản Bật Khí, nếu không thì có lẽ hẳn sẽ chết.

- Tôi dường như thấy vị giáo sư Bang này quen quen. Nhất thời thì không nhớ là đã gặp ở đâu. Tuy nhiên nếu tôi thấy quen thì dễ dàng rồi. – Rock xem bức chân dung của giáo sư Bang một lúc thì bỗng đứng lên tiếng.

- Ô, nếu như vậy thì rất tốt. Còn về hai người kia thì họ cũng có thể gỡ bom mini trên người của anh. Chỉ là cũng chưa chắc, tôi nghĩ anh nên cố gắng tìm giáo sư Bang. Tôi nói hai người này để cho anh biết, họ có thực lực rất cao, hơn cả tôi và sư phụ Number Ten. Nếu anh tìm được họ thì hãy báo cho tôi. Tôi có cách thuyết phục họ giúp đỡ anh.

- Ô! Tôi nhất định sẽ tìm kiếm ba người này.

Khi nghe Đại Mạnh giới thiệu về ba người này thì Rock hoàn toàn bất ngờ. Hẳn không nghĩ là Đại Mạnh biết ba nhân vật cao cấp này. Đối với giáo sư Bang, tất nhiên Rock sẽ tìm, bởi đây là người có thể gỡ bom mini trên cơ thể hẳn. Còn hai người còn lại thì hẳn bắt buộc phải tìm, bởi vì thực lực của họ còn mạnh hơn Number Ten. Mặc dù không biết Đại Mạnh có xạo không, thế nhưng Rock vẫn cố gắng tin. Hẳn tin vì đã thấy thực lực của Đại Mạnh, tin vì Đại Mạnh không hề có lý do lừa hẳn. Nếu như Đại Mạnh chém gió thì công phu chém gió quá cao siêu, Rock cam bái hạ phong.

Vì hớn hờ trong lòng nên Rock không hề chú ý Đại Mạnh. Lúc này hẳn ta đang thần thờ. Tự dưng hẳn có cảm giác nhớ. Không phải nhớ cha, nhớ mẹ, mà là nhớ sư phụ của hẳn. Sư phụ của hẳn không phải là Number Ten, cái người đó tuy có thật, chỉ có điều là hẳn ba xạo thành sư phụ của mình.

Đại Mạnh thật sự có sư phụ, không phải một mà có đến hai. Hai người này mặc dù không xem Đại Mạnh là đệ tử, nhưng hẳn nhủ thầm trong lòng là thế. Nhớ năm đó, khi Đại Mạnh chìm xuống vùng lún ở sa mạc Sahara, nếu như không nhờ hai ông lão giúp đỡ thì hẳn đã chết rồi, làm gì có chuyện hoàn thành nhiệm vụ “Giết Chóc Trên Sa Mạc”. Trong quá trình đó, hẳn còn được hai ông lão truyền thụ tài nghệ và giúp đỡ hẳn tháo con chip sinh học ra. Hơn mười năm sau, Đại Mạnh trở thành một sát thủ đỉnh cấp, nhưng rồi bị cả thế giới truy sát. Ai ngờ, hai ông lão đó xuất hiện, khiến cho người khác kiêng dè.

Tiếc là cuối cùng hai ông vẫn không đầu lại người ta nên bị vây công giết chết. Nhưng cũng nhờ như thế mà Đại Mạnh đã lẩn trốn được. Tất cả chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng nếu không có hai ông lão thì đừng nói Đại Mạnh là sát thủ đỉnh cấp, dù hẳn có là sát thủ truyền thuyết thì cũng bị giết chết. Đến bây giờ hẳn mới hiểu, hai ông lão đó tốt với hẳn như thế nào, đến cha mẹ hẳn cũng chẳng được như thế.

Đại Mạnh thờ dài. Lúc trước, hẳn là sát thủ máu lạnh. Trước khi được hai người đó truyền thụ tài nghệ thì hẳn không hề biết ơn, đến khi thấy họ chết thì bàng quang vô cảm, cuối cùng trốn thoát xong thì hẳn không hề có một chút nhớ nhung hay bận tâm. Chẳng hiểu sao bây giờ hẳn lại nhớ và thương cảm. Có lẽ vì sống lại nên hẳn đã bị thay đổi. Nghĩ đến đoạn này, hẳn lắc đầu xua tan tình cảm. Khi trở lại trạng thái ban đầu, hẳn nói.

- Tôi cho anh biết một thông tin này. Phải đến năm 2010 thì Bravo và Ác Quỷ mới tranh chấp quyết liệt. Rồi đến giữa năm 2011 thì anh mới gặp nguy hiểm. Anh tin hay không thì tùy anh.

Đại Mạnh nói rất thần nhiên. Thật ra, hẳn cũng hi vọng Rock đột ngột chết đi, bởi thế sẽ không thể làm phiền hẳn. Tất nhiên đây chỉ là hi vọng, chứ hẳn cũng không muốn điều đó xảy ra. Bởi hẳn muốn Rock giúp hẳn tìm kiếm ba ông già đó. Tất nhiên Đại Mạnh có thể nhờ người khác, nhưng nhờ Rock thì

tiện và nhanh hơn. Lúc đầu hẳn nghĩ thuyết phục Rock bỏ tranh đấu với hai tổ chức sát thủ thì hẳn mới nhờ vả. Chỉ là thấy Rock có vẻ rất kiên quyết nên thôi. Dù sao thì nói ra ba người này không có gì hết. Đại Mạnh cũng chỉ có thể giúp trên khả năng thôi.

- Cái này, cái này... – Rock bán tin bán nghi. Đến cả San cũng liếc đều một cái.

- Anh không tin thì tùy anh. Trước tiên, anh cứ tìm ba người đó, như vậy sẽ tìm cách giúp anh gỡ con chip và bom mini trên cơ thể. Sau đó, bọn tôi sẽ cố gắng giúp anh giữ lại cái mạng một lần. Về việc anh muốn đấu với Bravo và Ác Quỷ thì tôi và sư phụ sẽ không trợ giúp, riêng ba người kia muốn giúp anh hay không là chuyện của họ. Nói chung, anh cứ chuẩn bị trước đi. Tôi biết anh khó có thể dừng tay. Nếu anh muốn thế thì hãy hợp tác với San. Giờ tôi cảm thấy hơi mệt, xin phép xuống bên dưới nghỉ ngơi.

Đại Mạnh đứng dậy, hẳn không muốn nói thêm gì nữa. Nếu Rock muốn thoát tổ chức thì rất dễ. Còn Rock muốn đấu thì e rằng Đại Mạnh sẽ bị liên lụy, dù cho hẳn chỉ giúp Rock một lần. Thôi thì việc gì tới sẽ tới, lúc này hẳn cũng không còn tâm trí để nghĩ nhiều. Hết gia đình rồi tổ chức, bây giờ lại nhớ về hai ông lão, thế nên đầu óc hẳn có chút xoay cuồng.

“Có lẽ nên tới lại vùng cát lún đó.” Đại Mạnh nghĩ lung tung.

Bóng dáng Đại Mạnh đang từ từ xuống cầu thang, giờ phút này chỉ còn Rock với San, bởi hai người này muốn bàn thêm chút chuyện. Chỉ là San bị bắt buộc nên chẳng hề có hứng thú.

Rock cũng như San, bàn chuyện với một con bé thì chẳng có gì vui vẻ cả. Mọi chuyện là hẳn nói, San gật đầu, so với Đại Mạnh thì cứ như một trời một vực. Nghĩ đến Đại Mạnh, Rock lại kinh nghi. Bây giờ hẳn đang như Đại Mạnh có phải Number Ten không. Nhưng chắc có lẽ không phải. Number Ten làm gì hiểu về Bravo như thế?

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: San Uy Hiếp

Bốn ngày thấm thoát trôi qua, công việc của Đại Mạnh chỉ là dạo xe quanh thành phố Seattle. Có lẽ cũng nhờ vậy mà hẳn đã quên đi chuyện buồn trong lòng.

San vẫn đi cùng Đại Mạnh. Giờ đây cô không còn phải sợ sệt hay phải giữ vững tinh thần để chống chọi uy hiếp. Cô đã gia nhập hội vào hội của Rock và Đại Mạnh. Cô thực sự không muốn chút nào, thế nhưng Rock đã cho người cấy vào cơ thể của cô một con Chip sinh học, chỉ cần cô không phối hợp thì Rock sẽ kích hoạt nó ngay.

Mấy ngày trước, San có liên lạc với cha. Tuy nhiên, không phải là cô muốn cha tới đón về. Cô muốn đi dạo vài ngày. Lâu lắm rồi, cô chưa có được sự thoải mái như ngày hôm nay.

Tất nhiên, cha cô sẽ phản đối kịch liệt, chẳng ai muốn con mình đi cùng với những thành phần nguy hiểm cả. Nhưng nhờ sự thuyết phục kiên quyết của San, đồng thời dựa hơi từ Đại Mạnh và Rock nên cô đã thành công. Ken đồng ý cho San lưu lạc năm ngày, nếu sau năm ngày đó mà San không về thì ông sẽ ra tay.

Chuyện dựa hơi, San không hề bàn bạc với người nào cả, đây là do cô tự ý thiết kế. Đại Mạnh không biết điều này, dẫu biết thì cũng chẳng liên quan tới hẳn, San làm gì thì làm, miễn là đừng để bọn cảnh sát Mỹ làm phiền hẳn. Thật ra, San đi cùng với hẳn cũng tốt, bởi đây là một con tin có cấp bậc rất cao.

Ngày mai, Đại Mạnh sẽ rời nước Mỹ. Bởi vì hẳn chẳng còn chuyện gì để làm nữa. Nếu như trong tâm trí hẳn còn luẩn quẩn một hình ảnh thì hẳn đã không còn ở đây.

Hôm nay, Vương Vô Quốc sẽ tổ chức đám cưới. Đại Mạnh chẳng hiểu tại sao người này lại muốn tổ chức sớm như vậy. Huống hai vết thương mà hẳn ta bị súng vẫn chưa lành.

“Mà có lẽ như thế cũng tốt. Chuyện này nên kết thúc sớm thì tốt hơn.” Đại Mạnh nghĩ vu vơ.

Nhà hàng Leveno là một nhà hàng cỡ trung bình, nằm gần công viên Hing Hay, được xây dựng cách đây bốn năm về trước. Mặc dù lúc mới đầu nhà hàng làm ăn rất tốt, thế nhưng vào năm năm trước, thành phố Seattle quy hoạch nên ảnh hưởng tới tốc độ phát triển của nhà hàng. Kể từ đó, nhà hàng phải mở thêm dịch vụ cho thuê mặt bằng để tổ chức các lễ tiệc, hội...

Theo thông lệ, các lễ đám cưới hay tiệc gặp mặt đều là do người bản địa hoặc phương tây tổ chức, chỉ là hôm nay nhà hàng có đôi chút khác biệt. Khách nơi toàn là người Á Đông, chính xác là người Việt Nam định cư tại Mỹ.

Khoảng vào lúc 10h00, một chiếc xe màu đen, mang phong cách đám cưới phương Đông chạy tới. Ở bên trong, một người phụ nữ và một người đàn ông đang cầm tay và ngồi gần nhau. Từ trang phục, người ta có thể dễ dàng nhận ra, hai người chính là cô dâu và chú rể.

Chú rể tên là Vương Vô Quốc, mặc dù hắn ta chưa bình phục từ cái ngày gặp Đại Mạnh thế nhưng giờ đây hắn rất khỏe khắn, khuôn mặt vô cùng vui tươi. Có lẽ đây là do sức mạnh của tình yêu, từ niềm vui trong một ngày trọng đại.

Còn cô dâu chính là Võ Thị Lan, một người phụ nữ mới vừa bước chân vào đất Mỹ. Đối với tiệc đám cưới này, Lan thật sự rất bất ngờ, nhưng nói là vui thì cô chẳng có chút nào vui cả. Khuôn mặt của cô lúc nào cũng cười như không cười. Nhớ mấy hôm trước, khi cô gặp bạn bè của Vương Vô Quốc thì đa số họ nhìn cô bằng một con mắt rất khó chịu. Có vẻ như họ ghen tị, hoặc họ nghĩ rằng cô ham giàu nên dụ dỗ Việt Kiều.

Cô không quan tâm điều đó. Đến chuyện Vương Vô Quốc bị té đến gãy tay thì cô cũng chẳng nghĩ ngờ bao nhiêu. Thứ mà cô đang đau đớn nhất trong lòng chính là đứa con của cô.

Mấy hôm trước, Lan gọi điện thoại về nhà rất nhiều. Bên đó, ai ai cũng biết cô đã sang mỹ và sắp cưới chồng, tuy mọi người rất bất ngờ nhưng đều vui vẻ, chúc mừng cô. Đáng tiếc, Lan vẫn chưa nghe được giọng nói của Đại Mạnh. Nghe thằng Mi nói rằng, Đại Mạnh không muốn gặp mẹ. Lan đâu biết rằng, Mi sợ cô lo lắng chuyện Đại Mạnh bỏ nhà ra đi nên đã giấu giếm cô.

Lan thở dài, rồi nhìn sang Vương Vô Quốc. Vương Vô Quốc biết ý, liền nói.

- Hôm nay là ngày vui, em đừng nghĩ nhiều nữa.

Nói xong câu đó, hắn cố gắng dùng tay trái để móc chiếc điện thoại trong túi ra.

- Hay là em điện thoại về nhà đi!

- Được rồi, cảm ơn anh!

Lan nhận lấy điện thoại và bắt đầu bấm số. Khoảng mười giây sau, bên kia nhắc máy nói “Alo”.

- Mi đó à, chị đây!

- Ủ, bên đó tổ chức đám cưới chưa vậy? – Mi trả lời.

- Ủ, cũng sắp rồi. Mà có chị Ta ở đó không? – Lan nói.

- Chị gọi số chị Ta đi. Bên này đang là giờ khuya mà chị. – Mi đáp lại.

- À, chị quên mất. Nếu vậy thì thôi, chị Ta cũng không có điện thoại, gọi vào nhà hàng xóm phiền lắm. – Lan thở dài.

- Ủ, thế thì để lúc khác rồi gọi. À, mà em chúc chị trăm năm hạnh phúc nhé. Ở bên đó xa qua, em cũng không biết làm gì cả. – Mi cười nói.

- Ủ, cảm ơn em, chị biết điều này mà. Chị đi cũng đột ngột quá!

Lan cố gắng nở nụ cười, rồi hỏi tiếp.

- Đại Mạnh đang ngủ hờ em?

- Ủ, nó đang ngủ chị à? Em đi gọi nó dậy nhé! – Mi nói dối mà không chút nhú mày.

- Thôi, để nó ngủ đi em. Chị gọi để hỏi chút thôi, chứ chắc nó cũng không muốn gặp chị.

Lan tiếp tục thở dài. Ở bên cạnh Lan, Vương Vô Quốc cũng thở dài theo. Mặc dù hắn không nghe bên kia nói gì nhưng hắn hiểu là người ta đang lừa Lan, chẳng qua là hắn không muốn chen lời vào, bởi vì như thế cũng tốt.

- Thôi, em ngủ đi, có gì thì gọi lại sau nhé! – Lan nói.

- Vâng, em đi ngủ đây, cho em gọi lời thăm anh Quốc nhé. – Mi cười nói.

- Ủ, em ngủ đi!

Lan nói xong, liền đưa điện thoại rời khỏi lỗ tai. Sau đó, cô nhìn chiếc điện thoại vài giây, rồi mới bấm vào nút màu đỏ.

Cánh cửa xe mở ra, cô dâu và chú rể từ từ cầm tay nhau, sánh bước bên nhau. Ở bên trong, bạn bè và người thân của Vương Vô Quốc thấy thế liền bước ra chúc mừng, mặc dù đa số đều thắc mắc việc cô dâu và chú rể ngồi trong xe quá lâu, thế nhưng không ai lên tiếng hỏi cả.

Đối diện với rất nhiều người đang bước tới và chúc mừng, Vương Vô Quốc liền lên tiếng nói.

- Cảm ơn mọi người đã chung vui cùng với Quốc. Thế nhưng, Quốc vừa mới bị té gãy cả hai tay nên không dám cử động nhiều. Vậy mong, mọi người chú ý và nhẹ tay giúp, kéo Quốc khóc trong ngày vui.

Mọi người nghe Vô Quốc nói liền cười rầm rộ lên. Rồi sau đó, mọi người mới bắt đầu hỏi han và bàn tán. Đầu đầu cũng bắt đầu những câu hỏi đòi thương như “sao Quốc gãy tay mà không đòi ngày cưới”, “làm gì mà ham cưới vợ thế”, “mấy ngày nữa thì sẽ lành”, “tay gãy thì làm sao mà động phòng” , “vợ cũ có tới đây không” ...

Ở cách đó không xa, một chiếc ô tô màu đen đang đậu trước nhà hàng. Ở bên trong xe có hai người, một là tiểu thư San và một là Đại Mạnh.

Tiểu thư San đang trầm tư thất lạc, tại sao Đại Mạnh lại đậu xe ở đây. Đại Mạnh không hề chú ý tới San, ánh mắt hắn đang nhìn về phía nhà hàng. Hắn không phải soi mói những vị khách trong nhà hàng, mà đang chờ đợi để nhìn một người.

Khi hình ảnh cô dâu xuất hiện, bàn tay của Đại Mạnh run lên, vô lăng lái dường như cũng muốn dao động theo. Hắn thật sự có trăm lời muốn nói. Hắn muốn chạy đến ngăn cản nhưng mà hắn vẫn không làm được, đó là sự lựa chọn của người ta.

Chỉ nhìn và nhìn khuôn mặt người phụ đàn cười vui trước đám đông. Tim Đại Mạnh co thắt lại, nước mắt như muốn chảy ra. Một nguồn cảm giác đau đớn trong tâm khảm bùng lên khiến cho hắn khẽ nhắm mắt lại. Hắn không muốn khóc nữa.

- Anh đang khóc à?

Ngồi bên cạnh Đại Mạnh, tiểu thư San thấy vẻ bất thường của Đại Mạnh thì liền hỏi thăm. Chỉ là Đại Mạnh vẫn cứ nhìn mà không hề trả lời.

- Tôi biết rồi, cô đó là người yêu của anh. Ha... – Tiểu thư San định cười to nhưng cảm thấy không gian chợt lạnh lẽo nên đành phải ngậm miệng. Chỉ là, cô đã hiểu những chuyện xảy ra.

Đại Mạnh không nói một câu. Chiếc xe im lặng chuyển bánh. Từ phía nhà hàng, nhiều người nhìn về chiếc xe đang rời đi với vẻ khó hiểu. Tại sao người ta lại đậu xe ở khu vực này. Bỗng Lan nhìn nhìn chiếc xe thật lâu, dường như nàng linh cảm thấy điều gì đó. Còn Vô Quốc thì nhú nhú mày, hắn đoán được kẻ ngồi trên xe là ai.

17h , tại tầng ba, toà nhà Griffin có ba người, gồm hai nam một nữ. Họ đang ngồi ăn tối, bữa ăn này có thể nói là tiệc chia tay giữa bọn họ. Họ vừa ăn vừa trao đổi những vấn đề trong cuộc sống, thế nhưng chỉ có hai người nam nói chuyện, còn người nữ ít bao giờ chen miệng vào.

Khoảng mười lăm phút sau, khi bữa ăn đã gần như xong , người thanh niên lên tiếng.

- Có thể cho tôi mượn ít tiền được không?

- Có thể. – Người đàn ông trả lời.

- Vậy cảm ơn anh. – Người thanh niên nói.

- Không có gì. – Người đàn ông mỉm cười.

Chỉ là người con gái ngồi bên cạnh thì không dễ dãi như thế. Nàng xuề xòa, ánh mắt tràn đầy vẻ khinh thường. Kẻ này quả thật rất vô sỉ và khốn nạn, đã không biết kiếm tiền rồi lại chẳng có một chút khí khái của đàn ông. Hắn ta bán đồ của nàng rồi lại mượn tiền của người khác. Sao trên đời này lại có người bản như thế? Chẳng lẽ với thực lực của bản thân, hắn không biết cách tự kiếm tiền à, chẳng lẽ chỉ biết đòi mỗ thôi sao?

Rock và Đại Mạnh tiếp tục dùng những món tráng miệng mà không hề liếc San một cái. Khoảng lâu sau đó, Rock lên tiếng.

- Nói thật là tôi vẫn rất khó hiểu. Cậu chưa bao giờ sang Algeria, vậy tại sao lại qua đó tìm người. Cậu tìm ở đâu và tìm bằng cách nào? – Rock nói đến đây, liền dừng lại, nhằm chờ câu trả lời của Đại Mạnh. Thật ra hắn muốn hỏi thêm là, có phải cậu muốn tới Sahara không. Bởi hắn biết nơi mà Đại Mạnh tới rất gần với sa mạc Sahara. Hắn lo lắng là Đại Mạnh muốn xâm nhập vào hai trung tâm huấn luyện sát thủ.

Đại Mạnh nhìn Rock một chút rồi nói.

- Tôi biết anh đang lo lắng chuyện gì. Thật ra cũng chẳng có gì phải giấu giếm. Tôi muốn đến Sahara vì muốn tìm sư phụ của tôi. Còn cách tìm sư phụ thì không thể nói cho anh được.

- Được rồi, nếu thế thì tôi không cần phải nghĩ nhiều. Cậu cứ nghĩ ngơi cho khỏe. Tôi sẽ đi chuẩn bị một số giấy tờ cần thiết.

Rock nói xong, liền rời khỏi bàn ăn. Để lại Đại Mạnh và San ngồi đó, chờ người khác đến dọn dẹp.

Một khoảng lâu sau đó, San lên tiếng đề xóa tan bầu không khí.

- Mấy ngày trước, Vương Vô Quốc đã khai hết mọi thứ, thế nên anh không cần phải giấu giếm tôi. Tôi biết ...

Đại Mạnh nghe thế thì hừ lạnh một tiếng, rồi bước ra cửa sổ. Nếu như Rock không nói chuyện lời khai của Vương Vô Quốc thì Đại Mạnh đã bị cô gái

này qua mặt. Thật ra, hần cũng khá bất ngờ về những lời khai của Vương Vô Quốc. Đại Mạnh cứ nghĩ Vương Vô Quốc sẽ nói tất cả sự thật, từ đó hần sẽ đón nhận rất nhiều sự quan tâm vớ vẩn và những rắc rối không cần thiết. Đối với những rắc rối này, hần rất đau đầu nhưng không lo lắng nhiều, dù sao thì hần cũng chẳng còn gì để mất.

Đại Mạnh biết, khi hần hai mươi tuổi thì hần phải chết. Năm xưa, khi cha mẹ ly hôn, hần cũng coi tu luyện là việc vui đùa, chứ chưa nghĩ tới ý định tìm chết. Nhưng lúc mẹ hần sang Mỹ thì hần đã phá rách tầng ngăn cách trong cơ thể. Thật khó hiểu, hần không biết tại sao mình lại muốn chết.

Thấy Đại Mạnh im lặng suy nghĩ, cô gái tiếp tục mở miệng châm chọc.

- Thật ra anh không cần phải đau buồn? Người phụ nữ cũng đã lớn tuổi rồi. Huống chi người ta đã tổ chức đám cưới rồi, có lẽ sau này sẽ rất hạnh phúc, anh không nên ăn ghen ở tức, tình yêu là phải hy sinh. Huống chi, một người như anh thì làm sao đem lại hạnh phúc cho kẻ khác.

- Cô cắt khỏi đây ngay! – Đại Mạnh quát lên.

- Có cần phải thế nóng nảy thế không? Tôi nói trúng tim đen rồi chứ gì?

Lần này, Đại Mạnh thực sự tức giận. Không gian bên cạnh lập tức âm u, lạnh lẽo. San cảm thấy thế, liền im miệng, rồi rút người về đằng sau.

- Anh muốn làm gì?

Trả lời San là một tiếng hừ, đồng thời một bàn tay đập về khuôn mặt của cô.

- Aaaaaa...! – San kêu lên dữ dội, mắt nhắm riết theo phản xạ không điều kiện.

Bàn tay của Đại Mạnh áp vào khuôn mặt của San. Trong khoảng khoắc tiếp xúc, bỗng nhiên lại rút trở về. San vẫn nhắm mắt nhưng cảm thấy khuôn mặt không bị đau thì đầu óc liền hừ một tiếng.

- Đáng ghét, lại hù ta!

Đại Mạnh bước ra khỏi phòng, đúng lúc này San mở miệng rống lên.

- Anh tưởng tôi không có cách sao. Anh đừng quên là Vương Vô Quốc nhé. Tôi sẽ thẩm tra hần thật kỹ lưỡng, ở đó mà nói dối với cha tôi.

Đại Mạnh đứng lại. San cười khuấy lên.

- Hơ hơ, tưởng tôi không có cách tìm được anh sau. Tôi có trăm ngàn phương pháp để đối phó với anh. Hơ hơ hơ...

“Vậy sao?” Đại Mạnh quay lại nhìn San, nhũ nhũ mảy. Hần không sợ bị tiết lộ, dù sao cũng chẳng có gì quan trọng cả. Vấn đề là hần không thích bị tiết lộ, cũng như rất ghét bị uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Chuyện Của Đại Hùng

- Tôi biết những tiểu thư như cô rất đáng ghét. Đáng tiếc là tôi không sợ bị tiết lộ. Tuy nhiên, phải nói cho cô biết, kể từ lúc này, tôi sẽ nhờ Rock giám sát cô, nếu như cô dám bén mảng tới gần Vương Vô Quốc, tôi sẽ cho cô biết, ai mới là người độc ác.

“Hừ, lại hù.” – Cô gái thâm rủa trong lòng.

- Tôi không biết cô đang nghĩ gì, nhưng đừng cho rằng tôi chỉ dọa, những cái tôi làm đều là thật sự, chẳng qua vì tôi luôn phân biệt “dừng lại hay tiếp tục”. Cái nào có lợi hơn thì tôi làm. Lát nữa, Rock sẽ kích hoạt Chip để cho cô tận hưởng một chút đau đớn.

- Nay, tôi không điều tra anh là được chứ gì, làm chi mà ghê thế.

- Cô không cần phải nói nhiều. Nếu mở miệng được thì chấp nhận được. Phải nhắc nhở thêm cho cô biết, mẹ của cô đang trú ngụ gần đài truyền hình Tokyo. Nơi này tương đối bí mật, nhưng đừng xem thường khả năng của tôi. Mẹ của cô có thực lực rất mạnh, nhưng tôi là sát thủ. Sát thủ không đánh trực tiếp, huống chi mẹ của cô đang giả vờ làm tự nhiên tiến hóa giả, chứ chưa phải là tự nhiên tiến hóa giả.

- Nay, nay...!

San mở miệng ấp úng không thành lời. Chuyện này quá kinh điển. Mẹ của San là đứng đầu trong gia tộc Nguyệt Trì, chính vì lẽ đó, nơi mà bà ở luôn luôn bí mật, trừ người thân tín ra thì không ai biết được.

Kể cả Ken, hẳn ta cũng không biết nơi ở chính xác của vợ mình. Mỗi lần hẳn muốn gặp Nguyệt Trì Hoa thì phải hẹn gặp mặt trước, điều này không phải Hoa không tin tưởng hẳn, mà nàng ta sợ Ken biết nhiều sẽ gặp bất lợi nhiều. Chuyện trong thế giới đen là của thế giới đen, thế giới trắng ít những tay bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu. Riêng San thì khác, nàng là con của Nguyệt Trì Hoa. Bà ta không muốn cho San biết, nhưng vì tình mẫu tử thiêng liêng, bà khó có thể giấu con gái của mình.

San biết càng nhiều, cuộc sống của nàng sẽ càng gò bó, không gian lúc nào cũng toàn cảnh vệ và bảo vệ. Nhưng nàng chấp nhận không oán thán. Đây là vì tốt mẹ, cũng như đảm bảo sự an toàn cho nàng.

San biết, mẹ của mình vẫn chưa đạt cấp bậc tự nhiên tiến hóa giả, nhưng lúc nào cũng phải thể hiện mình là tự nhiên tiến hóa giả, mục đích là để hù dọa kẻ khác, giúp gia tộc giữ vững vị trí trong nước. Còn tại sao mẹ nàng lại có năng lực lòe bịp kẻ khác, San cũng không rõ ràng cho lắm. Mẹ nàng nói là nhờ nàng. San muốn biết tại sao nhưng mẹ bảo: “Bí mật!”.

Bí mật này chỉ có San và mẹ của mình biết. Tại sao, hẳn ta lại biết. Không thể nào, giống như hẳn đã biết trước mọi thứ. Kẻ này vô cùng nguy hiểm. Ban đầu, khi San bị cây chip sinh học, nàng vẫn không hề lo lắng. Vì nàng nghĩ mẹ nàng có thể giúp nàng. Nhưng giờ đây, nỗi lo càng lúc càng tăng mạnh. Mọi sự toan tính của nàng, giống như rất nhỏ bé, không đáng để người khác quan tâm. Cảm giác này rất khó chịu.

San là một người yếu đuối, nhưng nàng có một ưu điểm. Khi bình tĩnh, nàng là kẻ rất thông minh. Thông minh đến mức đáng sợ. Theo hồ sơ của Bravo, lúc mẹ của San bị giết, thực lực của San tăng đột biến, từng bước từng bước nắm giữ gia tộc, sau đó điên cuồng trả thù. Hàng loạt kẻ dính líu tới việc ám sát Nguyệt Trì Hoa đều bị giết một cách tàn nhẫn. Hai tổ chức sát thủ hàng đầu xem chút nữa bị thế giới tiêu diệt. Đến phút cuối cùng, tập đoàn Yamachi Group phải dùng tất cả thực lực của mình mới giết được San. Nhưng kết quả là lưỡng bại câu thương, Yamachi Group chỉ còn lại một đám ô hợp, cuối cùng bị Ác Quỷ tiêu diệt.

Những cái này là về sau này, bây giờ mới năm 2007, phải tới năm 2012 thì sự việc mới xảy ra. Đại Mạnh không quan tâm cái này, Nguyệt Trì Hoa và Nguyệt Trì San chết thì sao, chẳng có đụng chạm gì tới hẳn cả.

- Cô biết tiếng Trung không? – Đột nhiên Đại Mạnh mở miệng hỏi. Lời hội thoại là tiếng Trung, âm điệu vô cùng chuẩn.

San mặc dù rất ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu một cái.

- Thật ra tôi không cần phải hóa trang hay giấu giếm cô, nhưng có một số nguyên nhân riêng, tôi không thể không làm thế. Trừ Rock và vài người, tôi không muốn tiếp xúc với Bravo và Ác Quỷ. Cô muốn biết, hãy đến đất nước của tôi. Tôi tên là Đông Phương Minh Nhật, biệt hiệu Big Lusty mà tôi nói lúc trước chỉ là đặt cho vui.

Đại Mạnh dừng lại một chút, rồi nói tiếp.

- Mục đích đến đây của tôi là gặp Vương Vô Quốc. Hẳn ta là thành viên trong tổ chức phản động. Mục tiêu của tổ chức này là lật đổ chính quyền xã hội chủ nghĩa, cô có thể tìm hiểu, với thực lực của Denis Ken và gia tộc Nguyệt Trì chắc cũng không khó khăn cho lắm. Tuy nhiên, phải nhắc nhở, cô không được gặp Vương Vô Quốc và điều tra bất cứ cái gì. Tôi đã thỏa thuận với hẳn. Còn thỏa thuận cái gì, cô không cần biết. Những cái này không xung đột với lợi ích của cô. Nếu cô tìm hiểu càng sâu thì chỉ rước họa cho cha mẹ. Kẻ địch đầu tiên là tôi, thứ hai là tổ chức của tôi.

Đại Mạnh tuân ra một tràng, hẳn không ngờ mình có thể nói láo một cách bá đạo như thế. Việc hẳn làm là để đề phòng Nguyệt Trì San, trí tuệ của cô gái này rất không đơn giản. Hơn nữa, hẳn muốn tạo cho đối thủ cũ một rắc rối lớn.

Lúc này, Đại Mạnh đã rời khỏi phòng ăn, người giúp việc đã tới dọn dẹp. San vẫn đứng đó như trời trồng. Nàng đã đạt được mục đích, đã biết chuyện của đối phương và cũng đã hết tò mò. Nhưng bây giờ nàng biết nói gì đây, phải làm sao đây, chip sinh học có ghê gớm vậy không, mẹ và cha có thể qua mặt Rock không, dù qua mặt được thì có lấy nó ra được không?

Nếu không, hậu quả vô cùng đáng sợ.

-----Các bạn đang xem truyện tại diễn đàn viptruyen.vn-----

Máy bay đã đưa Đại Mạnh rời khỏi thành phố Seattle. Mục tiêu của hẳn là tiến về phía nam An – giê – ri, tìm kiếm vùng cát lún. Đã rất nhiều năm Đại Mạnh chưa trở lại nơi đó, chẳng biết hẳn có còn nhớ rõ ràng không?

Trong lúc Đại Mạnh đang trên đường sang Châu Phi, thì ở quê nhà, người người đang tìm kiếm hẳn. Tại thành phố Hồ Chính, cha của Đại Mạnh đang dọn dẹp nhà cửa. Chính xác là dọn dẹp nhà hàng.

Nói nhà hàng thì không chính xác cho lắm. Đây là một căn nhà khá nhỏ, giống như một tiệm ăn bình thường. Tám năm về trước, sau khi ký giấy ly hôn, Nguyễn Đại Hùng rời quê nhà để vào Sài Gòn làm ăn. Lúc đầu, hẳn ta chỉ là một công nhân bình thường trong đội thi công xây lắp bưu điện.

Nhờ vào đầu óc và tài quan sát, chưa tới nửa năm, Đại Hùng nắm vững kỹ thuật trồng trụ, kéo cáp và quen biết được một số người trong công ty xây lắp bưu điện. Thế rồi, hẳn liền lĩnh nhận thầu một dự án nhỏ. Yêu cầu của công ty là kéo cáp qua một đường cống ngầm. Nhưng do cống chứa quá nhiều dây, dẫn tới việc đưa cáp vào bên trong rất khó khăn, hơn nữa công ty không hề cấp phần thưởng nên những tay đội trưởng luôn tìm cách né tránh.

Không ngờ rằng, Hùng đã thành công, không những thế, thời gian kéo cáp qua cống rất ngắn, dự án mà hẳn nhận không lỗ lãi. Trong công ty, Đại Hùng bắt đầu có chút danh tiếng. Từ đó, sự nghiệp của hẳn lên như điều gặp gió, chuyện ly hôn cũng từ từ gió thoảng mây bay.

Trong thời gian này, Hùng quen biết một người đàn bà, tên là Hồng Nhân, tuổi chừng ba lăm. Đáng lẽ người ở tuổi này phải gọi là phụ nữ, nhưng vì cô đã có con nên được gắn mác đàn bà.

Nhân có hai đứa con, một đứa là gái, một đứa là trai. Con trai là đứa lớn, con gái là đứa nhì, tuổi tác của bọn nó vẫn còn khá nhỏ, đứa vừa mới mười bốn, còn đứa mới mười ba.

Chồng trước của Nhân là kẻ ăn chơi, có vẻ giống với Hùng. Tuy nhiên đam mê của hai người hoàn toàn khác biệt, Hùng thích nhậu nhẹt, còn chồng trước của Nhân nghiện bài bạc và gái gù. Đáng lẽ cuộc sống của Nhân cũng không đến nỗi nào, nhưng mười năm về trước, chồng của nàng thua cò bạc rất đậm, khiến nợ nần chồng chất, căn nhà ảm áp phải bán đi để có tiền trả nợ. Trong vụ đó, Nhân và chồng cãi nhau thậm tệ, cuối cùng dẫn đến ẩu đả. Không giống như Lan, Nhân là người rất táo bạo. Chồng đã một cước, nàng cũng có thể chém một dao.

Bởi vì tính cách đó, hai người không ai nhìn nhau, cuối cùng cả hai đều vào bệnh viện. Sau khi rời bệnh viện, họ lập tức ly hôn. Nhân quay về với mẹ, còn chồng đi đâu thì mặc xác. Nhân chỉ quan tâm mình và hai đứa con. Chúng nó chẳng hề có tội tình gì, thằng cha chỉ biết cơ bạc, hiện giờ đang nợ nần chồng chất, không đủ sống lấy gì nuôi con. Tuy tòa phán là con trai theo cha, con gái theo mẹ, nhưng hán không hề dẫn con đi. Huống chi hán muốn dẫn cũng không dám xuống nhà mẹ vợ.

Mẹ của Nhân cũng chẳng là thứ vừa.

Hùng quen Nhân trong quán com. Khi đó hán là một vị khách bình thường, còn Nhân là bà chủ. Trong một lần hán đưa nhảm tờ trăm ngàn, Nhân đuổi theo trả lại, Hùng cảm ơn, lòng thâm hô hoán: “À, con này được!”. Hai người cứ thế quen nhau.

Thời gian trôi đi, ngày nào Hùng cũng dẫn lính tới quán com, hai người càng lúc càng thân mật. Trải qua một thời gian tìm hiểu, Nhân và Hùng gắn kết với nhau.

Chuyện tình cảm của họ trước đây đều tựa tựa, tình yêu liền đơm hoa kết trái. Tất nhiên trong quá trình này, Hùng cũng tốn rất nhiều lời ong tiếng mật, tìm cách giấu giếm chuyện gia đình, đặc biệt là nguyên nhân ly hôn với vợ trước.

Hùng không biết rằng, kể từ lúc hán kết hôn thì đã chính thức rơi vào miệng cọp. Người vợ sau của hán vô cùng khó tính. Những lúc bình thường, nàng ta đều thể hiện mình là một người phụ nữ đảm đang, biết quan tâm chồng, chăm sóc con. Nhưng những những khi cãi vã, hán nói một câu, nàng liền dốp vào họng. Việc ăn nhậu của hán càng lúc càng khó khăn. Hai năm trước, Nhân yêu cầu hán về phát triển tiệm ăn, bởi vì chức vụ đội trưởng đội thi công của hán chẳng giúp gì cho gia đình cả. Tiền bạc của Hùng đều đổt vào nhậu nhẹt.

Trở lại với hiện tại, trong lúc Hùng đang sắp xếp bàn ghế, thì chuông điện thoại bỗng vang lên. Hùng nhìn dây số, lòng thâm hỏi: “Không biết ở quê gọi cho hán làm gì?”

- Alo?
- Hùng à, ba đây!
- Dạ, có gì không ba?
- À, con sắp xếp thử có về quê được không? Mấy ngày nay, thằng Mạnh bỏ nhà đi, bên kia đang tìm nó. Ba ở bên này, không biết làm sao hết.
- Cái gì? Bỏ đi, nó bỏ đi đâu? – Hùng ngạc nhiên, nói lớn.
- Tao biết thì gọi cho mày làm gì? Con sắp xếp, rồi về quê một chuyến, nhớ Lan qua Mỹ cưới chồng rồi, nó đi đột ngột quá, không biết thằng Mạnh có làm gì đại đột không nữa. Con xem thử, chứ ba lo quá.
- Lan qua Mỹ, chuyện gì thế này? Sao con chẳng biết gì cả?
- Ba đã nói là không biết gì hết mà. – Âm thanh ở bên kia tỏ ra khá bức bối.

Hùng nghe vậy cũng bức mình theo. “Ba nói là ba không biết chuyện của Lan lúc nào?”. Tất nhiên hán chỉ oán thầm thôi.

- Được rồi, để con coi thử, dạo này công việc ngoài này cũng nhiều lắm.

- Ừ, mày xem thử, dù gì nó cũng là con của mày!

“Tít, tít tít...” Ba của Hùng có vẻ rất tức giận.

Hùng cười khổ một cái, rồi ngẩng đầu suy nghĩ. Những chuyện về Đại Mạnh, hán không muốn quan tâm. Dù quan tâm thì hán cũng không đủ sức. Thực chất là không làm được gì. Đại Mạnh là con của hán và cũng là một thằng mất dạy. Nhớ năm xưa, khi hán bắt cóc Đại Mạnh, mục đích là đem nó đi Sài Gòn. Nhưng không ngờ ... Hầy... Càng nghĩ, Hùng càng đau đầu. Hán vẫn nhớ như in chuyện lúc đó.

- Nghe lời ba, đi với ba được không con? Ba thương con lắm!

- Ông đi đi, đừng nói nữa.

- Con à, nghe ba đi con, xảy ra chuyện này, ba cũng đâu có muốn. Tất cả là do mẹ của con. Mẹ của con muốn ly hôn, chứ ba có muốn đâu.

- Im đi, thứ như ông mà biết gì. Hết ăn rồi nhậu, hết nhậu thì đánh đập, quậy phá. Ông biết làm gì ngoài cái đó. Do ai? Lừa con nít à. Ta khinh!

“Mẹ kiếp, nó biết cái đêch gì mà nói thế!” Lúc đó, Hùng muốn xông lên, đấm cho nó một phát. Chỉ là Đại Mạnh đã chạy đi, Hùng không đủ thực lực để đuổi kịp. Đến bây giờ, hân vẫn luôn thắc mắc vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Tiếng Súng Trong Sa Mạc

Vào những năm 90, cả nước đều hướng về Sài Gòn, những tập đoàn trên thế giới cũng dồn dập đầu tư, khiến nền kinh tế của thành phố Hồ Chí Minh phát triển với tốc độ chóng mặt. Dân chúng ở nơi đây càng ngày càng giàu, người từ phương xa lũ lượt chạy vào để kiếm miếng ăn.

Nhân là người dân bản địa tại Sài Gòn, gia đình của nàng định cư tại quận tám (ngày nay). Vào năm 1995, Nhân kết hôn và về nhà chồng. Vài tháng sau, nàng nhờ sự giúp đỡ của hai bên đình nên khai trương một tiệm ăn cỡ vừa ở quận ba, Kinh tế gia đình từ đấy cũng tiến vào tầm trung. Tuy nhiên sau vụ ly hôn năm 1997, Nhân trở về nhà mẹ ruột nên đành phải bỏ tiệm ăn.

Nhờ cố gắng của bản thân, trong vòng một năm, Nhân dành dụm được một số tiền kha khá, rồi dùng nó làm vốn liếng mở một tiệm ăn, gần sát nhà mẹ ruột. Mặc dù tiệm ăn của Nhân chỉ bán cơm, quy mô không lớn bằng lúc trước, thế nhưng cũng giúp nàng có được một món tiền nhỏ. Cũng trong thời gian này, Nhân quen với Hùng, trải qua một đoạn thời gian tìm hiểu, hai người quyết định với nhau, sau đó tập trung tiền bạc để mở rộng quy mô tiệm ăn.

Vào ba năm trước, tiệm ăn của Nhân bắt đầu lớn mạnh, thực đơn từ từ loại bỏ món cơm bình dân, mà chuyển sang các món ăn thượng hạng. Trong đó cơm chiên trân châu và lẩu dê là hai món có tiếng trong vùng; có thể nói rằng, tiệm ăn của nhân đang dần phát triển thành một nhà hàng lớn. Tất nhiên bây giờ nó vẫn ở tầm trung, nguyên nhân là do Nhân và Hùng chưa đủ vốn thuê mặt bằng kinh doanh.

Ngồi tính toán sổ sách ở phòng thu chi, Nhân thấy Hùng đang suy nghĩ điều gì nên mở miệng hỏi.

- Ở quê xảy ra chuyện gì vậy anh?

- Cũng không có gì, vợ trước của anh sang Mỹ cưới chồng, khiến thằng con bỏ nhà đi.

Nghe âm thanh của vợ, Hùng ngẩng đầu lại và trả lời. Nhân biết chuyện, lòng thầm ngạc nhiên. Chỉ là nàng không hỏi sâu vấn đề trên, mà nói về việc của Đại Mạnh.

- Hay là anh về quê, coi thử Đại Mạnh đang ở đâu, sau đó dẫn nó vào đây. Giờ ở trong đó không có ai, em sợ nó nghĩ quẩn, rồi làm những chuyện đại dột.

- Anh cũng nghĩ thế, nhưng sợ nó không thích.

- Sao lại không thích? Mặc dù em là vợ nhỏ, nhưng anh cũng hiểu tính em rồi đó. Tuy rằng em có chút nóng tính, nhưng đối với con cái, em vẫn luôn quan tâm hết mình. Anh yên tâm, em không ganh ghét gì nó đâu. Hướng chỉ trong này còn có hai đứa con em, anh dẫn Đại Mạnh vào, ba đứa sống với nhau sẽ vui hơn... Nói tóm lại, giờ mọi việc cứ để em lo, anh về quê, rồi chuyển trường cho con vào đây học?

Đại Hùng nghe thế liền lắc đầu cười khổ. Nếu hân dẫn được thì đã dẫn vào mười năm trước. Lúc đó Đại Mạnh đã thế, chắc giờ cũng chẳng khác hơn.

Nghĩ thế, Đại Hùng mở miệng: “Để đó anh tính”, rồi sau đó nhấn phím điện thoại. Bây giờ, hân muốn gọi cho ông Hưng, một người bạn của hân.

Um... Um...Um... Um

- Alo! – Sau bốn tràng chờ máy thì bên kia cũng chịu nghe máy.

- Anh Hưng à, em là Hùng đây!

- À, mi hờ Hùng, lâu lắm rồi mới nghe thấy giọng mi đó. Mà, mi gọi cho ta có chuyện gì không?

- Cũng không có chi. Em gọi nhờ anh giúp đỡ chút. Thằng Mạnh nó bỏ nhà đi, em điện thoại hỏi anh, đồng thời cũng nhờ anh xem thử một chút.

- Đại Mạnh à... mẹ kiếp... mi có biết dạy con không đó!

Ở bên kia đầu dây, ông Hưng bỗng nhiên quát lớn. Lúc ban đầu, hân cũng chưa nghĩ điều gì, nhưng khi Hùng nhắc tới Đại Mạnh thì hân bắt đầu tức chổng vó. Tự dưng hân bị người ta đánh, xem chút nữa là phải bỏ cái mạng già. Ông Hưng thề rằng, từ nay về sau, hân sẽ không quan tâm những

chuyện liên quan tới Đại Mạnh nữa.

- Là sao vậy anh? Đại Mạnh gây ra chuyện gì à? – Hùng nghe ông Hưng mắng thì lòng liền lo lắng.

- Càng nghĩ, ta càng tức! Mà thôi, mi đừng hỏi nữa, ta cũng không muốn nhắc lại. – Ông Hưng vội vàng lảng tránh vấn đề. Hắn ta chỉ muốn phát tác một chút uất ức trong lòng, chứ không hề có ý định tiết lộ cái gì. Nhóm người phía Đại Mạnh quá kinh khủng, mặc dù hắn là trưởng công an xã, nhưng cũng không dám tò te tí tưng. Nếu như làm không khéo khiến tụi nó nổi điên, rồi trả thù người thân thì khổ. Huống chi bọn chúng còn có súng trong tay người.

- Anh nói cho em biết một chút được không, giờ nó bỏ nhà đi, em lo lắng quá! – Nghe ông Hưng nói thế, Hùng vội nài nỉ. Mặc dù khó hiểu nhưng cũng không hỏi sâu, việc quan trọng bây giờ là tìm kiếm tin tức của Đại Mạnh.

Ông Hưng trầm ngâm trong giây lát. Hắn ta không biết chuyện Đại Mạnh bỏ nhà đi, bởi vì chẳng có ai báo tin mất tích. Hắn cũng rảnh để đi lo việc nhà của người khác.

Về chuyện của Đại Mạnh, nếu bảo hắn nói thì có chút khó khăn. Càng nghĩ tới vấn đề này, ông Hưng càng linh cảm thấy điều gì đó không ổn. Tự dung hắn cảm thấy nhóm người Đại Mạnh rất đáng sợ. Người đàn ông đó đã nói dối, Đại Mạnh không phải được mẹ bảo lãnh qua Mỹ, mà nó được người khác sắp đặt. Nếu không, làm sao có chuyện Đại Mạnh bỏ nhà đi. Bọn chúng muốn làm gì? Người nước ngoài, làm giả giấy tờ, thân thủ cao siêu, súng ống đạn dược. Càng nghĩ, ông Hưng càng sợ hãi. Ngày mai, hắn phải đi tìm hiểu một chút mới được, chứ không chết có ngày không hay.

Bây giờ ông Hưng chẳng biết nói gì. “Không lẽ phải bịa đặt một câu chuyện?” Ông Hưng âm thầm suy tính.

- À, cũng không có chuyện gì đâu. Nó đánh nhau với mấy chục thằng trong xóm, khiến cho cả trường học bị oanh động. Mà mi cũng đừng lo, nó không bị thương, nhóm người kia mới nhập viện, chuyện này ta đã xử lý, không có gì phải lo cả. À, thầy của Đại Mạnh đã bảo lãnh nó đi rồi.

Ở bên kia, Đại Hùng nghĩ là Đại Mạnh tập trung một đám du côn, sau đó đánh với một đám người khác, cho nên không có gì gọi là khiếp sợ. Tất nhiên, hắn cũng có chút ngạc nhiên, bởi vì trước giờ Đại Mạnh ít bao giờ gây gổ đánh nhau.

- Thầy của Đại Mạnh, ông ta là thầy nào? Ông ta dẫn Đại Mạnh đi đâu? – Đây mới là vấn đề mà Hùng quan tâm nhất.

- À, người này là thầy dạy võ của Đại Mạnh. Mi yên tâm đi. Giờ nó đang bị phạt, chắc tuần sau sẽ trở về. Ta nghĩ như thế cũng tốt, hiện tại mọi thứ đã rồi rồi, ông thì noi bà thì nghe, mi để nó yên tĩnh một chút, tạm thời đừng nhúng tay vào. Ngày mai ta sẽ đi gặp người thân của nó, báo tin cho họ khỏi lo lắng. Còn chuyện khuyên nhủ nó, mi cứ để cho ta.

- Chỉ là...

- Thôi được rồi...! Sáng giờ công chuyện nhiều quá, ta mệt rồi, có gì thì mai nói nhé. – Ông Hưng vội vàng cúp máy. Quả thật hắn rất nhức đầu. Chuyện này đã vượt tầm kiểm soát của hắn. Nếu muốn quản lý thêm, hắn phải nhờ đến cấp trên, chỉ là hắn không muốn làm thế. Mọi thứ phải đợi tới tuần sau, không phải là hai tuần sau, nếu lúc đó Đại Mạnh chưa về, hắn ta sẽ tính tiếp.

Đại Hùng ngần ngại nhìn chiếc điện thoại. Hắn còn rất nhiều thắc mắc. Ví dụ như ông thầy đó ở đâu, Đại Mạnh học võ lúc nào, nó đi thì việc học sẽ như thế nào, tại sao người ta dẫn Đại Mạnh đi lại không báo cho gia đình... hơn nữa, hắn còn muốn biết một số chuyện về Lan.

Bất kỳ ai qua Mỹ đều phải làm giấy tờ, Hùng cũng từng là cán bộ trong xã, hà có gì phải giấu hắn?

Bỏ qua những thắc mắc, Đại Hùng suy nghĩ tới vấn đề về quê. Thời gian trôi qua, hắn lắc đầu cười khổ. Có về quê cũng chẳng giải quyết được gì, nếu Đại Mạnh đồng ý theo hắn thì chắc trời sụp đổ quá.

“Thôi thì cứ thế đi!” Hùng mặc kệ mọi chuyện, rồi nhấn điện thoại. Bây giờ hắn cần báo tin cho cha mẹ, để gia đình khỏi phải lo.

----- VipTruyen.Vn -----

Kể từ khi Đại Mạnh rời nước Mỹ thì đã ba ngày trôi qua. Hắn không hề biết chuyện xảy ra ở quê, cũng như cuộc đối thoại giữa ba hắn và ông Hưng.

Dù hắn biết thì sao? Con đường hắn đi là của hắn, không người nào có thể chặn lại. Kiếp trước là thế, kiếp này cũng thế. Nếu có một người hỏi Đại Mạnh, tại sao phải khủng như vậy, hắn sẽ trả lời.

- Tao thích!

Lúc này, Đại Mạnh đang cười lạc đà, xông pha trong sa mạc Sahara. Trên người của hắn là một bộ đồng phục màu trắng, rất thô sơ nhưng mà kín mít. Nắng trời ở sa mạc luôn chói khét, hắn không thể ăn bận hang hờ hay mặc đồng phục màu đen.

Trên sa mạc chỉ toàn là cát với cát, xung quanh chẳng hề có bóng dáng của con người, nếu may mắn lắm thì mới gặp được những dấu chân. Dấu chân trong sa mạc là những tồn tại bấp bênh. Ở nơi đây luôn có những làn gió nóng, khi chúng nó lướt qua, sa mạc liền trở về chốn vắng vẻ.

Mặt trời chậm chậm ngã xiêu ngã vẹo, thời gian trôi đi càng lúc càng nhanh. Đại Mạnh không biết mình đã đi bao lâu rồi, thể lực của hắn bắt đầu xuất hiện dấu hiệu mệt mỏi, mồ hôi từ từ vã ra.

Nhìn về phương xa, Đại Mạnh cố gắng đào sâu trí nhớ, thế nhưng mà, hắn vẫn không nhớ được gì hết. Kiếp trước là kiếp quá xa xôi; sa mạc lại vô cùng rộng lớn, mênh mông và bất ngát; đầu đầu cũng giống nhau như đúc; hướng chỉ hắn cũng ít khi xông pha ở nơi này. Nếu như không có những lần làm nhiệm vụ, chắc Đại Mạnh cũng không bao giờ rời căn cứ.

Đại Mạnh xuống lạc đà, mở chiếc ba lô, lấy ra một bình nước. Hắn uống. Uống xong, hắn cho lạc đà uống. Mặc dù sức chịu đựng của lạc đà rất mạnh, nhưng hắn cũng không muốn nó chết vào lúc này.

Đại Mạnh tiếp tục đi, trời đêm dần dần buông xuống.

Đối với nhiều người, ban đêm ở sa mạc vô cùng kinh khủng và nguy hiểm, nhưng đối với những loại người như Đại Mạnh, nó cũng chỉ bình thường thôi. Trên thế giới này có nhiều khu vực còn nguy hiểm hơn, chỉ cần lọt vào là sẽ chết. Sahara cũng rất nguy hiểm, nhưng ở đây vẫn lác đác bóng dáng dân du mục, nghĩa là sự sống có thể tồn tại.

Đêm dần trôi, ngày bình sáng, Đại Mạnh dừng việc nghỉ ngơi, tiếp tục hướng về phương Nam. Hắn vừa đi vừa nhìn, đầu óc cố gắng tìm những cảnh quen. Thật ra, Đại Mạnh có thể nhờ Rock giúp đỡ. Nếu như có một chiếc máy bay, công cuộc tìm kiếm sẽ thuận lợi hơn. Chỉ là hắn không muốn Bravo và Ác Quỷ chú ý.

Hôm nay đã là ngày thứ ba mà hắn trên sa mạc, việc tìm kiếm vẫn chưa hề có tiến triển gì. Vùng đất lùn vẫn như một bí ẩn giữa đại dương cát. Thời gian tiếp tục trôi, hắn không còn chú ý tới mặt trời. Mãi cho đến khi hắn nghe thấy một tiếng súng thì hắn mới biết, trời đã về chiều rồi.

Đại Mạnh chuyển hướng về phương tây, bởi tiếng súng phát ra từ nơi đó.

Tiếng súng vẫn âm ỉ vang lên, càng lúc càng to, càng gần càng rõ. Đại Mạnh chạy hết sức mình, hắn không muốn phải bỏ lỡ cuộc chiến đấu này. Chính xác là, hắn sợ cuộc chiến kết thúc và người chiến sẽ rời đi.

Ở xa xa trên sa mạc, bốn bóng người đang đuổi theo một người. Thực lực của hai bên hoàn toàn cách biệt; người bị đuổi máu me tùm lùm, thương thế nặng nề; còn bốn người nổ súng ở phía sau chỉ có một người bị thương, kẻ bị thương có lẽ là người yếu nhất.

Tiếng súng vẫn vang lên, người bị đuổi vừa chạy vừa bắn trả. Hắn ta không có dấu hiệu bị giết chết. Nguyên nhân không phải do hắn mạnh, mà bốn kẻ phía sau muốn vòn cho hắn kiệt sức.

Tổng cộng năm người, Đại Mạnh biết ba người. Những người hắn biết đều thuộc nhóm bốn người. Trong đó có một kẻ rất mạnh, người này tên là Anderson, một sát thủ đỉnh cấp của Ác Quỷ. Ở kiếp trước Anderson là sát thủ đỉnh cấp, còn bây giờ hắn ta đang có cấp bậc gì, Đại Mạnh cũng không rõ ràng lắm. Hai người còn lại là Collins và Grace, lúc này họ chừng ba mươi tuổi, thực lực cao nhất đều là sát thủ cao cấp, bởi vì kiếp trước, họ chỉ đạt đến độ cao này. Và cũng nên nhớ rằng, thời gian kiếp trước trong đầu óc của Đại Mạnh là năm 2013.

Khi Đại Mạnh đang lục lọi trí nhớ, cũng như chờ nhóm người giải quyết xong vấn đề thì một tiếng súng đột ngột vang lên.

- Đoàn!

Viên đạn bay lướt qua khuôn mặt của hắn, xém chút nữa, Đại Mạnh đã đi đời nhà ma.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 41: Lý Thiên

Người nổ súng về phía Đại Mạnh là Grace. Hắn ta là một người da đen, rất cao to và vạm vỡ. Sau khi thấy Đại Mạnh né tránh khỏi viên đạn, hắn thốt lên một tiếng, rồi chăm chăm nhìn về phía trước. Lúc này hắn không tiếp tục lỗ mãng nữa, bởi kẻ đến có thực lực rất cao. Điều này là do, trong khoảng khắc hắn nổ súng, đối phương vẫn đang suy nghĩ, ấy thế mà có thể lách người né đạn, bản năng phản ứng thật sự quá khủng bố.

Cả năm người đều nhìn về phía người lạ mặt.

Trong những kẻ đó, Anderson là người quan sát Đại Mạnh kỹ nhất. Ánh mắt hắn trùng trùng, hàng lông mày hắn nhú nhú. Dường như có việc không tốt sắp xảy ra.

Một thân ảnh bắn về phía nhóm người Ác Quỷ với tốc độ sấm sét.

- Đoàn!

Đại Mạnh không hề đánh cận chiến. Khi khoảng cách với đối phương còn khoảng 50 mét, hắn ta lập tức nổ súng. Vừa rồi, Đại Mạnh không nghĩ là đối phương nổ súng, nếu như bản năng của hắn không phản ứng chớp nhoáng thì e rằng hắn đã rời khỏi thế gian. Việc bây giờ hắn cần làm, chính là giết chết đối phương.

Đại Mạnh không biết là những kẻ này đã tạm dừng việc công kích. Hắn có thể đoán được nhưng hắn không đặt niềm tin vào cái đoán. Kết thúc càng nhanh, mọi việc càng đơn giản. Huống chi hắn cũng không thể nào tha thứ cho những kẻ có ý định giết hắn.

Ban đầu, Grace nổ súng là vì cho rằng đối phương muốn đánh lên hắn. Mà cho dù không đánh lên, hắn cũng không thích những con ruồi bu, nơi đây đang đầu sungs, nếu không liên quan thì nhìn cái gì. Về sau, khi biết thực lực đối phương rất mạnh, Grace lập tức đặt tinh thần vào trạng thái đề phòng. Tất cả mọi người cũng thế, mục đích họ dừng lại là để muốn biết, kẻ đến muốn làm gì.

Chính vì cái ngập ngừng này, bốn người bên phía Ác Quỷ chậm đi một nhịp. Khi tiếng súng vang lên, một người đã ngã xuống, một lỗ hồng trên đầu tràn máu ra. Người bị chết chính là Grace, đồng bọn của hắn không thể nào kịp tới cứu hắn, bởi vì họ vẫn tưởng đối phương muốn bắn mình. Riêng người thứ năm, mặc dù hắn cũng có phản ứng né tránh nhưng không lo lắng bao nhiêu. Đây không phải là do thực lực của hắn mạnh, mà là hắn đã sắp đến điểm cuối cùng của tuyệt lộ. Sự xuất hiện của kẻ lạ mặt có thể là một con đường mới.

- Đoàng!

Chưa tới giây kể từ phát súng đầu tiên thì phát súng thứ hai lại kể tục. Mục tiêu của nó là xoáy về phía Anderson, kẻ này vô cùng nguy hiểm, hắn ta đang có ý định bắn về phía Đại Mạnh.

Anderson xoay người một cái, thân thể bay qua bên phải, đồng thời miệng hắn cũng quát lớn.

- Giết hắn!

Hai người còn lại không hề làm theo lệnh của Anderson, bởi bản năng của họ đã nổ súng.

- Đoàng, Đoàng.

Hai phát súng liên tiếp vang lên. Thân thể Đại Mạnh phóng ếch về phía trước. Hai viên đạn như hai tia chớp, đục lỗ trên sa mạc, nếu như rút về phía trước hai cen-ti-mét thì chúng đã đâm vào bàn chân trái của Đại Mạnh.

Đại Mạnh xoay người lăn trên bờ cát, thân thể liên tục xoay vòng về phía bên trái.

- Đoàng, đoàng, đoàng, đoàng...!

Đối phương tiếp tục bắn hai phát súng, Đại Mạnh cũng không hề yếu kém. Hắn ta vừa lăn vừa nả đạn.

Thời gian chớp qua một cái, tiếng súng đạn lướt qua một hồi, người chết chỉ có mỗi mình Grace. Vừa rồi, khi Đại Mạnh lách đạn và nổ súng, hai tên sát thủ cũng bắn người về phía sau. Ở hướng bên phải so với hai tên sát thủ, Anderson lập tức nhảy vọt dậy, trong khoảng khắc Đại Mạnh nổ hai phát súng, hắn cũng đã nhắm chuẩn đối phương.

- Đoàng, đoàng!

Tiếng súng từ tay của Anderson vang lên. Đáng tiếc là Đại Mạnh đã biến mất.

- Cẩn thận!

Anderson kêu thất thanh... Đáng tiếc là đã không còn kịp. Hắn ta vội vàng xông về phía đồng bọn.

Đại Mạnh đã lướt tới hai tên sát thủ, Anderson vẫn chưa tới kịp. Một thanh dao găm chém ra, một tên sát thủ ngã xuống, máu tươi từ cổ hắn phun ra dữ dội. Đại Mạnh không hề biết người này.

Trong khoảng khắc ngắn ngủi, Đại Mạnh chụp lấy thân thể của đối phương, kéo về phía mình, nhằm che chắn những bộ vị hiểm yếu.

Máu tươi từ xác chết bắn xối xả vào thân thể Đại Mạnh.

- Đoàng. – Người nổ súng đầu tiên Collins. Viên đạn xuyên qua tim của tên đồng bọn đã chết, rồi đâm thẳng vào ngực của Đại Mạnh, tiếc là viên đạn chỉ ghim vào một centimet, sau đó rớt xuống nền cát vàng.

- Đoàng. – Anderson là người nổ súng kế tiếp, khoảng cách thời gian chưa tới một giây so với phát đầu. Đáng tiếc là vị trí của hắn không đủ gần để đạn đâm xuyên xác chết. Nó cũng chỉ bắn vào người của đồng bọn mà thôi.

Đại Mạnh đạp xác chết về phía trước, trong nháy mắt, xác chết liền lao tới vị trí của Collins. Người này thấy thế liền nhảy sang bên trái. Mục đích của hắn không phải là né tránh xác chết, mà là sợ Đại Mạnh vứt xác, sau đó nổ súng bắn hắn.

Đúng như những gì Collins nghĩ, xác chết không đạp vào người hắn, mà nó dùng để ngăn Anderson một giây.

Tuy nhiên Đại Mạnh không hề nổ súng. Hắn ta xông về trước, vịn người về phía bên phải, tức là trùng với vị trí mà Collins nhảy sang bên trái. Collins tỏ ra khá lúng túng, hắn không biết bắn súng hay rút dao. Chính vì cái điểm phân tâm này khiến hắn phải chầu diêm vương.

Tại trong khoảng khắc Collins đang chần chừ, chân phải của Đại Mạnh đã quét ngang đôi chân hắn. Cả cơ thể của Collins bật ngửa dưới mặt cát. Cũng trong giây phút hắn đang đổ người, Đại Mạnh xoay một vòng theo hướng quét chân. Bàn tay của hắn liền lướt hai lần. Lần thứ nhất khiến con dao cát vào ngực của Collins, lần thứ hai chém vào cổ của hắn.

Đại Mạnh vẫn biết con một kẻ rất nguy hiểm, cho nên vội vàng lẩn đi. Đúng như hắn tính toán, một tiếng “Đoàng” bắn vào chỗ hắn đã lẩn. Viên đạn găm thẳng vào ngực của tên Collins đã chết.

Chỉ một phát, không hề có phát thứ hai. Dường như Anderson không muốn nổ súng nữa. Điều này quả thật không hợp logic, thế nhưng Anderson bắt buộc phải làm vậy. Lúc này Đại Mạnh đang nằm úp dưới mặt cát, súng của hắn đang chỉ vào trán của đối phương.

Đây có thể được coi là đấu súng. Bất kỳ người nào nổ súng trước đều sẽ khiến cuộc chiến lưỡng bại câu thương (cả hai đều thiệt thòi).

Mặc dù như thế, Anderson vẫn trong trạng thái thiệt thòi, bởi phía xa xa của hắn còn một người nữa. Mặc dù kẻ đó đang bị thương nhưng thực lực của hắn vẫn tương đương với sát thủ đỉnh cấp. Vì lẽ đó, tay Anderson chia súng về Đại Mạnh, chân của hắn di chuyển sang hướng bên trái và rẽ theo đường hình cung. Hắn muốn tránh kẻ đang đứng ngoài cuộc chiến.

Đại Mạnh cũng bắt đầu đứng lên, rồi xoay người ngược với hướng của Anderson, bởi nếu không làm vậy, Anderson sẽ lập tức nổ súng. Khoảng cách giữa họ quá ngắn, cả hai không tin tưởng là mình có thể né được đạn. Mười giây sau đó, vị trí đứng của ba người sống sót dọc theo một đường thẳng. Đại Mạnh là người đứng chính giữa. Hắn đã lấp đi tầm mắt giữa Anderson và người thứ ba. Lúc này tinh thần Đại Mạnh vô cùng căng thẳng, nếu kẻ thứ ba biến thái như Grace thì e rằng Đại Mạnh không chết cũng mất một khúc xương.

- Cậu là đồng bọn của hắn. – Anderson cất tiếng hỏi.

- Đúng vậy! – Đại Mạnh thẳng thắn trả lời. Hắn bắt buộc phải nói dối, bởi như thế tính mạng của hắn sẽ bớt nguy hiểm. Mặc dù kẻ thứ ba đang bị thương trầm trọng, nhưng Đại Mạnh cũng không dám phớt lờ.

Anderson cảm thấy rất kỳ quái, nếu người này là đồng bọn, tại sao ban đầu không lập tức xông lên, mà lại đứng nhìn? Thế nhưng Anderson không tiếp tục truy hỏi. Bây giờ hắn đang trong trạng thái nguy hiểm, cho nên phải từ từ lùi về phía sau.

Đại Mạnh cũng không hề tiến theo. Hắn không đủ khả năng giữ Anderson lại. Không lẽ bây giờ hắn nói: “Chúng ta hãy bỏ súng, rồi đánh solo”. Nếu được như thế thì quá tốt. Đáng tiếc là sát thủ không có tinh thần kỵ sĩ, kẻ nào bỏ súng trước, kẻ đó sẽ chết trước.

Anderson càng lúc càng lùi xa. Lúc này, hắn ta cũng rất muốn nổ súng, tiêu diệt đối phương, nhưng khoảng cách đã khá xa, e rằng không có hiệu quả. Huống chi hắn cũng không muốn gây thêm rắc rối. Nếu một chọi một, hắn còn chút hi vọng; một đánh hai, hắn không hề có khả năng.

Không gian bốn bề yên tĩnh lại, Đại Mạnh phỉu cát bụi trên người. Tuy nhiên, những vết máu vẫn còn đọng y, không cách nào xử lý sạch. Đại Mạnh cũng không quá quan tâm. Hắn ngẩng đầu nhìn kẻ còn sót lại, rồi mở miệng.

- Chào!

- Cậu là ai?

Người đứng đối diện với Đại Mạnh lập tức hỏi. Giọng nói của hắn vẫn không hề có một chút thân thiện. Từ khi Đại Mạnh chiến đấu với bốn tên sát thủ, hắn chỉ quan sát tình hình cuộc chiến, chứ không hề muốn tham gia. Việc này không phải thực lực của hắn yếu, vết thương hắn nặng, mà hắn không biết đối phương tới làm gì. Hắn cam đoan rằng, trong tổ chức của hắn không có người này, cho nên đối phương chắc chắn có mục đích riêng.

- Tôi là người cứu anh. – Đại Mạnh nói một câu ngắn gọn.

- Cảm ơn! – Người thanh niên nghe thế liền thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần đối phương không giả danh thành người trong tổ chức là tốt rồi. Về đoạn đối thoại giữa người này và Anderson, hắn cũng không có hỏi lại. Hắn hiểu tại sao đối phương lại nói thế.

Đại Mạnh nhìn người thanh niên. Đây là một người phương Đông, ăn mặc một bộ đồ màu xám, đã bị rách nát trong quá trình chiến đấu, máu me thấm khắp cả người, nhìn vô cùng kinh dị. Tuổi của hắn ta cũng khoảng chừng hai lăm, không biết ăn cái gì mà thực lực cao đến thế. Nếu so sánh với kiếp trước, Đại Mạnh thua người này rất nhiều.

- Cậu là người của Ác Quỷ sao? – Đại Mạnh mở miệng hỏi. Hắn rất mong đối phương nói là phải.

- Đúng vậy.

Mặc dù câu trả lời khác với hi vọng của Đại Mạnh, thế nhưng hắn cũng không hề thất vọng. Bởi vì hai đáp án hoàn toàn giống nhau.

- Cậu phản bội Ác Quỷ, vậy không sợ họ kích hoạt chip sinh học sao? – Đại Mạnh có đôi chút tò mò.

Người thanh niên nghe vậy liền nhún mày. Sau một phút trầm tư thì hắn nói.

- Không sao, tổ chức của tôi có người phá giải được nó.

“Ồ!” Đại Mạnh vô cùng ngạc nhiên. Hắn đột nhiên nghĩ tới vấn đề, nếu tổ chức của người này ở trung quốc, vậy thì người phá giải con chip có khả năng

là giáo sư Bang.

- Cậu tên gì?

Đại Mạnh tiếp tục truy vấn. Người thanh niên có chút khó hiểu nhưng cũng không che giấu. Những vấn đề này chả có gì quan trọng cả.

- Tôi tên là Lý Thiên.

- Ồ, Cậu tên là Lý Thiên.

Xém chút nữa Đại Mạnh đã thốt lên. Điều này không phải đối phương có cái tên Trung Quốc, mà là do hắn biết sự tích của Lý Thiên. Vào năm mười ba tuổi, Lý Thiên được tổ chức Long Tổ cài vào trung tâm huấn luyện của Ác Quỷ. Đến năm hai tuổi, hắn ta trở thành một sát thủ đỉnh cấp, rồi tiến vào cao tầng của Ác Quỷ. Trong một đợt Ác Quỷ bắt cóc các vị khoa học gia, Long Tổ đưa cho Lý Thiên một nhiệm vụ: “Điều tra vị trí nhốt các nhà khoa học”. Ở lần làm nhiệm vụ đó, Long Tổ giải thoát rất nhiều con tin, thế nhưng thân phận gián điệp của Lý Thiên bị bại lộ, cho nên bị Ác Quỷ đuổi giết. Lúc đó Lý Thiên không nghĩ đã bị phát hiện nên vẫn ẩn náu trong trung tâm huấn luyện. Chính nguyên nhân này đã khiến cho hắn không thể bỏ chạy kịp thời.

Lý Thiên bị bắt. Tại trung tâm Ác Quỷ, hắn bị tra tấn rất dã man. Nhưng cũng chính tại thời điểm này, hắn tạo nên một thần tích. Ở Trung Quốc, thực lực võ học được phân chia Hậu Thiên và Tiên Thiên. Nếu so sánh, Tiên Thiên sẽ có thực lực ngang với một sát thủ truyền thuyết. Lúc đó, Lý Thiên đang là cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong. Khi hắn bị người khác cắt gân mạch, phế võ công, tiếp nhận hàng trăm ngàn thống khổ thì bỗng nhiên tiến hóa.

Lý Thiên trở thành một Tự Nhiên Tiến Hóa Giả. Đây là việc xưa nay chưa từng có. Sau đẳng cấp Tiên Thiên là gì? Rất nhiều người không biết, nhưng họ quả quyết rằng, đó không phải là Tự Nhiên Tiến Hóa Giả. Đơn giản bởi vì, Tự Nhiên Tiến Hóa Giả mạnh hơn cấp bậc sau Tiên Thiên hàng chục lần.

Do quá trình xảy ra quá đột ngột nên tổ chức Ác Quỷ tổn thất vô cùng nặng nề. Hầu như trung tâm huấn luyện trên sa mạc Sahara bị phá hủy hoàn toàn. Năm sát thủ đỉnh cấp và một sát thủ truyền thuyết bị giết chết. Rất may người đứng đầu của Ác Quỷ đến kịp, hắn vận dụng thực lực của bản thân, đồng thời kết hợp với vũ khí khoa học, khiến cho Lý Thiên phải ngâm ngùi nơi chín suối. Mặc dù cuộc chiến thành công nhưng thân thể của người đứng đầu Ác Quỷ cũng bị trọng thương nặng, thực lực của hắn giảm xuống rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 42: Hang Động Dưới Lòng Cát

Theo tiến triển của lịch sử, lúc này Lý Thiên đã cứu một nhóm khoa học, từ đó thân phận bị tiết lộ và Ác Quỷ đã ra lệnh cho Anderson đuổi bắt. Bây giờ Lý Thiên được giải thoát, nghĩa là Đại Mạnh tiếp tục thay đổi lịch sử. “Được rồi, thay đổi thì thay đổi!” Đại Mạnh than thầm một câu, sau đó mở miệng.

- Tôi là Vô Danh. – Lúc này, Đại Mạnh không dùng tiếng anh để giao tiếp, mà là dùng tiếng trung.

- Cậu là người Trung Quốc? Ha ha...!

Lý Thiên rất ngạc nhiên, nhưng vui vẻ mới là lớn nhất. Đồng hương cứu đồng hương, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa (đúng với lẽ trời đất), huống gì Lý Minh cũng rất hi vọng, cường giả trên thế giới đều là người nước mình. Tất nhiên, chỉ là mong muốn mà thôi.

Đại Mạnh chỉ mỉm cười một cái. Hắn không hề lắc đầu, cũng chẳng hề gật đầu. Hắn muốn đối phương lọt vào mê cung, chìm trong sương mù, thích đoán gì thì đoán. Thật sự mà nói, ba xạo là một việc rất nhàm chán, thế nhưng Đại Mạnh bắt buộc phải làm thế. Lúc này hắn đã đoán được vị trí của giáo sư Bang, nếu có thời gian, hắn sẽ sang Trung Quốc, đột nhập vào Long tổ. Bây giờ hắn nói thật, e rằng sẽ có nguy hiểm lớn. Trung Quốc đậm rừng, hang hốc. Chưa nói đâu xa, kẻ trước mắt Đại Mạnh là ví dụ điển hình nhất. Chỉ mới hai mươi tuổi, hắn đã là sát thủ đỉnh cấp.

Thiên tài trong thiên tài, cụm từ này không thể nào đánh giá tư chất của Lý Thiên, ở đây ta phải hình dung là quái thai trong quái thai. Vì sao phải dùng từ ghê gớm như thế này? Bởi vì năm 25 tuổi, Lý Thiên trở thành Tự Nhiên Tiến Hóa Giả. Tuy bây giờ hắn chưa thức tỉnh, nhưng ai biết khi hắn trở về có thức tỉnh không?

Thức tỉnh là quá trình tự nhiên. Dù người ta không bị môi trường xung quanh tác động thì họ cũng sẽ tiến hóa. Chẳng qua là nhanh hay chậm mà thôi.

Đại Mạnh tự dung nổi lên ý định giết người. Lý Thiên cảm nhận được sát khí trên người Đại Mạnh, liền nhú mảy, đồng thời cũng lên tinh thần chiến đấu. May mắn cho hắn, sát khí chỉ lóe một cái thôi.

Đại Mạnh không thể làm thế. Máu lạnh của hắn đã chôn vùi trong thời gian. Chính xác là đã bị một cô gái xóa nhòa. Từ lúc đó, hắn chỉ đối phó với người có khả năng gây hại cho mình, chứ không hề giết chóc lung tung. Hiện tại Lý Thiên chẳng làm gì hắn cả, huống chi người ta còn cảm kích hắn.

Ác cái là, Lý Thiên có khả năng gây hại cho hắn. Ý định của Đại Mạnh là phải Trung Quốc, sau đó dụ dỗ giáo sư Bang rồi đi. Nếu Long tổ là người nắm giữ giáo sư, rõ ràng Đại Mạnh và Lý Thiên sẽ đối đầu.

Lý Thiên – người này chỉ có thể bạn, hoặc là kẻ không quen biết, chứ không được là địch. Nếu là địch thì phải bóp chết hắn ngay. Đại Mạnh cảm thấy vô cùng đau đầu. Giáo sư Bang là người quá quan trọng, bởi ông ta có khả năng cứu hắn. Đại Mạnh không thể nào từ bỏ được.

“Được rồi, chắc tới lúc đó cậu sẽ không có mặt.” Đại Mạnh thầm biện một lý do, rồi lên tiếng.

- Cậu biết phương hướng “Sa Mạc Giết Chóc” không?

- Của Bravo hay của Ác Quỷ?

- Bravo.

- Vậy thì đi về hướng Tây Nam – Lý Thiên vừa nói vừa chỉ tay.

- Cảm ơn.

- Không có gì.

Đại Mạnh rời đi, Lý Thiên thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi, đối phương mang cho hắn một cảm giác vô cùng áp bách; y như kiểu, hắn sẽ bị giết chết, đơn giản và nhẹ nhàng. Mặc dù không hiểu tại sao người đó lại nổi lên sát khí với hắn nhưng Lý Thiên không dám hỏi nhiều. Vào lúc này, hắn ta nên rời khỏi đây.

Lý Thiên nhìn thân thể, sau đó nhìn bầu trời. Thương thế của hắn quá nặng, chẳng biết có thể vượt qua sa mạc không? Đối chuyện về nước, Lý Thiên chưa tính tới? Thức ăn, nước uống trong sa mạc, điều này làm cho hắn đau đầu và quần bách. Nếu như hắn không tìm được một ốc đảo e rằng phải bỏ xác nơi đây. Còn hai vấn đề khác cũng khá quan trọng, tiền đề rời đi và làm sao để tránh thoát bàn tay của Ác Quỷ.

Đúng lúc này, một người đàn ông lùn cười lạc đi tới. Nhìn thấy thân ảnh này, bàn chân hắn run run, tay của hắn rút súng đề phòng.

- Cầm lấy.

Bịch! – Một chiếc ba lô bay về phía Lý Thiên.

Đây không phải là thay đổi ý định. Lý Thiên bất ngờ trước hành động này. Đối diện với hắn, người đàn ông cũng chỉ cười nhạt, rồi rời đi. Hắn ta cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Tại sao hắn phải giúp đỡ đối phương? Chẳng lẽ vì đó là một thiên tài.

Đại Mạnh đi về hướng tây nam. Lúc này hắn chẳng hề sợ Ác Quỷ hay Anderson. Mặc dù tổ chức này có rất nhiều cơ sở ngầm trên thế giới, nhưng hắn đã hóa trang rồi. Khuôn mặt bây giờ của hắn khác hoàn toàn lúc gặp Rock và San. Đại Mạnh biết, có khả năng sẽ đụng người của Bravo và Ác Quỷ trên sa mạc. Xui xẻo hơn, hắn còn phải giết vài tên biến thái. Thế nên hắn bắt buộc phải hóa trang. Đại Mạnh không thích rắc rối.

Trời lại từ từ chuyển đêm, ngày lại chậm chậm bừng sáng. Lạc đà vẫn luôn luôn cõng Đại Mạnh. Hắn cứ đi, đi mãi, đi trên vùng cát nóng. Thời gian trôi qua, cũng biết bao lâu, cuối cùng lạc đà cũng mang hắn vào “Sa Mạc Giết Chóc”;

Cảnh vật ở đây rất quen thuộc, hàng loạt kỷ niệm từ từ tràn về đầu của hắn. Lúc thì giết người, lúc thì tính kế, nào là Rom, nào là Meo... những thứ này chẳng có cái nào là tốt đẹp cả. Đại Mạnh hít vào một hơi, cố gắng loại bỏ dòng ký ức lung tung. Hắn thúc giục lạc đà về phía trước.

Cuối cùng đã đến. Khắp nơi vẫn toàn là cát với cát. Chẳng qua chỗ này có chút đặc biệt hơn. Phía phương nam xa xa, những ngọn đồi cát đang bị gió thổi mù mịt, cát bay tứ tung. Vòng về hướng tây nam, các ngọn đồi chỉ là những bùn cát nhấp nhô. Khung cảnh hai bên từ cao đến thấp, kết hợp với những lên sóng bông bênh tạo nên một mái tóc dài mượt mà.

Đại Mạnh đang đối diện với khung cảnh đó. Cách vị trí của hắn một trăm mét về phía trước, có một mặt phẳng cát đậm, hình như đang yên lặng chờ ai đó. Đừng vọng tưởng, không ai có thể ngờ được rằng, chỗ này là một hiểm địa. Nói chính xác hơn, nơi đây là hố chôn người. Chỉ cần bắt cận một chút thôi, người lọt vào sẽ không còn đường sống.

Đại Mạnh nhảy xuống đất, sau đó lấy một số vật phẩm trên thân lạc đà. Thứ đầu tiên mà hắn lấy là một cuộn dây, dài hơn 1000 mét, tuy nhỏ nhưng bền chắc. Cái thứ hai là ba ống cây, to và dài cỡ một mét. Đây là những ống sắt có khả năng thu gọn (giống như cần câu xếp). Đại Mạnh kéo nhẹ một cái, ngay lập tức ống sắt liền dài ra.

Tìm một vị trí thích hợp, Đại Mạnh dùng tất cả sức lực, đâm từng ống cây xuống nền cát, đồng thời phân bố ba ống theo kiểu kiềng ba chân. Tới khi cảm thấy mọi thứ đã chắc chắn, Đại Mạnh rang một đầu dây vào ba ống sắt, sau đó cột đầu dây kia vào người.

Đại Mạnh lại đi về chỗ lạc đà. Hắn vuốt lạc đà một cái, cột nó vào đầu sợi dây (gần chỗ ba ống cây), sau đó đổ nước vào thau. Hắn không biết mình sẽ đi xuống phía dưới bao lâu.

Đại Mạnh quán một cái bao ni lông lớn vào đầu, cột chặt, không để hở. Cuối cùng, hắn nhảy vào vùng cát lún.

Đại Mạnh chìm từ từ xuống lòng cát, chẳng hề biết đến thời gian. Xung quanh nơi hắn tối đen như mực, khắp nơi toàn là cát với cát, cảm giác vô cùng khó chịu.

Đại Mạnh hít vào một hơi, đây đã là ngưng thứ năm mươi mốt, Ô xi trong bao ni lông bắt đầu cạn kiệt. Hắn chẳng biết đường khí có đủ không, nếu như hắn cảm thấy khó thở thì bắt buộc phải kéo dây để trời lên. Thật ra, lúc đầu hắn cũng định mua bình ô xi, nhưng cảm thấy rắc rối nên bỏ qua. Huống chi hắn cảm thấy không cần thiết cho lắm.

Đại Mạnh đã từng dùng cách này để thoát khỏi một lần.

Đôi chân của Đại Mạnh chọt chạm đất. Hắn thầm vui vẻ trong lòng. Tiếp theo đó, hắn mò mẫm xung quanh. Mặc dù Đại Mạnh không thấy gì cả, nhưng hắn vẫn cố gắng di chuyển về một hướng. Đất cát rít tốc độ lại nhưng chân hắn vẫn cứ bước, đôi tay của hắn quặn quai như người đang bơi.

Roạt roạt...! Một vài âm thanh khe khẽ vang lên, tuy không nhìn thấy gì nhưng Đại Mạnh biết đã đụng thứ gì. Đó là những bộ xương. Không rõ là xương người hay xương thú. Lâu lâu hắn còn chạm vào những thứ mềm mềm, đây rõ ràng là những xác chết.

Sau hai lần lằm lượm, rốt cuộc Đại Mạnh cũng chạm được thành đất. Đất ở đây không phải cát, Đại Mạnh cũng không biết đất gì, nhưng vô cùng cứng rắn. Hắn lập tức lặn và bò lên, vài chục giây sau đó, Đại Mạnh chạm vào một khoảng không. Hắn biết đó là miệng hang động.

Đại Mạnh chui vào bên trong và bước đi.

Cảnh vật bên trong không thay đổi bao nhiêu.

Đại Mạnh vừa mới bước ra khỏi hầm động, cho nên chỗ hắn đứng vẫn là nền đất đá gồ ghề. Phía trước của hắn là một không gian rộng, được cấu tạo như một ngôi nhà, có cửa và có phòng. Tất nhiên đây không phải là một ngôi nhà, mà chỉ là bên trong của ngôi nhà.

Ở bên ngoài ngoài, mọi thứ là tối thui, nhưng trong không gian này lại khác. Từ trên mặt đất, kéo lên nền tường, mọi thứ đều được phủ một lớp lân quang, đặc biệt ở vài chỗ còn có vài bình ánh sáng lỏng. Khắp nơi đều mờ mờ, huyền huyền và ảo ảo, tuy không soi rõ hết nhưng cũng đủ để nhìn.

Đại Mạnh mở cửa, hắn hô to.

- Có ai không?

Không gian vắng vắng giọng nói của hắn, rồi sau đó, một âm thanh trả lời.

- Có ai không?

Đây chỉ là tiếng vọng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 43: Bí Ẩn Trong Hang Động.

“Chào kẻ lạ mặt! Chúng ta vô cùng thất vọng khi cậu nhìn thấy những dòng chữ này!”

“Xin giới thiệu với cậu, ta và người bạn của ta đã chờ cậu rất lâu rồi. Đáng tiếc hơn hai năm trời trôi qua mà cậu vẫn không hề xuất hiện. Ta bắt buộc phải rời khỏi nơi này, bởi vì ta và người bạn của ta có một số chuyện cần phải giải quyết.”

“Cậu không cần phải thắc mắc chuyện của chúng ta. Bây giờ, ta xin đi vào chủ đề chính, đó là câu chuyện vào năm năm trước. Lúc đó, ta là một sát thủ bình thường nhưng cô độc. Ở một lần tình cờ, ta gặp bạn và sư phụ của ta, kể từ đó chúng ta bước lên con đường truyền thuyết”

“Ha ha. Truyền thuyết! Sư phụ của ta nói với ta, cấp bậc này thuộc loại yếu nhất trong thế giới của ông. Ta không tin, bởi vì cấp bậc Truyền Thuyết vẫn luôn đứng đầu trong thế giới sát thủ, tất nhiên ta không có ý định so sánh với những Tự Nhiên Tiến Hóa Giả.”

“Thời gian thấm thoát trôi qua. Ta vẫn luôn cho rằng, bản thân đã thuộc vào nhóm người mạnh nhất. Nhưng suy nghĩ của ta đã hoàn toàn sụp đổ khi đối mặt với một cuộc đại chiến. Hơn một ngàn Tự Nhiên Tiến Hóa Giả không biết từ đâu đến bỗng nhiên tấn công chúng ta. Trong lần đó, sư phụ của ta chìm vào giấc ngủ ngàn thu, còn ta và bạn của ta cũng bị một loại vật chất kỳ lạ bám vào người.”

“Tự Nhiên Tiến Hóa Giả, nếu như cậu biết tầng thứ phân chia thực lực ở thế giới này thì cậu sẽ hiểu nó khủng bố như thế nào. Tuy nhiên ta phải nói cho cậu biết rằng, nếu đem những Tự Nhiên Tiến Hóa Giả ở địa cầu đi so sánh với những Tự Nhiên Tiến Hóa Giả lạ mặt này thì người địa cầu không là cái gì cả. Chỉ cần một người trong nhóm ngàn người đó phát nhẹ một cái thổi, thì cũng đủ khiến những Tự Nhiên Tiến Hóa Giả của địa cầu hoàn toàn tan biến.”

“Họ là Tự Nhiên Tiến Hóa, thế nhưng thực lực của nhóm người này mới đích xác là Tự Nhiên Tiến Hóa Giả Chân Chính. Những Tự Nhiên Tiến Hóa

Giả ở địa cầu chỉ là loại tập tễnh mới biết đi.”

“Không những thế, trong một ngàn người ấy, còn có mười người được xưng là Tự Nhiên Giả. Nhóm người này đã thoát khỏi phạm trù quy tắc. Nếu so sánh, ta phải đem các vị thần trong truyền thuyết để hình dung họ. Ha ha... Tự Nhiên Giả rất mạnh... Cậu biết không, điều làm ta bất ngờ nhất chính là, sự phụ của ta cũng là Tự Nhiên Giả, không những thế, ông có thể lấy một địch mười và tiêu diệt những kẻ trên một cách dễ dàng. Ha ha... Trước giờ ta cứ nghĩ sự phụ của ta chỉ là một Tự Nhiên Tiến Hóa Giả bình thường. Thật nực cười!”

“Ta không biết những người này đến vì lý do gì, nhưng ta biết, họ và sự phụ của ta là người cùng một thế giới.”

“Tuồng chừng tất cả đã xong, nhưng đến phút cuối cùng, một người phụ nữ bỗng nhiên xuất hiện. Nàng rất trẻ, đáng vẻ vô cùng mỹ lệ, ta thật sự không biết lấy hình ảnh gì để hình dung sự xinh đẹp của nàng ta. Đáng tiếc, đối nghịch với sự xinh đẹp của người phụ nữ này là sự lạnh lùng, độc ác và tàn nhẫn.”

“Sự phụ của ta chỉ là một con kiến, ngoài việc chịu đựng sự hành hạ, đùa giỡn của mụ thì ông chẳng biết làm cái gì cả. Lúc ấy, mụ khổng chế khiến sự phụ của ta không thể nào hôn mê, sau đó cắt từng miếng thịt trên người của ông, cắt mãi, cho đến khi sự phụ của ta còn lại một bọc xương trắng, tim gan phèo phổi đều hiển hiện rõ ràng. Thật tàn độc và khủng khiếp!”

“Sự phụ của ta là thủ hộ giả của cái hang động này. Nếu cậu đi vào bên trong hang động, cậu sẽ thấy một căn phòng vô cùng kỳ dị, thế nhưng ta khuyên cậu không nên đi vào, bởi vì cậu sẽ chết. Người phụ nữ độc ác kia cũng thế, mụ ta không dám đi vào bên trong, cho nên phải hành hạ sự phụ của ta, nhằm bắt ông nói ra phương pháp đi vào bên trong. Đáng tiếc mụ đã không làm được. Ở giây phút cuối cùng, sự phụ của ta dùng tất cả sinh mệnh để kêu gọi chủ nhân của mình.”

“Ha Ha... Ta thật sự không hiểu nổi, tại sao trên đời này có nhiều kẻ hùng mạnh đến vậy. Đối mặt với Tự Nhiên Tiến Hóa Giả, ta có thể bỏ chạy nhưng đối mặt với Tự Nhiên Tiến Hóa Giả Chân Chính thì ta chỉ có đường chết. Vậy nên đừng nói tới Tự Nhiên Giả, hay mụ đàn bà độc ác kia. Ấy thế mà, nhận thức của ta không thể tưởng tượng được sức mạnh của người đàn ông được sự phụ ta kêu gọi. Có thể nói, ông ta đã thoát khỏi phạm trù Thần Linh.”

“May mắn cho mụ, người đàn ông này dường như bị thương nặng, cho nên đã để cho mụ trốn thoát. Mặc dù như thế, mụ cũng không thể nào trở lại nơi đây trong thời gian ngắn.”

“Kẻ lạ mặt! Cậu biết vì sao ta phải kể cho cậu nghe hay không? Bởi vì cậu là hi vọng. Ta và bạn của ta đều dính phải một loại vật chất kỳ lạ, khiến tuổi thọ của chúng ta càng lúc càng hao mòn, tính từ bây giờ, bọn ta cũng chỉ sống thêm năm năm nữa mà thôi. Thật ra, lúc ấy hai chúng ta không hề biết tới cậu, nhưng người ấy nói rằng, vào những ngày cuối năm 2006 sẽ một chàng trai rơi xuống vùng cát lún. Chỉ cần chúng ta cứu thoát cậu thì sau này cậu sẽ có khả năng xóa bỏ được loại vật chất kỳ trên người của chúng ta. Thế là, hai người bọn ta đã làm một cuộc giao dịch với người hùng mạnh ấy. Yêu cầu của hắn cũng rất đơn giản, chỉ cần chúng ta thủ hộ ở đây đến hết năm 2006 thì sẽ có thể gặp cậu.”

“Cậu là hi vọng, chúng ta chờ cậu đã lâu. Ha ha... Càng hi vọng thì chúng ta càng thất vọng. Ta thật tức giận! Chẳng biết cái kẻ hùng mạnh kia muốn đùa giỡn chúng ta, hay là vì tính toán sai lầm nữa?”

“Hôm nay là ngày 5/1/2007, chúng ta phải đi, tạm biệt cậu. Ta không tin là cậu sẽ đọc được những dòng chữ này. Nhưng nếu cậu đọc những dòng chữ này thì hãy tìm gặp bọn ta. Vào ngày 1/1/2009, chúng ta sẽ đến Bắc Kinh, Trung Quốc. Hẹn gặp cậu tại Thiên Thượng Nhân Gian!”

Đại Mạnh vượt Thái Dương. Kể từ khi hắn đến đây thì hai vị sự phụ đã rời đi. Mọi thứ chỉ còn là những dòng chữ tiếng anh được khắc trên tường đá. Nếu như không phải cẩn thận quan sát thì khó có thể nào nhìn thấy.

Những dòng chữ này là vị sự phụ nào? Đại Mạnh không biết. Kiếp trước, hắn ít khi nào tiếp xúc với sự phụ của mình. Chỉ là khi đọc xong những dòng chữ này, hắn cảm thấy có gì đó không thoải mái.

Tự Nhiên Tiến Hóa Giả Bình Thường, Tự Nhiên Tiến Hóa Giả Chân Chính? Kể cả Tự Nhiên Giả hay những kẻ có thực lực cao siêu hơn, Đại Mạnh đều không quan tâm.

Cái Đại Mạnh quan tâm chính là hai vị sự phụ của mình. Kiếp trước, họ đối xử với hắn rất tốt, nhưng khi đọc xong câu chuyện này, hắn mới biết rằng, hai vị sự phụ đều có mục đích. Dẫu cho hai người bị Đại Mạnh liên lụy mà chết đi thì nguyên nhân cơ bản vẫn là vì bản thân của họ.

Buồn! Tâm trạng không thoải mái! Hắn giống như một người đang sống trong sự quan tâm của sự phụ, rồi phát hiện rằng: “Họ quan tâm là vì họ có lý do.”

Chẳng lẽ lòng người lại bạc bẽo đến vậy hay sao? Đại Mạnh thất vọng não nề. Đây có lẽ niềm tin cuối cùng mà hắn đặt vào.

“Khoan đã... Không đúng... Không đúng.” Đầu óc của Đại Mạnh bỗng nhiên lóe lên một luồng cảm nhận mới.

“Nếu như hai vị sự phụ không chờ ta, thì ai kéo ta ra khỏi vực cát lún? Nếu như không có hai vị sự phụ chỉ dạy thì ta có thể trở thành một sát thủ đỉnh sao? Nếu năm đó sự phụ không giúp ta bỏ chạy thì ta có thể thoát chết sao? ...?”

“Là Duyên!” Đại Mạnh vỗ trán một cái. Bây giờ hắn mới hiểu rằng, trên thế giới này không hề có chuyện tình cờ và cũng chẳng hề có âm mưu, tất cả đều thuộc vào đạo lý của chữ Duyên.

Nếu không có Duyên, hắn sẽ tồn tại ở nơi đây sao? Nếu không có duyên, hắn sẽ gặp được sự phụ sao?

Suy rộng ra, chữ Duyên quyết định một cá nhân tồn tại như thế nào, gặp được ai và bị ai tính toán...? Phải biết rằng, thế giới có hàng tỉ người; vậy tại sao người này không gặp người kia, mà lại gặp một người khác; hay tại sao kẻ này không lọt vào tính toán, mà kẻ kia lại bị dính vào âm mưu...

Vũ trụ có bao nhiêu thế giới và sinh mệnh? Tại sao sinh mệnh của ta lại ở thế giới này? Tại sao ta cảm nhận được sự tồn tại của ta?

Đại Mạnh đang đi tìm cái gì? Hắn tìm để làm gì? Tại sao hắn lại có cái suy nghĩ đi tìm ấy? Càng nghĩ, Đại Mạnh càng nhức đầu.

Sư phụ của ta! Đại Mạnh mỉm cười, có thể nói hắn đã mở được cái nút thắt đau lòng này. Hai năm sau, hắn sẽ đi tìm sư phụ.

Đại Mạnh chẳng biết có thể giúp đỡ được hai vị không? Nhưng hắn sẽ cố gắng. Thật ra, Đại Mạnh muốn đến Trung Quốc ngay bây giờ, chỉ là thực lực của hắn còn quá yếu. Ở chỗ đó có Tự Nhiên Tiến Hóa Giả, hắn không sợ chết, nhưng không muốn chết một cách ngơ ngẩn.

Còn về vị chủ nhân của cái hang động này, Đại Mạnh tò mò vô cùng. Ví dụ như tại sao người này lại biết Đại Mạnh sẽ rớt xuống vùng cát lún? Còn nhiều cái khó hiểu nữa, nhưng Đại Mạnh nghĩ không ra?

Cuộc đời của hắn dường như bị người ta tính toán. Giống như hắn phải đối mặt với một cái âm mưu nào đó.

“Ta nên tránh xa kẻ nguy hiểm này!”

Đại Mạnh bỏ qua các suy nghĩ vu vơ, rồi tiến vào bên trong. Không bao lâu sau, hắn đứng trước một cánh cửa sắt, đã đóng, không khóa, cao tới năm mét và rộng hơn ba mét.

Ở kiếp trước, hai vị sư phụ không cho Đại Mạnh tiến vào nơi này. Lúc đó, hắn cảm thấy nơi này chẳng có gì đặc biệt cả, cho nên về sau cũng không chạy về tìm hiểu. Mãi cho đến khi Đại Mạnh biết được câu chuyện của sư phụ thì hắn mới cảm thấy nơi này bí ẩn vô cùng, đặc biệt là không gian ở bên trong cánh cửa sắt.

Báu vật sao? Đại Mạnh cười!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 44: Chiến Thôi!

Duy Vinh xã, Việt Nam nước, Nguyễn Bình Khiêm trường.

La La ngồi ủ rũ ở chiếc bàn học thứ hai trong lớp 9/5. Tiếng giảng bài của thầy cô vẫn vang vọng vào tai của nàng. Thế nhưng tâm trí của La La hầu như không chú ý vào việc học này. Đầu óc của nàng cứ La La cứ mơ mơ màng màng, hiểu tiếng được tiếng không.

La La đang nhớ Đại Mạnh. Đúng vậy, mấy ngày nay nàng chỉ có một suy nghĩ này.

“Tuần này, lớp anh có bài kiểm tra một tiết. Hồng biết anh bỏ đi như vậy thì có bị gì không nữa?”

“Hầy... Tên đáng ghét... Làm mình lo lắng mãi...”

“Hừ... Hắn không nhớ tới mình, mắc mớ gì mình lại phải lo lắng cho hắn?”

Tiếng chuông trường vang lên, giờ học kết thúc, La La vội vàng thu dọn sách vở, bỏ tất dụng cụ học tập vào cặp, rồi chạy tới lớp học bên cạnh. Ánh mắt nàng soi mói khắp mọi ngõ ngách.

Những học sinh của lớp 9/6 từ từ rời khỏi phòng. Nhưng làm La La thất vọng là trong những người ấy không có người nào mang tên Đại Mạnh cả.

- Anh Mạnh chưa đi học lại à?

- Chưa?

Người trả lời với La La là một cô gái, có chức vụ lớp trưởng của lớp 9/6. Nàng ta đáp rất ngắn gọn, rồi rời đi. Thực chất, đây không phải là do cô bé lạnh lùng, mà là vì ngày nào La La cũng hỏi như thế hết. Có đôi lúc, nàng thật sự khó hiểu: “Tại sao La La phải quan tâm Đại Mạnh nhiều đến thế? Tại sao nàng ta phải gọi Đại Mạnh là anh? Yêu sao? Hơ hơ... nhìn cái mặt khóc khóc của thằng đó, mình thật sự buồn nôn!”

La La rời khỏi trường, sau đó chuyển hướng xuống nhà ngoại của Đại Mạnh.

Ở nơi đây, người người đều đang vui vẻ, ít ai bận tâm tới việc Đại Mạnh bỏ nhà đi. Lúc ban đầu, La La không biết Đại Mạnh bỏ đi đột ngột vì nguyên

nhân gì? Nhưng sau khi tìm hiểu, nàng biết tới chuyện cô Lan qua Mỹ cứu chồng.

La La thật sự lo lắng cho Đại Mạnh nhiều lắm! “Không biết bây giờ anh ấy đang ở nơi đâu, đang làm gì, có buồn không? Chắc là buồn lắm!... Hầy, tính anh ấy như vậy thì chắc không nghĩ quần áo đâu nhỉ?” Vì điều này, nhiều đêm La La ngồi khóc co ro trong nhà của mình.

La La biết nàng thật ngốc. La La cũng biết, chẳng ai hiểu và chẳng ai quan tâm nàng làm vậy là vì sao, làm như vậy là vào lúc nào cả.

Ngay lúc La La định quay trở về nhà, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bỗng nhiên lên tiếng.

- La đó hờ con? Đại Mạnh chưa về con à! Con gặp nó thì bảo nó về nhà gấp nhé., mẹ nó đang lo lắng lắm!

La La biết biết người này. Đó là cậu của Đại Mạnh, tên là Mi rôm. La La cũng không dám vô lễ. Nàng “Dạ” một tiếng, sau đó quay bước rồi đi. Nhìn bóng dáng của La La, Mi rôm cười đều một tiếng. Hắn thật sự không biết, tại sao con bé dễ thương như thế này lại thích cái thằng ngu ngu như bỏ đội nón ấy.

Thật ra, mấy hôm nay, Mi có đi tìm Đại Mạnh. Tất nhiên hắn cũng chỉ quần qua quần lại trong xã, chứ cũng không hề đi đâu xa. Theo hắn nghĩ, Đại Mạnh cũng chỉ bỏ nhà đi đâu đó. Hết buồn, hết tiền rồi sẽ trở về thôi. Vương Vô Quốc cho hắn rất nhiều tiền, cho nên hắn phải ăn nhậu cái đã. Ngày ngày trôi qua, hắn dần dần với bạn bè, để rồi quên mất chuyện của Đại Mạnh.

Người trong nhà của Mi rôm có hơi thúc và bảo thúc hắn đi tìm. Thế nhưng, lúc nào Mi rôm cũng say lướt lướt. Nhiều lúc hắn bực mình, hắn chửi lại.

“Mẹ nó, thằng Mạnh là cha của tao à? Nó có cha, có ông nội, sao không bảo bên đó đi tìm, mà lại đổ vào người tao?”

“Mẹ nó, con nít con nóc mà bày đặt bỏ nhà đi. Về đây... tao mà thấy cái mặt của nó... tao đánh cho bầm dập.”

Vợ của Mi và mấy người bà con nghe vậy cũng không dám nói nhiều. Đàn bà quê nhà! Họ thường sợ mấy tay nhậu nhẹt bạo lực. Huống chi, ông Hưng cũng đã xuống đây và nói về chuyện của Đại Mạnh.

Lúc này, La La đang trên đường trở về nhà. Trong khi đi, nàng thấy mấy người bạn của Vi đang đàn đúm nhậu nhẹt ở nhà của ông Dân. Do sợ hãi, La La không dám nhìn nhiều. Nàng lăm lăm, vội vàng, nhanh bước bỏ đi.

Ở hiên nhà của ông Dân có bốn người đang nhậu rượu. Trong số đó, có hai tên là thành phần nổi loạn của lớp 9/4 và thường đi chơi với con bé Vi nên La La biết mặt. Tất nhiên biết mặt chứ không hề biết tên.

Khi La La đi ngang qua, một tên trong nhóm bốn người thấy thế liền nói nhỏ.

- Mẹ! Học thì không học, yêu với đương.

Một người ngồi bên cạnh tên thiếu niên này nghe vậy, liền mở miệng hỏi.

- Ai vậy Tuấn? Con bé này ngon nghe.

- Ngon cái con khi mốc, ta khuyên bọn bây đừng có lém xém gì với nó. Bọn bây biết thằng Mạnh ở đây chứ?

Ba người bên cạnh trầm ngâm. Vài giây sau đó, một tên học cùng lớp với Tuấn lên tiếng.

- Thôi... thôi... mi đừng nói tới thằng đó nữa. Hôm đó, ta cũng phải hú hồn. Mẹ nó, một đấu hai mươi tám. Thật là vãi cái quần.

- Một đấu hai mươi tám? Hình như ta nghe chuyện này ở đâu rồi thì phải?

Người lên tiếng hỏi là một tên thiếu niên, dáng vẻ cao to hơn ba tên bên cạnh. So về tuổi tác, hắn ta là người lớn nhất ở đây.

Tuấn nghe thế, đành cười khỏ một tiếng, rồi nói.

- Trước giờ mi đều me con bé Vi, không lẽ chuyện nó bị đánh mà mi cũng không biết sao? (Me = tán, cura, chú ý)

Thiếu niên không nói gì, mặt trầm ngâm, ánh mắt nhăn nhó rất đáng sợ. Hắn biết rõ ràng chuyện của Vi, thế nhưng hắn cũng không dám tò te hó hê nhiều. Thật ra, hắn rất muốn tỏ vẻ “ta đây là đàn ông đích thực”. Ác cái, mỗi lần nghĩ tới chuyện này, hắn cảm thấy nó vô cùng đáng sợ. Phải biết rằng, tên kia có thể đánh bại hai mươi tám người. Còn hắn... hắn có thể sao?

Hầy...! Đừng nói là hai mươi tám, chỉ một người trong đó cũng đủ để hắn phải xách dép chạy theo rồi. Bây giờ hắn còn trẻ, tương lai còn dài, bạn gái còn đông đúc. Hắn muốn làm đàn ông đích thực, nhưng lại sợ bị đánh thành đàn ông “thích dục”.

Tuy nhiên suy nghĩ của hắn bây giờ không phải là sợ sệt. Hai ngày nữa, hắn sẽ lên đường đi Sài Gòn. Thằng đó mạnh mẽ thì sao? Chẳng lẽ hắn ta có thể đuổi tới Sài Gòn à?

- Minh, đi đây với tao.

Người có tên là Minh nhú mày. Hắn nhìn nhìn người bạn của mình, rồi hỏi.

- Chi vậy Phuong? Đừng nói là mi muốn gây chuyện với con bé đó nghe?

- Chẳng lẽ mi sợ?

- Sợ thì không phải? Chi là ta không thích gây chuyện với bọn con gái.

- Thôi đi. Mi đã nghỉ học rồi, mắc mớ gì phải sợ thằng đó.

- Hầy...! Ta nói thật mà mi cũng không tin. Hơn nữa, thằng đó không gây chuyện với ta, mắc mớ gì ta phải chọc tới nó.

- Thôi... Sợ chết thì nói mẹ đi!

Phuong giận dữ nói một câu, sau đó rời khỏi bàn nhậu. Ba tên đồng bạn thấy thế, lập tức lo lắng nhìn theo.

La La vẫn từ từ thủng thủng bước về nhà. Lúc này, nàng không hề biết những gì sắp xảy ra.

Khi La La thấy một người con trai đang hùng hục chạy tới thì nàng vội vã bước nhanh hơn. Đáng tiếc, La La là con gái, mặc dù nàng rất gấp gáp, nhưng so tốc độ với con trai thì vô cùng chậm chạp. Ở đằng xa, Phuong thấy La La bỏ chạy, liền hô lớn.

- Ê, bé... Cho anh hỏi cái này được không?

La La ngừng lại một chút, sau đó lập tức chạy về một nhà dân gần đó. Nàng đoán kẻ này đuổi theo là vì chuyện của Đại Mạnh, cho nên bản năng mách bảo nàng phải chạy tới nơi có người lớn. Tuy nhiên La La chưa kịp chạy tới ngôi nhà ở trước mặt thì Phuong đã chạy tới. Hắn chặn đường, thở hồng hộc một lát, rồi lên tiếng.

- Nghe nói mi yêu thằng nào đó à?

La La nhú mày, sau đó nói.

- Thì sao? Liên quan gì tới cậu?

Phuong nghe vậy liền cười lạnh. Từ lúc nghe tới chuyện của Đại Mạnh, hắn đã lên kế hoạch gây phiền phức, cho nên khi thấy La L khó chịu thì hắn vui vẻ vô cùng.

Phuong nhìn xung quanh, thấy không có người lớn nào. Sau đó, hắn nhìn về còn đường phía trước. Cách đó khoảng năm mươi mét có một tên học sinh nào đó đang đạp xe về chỗ này. Phuong thấy người đang đi tới không cao to hơn hắn nên liền mặc kệ và mở miệng quát.

- Mẹ! Con nít con nóc, học không lo học, bày đặt yêu với đương.

- Kệ tui, mắc mớ gì tới ông.

La La tức giận đáp lại. Đối với tình yêu, nàng cũng không biết diễn giải như thế nào, cũng chẳng biết mình có yêu hay không? Cảm giác này rất chi là kỳ quái.

- Móa! Mấy tuổi đầu mà trở chứng. Rõ rồi à? (Rõ được hiểu là thời kỳ bò cái động dục)

- Ông ... ông...!

La La tức giận, nói không thành lời. Vì tính cách nàng không thích cãi nhau, cho nên lập tức quay người rồi đi.

Phuong thấy thế, liền giật ngược La La, sau đó tung một cái tát vào mặt của nàng.

Bốp!

La La bị bất ngờ, mặc dù đã đề phòng nhưng miệng vẫn hiện ra khóe máu.

Nàng tròn con ngươi, nhìn thẳng tên côn đồ. Nắm tay nàng thất chặt lại. Lúc này La La không hề giống với những đứa con gái khác. Nàng không hề khóc, không kêu cha gọi mẹ, cũng chẳng hề có ý định bỏ chạy.

Ánh mắt của nàng vô cùng kiên cường.

La La lùi về phía sau theo quán tính. Mặc dù rất sợ sệt nhưng nàng vẫn cố gắng quơ nắm tay vào mặt đối phương.

Tên côn đồ cười lạnh một tiếng, sau đó hụp đầu tránh thoát. Đồng thời, bàn tay trái của hắn cũng không quên đập mạnh vào má của La La.

Đúng lúc này, một chiếc đạp bay vào người của hắn. Bàn tay của Phương chưa kịp tát vào mặt của La La thì cơ thể đã bị chiếc xe đạp húc mạnh vào bụng. Phương văng ngược về phía sau, ôm bụng đau đớn.

Người vừa tấn công Phương là một chàng thiếu niên, cao khoảng một mét sáu. Lúc ban đầu, hắn cũng không có ý định xen vào chuyện của hai người này, nhưng khi thấy Phương ra tay đánh con gái thì hắn liền lao xe tới.

Ở ngoài xa xa, hắn không biết người con gái này là La La. Nếu hắn biết thì đã tới sớm hơn một chút. Khi thấy La La, hắn cũng không mở miệng hỏi thăm. Tình huống đang xảy ra khiến hắn không thể nào suy nghĩ nhiều.

Ngay khi Phương tung cú tát thứ hai, chàng trai đâm thẳng xe đạp của mình về phía cơ thể của đối thủ. Theo quan tính hắn cũng ngã nhào dưới nền đường đất, may mắn là chiếc xe không hề quệt vào người của La La.

Chàng trai đứng lên từ cú ngã, sau đó phi chân vào lưng của tên côn đồ. Phương vẫn còn tức ngực và choáng váng cho nên không thể nào né tránh. Hắn ta tiếp tục té nhào xuống đất.

Phương cố gắng chống tay đứng dậy nhưng chàng thanh niên đã xông tới, đè người và bóp cổ của hắn.

- Mẹ mày... đánh cái con mẹ mày!

Bóp... bóp!

Chàng thanh niên vừa chửi, vừa đâm mạnh vào mặt của Phương.

- Đánh con gái hả! Mày ngon lắm hả! Ngon thì đánh tao nè! Đánh đi... đánh tao nè!

Bóp bóp...!

Chàng thanh niên vừa đâm vừa mắng. Hắn chẳng thèm quan tâm tới sự đau đớn của đối phương và cũng chẳng cần đối phương phải trả lời.

Đúng lúc chàng trai đang đánh tới tấp vào mặt của đối phương, thì một người ở đằng sau phi chân vào lưng của hắn. Chàng thanh niên bị đạp, chống đầu về phía trước. Không đợi chàng thanh niên nhận biết kẻ đánh lên là ai, thì một cú phi chân của thứ người thứ hai đạp mạnh vào đầu của hắn. May mắn, thiếu niên đã lăn người né tránh.

Chàng trai bật người dậy và trừng mắt nhìn về phía những tên đánh lên. Theo tầm mắt của chàng trai là ba người, hai người đang hùng hục xông lên, còn một người thì vẫn đang chạy về phía của hắn.

Chàng thanh niên biết mình không phải là đối thủ của ba tên này, thế nhưng hắn không hề có ý định bỏ chạy.

Chiến thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 45: Căn Phòng Kì Dị

Chàng trai nắm chặt nắm tay phải, lao người về phía thiếu niên gần nhất, sau đó đâm mạnh vào mặt của đối phương.

Thiếu niên đối mặt với chàng trai tên là Tuấn. Trong giây phút này, hắn lập tức lùi về sau một bước, đồng thời lấy thế quơ tay phải vào má trái của đối phương.

Bóp!

Chàng trai không thể nào né tránh được cú quơ tay của Tuấn. Đầu óc của hắn lập tức choáng váng, nhưng tại điểm đó, hắn vẫn kịp thời đóng cùi chó vào cổ của Tuấn.

Trong cú va chạm đầu tiên, cả hai đều ăn thiệt thòi, nhận phải đau đớn. Máu nóng của họ tăng như bốc lửa, khiến hên hai bên sấp vào đánh lá cà một cách giằng co.

Bóp... Bóp! Chàng trai đâm vào mặt của Tuấn, ngay lập tức hắn cũng phải nhận lấy một cú tợn của đối phương.

Tương chừng cả hai sẽ ôm nhau, lâm vào thế vật lộn thì bạn của Tuấn bất ngờ phi chân tới. Chàng trai phát hiện đồng bọn của đối phương xông tới nên vội vàng buông Tuấn ra. Nhưng đúng lúc này, Tuấn bỗng nhiên ôm chặt chàng trai và giật ngược chàng trai xuống đất.

Chàng trai mặc dầu có thể vùng vẫy và đẩy văng Tuấn nhưng lúc này đồng bọn của Tuấn đã đập tới. Bụng của chàng trai luống vào trong 5cm, đồng thời lực kéo của Tuấn và cú đập của bạn Tuấn khiến cho chàng trai ngã rạp xuống nền đất.

Chàng trai hoàn toàn thất thế. Tuấn và bạn của mình lập tức khóa tứ chi của chàng trai, rồi bắt đầu nện tay trái, đập tay phải.

Bốp...! Bốp...!

A...a...a!

Chàng trai rống lớn. Hắn tập trung tất cả sức mạnh vào hai tay, sau đó hất mạnh. Đáng tiếc, lực lượng của chàng trai chỉ đủ để vùng vẫy một thoáng.

Bốp! Bốp!

A...a...a!

Chàng trai rống lớn hơn. Âm thanh lần này của hắn thêm vào một chút đau đớn.

La La đứng ở bên ngoài, thấy thế, mặc dù sợ nhưng vẫn xông vào. Mục đích của nàng không phải đánh đối phương, mà là ngăn cản hai tên đồng bọn của Phuong.

Đúng lúc La La xông tới, thì một bóng người đã tới trước. Hắn ta chính là Minh, một người của Phuong. May mắn cho La La và chàng trai đang bị đánh là Minh không có ý định nhập bọn.

Vào khoảng hơn năm phút trước, Minh biết Phuong đi gây chuyện với con gái, nên tỏ vẻ coi thường và không thêm tham gia. Hai người bạn còn lại tuy biết việc này không nên, nhưng vẫn cố tình chạy theo. Mục đích ban đầu của họ chủ yếu là xem cho vui. Minh thấy thế, bắt đầu đi đi theo, nhằm ngăn cản những hành động quá trớn.

So với ba người bạn kia, Minh chín chắn hơn, dẫn tới hắn không hề nóng nảy, mà từ từ thăng bằng như kiểu đi dạo. Chính vì lẽ đó, hắn ta đến trễ hơn so với hai người bạn của mình. Mãi cho đến khi hắn thấy Phuong và một chàng trai đang ẩu đả thì mới tiến tới nhanh hơn. Đáng tiếc, hai người bạn kia không có tính cách giống Minh. Khi họ thấy Phuong bị người lạ đánh, thì liền lập tức xông lên hỗ trợ. Minh cũng không hề bất ngờ trước tình huống này, cho nên khuôn mặt vẫn rất bình tĩnh.

- Đừng đánh nữa. Đừng đánh nữa...!

Minh vừa lên tiếng can ngăn, vừa lôi Tuấn về phía mình.

Bốp!

Trong lúc Minh định ngăn người bạn thứ hai, thì hắn ta cũng kịp tung thêm một đấm vào mũi của chàng trai đang bị đè dưới đất. Máu mũi người này liền trào ra dữ dội.

- Được rồi, đánh thế là được rồi. Tao biết thằng này, tụi bây dừng lại đi.

Minh kéo người bạn của mình về phía Tuấn, sau đó đứng tại chính giữa, nhằm ngăn ngừa hai bên xông vào đánh tiếp.

Lúc này, Phuong đã ngồi dậy, thế nhưng hai tay của hắn đang ôm lấy bụng, chân vẫn không đủ sức đứng lên. Mũi của Phuong bầm dập te le, máu mũi chảy từa lưa. Mặc dù như thế, tinh thần của Phuong bây giờ vẫn khá ổn định, bởi hắn biết bạn bè của hắn đã xử lý kẻ địch. Thật ra, Phuong rất muốn xông lên, đập đối phương một trận, nhưng hiện tại cơ thể của hắn bị thương rất nặng, đầu óc còn chút choáng váng nên không thể nào trả thù được.

Minh nhìn về phía chàng trai. Hắn ta biết người này và đây cũng là nguyên nhân khiến hắn ngăn cản vụ ẩu đả.

Đây chính là Tí, nhà của hắn ở thôn 2, gần chợ Bàn Thạch, mẹ của hắn tên Thúy, từ đó được bạn bè trao tặng danh hiệu “Tí Thúy”. Ở trang thôn 2, Tí không phải thuộc loại đàn anh hay đàn chị, mà hắn là người rất bình thường. Tuy nhiên do Tí rất lạnh lẽ, nghĩa khí, lại có chút gan lì nên bạn bè rất tôn trọng hắn.

Hiện tại, má trái của Tí thâm đen, mắt trái bầm tím, mũi dập, máu cam chảy ròng rã. Nhưng so với Phuong, thương thế của Tí nhẹ hơn một chút, điều này có lẽ là Minh ngăn cản kịp thời. Thật sự mà nói, Minh và Tí không phải là bạn bè thân thiết. Trước đây, Minh từng gặp Tí trong bàn nhậu của một tên đàn anh trên thị trấn Nam Phuong, chứ nếu không phải như vậy thì hắn sẽ chờ đối phương bị đánh một hồi, rồi mới mở miệng khuyên giải.

Tí không hề biết suy nghĩ của Minh nên nhìn Minh với con mắt thân thiện. Mặc dù Tí biết đối phương là bạn của ba tên kia, nhưng Tí vẫn gật đầu và nói nhỏ.

“Cảm ơn.”

Minh gật đầu, sau đó tới đỡ Phuong dậy. La La thấy xung đột đã dừng lại nên liền đi đến bên cạnh của Tí. Hai bên nhìn nhau, thật sự không biết mở miệng nói cái gì.

Phe của Phương ờ thể mạnh, có quyền lên tiếng, thế nhưng bọn hắn là người đốn lý trước. Còn bên kia, tuy Tí nhiều chuyện nhưng hắn đích thực là người làm đúng. Bây giờ, người thích hợp mở miệng nhất chính là La La, đáng tiếc nàng ta không hề có ý định nói chuyện.

Mãi cho đến khi người dân ở quanh khu vực này đi tới, thì hai bên mới giải tán. Thực chất, người bỏ đi là phe của Phương, bởi vì bọn hắn bị người dân chửi bới tới bời.

Trong lúc mọi người bắt đầu giải tán, Tí đi về phía chiếc đập. Hắn dựng nó lên và nhìn La La.

Nhìn khuôn mặt bầm dập của Tí, La La có chút buồn cười, nhưng nàng không đành lòng làm thế.

- Cảm ơn bạn!

La La nhẹ nhàng nói một câu. Tí nghe vậy, liền cười ha ha, sau đó đáp lại.

- Sao không kêu ta là Anh?

- Hơ!

La La thốt ra một tiếng kỳ quái. Nàng cảm thấy người này rất chi là khó hiểu.

- Ta lớn hơn thằng Mạnh ba tháng tuổi, mi gọi nó là anh, thì phải gọi ta là anh chứ?

- Hơ!

La La có đôi chút bất ngờ trước vấn đề của Tí, nhưng do nàng cũng không muốn bàn về chuyện này nên mở miệng lảng tránh.

- Thôi, đừng bàn vấn đề này, giờ mình phải về nhà nấu ăn rồi! Cảm ơn cậu một lần nữa nhé!

Tí thấy La La quay bước rồi đi, cho nên vội vàng hô lớn.

- Khoan... khoan... Ta có chuyện muốn hỏi mi.

- Chuyện gì? – La La quay đầu trở lại.

Nghe La La hỏi rất ngắn gọn, Tí cũng có chút bất mãn. Hắn bị như thế này đều là vì nàng ta cả. Đáng lẽ hắn liều mạng như vậy, dù nàng không lấy thân báo đáp, thì cũng phải quan tâm hắn một chút chứ.

“Ài! Thời thế thay đổi, con gái cũng thay đổi theo!”

Mặc dù Tí không thích thái độ của La La, nhưng hắn vẫn không hề tỏ vẻ khó chịu.

- Thằng Mạnh về chưa vậy?

- Chưa, có gì không cậu?

Nghe Tí hỏi tới chuyện của Đại mạnh, vẻ mặt của La La liền hiện ra sắc thái ảm đạm. Tí đứng bên cạnh nhưng không hề chú ý tới việc này, cho nên vẫn thản nhiên nói.

- Cũng không có gì quan trọng hết. Tối hôm qua, ông nội của thằng Mạnh qua nhà ta và nhờ ta đi tìm hắn. Ta đâu có biết gì về hắn, hơn nữa cũng chưa bao giờ nói chuyện, cho nên ta mới tới hỏi mi đây.

- Vậy à! Thật khó hiểu.

La La cảm thấy rất kỳ quái. Người này muốn hỏi, sao lúc sáng không qua lớp hỏi, hà có gì lại chạy xuống đây? Thật ra, La La không biết, hôm nay Tí bỏ học đi chơi Vô Lâm Truyền Kỳ nên không hề tới lớp. Huống chi Tí có dự định xuống nhà ngoại của Đại Mạnh. Theo suy nghĩ của Tí, dù La La biết chuyện của Đại Mạnh thì cũng không được bao nhiêu. Nói thế cũng không đúng, thực chất Tí vẫn có ý định hỏi La La, nhưng trước tiên cứ xuống nhà ngoại của Đại Mạnh, nếu không có thì mới tính tiếp. Chính vì cái nguyên nhân này, Tí mới gặp La La và giúp nàng ta một lần.

Tí chẳng biết La La đang khó hiểu chuyện gì, cho nên không để ý. Hắn mở miệng hỏi tiếp.

- Mi mới xuống nhà ngoại thằng Mạnh à?

- Ừ.

- Thế thì ta khỏi phải xuống đó. À, nếu mi nghe tin gì của thằng Mạnh thì nói cho ta biết nghe. Bên nhà nội nó lo lắng lắm.

La La không trả lời, nàng chỉ gật đầu, coi như là đồng ý. Tí thấy thế, liền ngồi lên xe, sau đó nói tiếp.

- Thôi ta đi đây!

- Ừ.

- Móa!

Tí rùa thẳm một tiếng, sau đó lẳng lẳng đạp xe.

Ở tận sa mạc Sahara xa xăm, Đại Mạnh không hề biết những chuyện đang xảy ra ở quê nhà. Vào lúc này, hắn ta đã mở cánh cửa sắt và bước vào căn phòng bên trong. Ở bên trong, khung cảnh hoàn toàn đối lập với bên ngoài. Khắp nơi đều sáng trưng và rõ ràng: không gian bằng phẳng; tường đá, nền đá không hề gồ ghề hay lấp nhấp lổ nhò.

Đại Mạnh cảm thấy nơi đây vô cùng vuông vức, các góc cạnh của căn phòng này y chang một hình lập phương, hơn nữa trắng xóa và rộng khoảng 100 mét.

Từ chỗ cánh cửa sắt, nhìn thẳng tới cuối cùng của căn phòng là một căn phòng nhỏ, hình lập phương, trong suốt và rộng khoảng 20 mét vuông. Có thể nói rằng, ánh sáng của căn phòng lớn này đều xuất xứ từ căn phòng nhỏ. Ở chỗ đó, Đại Mạnh thấy một hình ảnh vô cùng quái dị.

Căn phòng nhỏ này không có cổng. Nó được gọi là căn phòng bởi vì nó được tạo thành từ các bức tường trong suốt như thủy tinh ngăn chặn. Đại Mạnh thấy hai thứ được đặt ở bên trong. Vật thứ nhất đó là một tảng đá hình cầu, bán kính một mét, màu đen, vô cùng nhẵn nhụi và cân xứng. Vật thứ hai là một chiếc nón to, màu trắng như tuyết, đường kính đáy cỡ 10 mét, trông giống như một chiếc đĩa bay. Đặc biệt, cả hai thứ này đều được ngăn cách ở hai nơi.

Có nghĩa là căn phòng rộng 20 mét được tạo thành từ việc ghép bốn bức tường thủy tinh, một bức ở mặt trên và ba bức tại ba mặt đứng. Riêng mặt đáy và mặt đứng ở phía cuối cùng thì Đại Mạnh không hề thấy rõ, có vẻ như chúng đã sát nhập với mặt nền và bức tường của căn phòng lớn. Ngoài ra, căn phòng nhỏ được một bức tường thủy tinh phân thành hai căn phòng bé. Mục đích của hai căn phòng bé này chính là chứa hai loại vật phẩm đen trắng kì dị kia.

Đại Mạnh từ từ bước về phía bức tường thủy tinh đầu tiên. Mặc dù hắn không biết trong này có cái gì, nhưng hắn hiểu “nơi này vô cùng nguy hiểm.”

Khi Đại Mạnh tới tám chắn đầu tiên thì hắn mới biết rằng: “Tám chắn này không phải làm bằng thủy tinh, mà nó là hình phẳng ánh sáng cực mạnh, trong suốt, có dao động nhưng dao động tựa tựa như quá trình không khi bị sức nóng chấn động”. Và đúng theo suy nghĩ của Đại Mạnh, căn phòng nhỏ được 6 tám chắn hợp thành. Nếu như hắn không tới gần thì khó có thể nhận thấy hai tám chắn đang dung nhập với thành tường và nền phòng.

Đại Mạnh từng sống ở thế kỷ 25, thế nhưng hắn chưa bao giờ thấy tám chắn kiểu này. Quả thật, người tạo ra những tám chắn này đã có kỹ thuật mạnh mẽ và vượt thời đại.

.Thời gian lặng lẽ trôi qua, Đại Mạnh vẫn đứng im re một chỗ, chứ không hề dám xông vào bên trong. Hắn biết căn phòng này không những có một bí ẩn vô cùng lớn, mà còn có một mối nguy hiểm đang tiềm tàng. Trong lúc này, hắn nhìn thấy một chiếc nhẫn dính trên tảng đá hình cầu màu đen. Vì thế Đại Mạnh suy đoán rằng, tảng đá này có sức hút như nam châm. Phát hiện việc này, Đại Mạnh vội vàng ra ngoài, kiểm vài viên đá nhỏ.

Quay trở lại căn phòng kì bí, Đại Mạnh ném viên đá vào trong. Tảng đá màu đen lập tức hút lấy viên đá nhỏ. Không những thế, viên đá nhỏ hoàn toàn biến mất. Giống y rằng, nó đã bị tảng đá màu đen phân giải.

Đại Mạnh đã từng thấy một thứ có thể hút và phân giải các vật thể, đó chính là lỗ đen. Nhưng tảng đá này dường như đáng sợ hơn lỗ đen ngàn lần, bởi vì nó đang ở thể rắn, một loại hình mà mắt thường có thể nhận thấy. Còn đối với lỗ đen, không ai có thể thấy được nó. Kỹ thuật của con người chỉ có thể đo năng lượng và dự đoán vị trí tồn tại của lỗ đen.

Ánh mắt của Đại mạnh chuyển sang chiếc đĩa bay. Hắn cũng không biết đây có phải là đĩa bay hay không? Hắn đoán như thế là vì thấy nó có hình dáng khá giống với đĩa bay. Nên biết rằng, ở thế kỷ 25, con người đã bắt đầu hướng tới vũ trụ, những loại “máy phi hành” dưới dạng đĩa bay cũng chẳng có gì hiếm hoi. Đại Mạnh từng là người nắm giữ liên bang, cho nên hắn đã từng gặp và sử dụng những loại vật phẩm này.

Đại Mạnh ném một viên đá nhỏ vào căn phòng chứa chiếc đĩa bay. Ngay lập tức, viên đá dội ngược trở về với tốc độ vô cùng cao. May mắn là Đại Mạnh đã chú tâm đề phòng, ngay lúc hắn ném viên đá vào trong thì liền thay đổi vị trí, nếu không cơ thể của hắn đã bị thủng một lỗ. Kinh khủng nhất là, tuy viên đá bị bắn ra ngoài, nhưng Đại Mạnh không thể phát hiện sự tồn tại của nó, giống y như là nó đã bắn sang không gian khác.

Nếu như không phải Đại Mạnh thấy chiếc đĩa bay có màu trắng tinh, đối lập với màu đen thui thui lù của tảng đá, rồi từ đó dự đoán được việc viên đá bị dội ngược trở về, thì không khéo hắn đã châu diêm vương. Đại Mạnh âm thầm lưu lười, lực đẩy và lực hút, hai loại đồ vật hoàn toàn đối nghịch với nhau. Chắc vì nguyên nhân này, người ta mới cách biệt chúng ở hai căn phòng riêng biệt.

Thời gian tiếp tục trôi qua, Đại Mạnh vẫn trầm ngâm tại một chỗ. Nhiều lúc hắn muốn bỏ đi, nhưng chẳng biết một thứ gì cuốn hút lấy hắn. Hai thứ này giống như kích thích tinh thần của Đại Mạnh. Dường như một âm thanh nào đó vang vọng trong đầu của hắn.

“Đến đây đi, có xông vào nguy hiểm thì mới có thể tìm thấy báu vật, có liều mạng thì mới có thể đạt được đỉnh cao.”

Hít sâu vào một hơi, Đại Mạnh cố gắng loại bỏ dòng suy nghĩ này. Hắn không hiểu tại sao mình lại nổi lên cái khát vọng này. Phải biết rằng, Đại Mạnh quay về thế giới này là để tìm kiếm mục đích sống, chứ không phải truy cầu đỉnh cao. Cho dù hắn ta muốn tăng thực lực thì cũng bởi do phải qua Mỹ, xử lý một số chuyện. Sau đó vì đối mặt với chết, Đại Mạnh càng bức thiết tăng cao thực lực, nhằm tìm kiếm giáo sư Bang.

“Người không muốn biết bí mật ở nơi này à? Người nghĩ người đó có thể cứu mạng của người sao? Đến đây đi, nó có thể giúp người thoát chết, khiến người hiểu mục đích của tồn tại?”

Suy nghĩ này là của ai? Của hắn, hay là của người nào? Giờ khắc này, đầu óc của Đại Mạnh đã hoàn toàn lọt vào sương mù.

Không biết bao lâu trôi qua, Đại Mạnh đột nhiên đứng dậy. Hắn quyết định đi vào bên trong, bởi vì hắn tò mò, bởi vì hắn không còn gì để sợ hãi.

Chiếc nhẫn trên tảng đá là cái gì, tại sao nó không bị phân giải? Người đàn ông đó là ai, âm mưu của hắn là gì?

“Ha ha!”

Đại Mạnh cười một tiếng mỉa mai. Hắn cần gì phải quan tâm nhiều đến thế. Nếu đó là âm mưu dành cho hắn thì hắn sẽ phải đối mặt. Còn bây giờ, hắn muốn tiến vào bên trong, đó là căn phòng chứa tảng đá. Nguyên nhân không phải là hắn không sợ, cũng không phải vì bản năng muốn cầu sinh, và chắc chắn rằng không phải là vì hắn muốn đối mặt với tất cả âm mưu.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 46: Đại Mạnh Trở Về

Đại Mạnh từ từ tiến về phía trước. Bàn tay của hắn khẽ chạm vào bức tường trong suốt. Hắn cảm nhận được dòng ánh sáng sền sệt, có điều là cảm giác này giống như sự vô hình vô ảnh, khó có thể nào diễn tả bằng lời.

Bàn tay của Đại Mạnh tiếp tục đâm xuyên qua bức tường ánh sáng một cách vô cùng chậm chạp. Đúng vào lúc ngón tay út của hắn lọt qua cánh cửa ánh sáng, một sức hút kinh khủng bỗng nhiên giật mạnh thân thể của Đại Mạnh vào bên trong.

Mặc dầu Đại Mạnh đã phòng bị, thế nhưng sức hút kinh khủng của tảng đá vẫn làm cho hắn hoảng sợ. Trong vòng một giây, chính xác là một phần trăm giây, Đại Mạnh đã không thể nào khống chế được thân thể của mình. Sức hút mạnh mẽ lôi đầu hắn vào bên trong, khiến cho hắn lao như một chiếc máy bay phản lực.

May mắn là Đại Mạnh đã chuẩn bị đầy đủ. Trước giờ hắn chưa làm điều không chắc chắn. Hắn không bao giờ xông xáo vào những nơi nguy hiểm một cách ngớ ngẩn. Mọi việc làm của hắn đều được hắn tính toán kỹ lưỡng, nếu có cơ hội chiến thắng thì hắn mới thực hiện, và đây cũng là nguyên nhân hắn tiến vào căn phòng ánh sáng này.

Trong khoảng khắc cơ thể của Đại Mạnh bị hút đi, hắn lập tức vận chuyển Phản Bật Khí toàn thân, khiến nó hóa thành một nguồn lực lượng phản ngược, chống chọi với sức hút khổng lồ.

Cơ thể của Đại Mạnh bắt đầu tiến chậm vào bên trong. Tại thời điểm này, Đại Mạnh đã thoát khỏi định luật vạn vật hấp dẫn, bởi vì cơ thể của hắn đang lơ lửng trên không trung. Tuy nhiên, Đại Mạnh không hề cảm thấy vui vẻ chút nào, bởi các dây gân khắp người của hắn đang hàn lên những đường xanh rờn rết, trông khủng khiếp vô cùng. Không những thế, khóe mắt, lỗ mũi của hắn cũng ào trào máu tươi.

Đại Mạnh biết, chỉ cần hai giây nữa thôi, các dây gân của hắn sẽ vỡ tan, máu thịt chắc chắn sẽ nổ tung, sau đó tất cả bộ phận của hắn sẽ bị sức hút phân giải thành những hạt vi nguyên tử nhỏ nhoi.

Ánh mắt của Đại Mạnh trợn ngược, lòng trắng che khuất lòng đen, Đại Mạnh cố nhịn đau đớn, nhằm để tinh thần của mình có thể tập trung một cách cao độ.

Siêu Phản Thiên Hà!

Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, tất cả tế bào trong cơ thể của Đại Mạnh bắt đầu sinh ra một nguồn năng lượng cực lớn. Thời gian như ảnh hiện tia sấm sét, thân thể của Đại Mạnh sinh sôi nảy nở nguồn năng lượng phản nghịch, rồi tập trung lại một vị trí.

Chóa!

Một luồng năng lượng cực lớn bắn về khối đá, trông nó giống như một con lốc ánh sáng, xoay theo chiều đường thẳng nằm ngang.

Lực đẩy và lực hút va chạm với nhau. Ngay lập tức, thân thể của Đại Mạnh văng ra khỏi căn phòng ánh sáng, rồi đập vào cánh cửa sắt ở phía sau, máu me từ người của hắn chảy lê la lê láng. Còn tảng đá, nó vẫn nằm y nguyên tại một chỗ, dường như nguồn năng lượng nghịch phản thiên hà này không thể nào gây thương tổn cho nó.

Thân thể, tinh thần, kể cả linh hồn của Đại Mạnh mệt mỏi rã rời. Ánh mắt của hắn dần dần điều hui như muốn chìm vào giấc ngủ. Đại Mạnh rất đau, thể nhưng hắn vẫn nở một nụ cười, bởi vì hắn đã tỉnh đúng.

Ở kiếp trước, Đại Mạnh không thể nào luyện tập được Siêu Phán Thiên Hà, bởi vì chiêu thức này không nằm trong quyền bí kiếp Tu Bụt, mà nó là tuyệt kỹ được hắn tìm thấy trong khoảng thời gian nắm quyền liên bang.

Có thể nói rằng, trên thế giới này không một ai có thể sử dụng được chiêu thức này. Bởi vì người sử dụng nó cần phải có một luồng khí phản nghịch trong cơ thể. Lúc ấy, Đại Mạnh muốn luyện tập chiêu thức này nên đã cho người nghiên cứu về nó. Thế nhưng, tuyệt kỹ này đã khiến tất cả các vị tông sư trên thế giới phải bó tay. Theo nghiên cứu, không có một môn công pháp nào khiến cơ thể sinh ra luồng khí phản và dù cho môn công pháp này có tồn tại trên đời thì con người cũng không thể học tập được nó.

Vận mệnh của con người đều đi theo chiều thuận. Bất cứ ai sống trên đời đều phải thuận trong tự nhiên. Công pháp Tu Bụt cũng vậy, nó cũng chỉ là một điển tịch giúp con người tiếp cận với tự nhiên. Trong một số truyền thuyết của các nước, điển hình là Trung Quốc, người ta có Đạo Gia, đặc biệt là Thể Giới Tu Chân. Họ thường nói những người tu chân phải nghịch thiên mà đi, nhưng thực chất cái nghịch thiên ở đây có nghĩa là đấu tranh với vận mệnh nhỏ bé mà trời đất đã sắp đặt. Bọn họ nghịch với lẽ trời, phản với ý đất, nhưng khi họ nắm giữ được thực lực mạnh mẽ thì họ sẽ được tiếp cận với tự nhiên, mạnh mẽ hơn là chúng khổng Đại Đạo.

Người tiếp cận với tự nhiên, chúng khổng Đại Đạo phải thuận với những cái đó. Bởi nếu không có được tố chất này thì những người này sẽ không bao giờ hòa hợp với trời đất, bền bỉ với thời gian. Hãy thử tượng tượng tới các vị vua chúa, bởi vì họ không thuận theo ý dân, xóa tan sự mâu thuẫn nên quyền lực của họ không bao giờ không chế được tất cả và trường tồn với thời gian.

Thế giới có người tu luyện, những người này bắt buộc phải hướng về tự nhiên và đại đạo. Nếu thế, họ sẽ trải qua thời kỳ tu luyện từ thấp đến cao. Và tại bất cứ giai đoạn nào, họ đều phải hấp thụ năng lượng trong trời đất.

Năng lượng phản nghịch sẽ bài xích năng lượng thuận tự nhiên. Nếu cơ thể của người nào chứa một luồng năng lượng trái ngược với tự nhiên thì họ sẽ không thể nào tu luyện.

Khủng khiếp nhất là, cơ thể con người được tạo nên từ những nguyên tử và năng lượng tồn tại trong tự nhiên, việc này khiến cho những cơ thể chứa nguồn năng lượng phản nghịch không thể nào tồn tại, nghĩa là sinh mệnh này sẽ chết ngay tức thì. Dù cho những cá nhân này có những nguyên nhân đặc thù thì họ cũng không thể nào sống lâu.

Tuyệt kỹ Siêu Phán Tinh Hà yêu cầu người sử dụng phải có năng lượng phản nghịch. Ở kiếp trước, Đại Mạnh không phải thằng ngu, cho nên hắn sẽ không đi tìm phương pháp “tạo năng lượng phản nghịch”. Còn kiếp này, mục đích sống của Đại Mạnh đã đổ vỡ. Giờ phút này hắn chỉ biết sống theo bản năng, chờ cái chết và luân hồi đến kiếp sau.

Thời điểm Đại Mạnh còn gia đình, hắn tu luyện chỉ với mục đích rèn luyện cơ thể, những lúc hắn chạm tới lần ranh “tạo năng lượng phản nghịch” thì hắn lập tức dừng lại. Mãi cho đến khi Đại Mạnh biết tin mẹ mình mang bầu thì hắn mới quyết định phá cái lần ranh này.

Hắn có một ý nghĩ rất điên rồ.

“Khi con người đối mặt với cái chết, bản năng sẽ giúp họ tìm cách thoát chết.” Có thể nói, mục đích sống bây giờ của Đại Mạnh chính là thế.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, kể từ lúc Đại Mạnh bất tỉnh thì ngày đêm đã trôi qua hơn một tuần.

Tại miền trung, quê hương Việt Nam thân yêu, hôm nay là ngày chủ nhật, thuộc khắc chín giờ không không.

Ở cuối cầu Hà Tân, thuộc đầu cầu nếu tính từ làng Cây Trổ (thuộc thôn 2), La La đang đặt mông trên thành cầu. Ánh mắt của nàng nhìn về phía mặt trời phương đông xa xăm. Vào lúc này, khó ai có thể nhận ra rằng, khuôn mặt của nàng chứa những nét buồn bã, vô vị.

Đại Mạnh vẫn chưa về. Gần ba tuần rồi, Đại Mạnh vẫn chưa về nhà. Ban đầu La La chỉ lo lắng sợ, nhưng càng lúc nàng càng hoảng sợ.

“Anh đang ở đâu? Anh đang làm gì? Tại sao anh vẫn chưa trở về?”

La La thở dài một cái, rồi tiếp tục nhìn về phía chân trời xa xăm.

Khoảng mười lăm phút sau, tại vị trí La La đang ngồi, bỗng nhiên xuất hiện một nhóm thanh thiếu niên ở thôn 2. La La biết một số người trong này, đặc biệt trong đó là Tí Thủy. Sau cái ngày mà Tí giúp đỡ La La, nàng mới biết tên thật của hắn là Nghĩa. Thế là từ đó, La La biết ở thôn hai có hai người tên Nghĩa, một người thuộc lớp 9/6 của Đại Mạnh, còn một thuộc học lớp 9/1 và hắn ta đang đi cùng với nhóm thanh thiếu niên của thôn 2.

La La không hề biết rằng, Nhị Nghĩa rất nổi tiếng ở thôn 2. Nguyên không chỉ là vì bọn hắn trùng cả họ lẫn tên (Võ Đức Nghĩa), mà còn là vì hai người này có tính cách trái ngược nhau nhưng lại là một đôi bạn rất hòa hợp và vô cùng thân thiết.

Dù cho La La có biết đi chăng nữa thì suy nghĩ của nàng cũng chỉ lướt qua một chút mà thôi. Có lẽ đầu óc của nàng đã bị hình ảnh của Đại Mạnh xâm lấn trăm phần trăm. Giờ khắc này, nàng đang tự giễu.

“Tại sao mình lại biết tên một số người bạn trong lớp của Đại Mạnh, mà lại chẳng biết được bao nhiêu người ở những lớp khác?”

La La nghĩ vẫn vơ một chút, rồi rời khỏi thành cầu, nhường vị trí chon nhóm thanh thiếu niên. Theo dấu hiệu mà La La trông thấy, nàng biết nhóm người này chuẩn bị nhảy cầu, tắm sông.

La La đi trở về thôn 4, thực chất là nàng chỉ đi loanh quanh xung quanh cầu một lát.

Không lâu sau đó, nhóm thanh thiếu niên ở thôn 2 đã tổ chức lễ hội nhảy cầu. Các tiết mục nhảy chạy, nhảy lao, nhảy phi, nhảy lộn, nhảy Yomost âm âm từ trên cầu nổ xuống nước. Dường như những chàng trai này không hề sợ sệt, hay lo lắng cái độ cao gần 20 mét tính từ thành cầu tới bề mặt nước sông.

La La đi loanh quanh một chút, rồi trở lại chỗ cũ. Vào lúc này nàng ngồi bên thành cầu tay phải, đối diện với vị trí mà nàng ngồi ban nãy.

Ánh mắt La La nhìn xuống dưới. Theo cái nhìn của nàng, là một đám người đang bơi lội, té nước, cười đùa rộn rã dưới sông. Nhóm thanh thiếu niên kia đã lao hết xuống sông, không một ai còn đứng trên thành cầu.

La La cảm thấy có chút tò mò, bởi vì trên dòng sông có rất nhiều thứ nhộp nhúa. Nào là cỏ rác, bao ni lông; nhìn theo dòng chảy, nàng còn thấy một cái băng vệ sinh Diana; ở xa xa, còn có vài cục vàng nổi đang lơ lửng, trôi lênh bả lênh bênh.

Vài phút sau, một số chàng trai bắt đầu bơi vào bờ, sau đó chạy lên cầu và tiếp tục thi triển những kỹ năng ngoạn mục. Đầu của chúng khẽ lướt qua khuôn mặt của La La. Ở lứa tuổi này, chúng không thể nào không nhìn những cô gái xinh đẹp và cường chế được tâm tình xung động của mình. Thật ra, khuôn mặt của La La chỉ thuộc tầm khá xinh, so với tiểu thư San, nàng kém tới chục lần. Nhưng nhờ tuổi trẻ, sự hiền lành, trong trắng, nét thành thực trước tuổi khiến nàng giống như một tiểu lo ly xinh đẹp, duyên dáng và không nhiễm bụi trần.

- A, chào bạn!

Một chàng trai đáng đáp gầy ốm, chiều cao thấp hơn La La lên tiếng. La la gật đầu một cái coi như là trả lời.

- Em làm gì ở đây?

Người hỏi La La là một người khác, dáng vẻ thanh niên, độ tuổi khoảng chừng đang nằm ở trường Trung Học Phổ Thông.

- Nhìn mấy anh tắm.

Giọng của La La còn đọng ở tuổi trẻ con nhưng âm thanh vẫn rất nhẹ nhàng và từ tốn. Có thể nói, đây là câu trả lời chân thật của nàng, mặc dù ý định của nàng là “chán quá nên nhìn chơi”.

Chàng trai vừa lên tiếng nghe vậy liền cười xòa rồi nói.

- Vậy em nhìn và cổ vũ anh nhé.

La la gật đầu, còn chàng trai nhanh chóng nhảy xuống. Cú nhảy của hắn có vẻ rất điệu nghệ và dí dỏm. Bàn chân của hắn chạy... chạy... chạy, trông giống như Triển Chiêu đang sử dụng khinh công.

La La thấy thế liền cười một tiếng, ngay vào thời điểm này, một chàng trai khác bắt ngờ lên tiếng.

- Em gái làm chi đó, lại đây nói chuyện với anh cho vui.

La La nhú mày nhìn tên con trai coi trần, mặc quần đùi, ướt đầm toàn thân. Chàng trai thấy La La không trả lời liền tiến tới chỗ La La đang ngồi. Hắn nói.

- Xuống đây tắm với anh nào.

La La thấy hắn đi tới, liền bực mình. Nàng không thèm nói một lời, rồi nhanh chân bước khỏi thành cầu. Bây giờ, La La đã muốn trở về nhà.

Đáng tiếc, chàng trai đã cầm lấy của nàng và kéo nàng lại.

- Ông làm cái chi rứa! – La La tức giận la lớn.

- Làm gì ghê thế em, làm quen chút không được à.

La La không thèm nói chuyện với hắn, mà cố gắng vùng vẫy cánh tay đang bị đối phương nắm. Đáng tiếc là hắn ta vẫn cầm chặt lấy tay của nàng.

- Bỏ tay ra!

- Anh thích cầm thì sao?

- Ông.. ông..

La La tức giận, trong lúc nàng định tát hấn một bạt tai thì một chàng trai khác lên tiếng.

- Xanh đen, bạn ta đó, mi đừng có đùa quá trớn.

La La nhìn về phía người vừa mới lên tiếng. Nàng biết người này, đó chính là thằng Tí con bà Thúy.

- Bạn mi hờ Tí, giới thiệu cho ta làm quen đi.

Xanh đen vừa nói, vừa buông tay. La La đứng ở đối diện, lập tức lùi lại về phía sau ba bước.

- Thôi, mi tắm đi. Con bé này khó tính lắm, mi đừng xó vào nó.

- Là răng? Giới thiệu chút cho vui đi mi! (là răng = là sao)

Tí cười khỏ, sau đó kẻ miệng vào lỗ tai của Xanh đen. Hấn nói nhỏ.

- Ta nghe nói hấn có bồ rồi.

Xanh đen nghe vậy, liền nhủ mày. Hấn nhìn về phía La La, sau đó nhìn về Tí Thúy. Hấn lớn tuổi hơn Tí, không sợ Tí, nhưng anh em trong xóm, không nề mặt thì cũng không được. Thế nên, hấn bực mình đi tới thành cầu, rồi nhảy xuống sông, giống như là hấn muốn đi giải Stress.

Tí Thúy cười cười, nhìn La La. Hấn như muốn nói: “Anh giúp em lần này là lần thứ hai, mau mau lấy thân báo đáp nào.”

La La không hề nhìn hấn, vào lúc này nàng sững sốt nhìn chiếc xe máy đang chạy về phía mình. Tí Thúy cũng ngạc nhiên nhìn theo. Ở chỗ đó, có một người, đó là một chàng thiếu niên.

- Anh Mạnh.... anh Mạnh...!

Âm thanh ghen ngào, to tở bố khiến chiếc xe máy đang lao vùn vụt ở phía xa phải hoảng sợ mà đi chậm chậm lại. Vào lúc này La La không quan tâm những người đang tò mò nhìn mình. Nàng muốn chạy lại, chạy thật nhanh.

La La muốn hét lên, chộp đầu, đập đá tên khốn khiếp này, nhằm để giải tỏa tất cả uất ức trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 47: Về Nhà Em Ngủ!

Chiếc xe máy dừng lại, chàng trai tầm một mét sáu bước xuống. Hấn nhìn về phía La La, nở một nụ cười, rồi lấy tiền gọi người lái xe ôm.

La La dừng tiếng gọi. Nàng chạy vào người Đại Mạnh. Bàn tay nàng ôm chặt, riết chặt và véo mạnh vào cánh tay của Đại Mạnh. Nếu không phải vì quanh đây có rất nhiều người, khiến nàng ngại ngùng thì e rằng nàng đã ôm lấy thân thể hấn vào lòng của mình.

Thật ra, La La không sợ ngại. Nàng với Đại Mạnh có một khoảng cách, chính xác nó là một lần ranh khó có thể nào đứt gãy. Tất cả điều này đều do lối sống và tính cách của Đại Mạnh.

Đại Mạnh tính tiền xong, sau đó tiện tay xoa đầu của cô gái bé nhỏ. La La thấy thế liền hất văng tay của hấn. Nàng tức giận nói.

- Mấy tuần nay anh đi đâu?

Đại Mạnh bỏ tay vào túi quần, thờ dãi một cái, rồi trả lời.

- Anh đi công chuyện.

- Hừ...! Anh nói dối.

La La giận dữ, buông tay của Đại Mạnh, sau đó giả vờ rời đi.

Đại Mạnh cười khỏ một tiếng và lùi thui bước theo sau. Bây giờ hấn cảm thấy vô cùng mệt mỏi. La La đi ở đằng trước thấy Đại Mạnh im re, không hề tỏ vẻ an ủi nên giậm chân bước đành đạch. Vào thời điểm này, Đại Mạnh không hề biết đôi mắt của La La đang ghen ngào, sắp trào lệ rơi.

“Anh là thằng khốn kiếp. Anh có biết mấy ngày này tôi lo lắng cho anh thế nào không. Anh là thằng khốn nạn. Lúc nào anh cũng vậy hết, chẳng lúc nào anh để tới tôi cả.”

La La vừa đi, vừa âm thầm lau nước mắt. Nàng chán ghét đến mức không thèm ngoảnh mặt lại, không thèm để cho Đại Mạnh xem.

La La bước trước, Đại Mạnh bước sau, hai người chậm chậm tiến lên cầu Hà Tân. Khi đi tới điểm nhảy cầu tắm sông, một người trạc tuổi Đại Mạnh bước tới và cất tiếng hỏi.

- Mi là Mạnh à?

Đại Mạnh gật đầu, nhìn người thiếu niên. Hắn biết đây chỉ là câu hỏi xã giao mà thôi.

- À là thế này, mấy ngày nay ông nội của mi bảo ta tìm mi. Ông nói nếu mi về thì qua nhà ông ngay.

Đại Mạnh đáp lại.

- Ủ, mi về nói với ông, ta đã về rồi. Bây giờ ta đang bận, khi khác gặp lại nhé.

Đại Mạnh nói xong liền bước đi. Tí Thúy thấy thế cũng chỉ biết cười khỏ, chứ chẳng biết nói thêm câu nào. Ngay lúc ấy, ở dưới sông có một câu hô hoán vọng lên.

- Ê, thằng Mạnh. Ông nội mày bảo mày về nhà ông kia.

Người lên tiếng chính là Xanh đen. Mặc dù hắn ta chưa bao giờ nói chuyện với Đại Mạnh, thế nhưng hai người cũng đã từng gặp mặt. Đại Mạnh quay đầu xuống sông, nhìn người lên tiếng. Hắn biết người này, đây là con của ông Thâm, gần nhà nội của hắn. Tuy nhiên Đại Mạnh cũng chỉ gật đầu một cái, rồi rời đi.

Xanh đen ở bên dưới, không nghe Đại Mạnh trả lời, cho nên quát lớn.

- Mẹ mày... Mày điếc hay là câm.

Đại Mạnh nhúm mày nhìn Xanh đen, rồi mặc kệ người này.

- Nhìn nhìn cái gì? Nhìn cái đầu cha mày đó. Mẹ... mày có ngon thì đứng im chỗ đó.

Xanh đen tức giận gầm lên. Tuy hắn không va chạm gì với Đại Mạnh nhưng lại không thích vẻ lăm lăm của thằng này. Hơn nữa, Đại Mạnh bỏ nhà đi mấy tuần, khiến ông Hai Anh sốt sắng, chạy qua chạy lại, lâu lâu còn tới nhà của Xanh đen, nhờ hắn tìm kiếm, nhiều lúc nổi điên cần nhả lung tung, khiến hắn phiền não chết con mẹ. Thật ra, đây là một nguyên nhân nhỏ. Xanh đen chưa có bồ, vậy nên hắn không thích bọn đàn em có bồ trước hắn. Chủ yếu là hắn muốn làm nhục Đại Mạnh trước mặt của La La. (bồ - người yêu)

Đại Mạnh có chút bức mình, chỉ là hắn không muốn chấp nhứt với bọn con nít, thế nên hắn đành tiếp tục bước đi. Thật ra, nếu như bây giờ Xanh đen đang đứng trước mặt của hắn thì Đại Mạnh đã đập đầu hắn xuống sông. Còn bây giờ, không lẽ Đại Mạnh nhảy xuống sông, rồi đánh Xanh đen một trận.

- Con mẹ mày...! Tổ cha mày... Nghe nói mày lì lắm mà. Ngon thì đứng đó. Sợ chết mà bày đặt yêu với đương. Chắc có con đi mới đi với mày.

La La nghe thấy những lời này, liền thở hồng hộc. Nàng muốn chửi lại, nhưng không biết mở miệng như thế nào.

Đại Mạnh đã tức giận. Nếu hắn tức giận, hậu quả nghiêm trọng vô cùng. Vào lúc này, hắn đang cúi người và tìm một cục đá nhỏ.

Xanh đen thấy Đại Mạnh cúi người, liền cười lớn.

- Ha ha... Tìm đá ném ta hả. Ném cái đầu cha mày đó.

Đại Mạnh đứng thẳng người. Hắn chăm chú nhìn đối phương. Xanh đen vẫn vừa bơi, vừa té nước như giễu cợt. Hắn không tin Đại Mạnh sẽ ném trúng. Dù Đại Mạnh có ném trúng đi chăng nữa thì hắn cũng không sợ. Bất quá hụp đầu xuống nước là xong.

Trong lúc Xanh đen đang mĩa mai, Đại Mạnh đã xác định mục tiêu. Hắn vận dụng một chút sức, rồi phóng bay viên đá.

Chú!

Bụp!

Viên đá bay thẳng tới đầu của Xanh đen với một tốc độ vô cùng khủng khiếp. Xanh đen đã đề phòng nhưng vẫn không thể nào phản ứng kịp thời. Trán của hắn liền bị luồng sâu hơn một cen-ti-mét. Máu tươi trào ra ào ào, hòa cùng với nước sông, tạo thành những dòng đỏ nhạt, rồi khếch tán lên láng một vùng.

“Má ơi! Tiểu Lý Phi Sạn.”

Nhóm thanh niên đang tắm đường như có một ý nghĩ. Tuy nhiên bọn chúng không dám nghĩ nhiều. Tất cả đều nhanh tay nhanh chân bơi tới chỗ của Xanh đen.

Xanh đen lặn vào choáng váng nên không còn sức bơi lội, cả thân thể của hắn từ từ chìm xuống đáy sông. Mặc dù, bạn bè tới kịp, nhưng miệng hắn vẫn nổi vài ngụm nước sống.

Một người bạn học cùng lớp 10 với Xanh đen đang đứng ở trên bờ sông tức giận chạy lên cầu.

- Con mẹ mày... Đứng ở đất thôn hai mà láo hả!

Người này nói xong, liền quơ nắm đấm vào mặt của đối thủ. Đại Mạnh lạnh lùng nhìn người xông tới, sau đó đập mạnh một cái. Tên vừa xông tới chưa kịp làm gì thì đã bị đập vào bụng. Hắn cố gắng chống chọi nhưng cơ thể vẫn văng về đằng sau.

Ụ!

Bạn của Xanh đen văng xuống nền cầu. Do lúc này cầu Hà Tân đã xây xong, không còn là cầu tre lác lẻo, cho nên kẻ này không bị tróc thịt, thì cũng trầy da. Hắn ta cố gắng nhịn đau, rồi quát lớn.

- Mẹ nó... tụi bây đâu hết rồi, xông lên đánh nó cho tao.

Tình huống xảy ra quá nhanh cho nên ít ai có thể phản ứng kịp. Sau khi tiếng hô cầu cứu vang lên, một nhóm người liền thâm thò thâm thụt. Trong số này, một vài người biết bản lĩnh đánh nhau của Đại Mạnh nên không dám xông lên. Huống chi Xanh đen là người gây chuyện trước.

- Lên, đánh chết con mẹ nó cho tao.

Một tên trong nhóm thanh thiếu niên bơi vào bờ, rồi chạy nhanh lên cầu, đồng thời hô lớn.

Đại Mạnh cười lạnh một tiếng, sau đó đợi chờ bước tiến của thằng oắt con. Ngay tại thời điểm này, Tí Thúy đứng bên cạnh Đại Mạnh bỗng ngăn cản thằng bạn đang hùng hùng hổ hổ. Hắn nói.

- Đừng đánh... đừng đánh... thằng này là bạn tao.

- Đừng cản ta! Mẹ... bạn bè cái gì... Nó đánh anh em mà mày để vậy à.

Tí cười khỏ, trả lời.

- Từ từ đã Cường, mi nghe ta nói đi. Hắn là cháu của Phi dê đó, ông nội của nó là ông Hai Anh. Đều là người trong xóm với nhau cả, đánh đấm cái gì. Huống chi Xanh đen chính là người gây chuyện trước.

- Mẹ nó...

Người bị Tí Thúy ngăn cản liền mắng to một tiếng, chỉ là hắn cũng không còn ý định vùng vẫy hay xông lên nữa. Ánh mắt của hắn chuyển về thằng Vinh vừa bị đập bật ngửa dưới nền cầu. Lúc này, Vinh Cầu vẫn đang còn tức bụng, chưa thể nào đứng lên.

“Nghe nói thằng này một đánh hai mươi tám, không biết có thiệt không nữa.”

Cường cảm thấy có đôi chút chóng mặt, lòng không rét mà run.

“May mà Tí Thúy can nhanh.”

Đại Mạnh đã đi xa, không ai ngăn cản hắn cả. Mặc dù hắn đang buồn bực, muốn tìm kiếm chuyện giải khuây, nhưng đấu đá với bọn nhí nha nhí nhố này là điều hết sức vô vị.

Tí Thúy vỗ vai Cường. Lúc này tất cả bọn họ đều thắc mắc nhìn hắn, Tí Thúy cũng chỉ biết cười trừ. Họ không biết rằng, Tí Thúy đã giúp bọn họ tranh được một kiếp.

Chuyện một đấu hai mươi tám của Đại Mạnh rất nổi tiếng, thế nhưng không phải ai cũng biết, điển hình là Xanh Đen. Huống chi dù có biết thì cũng khó có thể tin. Bởi chuyện này như chuyện viễn tưởng.

Lúc này Đại Mạnh đi trước, La La đi sau, không ai nói với ai một tiếng. Khoảng năm phút sau, La La mở miệng phá tan bầu không khí.

- Em không phải là bò của anh đâu.

Đại Mạnh ngạc nhiên nhìn La La. Hắn cười nói.

- Anh cũng chưa nói em là bò của anh.

- Hừ...!

La La giận dữ, thật ra tiếng hừ của nàng là để che dấu nét buồn bã. Nàng không hiểu, tại sao khi Đại Mạnh nói câu đó, thì nàng lại cảm thấy có chút gì đó mất mát.

- Máy ngày nay chú Hưng tìm anh, chú ấy nói nếu anh về thì phải báo gấp cho chú.

Đại Mạnh âm thầm suy nghĩ. Hắn cảm thấy ông Hưng không phải quan tâm tới hắn, mà đang lo lắng về những bí mật của hắn. Lúc ông ta thoát chết, Đại Mạnh biết người này sẽ nghi ngờ hắn, chỉ là hắn không biết ông Hưng đã điều tra và liên tưởng được bao nhiêu.

- Được rồi, em nói với chú ấy giùm anh.

La La bĩu môi đáp lại.

- Mắc mớ gì tới em, sao anh không gặp chú ấy?

- Anh đang rất mệt.

- Anh xạo! Anh mà mệt cái gì!

Đại Mạnh không trả lời. Hắn tiếp tục cất bước. La La thấy thế, liền la to.

- Đây, đây... anh định đi đâu đó.

- Về nhà em! – Đại Mạnh trả lời.

- Về nhà em làm gì? – Tiếng La La vọng tới.

- Về nhà em ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 48: Mất Dạy (1)

Cách đây hơn một tuần trước, Đại Mạnh vẫn còn bất tỉnh trong vùng Sahara. Sau khi thương thế của Đại Mạnh thuyên giảm, hắn lập tức rời khỏi vùng đất lùn.

Đại Mạnh không dám xông vào căn phòng ánh sáng đó nữa. Hắn chưa đủ mạnh, nếu như một ngày thực lực của hắn tăng lên tới mức đủ tự tin, hắn sẽ quay về nơi đó một lần nữa.

Về vấn đề ra khỏi căn động, Đại Mạnh chỉ việc lần theo sợi dây lúc trước. Thật ra, hắn không cần phải men theo sợi dây, bởi vì dưới vùng cát lùn có một thành đất cứng rắn, nếu mò theo đường ấy thì có thể thoát ra ngoài. Kiếp trước, Đại Mạnh dùng bình khí oxi và đi theo đường ấy, chỉ là khoảng cách hơi xa mà thôi.

Sau nhiều ngày bôn ba ở sa mạc, Đại Mạnh cảm thấy rất mệt mỏi, cho nên quyết định về quê dưỡng sức. Chính xác mà nói, hắn cũng chẳng biết đi về đâu.

Hiện tại đã bốn giờ chiều, Đại Mạnh đã ngủ gục bảy tiếng, thân thể và tinh thần của hắn đã khôi phục về sự khỏe khoắn và thoải mái.

Nhà của La La chỉ có mỗi La La đang ngồi đọc sách. Cha của cô bé rất ít khi về nhà. Thông thường người này hay la cà ở nhà của những thằng bạn nhậu. Khi đói bụng, hắn sẽ ăn chực tại chỗ, thật ra hắn cũng rất ít khi ăn chực, bởi vì cha của La La là người uống trước ăn sau. Ngày dần qua ngày, tập tính của hắn trở thành “đêm về ăn ngủ, ngày nhậu và chơi”. Theo Đại Mạnh biết, sinh hoạt của La La rất vất vả, tiền sinh hoạt đều do xã trợ cấp và từ sự giúp đỡ của họ hàng. Còn cha của La La ít khi nào quan tâm. Nghề nghiệp của ông ta là thợ đục, tiền lương không đủ nhậu nhẹt thì lấy gì nuôi con.

Đại Mạnh đi xuống nhà dưới của La La. Hắn múc một ca nước, rửa mặt cọ mày, khi đã tỉnh ngủ, hắn lên lại nhà trên.

La La đã biết Đại Mạnh tỉnh ngủ, chỉ là nàng đang rất tức giận, nên không thèm để ý tới hắn. Đại Mạnh cũng không nhìn La La, mà khẽ lướt qua căn phòng một chút.

Căn phòng vô cùng đơn giản. Nền đất, ngói tranh, bờ thành là những tấm rèm tre vàng nhạt. Ở chính diện nhà là bàn thờ, bên trên là ảnh của mẹ và ông bà nội La La. Ba người này đã mất khá lâu, mẹ của La La mất khi La La vừa mới ra đời, ông nội mất vào mười ba năm trước, còn người bà thì qua đời cách đây bốn năm. Đại Mạnh nhớ lại thời điểm bà nội La La mất, cô bé khóc rất nhiều, bởi trong cái gia đình này, bà nội là người thương La La nhất.

Đại Mạnh quay đầu về phía chiếc bàn học gần đó. Hắn mở miệng nói.

- Anh đi đây một chút!

Miệng La La móm miệng, chỉ là nàng vẫn không hề ngoảnh mặt lại. Đại Mạnh cười khỏ một tiếng, sau đó quay bước rời đi. Hắn cần phải xuống nhà ngoại và xử lý một số chuyện.

- Anh đi đâu đó?

Khi Đại Mạnh vừa mới bước tới chiếc cổng tre xiêu vẹo, La La đột nhiên quát lớn.

- À, anh đi xuống nhà ngoại.

- Vô ăn cơm rồi đi.

La La nói xong câu đó thì tiếp tục chăm chú vào quyển vở đang cầm trên tay, chỉ là ánh mắt nàng liếc liếc, giống như muốn xem tên khốn khiếp đó có vào không.

Đại Mạnh bất đắc dĩ lắc đầu. Lúc mới về, hắn quá mệt, cho nên bảo La La đừng phá giấc ngủ của hắn. Bây giờ La La nhắc nhở nên hắn cảm thấy có đôi chút dối bụng. Thế là hắn tự nhiên thùng thảng xuống nhà bếp, rồi lục nồi bới cơm.

Hơn mười lăm phút sau, thân ảnh của Đại Mạnh đã đi tới căn hẻm gần nhà ngoại của mình. Trên vai của hắn mang một chiếc ba lô trống, mua ở nước ngoài; đồng thời tay trái của hắn cầm một chiếc bao tòi khá to. Bên cạnh hắn là cô bé La La, mặc dù nàng đang rất tức giận, nhưng vẫn lúi thúi bảo kẻ thẳng anh. Thật ra, La La không giận Đại Mạnh, chẳng qua nàng muốn làm nũng một chút, chứ nếu giận, chắc nàng chết sẽ chết vì giận mất. Phải biết rằng, tên khốn khiếp này chính là chuyên gia bắt nạt nàng.

Đại Mạnh chưa bước vào nhà ngoại thì tầm mắt của hắn đã trông thấy một nhóm người đang nhậu nhẹt. Đại Mạnh cũng không lên tiếng chào hỏi, hắn âm thầm bước vào phòng ngủ của mình, nhằm thu xếp quần áo.

Bà ngoại của Đại Mạnh đã mất vào năm 2004, cho nên Đại Mạnh cũng không còn gì để luyến tiếc. Riêng những người cô người cậu ở nơi này, Đại Mạnh đã quá hiểu bản tính của họ và có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân thúc đẩy mẹ hắn cưới Vương Vô Quốc.

Ngay khi Đại Mạnh bước vào hiên nhà, một người đàn ông bằng tuổi với Mi rôm lên tiếng.

- Chu cha thằng Mạnh, mấy ngày ni mi đi đâu thế? (mấy ngày ni = mấy ngày nay)

Đại Mạnh nhìn người đặt câu hỏi. Hắn ta biết người này, chẳng qua là không nhớ tên. Trong lúc Đại Mạnh dự định lờ thì cậu Mi của hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tới, sau đó quát lớn.

- Thằng Mạnh, mày đi đâu mà giờ mới về?

- Buồn buồn nên đi giải khuây.

Đại Mạnh trả lời. Âm thanh của hắn có chút lạnh lạnh. Mi rôm cũng không lạ gì với giọng điệu của Đại Mạnh, bởi vì tính cách của thằng nhỏ từ trước đến giờ vẫn luôn là thế. Chỉ là hôm nay, Mi rôm không nghĩ tới điều này. Hắn ta cho rằng Đại Mạnh ăn nói rất hỗn láo, cho nên đứng dậy và chửi.

- Mẹ mày, thằng mất dạy, mày biết mấy tuần nay tao đi tìm mày như thế nào không?

Mi rôm chửi xong, liền chỉ tay về bên trái và quát.

- Tới góc tường, quỳ xuống cho ta.

Đại Mạnh nhú mày, nhìn Mi rôm. Mi rôm thấy Đại Mạnh vẫn đơ một chỗ, cho nên nóng nảy xông tới.

- Mẹ mày, tao nói mày không nghe à?

Mi rôm vừa nói, vừa sấn cho Đại Mạnh một tát tai.

“Bầm..!”

“Rầm...!”

Mi rôm văng ngược về phía nhóm người đang ngồi nhậu. Mắt hắn tròn ngược, nguyên nhân không phải vì kinh ngạc, mà là vì quá đau đớn. Vài người bạn thấy tình huống bất ngờ, cho nên vội vàng đỡ Mi rôm đứng dậy.

- Con mẹ mày... Mày đứng im đó... đứng im đó cho tao.

Mi cố gắng nhin đau, rồi quơ năm đấm về phía Đại Mạnh.

“Bầm!”

Đại Mạnh đập một cái, cơ thể của Mi rôm văng lên tường. Miệng hần trào nước sảng sặc, ngực tức dữ dội, mặt trắng chạch, cơ thể bất động. Một giây sau, Mi rôm bất tỉnh nhân sự.

Bọn đàn ông đang nhậu không biết xử lý như thế nào. Bởi vì họ không nghĩ là Đại Mạnh mất dạy như thế. Hơn nữa, bọn họ không tin tưởng những gì đang xảy ra. Lực lượng của Đại Mạnh thật sự quá kinh khủng.

Không khí im ắng tới mức khó chịu. La La đứng bên cạnh cũng hoảng sợ. Nàng muốn lên khuyên Đại Mạnh nhưng lại không dám. Tường chừng như không một ai đứng ra can ngăn, thì một người đàn ông bỗng quát lớn.

- Thằng mất dạy... Tao đánh chết cha mày.

Đại Mạnh thấy bạn nhậu của Mi rôm xông lên thì liên lùi về chiếc bàn ở sau lưng. Ngay sau đó, hần chụp lấy cái ghế gỗ, rồi đập mạnh xuống nền xi măng.

Bầm...! Âm thanh điếc tay khiến tất cả đều bàng hoàng.

Chiếc ghế vỡ tung té, trong đó một miếng gỗ văng vào mặt của tên đàn ông đàn ông đang xông lên. Máu tươi của hần liền trào ra. Hần đau đớn, kêu thất thanh, đầu óc nổi đầy đom đóm.

Không dừng lại ở đó, Đại Mạnh phát động khí thế, chính xác là sát khí.

Không khí đột nhiên co lại, ánh mắt của Đại Mạnh trợn lên, sát khí băng lãnh đập vào bốn tên đàn ông đang muốn mạnh động.

- Đây là chuyện của nhà tao.

Không ai dám hó hé một tiếng. Đại Mạnh hừ lạnh, sau đó bước vào phòng của mình. La La không dám đứng chỗ này một mình, cho nên vội vàng bước theo. Những người còn lại cảm thấy không khí có chút thoải mái nên vội vàng hít mạnh thở sâu. Ánh mắt của bốn tên đang ngồi chỗ nhậu len lén nhìn Đại Mạnh. Mãi cho đến khi La La và Đại Mạnh vào trong hơn mười giây, thì cả bọn mới vội vàng chạy tới xem tình hình của Mi rôm và tên vừa bị miếng gỗ đập vào mặt.

Đại Mạnh không để ý những người bên người. Vào lúc này, hần lôi tất cả áo quần, sách vở, một số vật dụng cần thiết vào chiếc bao tời và cái ba lô. (bao tời tương tự với bao tải)

Trong phòng, mọi thứ đều lung tung, bừa bãi. Đây không phải do Đại Mạnh ăn ở nhộp nhúa. Trước khi Đại Mạnh qua Mỹ, nơi này vẫn ngăn nắp và sạch sẽ, đáng tiếc ba tuần nay hần không có ở nhà, khiến mấy tên nhóc con của cậu mợ vào đây phá phách.

La La đứng bên cạnh, không biết làm gì nên nhìn quanh nhìn quèo. Hơn hai phút sau, nàng cố gắng lắm mới mở được một câu.

- Anh làm gì thế?

- Sắp xếp đồ đạc rồi rồi đi. – Đại Mạnh trả lời.

- Là sao? Anh định đi đâu? – La La lo lắng hỏi.

- Anh sẽ lên nhà em ở tạm! – Đại Mạnh vừa thu xếp áo quần vừa nói.

- Vì sao anh lại làm thế? – La La tiếp tục hỏi.

- Làm thế là làm cái gì? – Đại Mạnh hỏi lại.

- Sao anh ngỗ ngược thế? Sao anh lại đánh chú Mi? Sao anh lại muốn bỏ đi? – La La nói.

- Em không hiểu đâu! – Đại Mạnh nhìn thẳng vào ánh mắt của La La.

- Không... không... em hiểu mà! Chỉ là tại sao... anh phải làm thế? – La La áp ứng.

- Anh không thích ở chỗ này nữa! Được rồi, em bỏ tất cả sách vở vào bao tời giùm anh!

La La thờ dài một cái, rồi làm theo.

Đại Mạnh và La La cặm cùi thu xếp vật dụng hơn năm phút đồng hồ. Đến lúc này, đồ của Đại Mạnh gần như đã không còn sót cái gì.

Đại Mạnh nhìn kỹ lại căn phòng mà hấn và mẹ của hấn từng sinh sống. Ở trong này còn có rất nhiều đồ vật của mẹ, chỉ là Đại Mạnh cũng không có ý định mang chúng nó đi. Ánh mắt của hấn nhìn về tấm ảnh được treo trên tường. Hấn thờ dài một cái, rồi mang ba lô và vác bao tời lên lưng, sau đó rời đi. La La thấy Đại Mạnh đi thì cũng lập tức mang cặp sách đi theo. Chiếc cặp sách này chính là cái cặp mà nàng đem xuống đây tại cái ngày Đại Mạnh bỏ nhà ra đi.

Khi Đại Mạnh ra ngoài, bốn người đàn ông nhìn hấn, nếu cộng thêm tên bị miếng gỗ đập vào mặt nữa là năm. Riêng cậu Mi của Đại Mạnh thì vẫn đang còn choáng váng, không đủ sức cho nên không thể nào chửi mắng được nữa. Thật ra, nếu bây giờ hấn tỉnh thì có cho tiền hấn cũng không dám kêu gào hó hê.

- Nó đi rồi, giờ sao đây bây?

Khi Đại Mạnh đã bước khỏi nhà ngoại thì một người đàn ông lên tiếng.

- Mau đưa thằng Mi và thằng Tuấn tới nhà bà Tư y tá cho rồi. – Một người đàn ông cỡ ba lăm tuổi trả lời.

- Ủ, qua nhà bà Tư y tá, sau đó báo cho ông Hai Anh biết luôn, mẹ... cái thằng mất dạy. – Người thêm ý kiến cũng là một người đàn ông, nhưng nhỏ tuổi hơn người vừa rồi.

- Vậy để ta đi dắt xe, bọn mày mau diu hai đứa kia ra ngoài nhé! – Một tên khác lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Mất Dạy (2)

Tại nhà của La La, Đại Mạnh vứt đồ đạc của mình vào góc giường ở nhà trên, sau đó nằm dưỡng sức. Thật ra, hấn cũng không hề mệt mỏi, chẳng qua hấn chẳng biết làm cái chi bây giờ, cho nên đành phải nằm chơi.

La La về tới nhà thì liền xuống nhà bếp nấu cơm. Chờ tới lúc nước sôi, cơm ráo, La La liền đập lửa, sau đó đi lên nhà trên. Nàng ngược nhìn Đại Mạnh một chút, rồi bước ra khỏi nhà, mục đích là đi mua nguyên liệu nấu ăn.

- Chờ chút!

La La vừa mới ra khỏi cửa chính thì Đại Mạnh bỗng gọi giật ngược. La La quay lại, nhìn tên khốn khiếp.

Đại Mạnh móc từ một trăm ngàn đồng từ trong túi ra và đưa cho La La và nói.

- Em mua thêm thịt bò, thịt heo và mấy lon bia nhé!

- Không mua!

La La tức giận nói hai chữ, sau đó tiếp tục rời đi. Đại Mạnh lắc đầu ngao ngán, sau đó hấn nhảy xuống giường và đuổi theo La La. Khi chặn được bước tiến của La La, hấn nhét từ trăm nghìn vào túi áo của nàng.

- Mua giúp anh nhé! – Đại Mạnh một nụ cười rất ngọt ngào.

La La hừ một tiếng, rồi liền bỏ đi.

Khoảng chừng 5h30, La La chuẩn bị cơm nước xong xuôi. Nàng trải chiếu xuống đất, sau đó dọn cơm.

Ngày thường, La La ăn cơm cùng với canh và mắm, lâu lâu thì kèm thêm món cá kho, cuộc sống vô cùng bình dị và đơn giản. Hiện tại, trên chiếc chiếu có bốn món ăn, bao gồm thịt bò xào, thịt heo luộc chấm mắm, canh rau lang và cá bóng kho tiêu. Nếu so với những ngày trước, bữa hôm nay rất chỉ là thịnh soạn.

Ba của La La chưa về, tuy nhiên nàng cũng không có ý định chờ đợi. La La ngồi xuống, đặt bia và nước ngọt giữa chiếu ăn. Nàng nhìn về phía Đại Mạnh và không hề có ý định gọi tên.

Đại Mạnh cũng không cần như thế. Ngay khi La La nhìn hấn thì hấn đã nhảy xuống giường và ngồi trước mâm cơm.

Tiếng nhai thức ăn nhỏ nhẹ vang lên. Hai người vẫn không hề nói chuyện.

Ba mươi giây sau.

- Cụng lon cái nào!

Người lên tiếng là Đại Mạnh. Hắn vừa nói, vừa đưa cầm lon bia tới trước mặt La La.

La La “hừ” một tiếng, nhưng rồi nàng vẫn nâng lon nước ngọt.

- Dò!

Đại Mạnh hô một chữ.

- Dò!

La La kêu một lời.

Cứ thế, hai người vừa ăn vừa cụng lon, giống y nguyên một cặp người yêu trẻ tuổi. Đối với chuyện này, La La và Đại Mạnh không hề để ý nhiều, bởi vì đây là nét quen thuộc giữa họ từ khi còn nhỏ cho đến bây giờ.

Khoảng hai phút sau, La La đột nhiên mở miệng hỏi.

- Mấy ngày nay anh đi đâu vậy?

Đại Mạnh toan định nói dối thì một chiếc xe Dream bỗng nhiên chạy vào sân nhà của La La. Ở trên xe có hai người, một ông già và một chàng thanh niên.

Người đến chính là ông nội và chú Phi của Đại Mạnh. Lúc trưa, ông Hai Anh nghe thằng Xanh đĩa về Đại Mạnh nhưng ông chưa thể đi tìm thằng cháu. Người bên nhà nội của Đại Mạnh dự định tối nay sẽ qua nhà ngoại của thằng bé, sau đó mang nó trở về. Đáng tiếc là người trong nhà bàn bạc việc này chưa lâu thì bên nhà bà Tư y tá đã có tiếng to tiếng nhỏ và xuất xứ của việc này liên quan tới Đại Mạnh.

Sau khi Hai Anh qua nhà bà Tư y tá, ông được biết thằng Mạnh đánh cậu ruột của mình. Bạn bè của Mi rôm còn nói: “Thằng cháu của ông mất dạy quá!”. Hai Anh nghe những lời này, xem chút nữa đã ngã nhào té xỉu.

Ngay lập tức, ông nội Hai Anh gọi thằng Phi về, sau đó lập tức lên đường đi tìm thằng cháu. Theo thông tin mà người ta cung cấp, có lẽ Đại Mạnh đang ở nhà của con bé La La. Đáng lẽ ông Hai Anh đã tới sớm hơn một chút, nhưng do thằng Phi đi nhậu, không có ở nhà. Do ông đi tìm hơi lâu cho nên bây giờ mới đi tới nơi.

Khi bước vào nhà của La La, ông thấy Đại Mạnh đang cầm lon bia, tay gắp mồi, miệng nhâm nhè thì mặt ông liền âm trầm đáng sợ.

- Mạnh, về nhà với ông!

Ông Hai Anh nói như một mệnh lệnh. Hơn nữa, giọng của ông lão luyện, lúc trước từng là giám đốc công ty Mắm Cái Bàn Thạch cho nên khiến người ta khó có thể không nghe theo. Điển hình như La La, nàng cầm đầu dưới bàn ăn, không hề dám ngẩng mặt lên.

Đại Mạnh bỏ lon bia xuống chiếu. Hắn nhìn ông nội của mình, nhằm xem hành động kế tiếp của ông nội.

Ông Hai Anh thấy Đại Mạnh bình tĩnh nhìn ông và không có ý định đứng lên thì liền quát lớn.

- Có nghe ông nói không?

- Không về!

Đại Mạnh thẳng thắn một câu.

Tim của ông Hai Anh đập thình thịch, mặt nhăn nhó, đầu tức anh ách.

- Thằng Phi đâu rồi, tới lôi cái đầu nó về cho ta!

Phi dè dặt bên ngoài nghe vậy liền cười khỏ.

“Nó chấp hai mươi tám thằng đó, Mi rôm mà nó còn đánh huống chi là ta.”

Mặc dù nghĩ như thế, nhưng Phi dè vẫn tiến vào bên trong. Vị trí hắn đang đứng chỉ cách cánh cửa chính hai mét, cho nên đi vào cũng chỉ tốn vài giây.

Khi đối diện với ánh mắt của Đại Mạnh, Phi dè cố gắng nở nụ cười thân thiện, rồi mới nói.

- Mạnh, về nhà ông nội đi con. Chú chuẩn bị mở tiệm sửa xe máy, con về ở với ông bà nội, chú sẽ nuôi nấng con học tập.

Giọng của Phi dê có vẻ hơi ngượng. Điều này là do hấn ít khi nào nói chuyện với Đại Mạnh. Dù có nói thì cũng xã giao vài câu giản đơn, nhiều lúc còn xưng ta mi, chứ không có nghiêm túc như bây giờ.

Đại Mạnh nhìn người chú của mình. Hấn rất bất ngờ khi nghe những lời của chú Phi. Đại Mạnh biết tuổi của chú Phi đã gần hai mươi lăm. Vào năm lớp mười hai, người này bỏ học, rồi ra đời kiếm sống. Nhưng hai năm trước, chú Phi của Đại Mạnh bỗng cải tà quy chánh, quyết tâm học nghề sửa xe máy. Tuy nhiên, lúc nào người này cũng sẽ sè soát sè soát, ít khi nào nói những câu đứng đắn. Đại Mạnh không nghĩ là bây giờ chú của hấn lại nghiêm túc đến thế.

Đại Mạnh lướt qua trí nhớ một chút, sau đó mở miệng nói.

- Được rồi, hai người về đi. Tôi sẽ sống tự lập.
- Về là về thế nào! Tự lập là tự lập thế nào!

Ông Hai Anh nộ hỏa. Đại Mạnh biết như vậy, nhưng vẫn lạnh lùng nói.

- Tôi sống như thế nào không cần mấy người lo.
- Thằng mất dạy, mày đứng lên, về nhà cho tao.

Ông nội của Đại Mạnh đã không thể nào giữ được bình tĩnh. Vào lúc này, giọng ông đã không còn kiềm chế được mối quan hệ giữa ông và cháu.

Ông Hai Anh xông lên, định tát cho thằng cháu mấy bạt tai. Thế nhưng Phi dê đã ngăn cản kịp. Hấn thật sự không muốn điều đáng tiếc xảy ra.

Thực chất, nếu Phi dê không can, Đại Mạnh cũng sẽ không đánh ông nội của mình. Bởi hấn vẫn còn giữ chút tình cảm cho ông bà nội. Dù cho bên nhà nội ít khi nào quan tâm tới hấn thì hấn cũng không thể nào dùng bạo lực để giải quyết vấn đề. Mi rôm là Mi rôm, ông nội là ông nội, Đại Mạnh không thể nào đem hai người này thành một. Huống chi ông nội của hấn đã già, Đại Mạnh làm quá, ông chịu đựng không nổi, lên tâng xông thì khổ. (Tâng xông = tâng xông máu. Đây là cách gọi khác của bệnh cao huyết áp.)

- Ba, hay là để nó suy nghĩ kỹ một chút đi! Làm không khéo, nó bỏ nhà đi đấy!

Lời khuyên của Phi dê vừa vang lên, ông Hai Anh liền lâm vào trầm tư.

“Hãy, đúng là dạy trẻ tư lúc con non.”

Ông Hai thở dài ngao ngán. Giọng ông của vì thế mà nhỏ nhẹ on.

- Về nhà ở với ông nội đi con. Đừng đi lung làng nữa.

Đại Mạnh giật giật khóe miệng. Hấn thật sự không thích cái cảm giác này.

- Thôi, ông nội về đi. Con ở đây cũng được.

Ông Hai Anh nghe được giọng điệu lễ phép của Đại Mạnh thì mừng rỡ. Ông nói.

- Con ở đây, ai sẽ lo cho con?

Đại Mạnh nhất thời không biết trả lời như thế nào, chả lẽ hấn nói là: “Con có tiền, ông nội khỏi lo”. Nếu như thế, ông nội hấn sẽ hỏi ngay: “Con có bao nhiêu, tiền đâu con có?”.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 50: Mất Dạy (3)

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Đại Mạnh mở miệng nói.

- Ông nội yên tâm, mẹ con ở bên Mỹ sẽ gọi tiền về cho con.

Đại Mạnh nói câu này liền lặng người. Khi hấn nói về mẹ của mình, hấn hoàn toàn không còn đau khổ hay buồn bã như lúc trước, giống như hấn đã quét sạch những điều vớ vẩn. Tuy nhiên, hấn lặng người không phải vì điều này, mà là dường như hấn cảm ngộ được một cái gì đó.

Chân tình có và không, bình tĩnh đón nhận mới thấu hiểu được hạnh phúc và khổ đau.

Đáng tiếc, ông nội của Đại Mạnh không biết cháu của mình đang đón ngộ. Ông ta tiếp tục nói.

- Vậy mẹ con sẽ gởi tiền cho ai? Con nghe lời của ông nội đi! Về ở với ông được không, trong nhà có cha có chú, có cô có bà, ai ai cũng lo lắng cho con hết.

- Thôi đừng ở đây đi, con sẽ không về đâu?

- Vì sao?

Đại Mạnh đứng lên và không trả lời câu hỏi vì sao. Nguyên nhân có lẽ là do hắn không biết bịa đặt như thế nào nữa. Thật ra, hắn về nhà nội cũng được, chỉ là hắn không thích, bên đó hắn không thân với ai hết. Và cho dù có thân đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ không về. Bởi vì bây giờ hắn muốn tự do, muốn làm những việc mình thích.

Ông Hai Anh thở dài, rồi ra ngoài. Khuyên không được, dùng bạo lực cũng không xong, bây giờ ông đã hết cách rồi. Ban đầu ông có ý định dẫn thằng Phi đi để nó lòi đầu thằng cháu về. Đến khi nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó, thâm thò thâm thụt của thằng con, ông liền biết nó không dám đụng vào Đại Mạnh. Thật ra, ông Hai Anh đã trách oan cho đứa con của mình, bởi vì ông chỉ biết Đại Mạnh ấu ả với Mi rôm, chứ đâu biết được kỷ lục chấp hai mươi tám của Đại Mạnh.

Phi dê thấy cha của mình ra ngoài thì lập tức đi theo. Trong lúc hắn định khởi động xe máy thì một chiếc xe máy khác bỗng nhiên chạy tới.

Chiếc xe vừa tới có hai người. Phi dê đều biết hai người này. Đó chính là chị Lộc và chồng của chị. (chị = chị ấy: Đây là đại từ nhân xưng)

Chồng của Lộc tên là Thanh, bởi vì hắn rất mập cho nên anh em gọi hắn là Thanh mập. Khi Thanh mập chạy xe tới nơi, hắn thấy ba vợ và em vợ của mình đang đứng trước sân nhà thì liền lên tiếng hỏi.

- Có xảy ra chuyện gì không ba?

- Xảy ra chuyện gì là chuyện gì?

Ông Hai Anh không hiểu con rể của mình đang nói cái gì cho nên đành hỏi lại. Phi dê đứng bên cạnh hiểu ý của Thanh mập, vì thế lắc đầu, nhả ra hiệu với người anh vợ.

Thanh mập thấy em vợ lắc đầu thì liền thờ nhẹ một cái.

Lúc Thanh mập nghe tin Đại Mạnh đánh Mi rôm và bạn của Mi rôm thì vô cùng lo lắng. Hắn cảm thấy thằng này đã mất dạy như vậy, không khéo sẽ đánh luôn cả ông nội của mình.

- Ý của con là thằng Mạnh có chịu về nhà không? – Thanh nhanh nhẩu lảng sang vấn đề khác.

Ông Hai Anh lắc đầu một cái, chứ cũng không nói thêm gì. Thanh mập hiểu rõ được cái lắc đầu của cha vợ, cho nên chửi to.

- Cái thằng mất dạy.

Ông Hai Anh đứng bên cạnh cũng không lên tiếng can ngăn. Ông không biết rằng, Thanh mập ghét Đại Mạnh từ lúc Hùng và Lan ly hôn. Bởi từ khi vụ việc đó xảy ra, Đại Mạnh chưa bao giờ trở về nhà nội, những lúc hắn và Đại Mạnh gặp mặt, thằng cháu này cũng chẳng thèm cúi đầu chào hắn.

- Về thôi ba, có thằng cháu như thế này thì vứt đi là vừa. Con mà có đứa cháu như thế này, con đã bóp mũi thả sông từ lâu.

Ông Hai Anh nghe vậy liền tức giận.

- Về thì về, nói gì kỳ vậy!

Thanh mập và Phi dê biết tính của ba mình cho nên nổ xe máy, chuẩn bị rời đi. Chị là Lộc đứng ở bên cạnh không muốn đi như thế. Mấy hôm nay, Lộc nghe rất nhiều lời nghị luận, bàn tán, chê bai về gia đình của mình. Ví như nhà này không biết dạy con cháu... ác nhất là có người nói: “nhà có thằng cháu đức tôn, vậy mà để nó lêu lêu lông lổng. Hơn nữa, hôm nay có một thằng bị Đại Mạnh đánh cho nên đứng chửi bới om sòm ở chỗ nhà bà Tư y tá.

- Thằng Mạnh đâu rồi, mau bước ra đây!

Ở bên trong nhà, Đại Mạnh nhìn ra ngoài sân. Bây giờ hắn đã cảm thấy cái nhà nội này vô cùng phiền phức. Hắn nhìn về phía La La và nói.

- Em dọn dẹp giúp anh!

La La gật đầu, không hề phản nghịch như lúc trước. Lộc đứng ở bên ngoài nghe thế liền chửi.

- Thằng mất dạy, chưa mọc lông tía mà bày đặt yêu với đương.

Lộc chửi xong, liền chỉ vào mặt của La La rồi quát.

- Con khốn kia, ra đây tao bảo.

La La ngồi dọn dẹp bên trong, nhìn ra ngoài, mặt sợ hãi nhưng vẫn không dám nhúc nhích. Nàng chưa đủ tuổi để đối mặt với người lớn, đặc biệt là gia đình của Đại Mạnh.

- Con đi, mày không nghe ta nói gì sao?

Nghe tiếng chửi, khuôn mặt của Đại Mạnh vô cùng âm trầm. Hắn bước ngay ra ngoài. Khi hắn vừa đứng đối diện với người cô ruột của mình, chưa kịp động tay xử lý mẹ thì mẹ đã xông tới. Ý định của Lộc bây giờ chính là bạt cho Đại Mạnh vài tai.

- Bốp! – Ngay khi Lộc vừa giơ tay lên thì Đại Mạnh đã sẵn cho mẹ một tát.

Má trái của Lộc lập tức hiện lên năm dấu tay đỏ chót. Tất cả mọi người đều ngơ ngác, bởi không ai nghĩ tới tình huống này.

Thanh mập đang ngồi xe, liền nhảy xuống. Hắn quát lớn.

- Thằng mất dạy... mày dám đánh vợ tao hả!

Một câu chưa nói xong, thân thể mập mạp của Thanh đã sấp tới chỗ của Đại Mạnh. Chỉ là hắn chưa kịp đâm vào mặt của Đại Mạnh thì cơ thể của mẹ đã bị đập, rồi văng về sau hơn ba mét.

Àm!

Thanh ngã chống vó, bụng quần quai vì cú đập in ngay chỗ lỗ rốn.

- Thằng mất dạy, mày dám đánh chồng bà à!

“Bốp!”

Lộc vừa nói xong thì Đại Mạnh đã lao người tới, rồi tát thêm cho mẹ một cái. Từ đó khuôn mặt của Lộc hiện đúng mười ngón tay và mỗi bên chia đều năm dấu.

- Ba ơi là ba ơi! Thằng Phi đâu rồi, mi để cho nó đánh tao thế à!

Lộc kêu thất thanh. Tuy nhiên Phi dè đứng bên cạnh vẫn không dám xông tới. Hắn nhìn về phía Đại Mạnh, sau đó lại quay sang nhìn anh chị của mình.

“Nếu biết thế, ta kể chuyện đánh đấm của Đại Mạnh cho rồi.”

Giờ phút này, Phi vô cùng hối hận. Khi hắn thấy Đại Mạnh hung tàn như vậy thì đã tin tưởng tất cả những lời đồn. Nếu như không phải vì sợ gia đình lo lắng thì hắn đã kể chuyện “một chấp hai mươi tám” cho mọi người nghe.

- Thôi dừng dừng...!

Phi dè nói xong ba chữ, liền chạy tới vị trí mà Thanh mập đang ngã nhào. Hắn đỡ anh rể của mình lên, sau đó nhìn thẳng cháu của mình và nói.

- Mạnh, con nghe chú, dừng ở đây là được rồi.

Đáng tiếc Phi dè vừa nói xong câu đó thì Thanh mập đã xông lên và phi chân vào người của Đại Mạnh. Hắn đã lớn tuổi, lo làm ăn, ít khi nào tụ tập với bọn trẻ trong xóm, cho nên làm gì biết tới bản lĩnh của Đại Mạnh.

“Bầm!”

“Àm!”

Cú lấy thịt đè người của Thanh mập hoàn toàn vô hiệu. Thanh mập bị Đại Mạnh đâm một phát vào mặt, khiến cả người hắn liền lảo đảo, máu mũi xối ra. Một giây sau, hắn không co không quỵ, tinh thần của hắn hoàn toàn lâm vào bất tỉnh. Vợ của Thanh mập thấy tình hình không ổn vội vàng chạy tới. Mẹ ta ngồi bệt xuống đất, ôm lấy chồng của mình, khóc lớn, kêu gào bỏ cả làng xóm.

Lúc này, trước cổng nhà của La La đã tụ tập rất nhiều người. Đa số họ tới đây vì tò mò. Trong số đó có vài người biết chuyện xảy ra, cho nên chỉ chờ.

“Thằng này mất dạy quá!”

Lộc ngồi ôm Thanh. Miệng khóc ô ô, tuy nhiên cũng không quên tung ra những câu chửi lời tục tĩu.

- Thằng chó, thằng chó, mày dơ dáy, mày dơ dáy...!

Ngay lúc này, mẹ thấy La La đang thăm thò thăm thụt trước cửa cho nên liền mở miệng chửi.

- Con đi, mày nhìn cái gì, mày nhìn cái quần gì!

Đại Mạnh không thể nào nhịn được. Sát khí trong cơ thể của hắn tàn phá khắp mọi nơi. Những người xung quanh đều là người thương nên làm sao có thể chịu đựng được luồng khí lạnh lẽo này. Họ bắt đầu lùi về phía sau. Kể cả ông Hai Anh và Phi dê cũng phải đổ mồ hôi lạnh. Riêng Lộc thì phải co ro ôm lấy chồng của mình.

Đại Mạnh bước về phía Lộc, không một ai có thể ngăn cản hắn. Nãy giờ ông Hai Anh thường xông lên cản Đại Mạnh nhưng đều bị thằng cháu luồng lách né tránh, còn bây giờ chân cứng của ông đã ghim nguyên một chỗ. Ông thật sự không biết tại sao mình lại không thể cất bước đi.

Ngay khi Đại Mạnh dự định đánh ngất bà cô khốn nạn của mình thì một chiếc xe năm mươi bốn bỗng nhiên lao tới. Từ trên xe, một giọng nói uy nghiêm vọng ra xung quanh.

- Dừng lại!

Người tới chính là trưởng công an xã Diệp Đình Hưng. Lúc sáng, hắn được La La truyền tin, nhưng đang bận việc nên không thể tới gặp Đại Mạnh. Không nghĩ là bây giờ tình hình lại căng go như thế này.

Đại Mạnh nhìn người tới. Đáng tiếc hắn chỉ nhìn một giây.

“Bốp!”

Bàn tay của Đại Mạnh đập vào thái dương của Lộc. Lộc kêu lên một tiếng đau đớn, rồi hôn mê bất tỉnh. Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn, không ai nghĩ rằng, công an xã đã tới, thế mà Đại Mạnh vẫn cả gan làm loạn. Và cũng không ai tưởng tượng được rằng: “Chỉ với một cú tát tai, Lộc liền ngất xỉu”.

Ông Hưng thấy vậy, lòng ầm ầm tức giận. Đáng tiếc ông cũng chỉ tức giận, chứ chẳng biết đối phó với thằng nhóc này như thế nào cả.

Ông Hưng xuống xe, yêu cầu người dân giải tán, sau đó bảo Phi và nhờ vài người chờ Thanh và Lộc tới bệnh viện xã Duy Vinh. Xong xuôi mọi việc, Hưng mời ông Hai Anh và Đại Mạnh vào nhà của La La.

Lúc này đã trễ, ông Hưng không muốn dẫn người tiến vào ủy ban xã. Huống chi chuyện này thuộc vào chuyện gia đình. Mà dù có đưa Đại Mạnh vào phòng làm việc của công an xã thì cũng chẳng được gì. Đại Mạnh vẫn đang ở độ tuổi chưa thành niên, nhiều lắm là viết một bản kiểm điểm là xong.

Ba người vào nhà của La La. Bởi vì trong nhà không hề có bàn ghế, cho nên cả ba đành phải ngồi dưới chiếu để bàn bạc.

Tiến triển tiếp theo không có bao nhiêu bất ngờ. Ông Hưng răn đe Đại Mạnh một trận, đồng thời khuyên Đại Mạnh về sống với ông bà nội, tất nhiên hắn không nhắc hề tới câu chuyện ở ba tuần trước. Ông nội của Đại Mạnh đã hoàn toàn buông tay nên chỉ xen vào vài câu cho có lệ.

Cuối cùng, Đại Mạnh vẫn giữ vững lập trường của mình. Có thể nói, trên đời này đã không còn người có thể khuyên được hắn.

Ông Hai Anh đứng dậy, chăm chú nhìn Đại Mạnh. Ông thờ dài và nói.

- Con cố gắng học lập, rồi thi vào Sào Nam hoặc Trần Quý Cáp nghe con!

Lời nói ông Hai Anh đã không còn chứa âm điệu ra lệnh như lúc trước.

Đại Mạnh biết trường Sào Nam và Trần Quý Cáp. Hai trường này đều là trường công lập, có tiếng giáo dục học sinh trung học phổ thông vô cùng tốt. Tuy nhiên hai trường này đều nằm ở hai nơi riêng biệt, trong đó trường Sào Nam thuộc huyện Duy Xuyên, còn Trần Quý Cáp nằm ở thị xã Hội An, nếu xét theo vị trí địa lý thì hai ngôi trường này cách nhau hơn năm mươi cây số.

Nhìn vẻ trông chờ của ông nội, Đại Mạnh đành phải gật đầu và nói.

- Được rồi, con hứa với ông nội là sẽ thi vào trường Trần Quý Cáp.

Ông Hai Anh gật đầu và cố gắng nở một nụ cười. Ông vui trước lời hứa của Đại Mạnh thế nhưng ông thật sự cười không nổi. Sau tất cả những chuyện xảy ra, dường như ông đã già thêm chục tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51: Sao Mày Đánh Tao?

Thứ hai luôn là ngày đầu tuần.

Theo như lịch học, hôm nay Đại Mạnh sẽ đến trường. Thật ra Đại Mạnh có một ý định rất điên rồ, hắn ta muốn bỏ học ngay bây giờ. Bởi vì học tập đối với hắn chẳng có ý nghĩa gì cả. Chỉ là mỗi lần Đại Mạnh nhìn vào ánh mắt bé bỏng của La La, hắn thật lòng không nỡ.

Hiện tại là ngày 29/1/2007, nghĩa là Đại Mạnh bỏ học đúng ba tuần. May mắn cho hắn, cuộc thi kỳ một đã diễn ra trước khi Đại Mạnh sang Mỹ, cho nên hắn không cần phải suy nghĩ nhiều. Lúc này hắn chỉ cần làm bù những bài kiểm tra đã bỏ lỡ mà thôi.

“Vừa thi học kỳ xong, thi đã tổ chức kiểm tra, cách giáo dục ở trường trung học thật là phiền phức!”

Đại Mạnh lóe lên một dòng suy nghĩ, sau đó lắc đầu bỏ qua. Việc làm bây giờ của hắn là gặp thầy cô, sau đó tường trình lý do bỏ học trong ba tuần này.

Thật ra ông Hưng đã thông báo việc này cho nhà trường, cho nên phiền phức cũng không quá lớn. Đáng tiếc, bên nhà nội của Đại Mạnh đã tạo cho hắn một rắc rối. Ở tuần trước, ông Hai Anh đột nhiên tới trường, báo tin Đại Mạnh bỏ nhà đó và nhờ nhà trường giúp đỡ tìm kiếm.

Đại Mạnh chưa biết được rắc rối này. Dù hắn biết thì hắn cũng sẽ không trách ông nội của hắn, bởi người ta cũng vì quá lo lắng mà thôi.

Chuyện Đại Mạnh phiền nhất chính là vụ mời phụ huynh. Hắn biết chắc chắn là thầy giáo chủ nhiệm sẽ làm như thế. Chỉ là Đại Mạnh phiền chứ không sợ. Thầy giáo bảo mời phụ huynh, hắn sẽ nói “em đã sống tự lập”; thầy giáo bức, hắn sẽ giả điên; quá lắm là đuổi học thôi. Nếu như vậy hắn sẽ mừng húm và nói với La La rằng: “Nhà trường đuổi học anh, chứ anh không muốn nghỉ học đâu nhé!”. Tất nhiên đây chỉ là một viễn cảnh, bởi thầy Hoàng - chủ nhiệm lớp 9/6 - ở rất gần nhà ông Hai Anh.

Thời gian của buổi sáng thứ hai lặng lẽ trôi tới buổi trưa. Ở khoảng thời gian này, Đại Mạnh chỉ học ba tiết, trong đó là một tiết chào cờ, còn hai tiết tiếp hắn phải nghỉ vì lý do trình bày việc bỏ học với thầy cô giáo.

Vào lúc 11h, trường tan học khiến các bày ong vỡ tổ ào ào xông ra.

Tại lớp 9/4, ngay khi tiếng chuông trường vang lên, học sinh trong lớp liền đứng lên chào từ biệt thầy cô, sau đó cũng ào ào như bao lũ ong khác. Trong lúc này, có hai chàng học sinh vừa đi vừa to nhỏ.

- Giờ sao đây Vương? Tự dưng tao thấy sợ sơ sao đó!

- Sợ cái gì mà sợ, tội mình có làm gì con bé La La đâu!

- Hầy... Mi không biết gì về tính cách của thằng Mạnh nên thấy không sao, chứ ta ở gần nhà ngoại của nó. Tính của nó như thế nào, ta biết hết tron mi ời!

Chàng thiếu niên vừa nói, vừa nhìn về hướng lớp 9/6. Khi không thấy bóng dáng của Đại Mạnh, hắn vội vàng bước nhanh hơn.

Hắn tên là Tuấn, nhà sát cạnh ông Dân, có thể nói là cùng làng với nhà ngoại Đại Mạnh. Vào cái ngày thằng Phuong gây sự với La La, hắn thật sự không muốn dính líu chút nào, bởi hai năm trước hắn từng bị Đại Mạnh đập một trận. Nguyên nhân lúc ấy là do hắn mở miệng chửi: “Mã mẹ mày”. Chuyện này nói thật là không có gì to tát cả. Ai ngờ Đại Mạnh lại đánh hắn thành đầu heo. Có thể nói Đại Mạnh là người có khuynh hướng bạo lực. Không những thế, anh em trong xóm còn đồn thổi: “Đại Mạnh là thằng không nể nang ai hết, thích thì đánh, chẳng cần phải nêu lý do”.

Từ những cái nguyên nhân này, Tuấn mới lo lắng cho sức khỏe của mình.

Người đi bên cạnh Tuấn tên là Vương. Nói thật, hắn cũng sợ lắm. Nhưng hắn là đàn anh trong lớp, cho nên hắn không thể nào đánh mất sĩ diện của mình.

- Hầy là để ta đi gọi thêm mấy đứa trong lớp?

Tuấn ở bên cạnh Vương nghe vậy liền ngắt lời:

- Thôi, thôi, mi khỏi phải mất công. Ta bảo đảm mấy thằng trong lớp không dám hó hé gì đâu. Theo ta nghĩ, cách tốt nhất là xin lỗi con bé La.

- Không được, ta có làm gì đâu mà xin lỗi con La – Vương xua tay, nói.

- Hôm đó, mi đánh thằng Tí Thúi. – Tuấn đáp trở lại.

- Ta đánh thằng Tí chứ đánh mẹ của con La đâu.

Vương nói tới đó, dừng lại, sau đó bực mình “móa” một tiếng. Mấy hôm nay, hắn rất đau đầu, bởi từ cái ngày hắn đánh Tí Thúi, lớp 9/4 của hắn và lớp 9/1 liên chiến tranh. Nếu như thầy cô không phát hiện sớm thì e rằng hai bên không bẻ đầu cũng gãy xương.

Tuấn không biết Vương đang nghĩ gì, cho nên tiếp tục câu chuyện.

- Lúc đó, thằng Tí bảo vệ bé La, tụi mình đánh nó, thì rõ ràng tụi mình sai.

Vương nghe vậy liền tức giận. Hấn nói.

- Mẹ... Sao bây giờ mi giống thằng Minh thế! Cùng lắm thì đi báo thầy thôi.

- Mẹ... Răng mi nói ngu thế! Thằng Mạnh chưa đánh mi thì mi báo cái quần gì. Mà báo thì báo cái chi đây, chẳng lẽ nói: “Hôm đó bạn Tí bảo vệ bạn La, bọn em chạy lại đánh bạn Tí, giờ bọn em sợ bạn Mạnh trả thù cho nên mong thầy cô giải quyết giùm”. Nói thật, mi có mấy cái suy nghĩ thật vãi cả quần.

Vương nghe Tuấn chửi xéo thì liền quát: “Mi im đi!”. Sau đó hấn nói.

- Nếu thằng Mạnh muốn đánh thì lúc nãy hấn đã chạy qua rồi! Hấn không chạy qua thì mi lo cái con chim! Huống chi giờ bọn mình gặp hấn, bọn mình nói là: “Hôm đó bọn ta không biết thằng Tí bảo vệ con bé La”. Thế là xong!

Tuấn nghe Vương nói vậy, liền ngẫm nghĩ một chút, sau đó hỏi lại.

- Như vậy được không mi? Ta nghe nói thằng Mạnh này không bao giờ nói lý lẽ à!

- Một quá mi ơi! Mi nghe mấy lời đồn đó làm chi. Ta hỏi mi nhé, lúc trước hấn đánh mi có phải là do mi chọc gì hấn không?

Tuấn trầm tư một giây, sau đó hấn gật đầu và thảm nhủ: “Cũng đúng!”.

Vương và Tuấn vừa đi vừa bàn bạc, cho nên hai tên tới cổng trường lúc nào chẳng hay. Đúng vào lúc cả hai mới bước ra cổng trường, thì một âm thanh lạnh lùng vang lên.

- Hai thằng kia, vào đây tao bảo!

Tuấn và Vương giật mình nhìn về phía trước. Bọn hấn thật sự không nghĩ tới là Đại Mạnh đã chực sẵn ở đây. Trong giây lát này, cả hai đều chấp chùng không muốn tiến. Phải biết rằng, bọn hấn vừa mới biết tin Đại Mạnh đánh cậu đập chú không lâu.

- Vào đi mi, cứ nói theo những gì đã bàn bạc!

Trong khi Tuấn vẫn còn trong trạng thái ngơ ngác, thì Vương đã hồi phục tinh thần. Hấn vừa nói và vừa lôi Tuấn tới tiệm hàng của bà Lanh. Những thằng học sinh đứng xung quanh thấy thế, liền reo to: “Đánh lộn, đánh lộn rồi!”. Ngay lập tức, âm thanh này khiến cho hàng đồng học sinh lũ lượt bu tới.

Đại Mạnh không quan tâm những tiếng reo hò. Vào lúc này, hấn đứng ngay chính trước gian hàng của bà Lanh. Bà Lanh ở bên cạnh cũng ngơ ngác, chưa biết xử lý như thế nào.

Từ khi về nước, Đại Mạnh không hề biết chuyện La La bị đánh, nếu hấn biết thì đã mần thịt bọn này sớm hơn. Lúc trưa, Đại Mạnh nghe bọn trong lớp bàn tán về vụ của La La, có lẽ là do hấn xuất hiện nên bạn học mới tám lại chuyện này. Sau khi biết được tin này, tim gan của Đại Mạnh tức anh ách. Hấn không biết tại sao mình lại tức. Có lẽ là hấn không muốn người bên cạnh bị liên lụy.

Sau khi hỏi La La và tìm hiểu kỹ lưỡng, Đại Mạnh quyết định rời lớp trước khi tan học mười phút. Lý do hấn xin thầy rất đơn giản: “Em đau bụng”. Tất cả người trong lớp đều không biết hấn nói láo, tuy nhiên vẫn ngoại trừ một người, đó chính là cô bạn lớp trưởng ngồi cùng bàn với Đại Mạnh.

Lúc Vương và Tuấn đến nơi, Đại Mạnh mở miệng.

- Thằng nào đánh La La?

- Bọn ta không có đánh La La. – Người lên tiếng đầu tiên chính là Tuấn.

- Tao hỏi thằng nào đánh La La! – Đại Mạnh lạnh giọng hơn.

Vương nghe vậy, bụng tức giận ầm ầm, tuy nhiên hấn vẫn chưa đủ độ “tí” nên không dám hó hé. Trong khoảng khắc này, hấn cố nhịn cơn tức, khẽ nhéo lấy Tuấn nhằm ra hiệu cho người bạn đừng lên tiếng, sau đó hấn mở miệng.

- Hôm đó thằng Phương gây sự với bé La, chứ bọn ta không hề tham gia, không tin mi hỏi bé La đi.

- Thằng Phương đâu rồi? – Đại Mạnh truy hỏi.

- Thằng đó học xong lớp 9 thì nghỉ, giờ hấn vào Sài Gòn rồi!

Giọng của Vương run run nhưng bụng của hấn cười te toét. “Ha ha, mầy có ngon thì ra Sài Gòn tìm hấn. Mẹ... hỏi cái quần đây nè.”

Đại Mạnh không biết suy nghĩ của Vương nên lâm vào trầm tư. Miệng hấn lẩm bẩm.

“Chẳng lẽ bây giờ vào Sài Gòn?”

Một tên học sinh đứng gần đó, nghe Đại Mạnh lảm bảm như thế thì liền cười to.

“Vào vào cái quần, có ngon thì vào đó mà tìm, mày tìm cả đời cũng không ra, đồ dốt chó.” (dóc: Từ địa phương, có nghĩa như dốt, phét)

Đại Mạnh nhú mồm nhìn về phía người lên tiếng, Vương đứng bên cạnh cũng quay lại. Khi Vương thấy đó là thằng bạn học cùng lớp với mình, hấn như mở cò trong bụng. “Ha ha, Lý ơi là Lý, mày nói chí lý quá Lý ơi là Lý.”

Đại Mạnh quay trở lại nhìn Tuấn và Vương. Hiện tại hai người này có nét mặt hoàn toàn trái biệt, Tuấn có đôi chút sợ sệt, còn Vương thì hớn ha hớn hờ. Đại Mạnh không biết Vương đang nghĩ cái gì nhưng hấn đoán được nguyên nhân hí hửng của Vương.

Trong lúc Đại Mạnh chuẩn bị xử lý việc cuối cùng, thì bỗng nhiên La La lách người tới.

- Anh định làm gì thế?

- Xử lý mấy con ruồi.

La La nghe vậy, có chút buồn bực, chỉ là lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. Nàng biết rõ tính tình của Đại Mạnh nhưng không nghĩ là Đại Mạnh đang đánh một đồng rắc rồi, thế mà vẫn quan tâm chuyện của nàng đầu tiên.

- Thôi được rồi đó anh Mạnh, dù sao hai người cũng không gây chuyện với em. Huống chi kể từ lúc đó, Tí Thúy cũng đã đánh hai tên này rồi.

- Đúng rồi, đúng rồi. Lúc đó, bọn ta đâu biết thằng Tí bảo vệ bé La. Vì thế, bọn ta mới đánh hấn.

Người đột nhiên chen vào chính là Tuấn. Hấn nói xong liền rút cổ lại. Nói thật, hấn không dám đối mặt với Đại Mạnh. Người này gây cho hấn quá nhiều áp lực.

Mặc dù Tuấn nói tới cái lý do chính đáng, nhưng Vương vẫn rửa thẳm “Thằng ngu!”. Vương thật sự không nghĩ là Tuấn sẽ chen thêm cái câu: “Vì thế, bọn ta mới đánh hấn”

Đại Mạnh nhìn Tuấn, rồi nhìn Vương. Nếu như hấn không hỏi La La và tìm hiểu cận kề thì e rằng đã bị hai tên này qua mặt. Mà dù cho hai tên này có lý do chính đáng đi chăng nữa thì hấn cũng sẽ xử lý vấn đề như sau đây.

Đại Mạnh đẩy nhẹ La La qua một bên, sau đó nhìn tên Tuấn. Hấn nói.

- Lần sau, thằng Phuong về thì báo cho tao biết, nếu không tao gặp mày lần nào, tao đánh lần đó.

Phuong chưa kịp trả lời, Đại Mạnh đã tộn vào mặt của hấn một cái bum. Máu mũi của Tuấn liền xịt ra.

“Bầm!”

Tuấn chưa kịp kêu đau đón thì Đại Mạnh đã đá văng hấn ra ngoài đường.

Vương ở bên cạnh, thấy thế, liền bỏ chạy. Tiếc là phản ứng của hấn không thể nào so với Đại Mạnh. Lúc hấn vừa mới quay người, thì một bàn tay đã chụp cổ của hấn.

- Sao mày lại đánh tao?

“Bum” “Bum” “Bầm” “Bầm”... Đại Mạnh tộn túi bụi vào mặt của Phuong. Người xung quanh thấy thế, liền nhao nhao, chạy lại xem. Bà chủ quán đứng gần cũng rất bất ngờ, này giờ bà cứ nghĩ bọn học sinh này hỏi han gì đó, để rồi đến khi bà biết chuyện thì đã không còn kịp. Miệng bà Lanh nhao nhao tiếng ngăn cản, đáng tiếc là học sinh bu xem quá đông, khiến bà không thể luồn lách vào chỗ Đại Mạnh.

Lúc này, mặt mày Vương sùng chu vù, máu mũi tèm lem, hai mắt bầm tím như con gấu mèo.

- Sao mày đánh tao? Sao mày đánh tao?

Phuong uất ức kêu động trời xanh. Hấn thật sự không nghĩ là Đại Mạnh sẽ vô lý như thế.

“Bum” “Bum” “Bầm” “Bầm”.

Đại Mạnh tiếp tục đánh. Thằng này rất hí hỏ cho nên hấn phải đánh thật nhiều.

Sau khi đánh Vương thành đầu heo, Đại Mạnh phui tay rồi nói.

- Lần sau thấy ai đánh con gái thì phải ngăn cản nghe mày!

“Móa!”

Vương và đám học sinh kêu gào. Tất cả bọn họ đều hút vào một ngum khí lạnh. Phải biết rằng, thằng này là chuyên gia đánh con gái. Thật ra, bọn họ đã

nghĩ oan cho Đại Mạnh, bởi vì từ khi sống lại, hắn chỉ đánh mỗi con bé Vi, tất nhiên không kể mấy đứa bạn của nó.

Đại Mạnh không quan tâm đám học sinh. Hắn tiến về phía tên bạn của Vương. Hắn không biết tên này, nhưng những lời vừa nãy của hắn khiến Đại Mạnh không thích cho lắm.

“Bốp!”

Tên bạn của Vương đứng ngoài quán của bà Lan chưa kịp chạy, thì Đại Mạnh đã đến và tát cho hắn một tai. Nói thật, người này cũng không có ý định chạy, bởi vì hắn không nghĩ Đại Mạnh sẽ đánh hắn.

- Mày, mày, sao mày lại đánh tao?

“Bốp” “Bốp” “Bốp”

Hai tai cộng một đập, rất nhẹ nhàng và tiêu sái.

- Lần sau đừng có nhiều chuyện nghe mày!

Đại Mạnh phán một câu, ai nấy đều sợ hãi. “Móa ơi, đây là lý do đánh nhau à!”

Đáng tiếc, Đại Mạnh không quan tâm tới những lời bàn tán bên cạnh. Nếu nói đến suy nghĩ của hắn vào lúc này như thế nào thì đó chính là sự phiền não. Đại Mạnh thật sự không hiểu: “Tại sao hắn lại thích bắt nạt bọn con nít?”

Bỏ qua sự phiền não, ánh mắt của hắn nhìn quanh nhìn quèo, khi hắn tìm thấy cô bạn lớp trưởng thì lập tức đi lại chỗ đó. Ai nấy thấy Đại Mạnh đi tới đều phải né sang một bên. Bấy giờ Đại Mạnh đã thành đại ca của trường trung học cơ sở Nguyễn Bình Khiêm.

Lớp trưởng lớp 9/6 tên là Hương, bấy giờ cô đứng im một chỗ và quan sát tất cả những chuyện xảy ra. Có thể nói, Đại Mạnh đã trở thành hình tượng cơn bão trong mắt của cô. Phải biết rằng, Hương là học sinh giỏi nhất lớp 9/6. Tương lai của cô sẽ thi vào trường chuyên Nguyễn Bình Khiêm (thuộc thành phố Tam Kỳ). Còn người như Đại Mạnh thì đừng nói chuyện Nguyễn Bình Khiêm, đến trường bán công thì cô cũng chưa nắm chắc. Vài người bạn gái trong lớp còn giễu cợt rằng: “Nghe nói Đại Mạnh quyết định thi vào chuyên Nguyễn Bình Khiêm, nhưng mà là Nguyễn Bình Khiêm của xã Duy Vinh. Ha ha...!”. Nói chung, kẻ như thế này không đáng để cô chú ý!”

Khi Đại Mạnh đi tới chỗ Hương, Hương liền ném cặp sách về phía hắn, đồng thời miệng cũng thốt ra một câu vô cùng gay gắt.

- Lần sau đừng có nhờ tôi!

---Hết Quyển 1----

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 50: Đại Cương Tán Gái

Nữ nhân là một tuyệt tác của thiên nhiên. Tán gái là một quá trình đầy nghệ thuật.

Tại trong nghệ thuật đó, nữ được định nghĩa là người thích nam, nam là người thích nữ. Riêng hai trường phái chưa ý thức và xác định được lập trường giới tính thì thuộc vào nhóm vô tính và lưỡng tính.

Theo quy tắc của tồn tại, bất cứ sự phát triển nào mang ít nhất một mục đích. Trong nghĩa rộng này, ta suy tới một nghĩa hẹp: “Tình yêu nam nữ cũng tồn tại và phát triển từ một hay nhiều mục đích khách quan nào đó”. Để hiểu được điều này, chúng ta cần phải rõ hai trường hợp.

Trường hợp cá thể là người nữ. Nếu như người nữ gặp một người đàn ông tâm thần, bản năng của họ sẽ muốn tránh xa người này. Nếu họ gặp một kẻ mất dạy, họ sẽ không muốn tiếp xúc với kẻ này. Nếu như họ gặp một người ngu ngốc, trí tuệ của họ sẽ coi thường người đó. Nếu như họ gặp một thằng nghèo, họ sẽ bắt đầu đắn đo và suy nghĩ.

Thử hỏi, nếu người nữ gặp một người nam tuần tú, giàu có, ga lăng, giỏi giang thì họ sẽ cảm thấy thế nào và nếu người nữ gặp một chàng trai mạnh mẽ, bản lĩnh, hào hiệp, cá tính thì họ có dễ dàng sinh cảm tình với người đó hay không?

Nói một cách chính xác, người con gái dễ dàng rung động, dễ yêu một người nam có thể che chở, đảm bảo an toàn cho họ. Dù cho mọi thứ không phải là vậy thì cảm tình cũng xuất phát từ một cái gì đó.

Trường hợp cá thể là người nam. Ta thử nghĩ, nếu một mỹ nữ và một xấu nữ thích người nam, người nam đó sẽ thích người nào? Và có lẽ, nếu họ gặp một người phụ nữ ôn nhu, hiền thực, nghe lời thì họ sẽ không bao giờ thích một người con gái lạnh chanh, xấu tính, khó ưa...

Theo một lối nghĩ cao siêu, người nữ yêu người nam từ việc thích, người nam yêu người nữ cũng từ việc thích. Thích ở đây chính là mục đích.

Khép lại mục đích của tình yêu, chúng ta sẽ đến khởi nguyên của tình yêu. Trong triết lý, điểm đầu tiên của tình yêu là duyên. Cái duyên ở đây sẽ nằm trong ba câu hỏi.

- Vì sao hai người đến với nhau? Trả lời: Duyên hợp.

- Vì sao hai người tan vỡ? Trả lời: Duyên tan.

- Vì sao hai người yêu nhau nhưng không đến được với nhau và ngược lại? Trả lời: Có duyên không có nợ, ngược lại có nợ không có duyên.

Chỉ là “Đừng tin vào chữ Duyên!”. Duyên là may mắn, người tin vào may mắn sẽ khó có thể thành công.

Hãy tạo nên duyên, hãy nắm giữ vận mệnh của mình. Tại đó, nữ có thể truy nam và nam là người nên truy nữ.

Bí kíp tán gái là thứ được tạo thành từ những yếu tố trên.

Ở đó, tất cả cách thức đều là nghệ thuật, được hay không đến cùng đều quyết định bằng kết quả. Thế nên chẳng có cái gì gọi là thấp hèn, ti bỉ cả.

Đi vào bí kíp tán gái, người vận dụng các nghệ thuật tài tình để quyến rũ nữ nhân phải nắm rõ bốn quá trình: “Xác định mục tiêu, tìm hiểu đối tượng, vận dụng kỹ xảo và tấn công chiếm đóng”.

Trong đó, xác định mục tiêu là một sự lựa chọn. Người được lựa chọn phải là người mà ta thích, người mà ta muốn tán. Chúng ta không thể nào lựa chọn một người mà chúng ta không hề có cảm giác. Và hãy luôn nhớ rằng, đây là yếu tố quan trọng nhất để tìm được đại đạo.

Ở giai đoạn tìm hiểu mục tiêu, chúng ta phải nắm rõ thông tin của đối tượng bằng các biện pháp có thể, đôi khi chúng ta cũng nên vận dụng kỹ xảo để hiểu kỹ đối tượng hơn. Có thể nói đây là giai đoạn dẫn tới thành công. Tuy nhiên chúng ta cũng có thể bỏ qua quá trình này nhằm để vận dụng chiêu thức, tán gái nhanh và gọn ghẽ. Một điều cần phải nhớ ở giai đoạn này là chúng ta không nên lộ mặt, nếu không thể làm thế thì cũng đừng khiến đối phương phản cảm với mình.

Giai đoạn thứ ba là giai đoạn vận dụng kỹ xảo. Kỹ xảo của chúng ta gồm ba mươi chiêu thức và các chiêu thức này đều có một mối quan hệ sâu xa với nhau. Nghĩa là khi cần thiết, chúng ta không những vận dụng một chiêu thức tán gái, mà còn phải kết hợp với những chiêu thức khác một cách thuần thục.

Có thể nói rằng, giai đoạn thứ ba là một giai đoạn vô cùng phức tạp. Ở đây chúng ta cần phải nắm rõ và thông thuộc ba mươi chiêu thức. Chúng bao gồm gói gạo nấu cơm, phương pháp liêu mạng, cách thức giả điên, dụ nữ truy nam, mỹ nam, ẩn tượng khó phai, sốc chiêu, đều ngôn, lừa tình kẻ, bá đạo chiêu, phương pháp lãng mạn, kỹ năng cài thể, tạo thế hiểu lầm, mê tín thần công, người bí ẩn, hóa một thành đa, tìm cách giúp nàng, buộc vào trách nhiệm, tấn công người thân, kẻ trong kẻ, loại bỏ chướng ngại, đánh bại đối thủ, tri kỷ, thả tôm bắt cá, gạo nấu thành cơm, tự thủ thuật, tối hậu thư, khổ vì yêu, chết vì tình, trò chơi từ bỏ.

Để vận dụng các chiêu thức này một cách hoàn mỹ, chúng ta còn cần phải biết cách chọn lựa thời gian, không gian. Đặc biệt là phải phân tích tính cách của đối tượng, điển hình như: “Người nữ yếu đuối thường có cảm tình với những chàng trai mạnh; người nữ mạnh mẽ thường thương hại người nam yếu đuối và hâm mộ người mạnh mẽ hơn mình”. Từ đó ta sẽ vận dụng các chiêu thức tùy theo trạng thái của từng người.

Khi đã thành công nắm giữ được cảm tình, tốt nhất là trái tim của đối phương thì chúng ta thực hiện bước cuối cùng. Nó được gọi là tấn công chiếm đóng. Chúng ta phải hiểu rằng, đỉnh cao của tình yêu chính là tình dục. Nghĩa là cảm tình của hai người không được giao thoa với nhau thì sẽ mãi mãi giữ ở mức độ tình yêu.

Tình yêu sẽ có lúc bị đổ vỡ. Sự đổ vỡ này không chỉ là do phản bội, mà cũng có thể đến từ một nguyên nhân khách quan nào đó, ví dụ như người này muốn tốt cho người kia.

Tóm lại, giai đoạn này là giai đoạn đầu đầu nhất trong bốn giai đoạn đã nêu. Vì ở đây, chúng ta cần phải cách tấn công, chiếm đóng một cách nhẹ nhàng và tinh cảm. Chúng ta không thể vì mục đích mà lại khiến đối phương thương tâm, phản cảm. Giả sử thêm một việc đầu đầu khác, nếu như chúng ta tán nhiều người, vậy thì chúng ta phải xử lý như thế nào?

Hãy luôn nhớ rằng, bí kíp tán gái là cách tìm kiếm tình yêu. Nó không phải là loại công cụ hại đời người ta. Chỉ có khi nào người vận dụng thấu hiểu mục đích chân chính của tán gái thì họ mới thấu hiểu được chân tình.

Rất khó... khó vô cùng!

Đại Đạo Vô Văn Lối, Tấn Gái Vô Văn Kiếu.

Đừng bao giờ dứt áo ra đi!

Đại Mạnh khép cuốn bí kíp lại mà hần vừa mới ghi xong. Từ kiếp trước cho đến kiếp này, hần suy nghĩ mãi cái đại cương tán gái mà vẫn chẳng hiểu được gì.

“Tình yêu, chân tình, đại đạo?”.

Một quyển bí kíp chỉ bảo người ta dùng các cách thức hèn hạ để quyến rũ nữ nhân, thế mà lại cho rằng đó là một nghệ thuật hoàn mỹ, phương pháp tìm kiếm đại đạo. Điều này thực sự mỉa mai.

Đại Mạnh cho rằng: “Một tên rồi hoi nào đó đã sáng tác quyển bí kíp này, rồi một nhân vật truyền kỳ nào đó tình cờ tìm thấy, sau đó tán gái một cách rực rỡ, cho nên mới liệt nó vào nhóm vật phẩm tuyệt mật của liên bang”. Nếu như lúc đó không phải Đại Mạnh đang quá rảnh rỗi và buồn chán thì e rằng hẳn chẳng thèm đọc quyển bí kíp dở hơi này.

May mắn là quyển bí kíp này có đôi chút hài hước, hơn nữa vì hắn tò mò về mục đích của người truyền kỳ kia, cho nên mới đọc thuộc quyển bí kíp này. Nếu không, bây giờ hẳn chẳng còn thú vui sinh hoạt.

Đại Mạnh bước ra khỏi phòng. Ở trong căn phòng này chẳng có La La. Nguyên nhân không phải là do La La không có nhà, mà vì Đại Mạnh đã rời khỏi nhà La La.

Cách đây một tháng, Đại Mạnh quyết định học tập ở Hội An, cho nên phải tìm thuê một phòng trọ, nằm ở phường Tân An, gần miếu Ông Cọp. Thật ra, hắn cảm thấy ở nhà của La La không tiện cho lắm. Huống chi hắn muốn trở lại tán gái, hại đời con gái cho vui, cho nên không thể sống tại một không gian quá gò bó.

Đại Mạnh biết La La thích mình. Đáng tiếc cảm giác của hắn chỉ là một thứ mờ mịt khó hiểu. Hắn biết đó không phải là tình yêu, bởi tâm tư của hắn đã hoàn toàn chai sạn. Đại Mạnh già rồi. Dù cho hắn đang ở độ tuổi trẻ con, thế nhưng tâm lý của hắn vẫn theo lối “tình ngu một đêm”.

Hôm nay là ngày 6/9/2007, hơn nữa vì là thứ năm, không phải chủ nhật cho nên Đại Mạnh phải tự trường.

Trường học của Đại Mạnh là trường bán công, tên gọi là Nguyễn Trãi. Cách đây hai tháng, Đại Mạnh và La La đều đăng ký thi vào Trần Quý Cáp. Với thực lực của La La thì không có gì khó khăn cả. Đại Mạnh cũng thế, mấy cái bài thi trẻ con kia cũng chả thể nào đem so với kiến thức của hắn. Tuy nhiên Đại Mạnh không muốn gây anh động và khiến mọi người chú ý. Do đó điểm thi của hắn cũng chỉ vừa đủ để vào trường Trần Quý Cáp mà thôi.

Sát thủ là thế. Nó đã thâm nhập vào tim. Tất nhiên Đại Mạnh không nói tới những sát thủ biến tính.

Vì không muốn bản bị gò bó trong chuyện học tập, Đại Mạnh quyết định chuyển học bạ sang trường bán công. Theo hắn nghĩ, trường bán công là nơi chứa người thú vị, giúp hắn tán gái dễ dàng.

La La vô cùng tức giận trước quyết định của hắn. Đại Mạnh biết điều này và cũng biết ông nội của hắn đã té xỉu khi nghe được tin này.

“Một chuyện nhỏ như thế này cũng té xỉu”. Đại Mạnh có đôi chút buồn bực.

Nhớ lúc ấy, Đại Mạnh chỉ hứa thi đậu Trần Quý Cáp, chứ chẳng hề hứa chuyển học tại đó. La La cũng đang rất buồn bực với lời hứa này.

Thật ra Đại Mạnh thất hứa cũng chẳng có gì to tát cả. Trước giờ hắn vẫn xem mình là một sát thủ. Sát thủ biết giữ lời hứa sao? Không hề! Đối với Đại Mạnh, lời hứa chẳng mất tiền mua, hứa càng một cái để lừa tình nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 51: Chiêu Thứ Hai: phương Pháp Liều Mạng

“Phương pháp liều mạng là một phương pháp tán gái vô cùng nguy hiểm. Thông thường nó dùng để làm quen với một cô gái, đôi khi nó còn là yếu tố khiến tâm lý của đối phương chấn động, hoảng loạn, sa vào chân giặc lúc nào chẳng hay. Chúng ta nên kết hợp phương pháp liều mạng với những chiêu thức như ấn tượng khó phai, mỹ nam, bá đạo chiêu, kẻ trong kẻ, đặc biệt là chết vì tình...”

Trời vừa điểm tới vị trí sáu giờ, Đại Mạnh đã rời phòng trọ và đi bộ về hướng nam. Địa điểm mà hắn muốn đến là ngõ tư đèn đỏ, sát công viên Hội An. Đáng lẽ hắn phải đi về hướng tây bắc, bởi vì trường Nguyễn Trãi nằm gần miếu Ông Cọp, cùng thuộc phường Tân An nhưng ngọ trên đường Nguyễn Công Trứ.

Khoảng 6h30 phút, một cô gái mặc áo dài, đạp xe đạp tiến về vị trí của Đại Mạnh. Trong khoảng khắc, Đại Mạnh đứng trên vỉa hè, bỗng nhiên chạy lùi xuống đường, mắt không hề chú ý tới cô gái lấy xe, miệng bô bô ba ba như đang gọi ai đó.

“Àm!”

Chiếc xe của cô gái va vào người của Đại Mạnh, làm cả hai đồng thời té. May mắn là cô gái đã phanh kịp. Trong giây phút bất ngờ ấy, cô giữ được thăng bằng, khiến chiếc xe ngã dưới đất, chứ cú đụng không hề ảnh hưởng tới cô. Huống hồ cú tông này cũng không quá nặng và chiếc xe đạp không

phải là xe mô tô.

Cô gái đưa ánh mắt về phía người bị tông. Đó là một chàng trai cao tầm một mét sáu mươi tư, so với cô thì thấp hơn một chút, bởi vì cô cao tới một mét sáu mươi tám.

- Bạn có sao không?

- Xin lỗi, mình không sao! À, bạn có bị gì không?

- Mình không sao!

Cô gái hỏi, Đại Mạnh trả lời. Đại Mạnh hỏi, cô gái liền trả lời.

Ở Việt Nam, khi xảy ra tông xe thì xe lớn thường chịu trách nhiệm. Chỉ là khi người nữ tông một người nam thì người nam phải là người mở miệng xin lỗi đầu tiên, tất nhiên trừ trường hợp gặp xấu nữ.

Hiện tại Đại Mạnh cũng phải làm như thế, bởi đây là một yếu tố theo phong cách trong chiều thức Mỹ Nam. Huống chi, hắn đứng ở đây hơn hai mươi phút, việc chạy lùi và miệng bị ba ba đều nằm trong thiết kế của hắn, chứ chẳng hề có một sự tình cờ nào cả.

Cô gái không hề biết những điều này, cho nên mở miệng nói tiếp.

- Bạn cho mình xin lỗi nhé! Mình không hề cố ý à! Tại bạn đột nhiên chạy lùi xuống đường khiến mình không phanh kịp á!

Lòng của Đại Mạnh nụ cười đều đều, nhưng miệng của hắn khẽ tạo một nụ cười thân thiện.

- Ủ, mình biết mà, không có gì đâu! Bạn dựng xe, rồi đi học kéo trẻ.

Đại Mạnh nói xong câu đó, liền quay người bước đi. Chỉ là bước chân của hắn khập khà khập khiễng.

Theo như cách làm quen thông thường, người ta sẽ mở miệng làm quen ở ngay trường hợp này. Đáng tiếc đây không phải là tình cờ. Theo kỹ xảo Mỹ Nam, người con trai phải luôn thể hiện mình là người cá tính, mạnh mẽ, mang chút lạnh..., nhằm tạo hảo cảm và khiến đối phương tò mò.

Cô gái dựng chiếc đạp đang nằm dưới đất và nhìn theo bóng dáng cà thọt của người con trai.

“Thật khó hiểu!”

Cô gái nghĩ không ra, tại sao người con trai này lại nói ít đến thế. Nếu trùng kẻ khác, họ đã tìm cách làm quen với cô rồi. Cô gái không biết rằng, ngay từ cái ngày khai giảng, Đại Mạnh đã nắm vững tư liệu của cô, tất nhiên cũng chỉ là vài thứ sơ lược.

Tên cô gái là Thương, đầy đủ là Nguyễn Thị Hoài Thương. Hiện cô đang học lớp 12c3, nhà nằm ở khu phố cổ, thuộc số 51 đường Bạch Đằng.

Khi Đại Mạnh đi được hơn năm mét, thì bỗng nhiên một tiếng gọi vang lên.

- Bạn ơi, bạn ơi!

Đại Mạnh dừng và quay đầu lại. Người lên tiếng đang đạp xe về phía hắn. Và không ai khác, đó chính là cô gái vừa rồi.

- Có gì không bạn? – Đại Mạnh cảm thấy có đôi chút khó hiểu. Tất nhiên đây chỉ là giả vờ, vì hắn đoán tình huống này sẽ xảy ra.

Cô gái thấy Đại Mạnh như con nai vàng ngơ ngác liền muốn bật cười. Chỉ là mặt của nàng vẫn thể hiện nét thực nữ đoan trang.

- Bạn lên xe, mình chở bạn tới bệnh viện, chứ để chân đi lọt thọt như vậy là không được đâu!

Đại Mạnh lắc đầu và nói.

- Không cần đâu bạn, mình còn phải tới trường nữa.

- Ô! Bạn đi học à!

Cô gái tò vò ngạc nhiên, bởi này giờ nàng không hề quan sát bộ đồng phục quần xanh áo trắng của Đại Mạnh, có lẽ tình huống lúc đó quá bất ngờ. Cô gái mở miệng hỏi theo quán tính.

- Bạn học ở trường nào vậy?

- Mình học ở Nguyễn Trãi, có gì không bạn? – Đại Mạnh trả lời.

- Ô, mình cũng học ở Nguyễn Trãi, không nghĩ là chúng ta không cùng trường nha! À, thế bạn học lớp nào?

Đại Mạnh nghe cô gái hỏi tới chuyện lớp học liền cười khổ trong lòng. Chẳng lẽ bây giờ hắn nói: “Em mới vào lớp 10!”. “A, ha, thế thì chết con mẹ nó rồi!”. Vì điều này, Đại Mạnh đành phải đánh trống loảng.

- Ủ, mình cũng không nghĩ là chúng ta cùng trường. Thôi, mình phải đi đây, chứ không trễ mất!

Thương không nghe Đại Mạnh trả lời câu hỏi “học lớp mấy” thì cũng có đôi chút buồn bực, nhưng vì bản thân không phải là kẻ nhiều chuyện nên đành phải gật đầu, lặng câm. Thương cũng không hề liên tưởng tới việc Đại Mạnh đang tập tễnh vào cấp ba.

Nói thật, ai có thể nghĩ rằng: “Với chiều cao và khuôn mặt thành thực, Đại Mạnh lại đang trong độ tuổi mười lăm, mười sáu”.

Cô gái thấy người con trai đã đi về phía trước nên đành đạp xe. Khi tới vị trí song song với Đại Mạnh thì nàng toan định vượt qua. Chỉ là khi nàng nhìn thấy dáng vẻ thảm thương của Đại Mạnh thì lòng của nàng lại không nỡ. Thương mở miệng nói.

- Bạn lên xe đi, mình chở cho một khúc, dù gì thì chúng ta đều học cùng trường với nhau!

Đại Mạnh nhìn cô gái, vẻ ngượng ngùng, như muốn như không. Cô gái cảm thấy nét lúng túng thì lòng cũng lúng túng theo. “Ai nha, ta cũng là con gái!”

- Mình không ngại, bạn ngại cái gì! - Cô gái có đôi chút tức giận.

Tình huống đã đến nước này, Đại Mạnh không thể tỏ ra rụt rè nữa. Nếu không, người ta sẽ cho mình tự ti, hoặc vô cùng tự ngạo. Đôi khi người đời còn lấy từ “Chánh” để diễn tả những kẻ như thế này.

“Con trai không được chánh!” Bởi đây là yếu tố nắm giữ mỹ nhân.

Đại Mạnh ngượng ngùng, lẳng lặng ngồi lên xe. Cô gái cũng không nói gì, bởi lúc này mặt nàng đang rất đỏ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hai người vẫn đi và vẫn im như cái nhíp. Trong giây phút này, cô gái cảm thấy lòng của mình vô cùng xao động, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng lung linh, đôi lúc tay chân của nàng còn bần rùn vài nơi. May mắn là nàng đang đạp học xi dầu nên cũng không thấy khó xử bao nhiêu. Cô gái đâu biết rằng, người con trai đang ngồi cười te toét ở phía sau.

“À há, mỹ nam lúng túng, mỹ nữ cũng phải lúng túng theo!”

Chiếc xe đạp dừng tại cổng phụ trường Nguyễn Trãi, Đại Mạnh lập tức vọt xuống xe mà không cần ai lên tiếng nhắc nhở. Hắn ta nói.

- Cảm ơn bạn!

- Không có gì!

Cô gái mỉm cười rồi dắt xe vào bên trong. Đến giờ phút này, nàng cũng chưa biết tên của Đại Mạnh. “Đáng lẽ hắn phải lên tiếng làm quen chứ. Hừ, đúng là cái tên đại ngốc.”

Từ cổng phụ đi thẳng về cổng chính khoảng mười lăm mét. Đôi khi đa số học sinh đều vào cổng phụ, nhưng do nhà trường phân khu vực cổng phụ là đường tới vị trí gởi xe, cho nên ít ai đi vào cổng ấy.

Ở đằng xa xa, một cô gái nhỏ nhắn, lặng lẽ dõi theo tình huống của Đại Mạnh và dường như ánh mắt của nàng không hề bỏ sót bất kỳ chi tiết nào. Càng nhìn, khuôn mặt của cô gái càng rung rung, mặc dù chưa rơi nước mắt nhưng lòng đã buồn thê buồn thảm.

“Từ trước đến giờ, anh ấy có bao giờ đi cùng với người con gái nào đâu.”

Cô gái vừa nghĩ, vừa buồn. Mãi cho đến khi cô gái nhìn thấy Đại Mạnh chuyển từ cái dáng lập cạch sang bước đi mạnh mẽ, thẳng tưng tưng thì khuôn mặt nàng liền buồn bực, nóng rang rang vì tức cười.

“Hừ, cái tên lừa đảo!”

Tiếng chuông trường vang lên, Đại Mạnh đã vào lớp học. Phòng học của hắn thuộc khu đối diện cổng chính, nằm ở tầng hai, bên phía góc trái, cạnh lớp 10A2.

Đại Mạnh học lớp 10A1, nơi quy tụ những anh tài trẻ tuổi của trường bán công. Thật ra, những học sinh của lớp này chẳng có gì giỏi, so với trường Trần Quý Cáp thì kém xa. Nguyên nhân Đại Mạnh được lọt vào lớp này hẳn là do hắn chuyển từ trường Trần Quý Cáp.

Theo thời khóa biểu, tiết học đầu tiên là môn Văn Học. Nhưng do hôm nay là ngày đầu tiên sau khai giảng nên chắc học sinh sẽ được nghỉ ngơi.

Ngày hôm qua, Đại Mạnh tham gia khai giảng và hội tụ với những bạn cùng lớp. Tại đó, hắn biết được giáo viên chủ nhiệm của mình là một mỹ nữ, tên là Phụng, dạy môn Toán và khoảng chừng hai mươi lăm.

Vào thời điểm ấy, Đại Mạnh bắt đầu thi triển kỹ xảo tán gái, thế nên hắn chờ đợi một cô gái xinh đẹp ngồi xuống bàn, rồi liền sáp vào ngay. Lúc ấy, cô gái đó cũng tỏ vẻ muốn rời đi, nhưng do Đại Mạnh nói: “Ngồi đỡ đi, đợi khi phân chia vị trí, rồi hãy tính tiếp” thì cô gái đành phải lặng thinh. Chắc lúc đó, nàng ta nghĩ: “Rời đi thì cũng không được lịch sự cho lắm”

Phong cách này vô cùng bá đạo và nó cũng thuộc vào kỹ xảo thứ mười, tên gọi là Bá Đạo Chiêu. Đại Mạnh cũng không nghĩ là sẽ thành công. Bởi lúc ấy, hắn ta chỉ có ý định thử mà thôi.

Do thành công, Đại Mạnh đành phải đâm đầu vào chiêu thức thứ nhất, đó chính là Gợi Gạo Nấu Com. Năm xưa, Đại Mạnh đã áp dụng chiêu thức này với La La và thành công mỹ mãn. Thế nhưng suy nghĩ lúc ấy của hắn chỉ bắt chợt hiện lên cuốn bí kíp, chứ không hề có ý định “đường thành lory”. Có thể tình cảm giữa Đại Mạnh và La La là một cái duyên đáng quý. Cũng chính vì điều này, hắn không muốn hại đời La La.

Trong khoảng thời gian Đại Mạnh ngồi chung với cô gái, hắn mở miệng làm quen và biết được tên của cô gái này. Mỹ nữ tên gọi là Thu, họ thì không rõ. Đại Mạnh có thể hỏi thăm một cách bá đạo, nhưng hắn sợ cô gái xinh đẹp phản cảm với những người làm quen, cho nên hắn đành phải dừng việc tìm hiểu.

“Thời gian càng dài, cơ hội càng đông!” Đây chính là triết lý của chiêu thức Gợi Gạo Nấu Com. Tất nhiên, đây là phương hướng “lừa gần rom lâu ngày cũng bén”, chứ không phải là cách thức đường thành lory.

Ngày hôm ấy quả là vô cùng may mắn với Đại Mạnh. Hắn không ngờ là cô giáo Phụng bầu chọn hắn là cán bộ học tập của lớp 10A1, có lẽ cách phân chia tạm thời này đều dựa vào kết quả thi cử của học sinh. Từ đó, hắn nắm lấy cơ hội này, rồi chuyển sang mỹ nữ ngồi bên cạnh.

“Thưa cô, hoàn cảnh của em không được tốt, hơn nữa em không có nhiều thời gian nên không thể tiếp nhận vị trí này. Theo em biết, bạn Thu bên cạnh học rất giỏi nên em xin đề cử bạn ấy làm lớp phó học tập.” Thật ra, Đại Mạnh cũng không biết sức học của Thu như thế nào, nhưng theo hắn nghĩ, một cô gái xinh đẹp như thế này sẽ không kém bao nhiêu. Tất nhiên lời hắn nói thuộc vào phương pháo Đều Ngón. Đáng tiếc sức quan sát của Đại Mạnh chưa được chính xác lắm.

Mỹ nữ tên Thu không ngờ tới điều này. Lúc Đại Mạnh đề cử nàng làm lớp phó học tập thì nàng liền đứng lên từ chối. Thời điểm ấy, Thu cảm thấy rất vui, bởi vì đa số học sinh đều thích được khen học giỏi, huống gì Thu là một cô gái thích hư vinh. Đáng tiếc là hư vinh của nàng không được nhiều cho lắm, bởi kết quả thi của nàng không tốt. Nếu tốt hơn, nàng đã vào trường Trần Quý Cáp từ lâu.

Sau khi Thu và Đại Mạnh từ chối, cô giáo tìm người thay thế. Đáng tiếc tính tự lập của học sinh Việt Nam thua xa những nước khác. Dù học sinh muốn làm cán bộ lớp nhưng vì ngại, vì tự ti cho nên đành phải lựa chọn ru rú một nơi.

Thu cũng là một người như thế. Ban đầu nàng ta không muốn, nhưng sau khi cô gái xem kết quả học tập của Thu, thấy kết quả thi cử của nàng không tốt nhưng kết quả học tập ở khối Trung Học Cơ Sở rất giỏi nên đã ép Thu phải nhận vụ.

“Rất uất ức nhưng mà cũng có chút vui, ít nhất là nàng có thể khè với người thân!”

Từ những điểm đó, hảo cảm của Thu đối với Đại Mạnh tăng thêm một chút. Đặc biệt từ việc cô giáo đề cử Đại Mạnh làm lớp phó học tập nên nàng đoán được kết quả học tập của Đại Mạnh vô cùng tốt. Hơn nữa, việc nàng rót vào Nguyễn Trãi khiến gia đình bất mãn, chửi mắng cả ngày nên nàng cảm thấy ngồi với Đại Mạnh cũng là một lựa chọn không sai.

Thu không biết rằng, kể từ lúc này, nàng đã chính thức rơi vào tay giặc!

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 52: La La Vào Lớp

Giờ học đi vào cỡ ba phút thì giáo viên cũng tới nơi. Chẳng qua người đến không phải là giáo viên môn Văn Học, mà đó là cô giáo chủ nhiệm lớp. Mặc dù mọi người có chút tò mò và tự hỏi nguyên nhân, nhưng không ai bảo ai, tất cả đều đứng dậy và chào theo hiệu lệnh của lớp trưởng Nguyễn Văn Linh.

Cô giáo Phụng bước vào lớp, ra hiệu cho tất cả học sinh xuống, sau đó mở miệng nói.

- Hiện tại cô đến đây là để giới thiệu với các em về một người bạn mới. Tên của bạn ấy là Huỳnh Thị La La, vừa mới xin chuyển trường qua đây.

Cô giáo nói tới đây, liền quay về phía cửa, rồi vẫy tay như muốn gọi ai đó. La La đứng bên ngoài thấy thế, liền bước vào trong. Cô giáo Phụng nói tiếp.

- Mặc dù các em đều mới mẻ như nhau, nhưng chắc bạn La sẽ đỡ ngỡ hơn, thế nên cô mong các em hướng dẫn và giúp đỡ bạn ấy.

Cô Phụng nói xong, lại hướng mắt về La La. Nói thật, cô cũng đang rất tò mò. “Chẳng hiểu một người có thành tích thi cử tốt như thế này, tại sao lại muốn chuyển về Nguyễn Trãi?” Đối với Phụng, trường nào cũng như trường này, cách giáo dục không có bao nhiêu khác biệt, mọi thứ đều xuất xứ từ

học sinh mà thôi. Tuy nhiên học sinh và phụ huynh sẽ không nghĩ như cô, bởi họ cho rằng, Trần Quý Cáp mới là trường tốt nhất Hội An. Nghĩ tới đây, Phụng đứng lại, rồi quan sát về khu vực có bàn trống.

- La La, em xuống chỗ bàn thứ năm, dãy thứ hai từ trái sang và ngồi cùng bàn với bạn Diễm. – Phụng cầm tờ sơ đồ lớp chưa hoàn chỉnh, vừa nhìn, vừa nói, vừa chỉ tay.

La La nhìn xuống bên dưới, sau đó chuyển sang nhìn chiếc bàn thứ ba, thuộc dãy bàn đầu tiên, nằm gần cửa sổ. Đại Mạnh đang ngồi phía thấy ánh mắt của La La liền gãi đầu, lắc vai và thở dài. “Khô rồi đây!”

La La mặc kệ sự buồn bực của Đại Mạnh, nàng quay về phía cô giáo và nói.

- Cô ơi, có thể cho em ngồi cạnh với bạn Mạnh không?

Cô giáo tỏ ra rất bất ngờ trước yêu cầu của La La. Nàng tò mò nhìn về phía Đại Mạnh, sau đó nhìn cô bạn lớp phó học xinh đẹp với vẻ vô cùng khó xử.

Ở bên dưới, Thu tỏ ra khá bình tĩnh, không hề giận, cũng chẳng hề vui, dường như quyết định của nàng là tùy theo sự sắp đặt của cô giáo. Có trời mới biết rằng, lúc này Thu đang rất tức giận. “Con này láo! Mì làm cái gì mà dám dành chỗ ngồi của ta.”

Cô giáo, tất cả bạn học trong lớp, kể cả Đại Mạnh không hề biết được điểm này, cho nên tất cả đều nhìn về phía La La.

- Vì sao em lại muốn ngồi cùng với Mạnh?

Cô giáo nói với vẻ vô cùng nghi ngờ. Nếu như Phụng đoán không lầm, thì La La chuyển trường là vì thích người học trò kia.

La La không nhận thấy vẻ nghi ngờ của cô giáo nên hồn nhiên trả lời.

- Nhà của bạn ấy bảo em giúp đỡ bạn ấy học tập, cho nên em muốn ngồi cùng bàn với bạn ấy!

Nghe La La trả lời, Đại Mạnh ở bên dưới khá là ngạc nhiên, vì hắn không nghĩ là La La sẽ nói láo. Chỉ là Đại Mạnh không biết, La La không hề nói láo, bởi vì ông nội của hắn đã đến gặp La La và nhờ cô bé trông chừng hắn. Tất nhiên, ông Hai Anh cũng không yêu cầu La La chuyển trường. Thật ra, dù không có nguyên nhân này thì La La cũng bịa nguyên nhân khác. Bởi ý định của nàng là muốn học chung lớp chung trường với kẻ đáng ghét kia.

Cô giáo Phụng biết mình hiểu lầm La La, cho nên nở một nụ cười hiền hòa, giống như là muốn xin lỗi cô bé. Hiện tại cô cũng thấy lòng rất nhẹ nhõm, bởi vì không ai muốn học sinh của mình lại lao đầu vào yêu sớm.

- Thu, em có thể chuyển xuống dưới kia không?

Thu nghe cô giáo hỏi, liền nhìn xuống vị trí mà đáng lẽ La La phải ngồi. Vài giây sau đó, Thu lắc đầu và nói.

- Cô, em không thể!

Cả lớp hoàn toàn bất ngờ, kể cả cô giáo cũng nhú mày bắt mắt. Nhưng ngay sau đó, Thu đã lên tiếng thanh minh.

- Thưa cô, mắt em hơi kém, cho nên không thể ngồi ở vị trí quá xa.

“À!” Cô giáo gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Vì lẽ này, cô đành phải nhìn về chỗ Đại Mạnh và suy nghĩ cách sắp xếp.

Trong phòng học có hai dãy sát nhau, mỗi dãy gồm hai hàng, mỗi hàng chứa bảy chiếc bàn. Hiện tại Đại Mạnh đang ngồi ở hàng đầu tiên, sát bên tường, cạnh lớp phó học tập Thu. Ở bên cạnh Thu là một cặp học sinh nữ thuộc hàng thứ hai.

- Quỳnh, em có thể nhường chỗ cho Thu không?

- Dạ được, thưa cô!

Quỳnh vô cùng bình thản, vẻ mặt chẳng có một sự giả tạo nào hết. Có lẽ chuyện này đối với nàng chẳng có gì quan trọng cả. Huống gì bạn nữ ngồi cùng bàn với nàng vẫn chưa có gì quen thuộc cả. Chỉ là Thu cảm thấy không được tốt cho lắm. Đôi bàn không lớn, nhưng mặt mũi mới là quan trọng. “Tại sao cô giáo không sắp xếp La La ngồi chỗ đó, mà lại đuổi cô đi”. Mặc dù rất bất mãn với giáo viên chủ nhiệm, nhưng Thu cũng không tỏ rõ ý định trong lòng.

Khi Thu chuyển sang vị trí thứ ba, tính theo hàng ngang từ chỗ của Đại Mạnh, thì La cũng đi tới chiếc chỗ ngồi. Đúng lúc này, Đại Mạnh đứng lên, giả vờ nhường chỗ.

La La ngồi xuống vị trí gần xó tường, lòng vô cùng tức tối, nhưng vì cô giáo và mọi người đang nhìn mình nên nàng không thể giận hờn vu vơ. Đại Mạnh biết thế, liền cười thầm hắc hắc.

Bây giờ Đại Mạnh đã kẹp giữa hai mỹ nữ, diễm phúc vô cùng. Đáng tiếc, Đại Mạnh không hề tưởng tượng tới viễn cảnh tình tang. Vào lúc này, hắn vô cùng buồn bực. “Hà cớ em lại thích ám ảnh anh!”. Nếu không phải hắn lạnh trí thì e rằng đã khỏi ngồi gần với Thu.

Sau khi việc sắp xếp học sinh mới đang xong xuôi, giáo viên chủ nhiệm mở lời chào từ biệt nhằm nhường tiết học cho giáo viên dạy Văn.

Không lâu sau đó, cô giáo bộ môn Văn đi vào. Học sinh nhìn người cô mới tới, liền cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Bởi trái ngược với sự trẻ trung, xinh đẹp của cô giáo chủ nhiệm, thì cô giáo dạy văn quá già, tuổi tác ước chừng cũng năm mươi.

Theo thường lệ, thầy cô ít khi dạy học vào tiết đầu tiên. Cô giáo dạy văn cũng thế, ở tiết học này, cô giới thiệu bản thân, hỏi thăm cán bộ lớp, nói cách thức dạy, đồng thời kể những câu chuyện vui vẻ. Từ đây mọi người mới tên cô là Hường, năm nay đã bốn mươi tám. Ngoài ra cô còn nhắc nhở học sinh rằng: “Cô vô cùng khó tính”.

Sau khi chuông tan tiết vang lên, cả lớp không hề rời chỗ, bởi vì cô giáo vẫn chưa rời phòng. Điều này là do tiết học thứ hai cũng là môn Văn, cho nên cô giáo Hường không muốn đi tới đi lui. Bây giờ cô già rồi nên thân thể không được mạnh mẽ như những thầy cô giáo trẻ khỏe khác.

Tới tiết thứ hai, cô Hường bắt đầu dạy học. Thực chất là tiết học đều nghiêng về mục lục dạy học và khái quát môn văn học ở lớp mười, cũng như là ở cấp ba.

Thời gian dần trôi qua, môn Văn chán ghét rồi cũng kết thúc, lớp học liền được giải tỏa mười phút ba trăm giây. Tất nhiên đây là giờ ra chơi mười lăm phút, chứ khoảng thời gian kết thúc tiết học chỉ được nghỉ đúng ba trăm giây, tính thêm vài trăm giây mà thầy cô xuống phòng nghỉ ngơi và uống nước thì cũng khoảng chừng mười phút không dư.

Ngay tại lúc bạc học ra khỏi phòng, La La liếc xéo vào mặt của Đại Mạnh và nói.

- Qua đây!

Đại Mạnh giả vờ đứng lên, y như nói rằng: “Em nói gì, anh không nghe thấy!”. La La biết Đại Mạnh đánh trống lảng nên nhéo vào eo của hắn. Đại Mạnh không đau nhưng cũng phải ngồi xuống, ú ớ tại chỗ.

- Hừ, kêu cái gì mà kêu, nói không nghe, em nhéo cho chết!

Bạn học trong lớp nghe vậy, liền nhìn tới.

Người đầu tiên: “Ồ!”

Người thứ hai cũng: “Ồ!”

Người thứ ba: “Ghê thế bậy!”

Vài người khác: “Lãng mạn gớm... Ờe ... ờe!”

Mặc dù La La khá quen với những lời bàn tán xung quanh nhưng mặt cũng đỏ ửng chói. Riêng Đại Mạnh đâu có bận gì quan tâm mấy đứa chơi chơi. Hắn ủ rũ làm theo ý của La La.

“Quá khổ vì tình!”

Thu ở bên cạnh không ghen tức gì, nhưng nhìn cái cảnh tò te “anh em” này, nàng cảm thấy rất khó chịu.

- Làm gì thế?

Đại Mạnh quay sang, nở nụ cười thân thiện và kiêu cạo.

- Bạn ấy muốn đổi chỗ với mình đó!

“Ừ!” La La ở bên cạnh đánh cái bầm vào lưng của Đại Mạnh, sao đó mắng.

- Có qua không thì bảo!

Đại Mạnh cười khỏ, nhìn Thu với vẻ méo mó, ý như muốn nói: “Nó là khủng long đấy!”

- Hai người làm gì thế, cô giáo đã điền tên hai người vào sơ đồ lớp, muốn đổi chỗ thì cũng phải xin phép cô giáo.

Thu nói với vẻ rất nghiêm túc, đáng tiếc Đại Mạnh vẫn ngồi ở bên trong. La La ngồi sát bên Thu, có đôi chút bất mãn nhưng vẫn nói nhẹ nhàng: “Mình sẽ xin với cô sau”.

Thu nghe vậy liền quát lớn, giống như muốn xả tất cả sự bất mãn: “Xin là xin như thế nào? Bạn mới vào học, không biết quy định của lớp thì mình nói cho mà nghe. Ở đó mà cãi lại.”

La La biết mình sai, nhưng lại không thích cái điệu bộ khó ưa của Thu. Chỉ là vì không biết cách phản bác nên đành dùng ánh mắt cầu cứu tên khốn kiếp kia.

Đại Mạnh cũng không nghĩ Thu giống cô cô mơ mơ và nóng tính như thế. Hắn nhìn La La, y như muốn nói: “Hai là em trở về chỗ cũ đi!”. Thế nhưng lần này La La không thực thi theo ý định của Đại Mạnh. Nàng ngồi lì một chỗ như sợ Đại Mạnh sẽ cập kê với con bé Thu. Có lẽ đây cũng là lý do khiến nàng muốn Đại Mạnh đổi vị trí.

Đại Mạnh thấy La La ngồi ru rú một chỗ đành phải nhìn sang lớp phó học tập Thu, ánh mắt của hắn như muốn nài nỉ. Thu thấy thế, liền “Hừ” một tiếng và dùng điệu bộ hăm dọa. Đáng tiếc La La và Đại Mạnh chẳng hề quan tâm tới sự tức giận của Thu.

- Hai người... hai người đổi vị trí cho tôi.

Đại Mạnh và La La liếc mắt đưa tình. Ở trong lớp, vài người thấy vẻ khó ưa của Thu, liền bàn tán, trong đó có vài kẻ cười ha ha, đôi khi còn nói nhỏ. “Nó không đổi, mi cũng phải cầm miêng thôi!”

Thu nhìn về người phát ra câu này. Chỉ là lớp quá đông nên nàng chưa thể xác định là người nào. Thu âm ức ngồi im một chỗ. Đúng như lời một người vừa mới nói, Đại Mạnh và La La không đổi thì nàng cũng chẳng biết làm sao.

Ánh mắt của Thu âm trầm, mặt đỏ bừng vì tức giận. Lòng nàng nghĩ tới phim hoạt hình thỏ và sói, rồi thàn nói: “Nu, pogodi!” (Hãy đợi đấy)

Thế là một sự vận dụng hoàn hảo đã được tạo nên. Trong thời gian này, Đại Mạnh vận dụng cách thức Khổ Vĩ Tình một cách tinh tế, đặc biệt là biện pháp khích tướng nhằm thực hiện kỹ xảo Dụ Nữ Truy Nam.

Đáng tiếc cô gái này có hơi hướm bạo động, dường như nàng thường đặt ánh mắt từ vị trí cao cao nhìn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 53: Đau

Đúng vào lúc 11h trưa, khi tiếng trống trường vang cùng với tiếng chuông thi nghĩa là giờ học đã kết thúc. Trong lúc Đại Mạnh bước ra khỏi bàn thì La La gọi giật ngược trở lại.

- Giờ anh định đi đâu?

- Về nhà! – Đại Mạnh trả lời.

- Về nhà nào? – La La truy hỏi.

- Tất nhiên là nhà trọ! – Đại Mạnh nói với vẻ thản nhiên.

- Anh đứng chờ ở cổng nhé, em sẽ đưa anh về! – La La nói.

- Không cần, phòng trọ cũng gần đây thôi!

La La nghe vậy liền nhú mày, sau đó nàng nói.

- Lúc sáng em thấy anh đi cà thọt mà, hình như bị té đúng không?

Đại Mạnh “ồ” một tiếng. Hắn nhìn La La, đầu ngẩng nghĩ: “Không biết La La có nhìn thấy chuyện lúc sáng không nữa. Mà thôi, dù sao vài hôm nữa, em ấy cũng sẽ biết.” Nghĩ tới đây, Đại Mạnh trả lời.

- Em cứ đi về đi, anh không sao đâu!

Nói xong câu đó, Đại Mạnh lập tức rời phòng. Thật ra, hắn để La La chờ về cũng được, chỉ là hôm nay là không thể. Hắn ta còn phải thực hiện cho xong kế hoạch.

La La nhìn thân ảnh Đại Mạnh từ từ khuất dạng mà lòng buồn tẻ tãi. Dường như nàng cảm thấy khoảng cách giữa mình và Đại Mạnh ngày càng xa xôi.

Đại Mạnh bước khỏi cổng chính, sau đó đi về cổng phụ. Tới vị trí này, ánh mắt của hắn bắt đầu lảo liên. Khi thấy Thương đang chuẩn bị dắt xe khỏi trạm, hắn liền đi cà nhắc về phía trước.

Một phút ba mươi giây, Thương đạp xe tới vị trí của Đại Mạnh. Đến khi thấy thân ảnh cà nhắc thân quen, nàng liền bóp phanh, đạp chậm chậm.

- Ô, là bạn à?

Đại Mạnh ngẩng đầu, mặt nhăn nhó, giống như vết thương ở chân vô cùng khủng khiếp. Thương thấy thế, không đợi Đại Mạnh trả lời mà liền mở miệng hỏi thăm.

- Bạn có sao không?

- Không sao, chỉ bị trật khớp thôi, mình đi được mà! – Đại Mạnh vừa nói vừa nhăn nhó. Hắn ta vừa cố tỏ rõ sự đau đớn và vừa cố gắng biểu hiện bản thân là một người con trai mạnh mẽ. Đương nhiên, tất cả chỉ là đóng kịch, và có lẽ đây là bản lĩnh của hắn, cũng như là sở trường cần thiết của những người được mệnh danh “Sát Thủ”.

Cô gái không biết chuyện Đại Mạnh đóng kịch, nên tiếp tục mở lời quan tâm.

- Hay là bạn lên xe đi, mình sẽ chở bạn tới bệnh viện!

Đại Mạnh vội vàng xua tay. Hắn thật sự không dám vào bệnh viện, điều này không phải là do hắn không muốn, mà vào gặp bác sĩ thì chỉ có nước toi com.

- Mình nghỉ ngơi vài hôm là khỏe thôi!

Cô gái trầm tư một lát, sau đó cũng không tiếp tục khuyên can. Nàng nói.

- Được rồi, bạn lên đây, mình chờ bạn về nhà.

Đại Mạnh nhìn cô gái, lòng muốn gật đầu, nhưng miệng lại không. Cô gái thấy thế, liền bĩu môi.

- Nhìn gì mà nhìn, lúc sáng đi chung rồi, giờ còn ngại cái gì nữa.

Đại Mạnh lắc đầu giải thích.

- Không phải như bạn nghĩ đâu, mình cũng không phải là đứa đàn bà. Chỉ có điều, thân thể mình hơi nặng, bạn là con gái nên...

- Gì? Cậu tưởng mình yếu vậy à – Cô gái ngắt lời, mắt liếc xéo.

Đại Mạnh phát hiện cô gái xung hô thân thiện hơn, liền cười khuấy trong lòng. Hắn nói.

- Mình không có nói bạn yếu. Mình muốn nói là, mình là con trai, không thể nào để con gái chở được.

Cô gái cũng cảm thấy chở người khác vô cùng mệt mỏi, có thể nói là xi khối lỗ hậu môn. Nhưng tình hình Đại Mạnh như thế này, nàng không thể không quan tâm.

- Thôi, cậu nói nhiều quá. Lên xe, mình chở, lần sau cậu chở lại là huê.

- A ha, có lần sau nữa à!

Nghe Đại Mạnh trêu đùa, mặt mày cô gái đỏ chót. Vì biết mình lỡ lời nên nàng đổi.

- Giờ cậu có lên không thì bảo. Nếu không mình đi đó nhé!

- Oa Oa, mỹ nữ, bớt đùa chứ!

Đại Mạnh vội vàng nhảy lên xe. Riêng Thương nghe Đại Mạnh kêu mình là mỹ nữ thì cảm thấy vui vẻ trong lòng.

- Hừ... Miệng lưỡi trơn tru.

Chàng trai và cô gái vui vẻ đi cùng nhau, một cô gái khác đứng ở xa dõi theo từng chi tiết.

“Vì sao lại thế hờ anh? Chị ấy đẹp hơn em sao?”.

Cô gái ảo não thờ dài và khẽ lau một dòng nước mắt. Sau một khoảng thời gian buồn bã dài đằng đẵng, nàng lắc đầu vì biết rằng: “Đại Mạnh không phải là người như thế!”

Chiếc xe đạp màu hồng từ từ chạy trên đường. Ở trên xe cô gái, cô gái mạnh mẽ đạp xe không rên một tiếng, chàng trai mang tên Đại Mạnh cũng chỉ biết ngồi ở biết sau. Tất nhiên mối quan hệ của hai người đã thân thuộc hơn lúc trước, nghĩa là không gian lúc này đã không còn sự im ắng.

- Bạn tên gì? – Đại Mạnh hỏi. Mặc dù hắn đã biết kết quả của câu hỏi từ lâu.

- Mình tên Thương, còn cậu? – Cô gái trả lời và hỏi lại.

- Mình tên Mạnh! À, thế bạn học lớp 12 mấy? – Đại Mạnh đáp câu hỏi, sau đó kể tục việc hỏi.

Cô gái nghe vậy, ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời.

- Mình học lớp 12c3, còn bạn thì sao?

Đại Mạnh nghe cô gái hỏi, liền cười ha ha và nói: “Bí mật!”. Cô gái tức giận nói.

- Làm gì mà bí mật? Chảnh vậy cha!

Nói thật Đại Mạnh hơi dị ứng với từ chảnh này, đặt biệt là cái từ “chảnh chó” của giới học sinh. Chỉ là hắn không nghĩ tới điều này, hắn nói.

- Bí mật không thể bật mí, vì bật mí sẽ bị mất!

- Ái chà chà, bày đặt chơi chữ nữa chứ!

Cô gái vừa nói vừa cười, sau đó nàng im lặng như nghĩ ngợi điều gì đó. Khoảng mười giây sau, nàng nói.

- Giờ mình đố cậu cái này, nếu đáp đúng thì sẽ có thưởng.

- Ô! Trò chơi trúng thưởng à! Mà đố cái gì, đừng đố quá khó nhé! – Đại Mạnh tỏ vẻ ngạc nhiên. Hắn chưa hề nghĩ tới tình huống đồ vui này. Hôm qua, dự định của hắn là vừa đi xe, vừa kể vài câu chuyện cười, bởi trong kế Mỹ Nam, người nam không những giỏi giang, mà còn phải chứa nét hài hước. Tất nhiên, hài hước chỉ diễn ra ở những tình huống phù hợp, chứ không bản thân sẽ trở thành thẳng hề giữa thiên hạ.

Thương không biết Đại Mạnh đang ngạc nhiên, cho nên đáp lời.

- Nếu dễ dàng quá thì làm gì có thưởng!

- Thế thì phần thưởng của cậu là gì?

Đại Mạnh hỏi ngược, cô gái liền lâm vào trầm tư.

- Nếu cậu trả lời đúng, mình sẽ mời cậu ăn cà rem.

Đại Mạnh nghe tới chữ cà rem thì liền cười lớn.

- Thôi thôi, mình lớn rồi, không còn cái tính mót cà rem đâu! Cậu nên đổi phần thưởng khác đi!

Cô gái “hừ” một tiếng, rồi tiếp tục suy nghĩ.

- Mình mời cậu ăn Cao Lầu, như vậy được chưa? ‘

(Cao Lầu: Món ăn tương tự như mì Quảng, giống mì Udon của Nhật Bản. Cọng mì cao lầu có màu vàng xám, được làm từ gạo ngâm nước tro, nước lều của nó được làm từ nước xi dầu xiu thịt)

Đại Mạnh nghe tới phần thưởng của Thương liền lắc đầu.

- Con trai đi ăn cùng với con gái mà để con gái trả tiền thì quê lắm!

- Làm gì mà quê? Đúng là sĩ diện hão!

- Hay là cậu đổi phần thưởng khác đi!

- Không được, mình chọn phần thưởng này, nếu cậu bị bệnh sĩ diện thì càng đỡ tốn tiền. Ha ha, ta thật là thông minh!

“Vãi cả thông minh!” Đại Mạnh thấy Hoài Thương hí ha hí hửng thì cười thầm trong lòng.

- Được rồi, cậu đồ đi! – Đại Mạnh nói.

- Đồ cậu, I don’t know nghĩa là gì?

Câu hỏi này quá dễ dàng nên khiến Đại Mạnh lâm vào suy nghĩ. Hơn một phút trôi qua, hắn thật sự không biết trả lời như thế nào. Đại Mạnh thầm nhủ: “Chả lẽ câu này lừa tình như câu một cộng một bằng mấy?”. Nghĩ như thế Đại Mạnh đưa ra đáp án.

- Tôi không biết!

Với trình độ nói tiếng anh như gió, Đại Mạnh tin tưởng với câu trả lời của mình. Chỉ là, Hoài Thương ở bên cạnh, nghe câu trả lời, liền cười te toét.

- Cậu nói I don't know nghĩa là gì?

Đại Mạnh đoán Hoài Thương đang hù dọa nên cười đều một cái. Hắn tiếp tục xác nhận câu hỏi với vẻ vô cùng tự tin.

- I don't know có nghĩa là tôi không biết!

- Ha Ha....! – Hoài Thương cười run rẩy, khiến che đập cũng phải run rẩy theo.

- Ha Ha....! Ha Ha! Cậu nói I don't Know nghĩa là cậu không biết à! Ha ha, ta tức cười quá.

Đến nước này, Đại Mạnh dường như đã sáng tỏ cú lừa của Hoài Thương. Mặt mũi của hắn giống như đưa đám. Trước đến giờ hắn có bao giờ bị lừa như thế này đâu. “Móa, tiếng Việt đúng là tiếng lừa bố mày!”

Thương không biết mặt mo của Đại Mạnh đang đỏ, cho nên hồn nhiên nói tiếp.

- Thôi nhé, đừng nghĩ ngợi gì tới phần thưởng nhé! Ha ha, Ăn tiền của cô nương không dễ dàng thế đâu!

Đại Mạnh ngồi trên xe, lặng thinh như hát bài câm nín.

...

Khoảng hai phút sau, cô gái dừng cười và mở miệng hỏi.

- À, quên mất, nhà cậu ở đâu thế, này giờ cậu bắt mình chờ mà chẳng nói tới điều này!

- Ủ, nhà mình bên Duy Vinh, cậu cứ đưa tới bên đó là được! – Đại Mạnh trả lời.

Cô gái ngẫm nghĩ giây lát, rồi hỏi tiếp.

- Nhà cậu bên Duy Vinh, sau cậu không đi xe mà lại đi bộ?

Đại Mạnh không nghĩ ngợi, liền trả lời.

- Không, mình ở trọ bên Hội An. Lúc sáng mình xuống nhà bạn nên đừng phải cậu, chứ có phải mình đi bộ từ Duy Vinh qua đây đâu!

- Không nghĩ là quê cậu bên Duy Vinh. À, nhà mình gần bến đò đấy!

Đại Mạnh giả vờ “ồ” một tiếng. Mấy cái thông tin này, hắn đã biết từ lâu, nếu như nhà Hoài Thương không ở bến đò thì hắn đã tìm có khác từ lâu. Hoài Thương không biết toan tính của Đại Mạnh, cho nên mở giọng quan tâm.

- Hay là cậu về nhà trọ đi, chứ mình thấy chân giò của cậu như vậy, qua bến đò thì làm sao nữa đây.

- Cậu đừng lo, mình có bạn mà!

Cô gái nghe tới đây, dường như nghĩ tới điều gì đó. Một lát sau, khuôn mặt nàng âm trầm hẳn nhó. Có thể nói rằng, bây giờ nàng vô cùng tức giận.

- Cậu có bạn, thế tại sao lúc này không chờ bạn. Đừng nói là cậu lừa tình mình nhé?

Đại Mạnh bị hỏi một cách đột nhiên thì vội vàng lên tiếng thanh minh.

- Lạy chúa, lúc đầu mình định về nhà trọ. Nhà trọ của mình ở chỗ miếu Ông Cọp, rất gần trường nên không muốn nhờ vả bạn bè. Nếu không phải cậu chờ giúp thì mình cũng không có ý định về quê đâu. Rõ ràng là cậu bảo mình lên xe, mình không chịu, giờ cậu lại bảo lại bảo là mình lừa tình. Hay!

Nghe Đại Mạnh giải thích, cô gái từ từ liên tưởng về chuyện này và phân tích đúng sai. Một lúc sau đó, nàng nói.

- Thế sao cậu không bảo mình chờ về phòng trọ, mà lại đòi về quê. Không lẽ cậu muốn tò te với mình.

- Mô phật, mình thấy có người chờ giúp nên mới nổi ý định về quê. Cậu thấy đó, chân mình trật khớp, đi khắp khả khắp kiểng; trong người mình lại không đủ tiền đi bệnh viện nên mới nổi lên ý định về quê. Mà mệt quá, cậu không tin thì thôi.

Khi Đại Mạnh dùng giải thích, cô gái im lặng suy nghĩ. Nàng nhớ tới lúc đầu, tính cách của Đại Mạnh cũng không phải là người như vậy. Nghĩ thế, nàng đưa nắm đấm về sau, miệng hù dọa.

- Mình mà phát hiện cậu lừa tình thì chết với mình đó!

Đại Mạnh ngồi ở đằng sau, miệng cười cợt nhưng lòng âm thầm buồn bực: “Móa, con gái đúng là chúa đa nghi!”

Chiếc xe đạp băng băng ở đường Bạch Đằng, khi nó tới số nhà 51, Hoài Thương liền chỉ cho Đại Mạnh biết nhà của nàng, sau đó tiếp tục lái về bên đò sang sông. Khi tới nơi, Đại Mạnh từ từ xuống xe, sau đó mở miệng cảm ơn và từ biệt. Hoài Thương không nói gì, mà chỉ nở một nụ cười xinh đẹp, rồi vẫy tay rồi đi.

Đại Mạnh đứng ở bên đò, nhìn cho đến khi bóng dáng của Hoài Thương khuất dạng thì hắn mới từ từ bước đi. Đúng lúc này, một chiếc xe Đờ Mi, màu ánh kim bỗng nhiên dừng trước mặt của hắn.

Người tới là La La. Nàng bóp phanh, dừng xe “đờ mi” và dắt nó lên đò. Đại Mạnh thấy thế liền cất tiếng hỏi thăm.

- Giờ em mới về à!

- Đừng quan tâm tôi!

Đại Mạnh nhìn bóng dáng La La chìm vào chuyên đồ chuyên chở học sinh. Không hiểu vì sao, câu nói của La La khiến tim hắn nhói đau.

Tiếng máy nổ từ từ vang lên. Đại Mạnh lặng nhìn chuyên đồ cho tới khi nó khuất dạng. Hắn thở dài, mắt nhìn trời, mắt nhìn mây, tự hỏi cuộc đời rồi sẽ về đâu.

Có đôi lúc hắn muốn sống thật bình dị. Nhiều lúc ảo tưởng sẽ cùng với La La đi đến hết cuộc đời. Nhưng điều này có thể thành hiện thực sao?

Không, không thể nào! Đại Mạnh biết trong người mình có cái gì và sẽ sống được bao lâu. Hy vọng của hắn đều đặt ở một người tên gọi là Bang.

Đại Mạnh biết rằng, tất cả chỉ viễn cảnh của niềm tin. Khoa học ở thế kỷ 25 không có cách bỏ dòng khí phản nghịch trong cơ thể, hướng chỉ là một vị khoa học gia ở thời đại này.

Hãy!

Đại Mạnh cất bước trở về phòng trọ. Vào lúc này hắn thật sự không biết mình đang làm gì và sẽ làm cái gì. Thế nhưng Đại Mạnh biết chắc chắn rằng: “Hắn không thể làm tổn hại La La.”

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 54: Điều Tra Đông Phương Minh Nhật

Theo múi giờ +8 của Bắc Kinh (Beijing), thì hôm nay là ngày 7/7/2009, thời điểm 11h30, tương đương với 10h30 tại Việt Nam. Vào giờ giấc này, thủ đô Trung Quốc đang rạng ngời ánh nắng, các con đường từ ngoại thành đến nội thành đều tràn ngập tiếng ồn và sự nhộn nhịp.

Từ vị trí trường Đại Học Thanh Hoa, đi về hướng tây hơn năm trăm mét là nhà hàng Thiên Thượng Nhân Gian. Tại thời điểm này, ở trong nhà hàng đều chật ních người, bàn ghế ở đại sảnh chẳng hề còn chỗ trống. Tuy nhiên, khu vực đại sảnh này chỉ là nơi dành cho những tầng lớp bình dân và trung lưu.

Thiên Thượng Nhân Gian là một nhà hàng nổi tiếng nhất nhì Bắc Kinh, có thể nói đây chính là địa điểm thường xuyên xuất hiện những người trong giới thượng lưu, đôi khi nơi đây còn là nơi họp mặt của những nhà lãnh đạo cấp cao ở Trung Quốc.

Trong thế giới không có sự công bằng tuyệt đối. Người với người thường phân chia đẳng cấp dựa theo quyền lực và sự giàu sang. Kẻ quý phái thường ít bao giờ tiếp xúc với người thấp hèn. Thiên Thượng Nhân Gian nổi tiếng chủ yếu dựa trên điều này. So với các nhà hàng khác, các món ăn ở Thiên Thượng Nhân Gian tuy cao cấp nhưng không phải là độc nhất, nhìn chung cũng chỉ tương đương với mỹ thực ở khách sạn năm sao.

Cách đây mười năm về trước, nền kinh tế Trung Quốc bước lên đà phát triển rực rỡ. Đất đai ở Bắc Kinh cũng thuận đà theo gió, kể từ đó người người tập trung vào kinh doanh bất động sản, đặc biệt là chơi chứng khoán. Cho đến ngày hôm nay, người dân ở thủ đô Trung Quốc đa số đều trở thành người giàu có, không những thế, những người Hoa có tài sản hàng đầu thế giới đều tập trung ở Bắc Kinh. Vào những năm đó, mảnh đất của nhà hàng Thiên Thượng Nhân Gian quý giá vô cùng. Lúc mới đầu, ông chủ của nhà hàng này định bán đi để lấy tiền chơi bất động sản. Nhưng sau nhiều lần suy ngẫm, người chủ này quyết định xây một nhà hàng cấp cao. Để rồi, dựa vào vị trí tại trung tâm thủ đô và quyết sách phân chia tầng lớp, Thiên Thượng Nhân Gian trở thành một nơi đặc biệt, miễn có tiền thì ai ai cũng có thể đến.

Thiên Thượng Nhân Gian phân chia ba cấp bậc. Bình dân có tiền và người trung lưu ăn uống tại khu đại sảnh; người thượng lưu hoặc kẻ có quyền thế ngồi ở căn phòng sang trọng; riêng những người có địa vị lớn đều được sắp xếp vào những phòng ăn tổng thống. Tất nhiên, việc phân cấp này không phải hoàn toàn tuyệt đối, bởi vì người thượng lưu đều có quyền mang theo kẻ bình dân. Cũng chính nhờ vào điều này, Thiên Thượng Nhân Gian trở thành một nhà hàng cao quý, nơi tô lên sự danh giá cho những người giàu sang, có cấp bậc và địa vị.

Tại căn phòng số năm, thuộc khu vực dành cho giới Thượng Lưu. Vào lúc này, bên trong nhà hàng có bốn người, gồm một nữ và ba nam. Bốn người

này đang say sưa dùng bữa. Thức ăn trên bàn đều thuộc loại mỹ vị, món chính là bào ngư và vi cá. Khi cả bốn hoàn thành việc ăn uống thì người con gái duy nhất trong phòng lên tiếng.

- Chuyện về Đông Phương Minh Nhật, mọi người đã điều tra tới đâu rồi?

Ba người nam bên cạnh nghe vậy liền nhìn nhau, sau đó hai người nam lớn tuổi tập trung vào người trẻ tuổi nhất. Người bị nhìn là người Nhật Bản, chừng hai mươi lăm, khuôn mặt tuấn tú nhưng thành thực. Hắn ta nhìn cô gái trẻ và lên tiếng.

- Thừa tiểu thư, theo tình báo thì Đông Phương Minh Nhật đã biệt tăm vô tích. Chỉ là Đông Phương gia không quan tâm điều này. Tôi cũng không rõ ràng lắm, bởi người chúng ta không thể xâm nhập vào cao tầng của Đông Phương gia. Có thể nói rằng, những thông tin ở Đông Phương gia vô cùng cẩn mật, bọn họ ít bao giờ tiết lộ những thông tin quan trọng ra ngoài. Nếu như chúng ta muốn tìm hiểu thêm thì phải thâm nhập vào sâu hơn, đáng tiếc là chúng ta khó có thể làm được điều này.

Người con gái duy nhất chính là San, con của Denis Ken. Nàng đến đất nước Trung Quốc là vì Đại Mạnh, mục đích như thế nào thì nàng cũng không rõ ràng cho lắm. Có lẽ là vì tò mò về thân thể của Đại Mạnh cho nên muốn điều tra một chút, cũng có thể là nàng muốn gây phiền phức cho kẻ đáng ghét kia. San không biết rằng: “Đây chỉ là một trò chơi nhảm chán của Đại Mạnh.”

Khi nghe hộ vệ của mình trả lời, San trầm ngâm giây lát, sau đó hỏi tiếp.

- Đông Phương gia đang có những động thái gì?

Người hộ vệ trẻ tuổi nhất trả lời.

- Thừa tiểu thư, Đông Phương gia đang tìm kiếm một người có biểu hiệu là Big Lusty!

- Big Lusty! – San nhú mày, lặp lại cái biệt hiệu kỳ quái. San biết, Big Lusty là một người, nói chính xác thì đó là Đông Phương Minh Nhật. Chỉ là nàng không hiểu, tại sao Đông Phương gia lại tìm kiếm Đông Phương Minh Nhật. Big Lusty là Minh Nhật, Minh Nhật là người của Đông Phương gia, chẳng lẽ... Nghĩ tới đó, San mở miệng.

- Đông Phương Minh Nhật mất tích vào ngày nào. Đông Phương bắt đầu tìm kiếm Big Lusty vào ngày nào.

Người hộ vệ ngẫm nghĩ giây lát, sau khi đã nhớ rõ ràng thời gian thì hắn trả lời.

- Hình như là vào tháng 12.

- Năm nào?

- 2006.

- Ồ!

San thốt lên một tiếng. “Hình như đây là khoảng thời gian Đông Phương Minh Nhật quấy rối ở Mỹ.” Liên tưởng đến vấn đề này, San liền nói.

- Anh hãy nói rõ ràng và chính xác về thời gian mà Đông Phương Minh Nhật hoạt động trong tháng 12 năm 2006 đến khi mất tích. Đồng thời so sánh với thời điểm tôi bị bắt cóc ở Mỹ.

Người hộ vệ tỏ vẻ ngạc nhiên. Hắn chẳng hiểu tại sao tiểu thư San phải đề ý tới Đông Phương Minh Nhật, cũng chẳng biết San đang muốn làm gì. Chỉ là hắn khó hiểu nhưng không dám nhiều lời. Hắn nói.

- Tiểu thư chờ một chút, tôi cần phải nhìn tài liệu.

“Ừm!” San gật đầu một cái. Người hộ vệ cũng nhanh tay khởi động chiếc Laptop trên bàn. Hai người hộ vệ bên cạnh chỉ dõi theo chứ không hề chen miệng hay chen tay. So với người hộ vệ đang bận bịu, bị San sai lên sai xuống thì nhiệm vụ chủ yếu của họ chỉ là bảo vệ an toàn cho tiểu thư.

Khoảng chừng mười phút sau, người hộ vệ trẻ ngẩng đầu nhìn San và nói.

- Thừa tiểu thư. Ba năm về trước, người của Đông Phương gia đưa Đông Phương Minh Nhật tới quận Giang Hải, thuộc tỉnh Quảng Đông. Lúc đó, Đông Phương Minh Nhật đang học cao trung ở Bắc Kinh (cao trung tương đương với trung học phổ thông). Khi được chuyển tới Giang Hải, Đông Phương Minh Nhật tiếp tục học ở Học Viện Thánh Tâm. Chỉ có điều là trong khoảng thời gian này, Đông Phương Minh Nhật thường xuyên mất tích một cách kỳ quặc, chính xác là hắn ta bí mật đi đâu đó.

Người hộ vệ nói tới đó thì tiếp tục nhìn tư liệu trên máy tính. Hơn mười giây sau, hắn tiếp tục nói.

- Đông Phương Minh Nhật tốt nghiệp cao trung vào hè năm 2006, sau đó tiến hành thi đại học, thế nhưng hắn ta thi đậu Đại Học Thanh Hoa nhưng lại không trở về Bắc Kinh để học tập, hình như có một nguyên nhân nào đó khiến hắn không thể rời khỏi thành phố Giang Hải. Khoảng thời này, Đông Phương Minh Nhật cũng ít xuất hiện, có lẽ là hắn trốn ở một nơi bí mật nào đó. Lần xuất hiện cuối cùng của Đông Phương Minh Nhật là vào ngày 17 tháng 12 năm 2006 tại quán bar Mộng Uyên Ương. Nếu như tiểu thư muốn biết Đông Phương Minh Nhật có liên quan tới vụ bắt cóc hay không thì tôi đoán “người này có khả năng”. Vì từ ngày 17/12/2006 đến ngày tiểu thư bị bắt cóc 10/1/2006 thì không ai biết Đông Phương Minh Nhật đi đâu.

Người hộ vệ nói tới đó thì ngừng lại, nhăm lầy hơi.

- Kể từ thời gian đó, Đông Phương Minh Nhật đã hoàn toàn mất dạng. Chỉ là Đông Phương gia không triển khai tìm kiếm tung tích của Đông Phương Minh Nhật. Theo như...

San nghe tới đoạn này thì ngắt lời người hộ vệ. Nàng nói.

- Đông Phương gia bắt đầu tìm kiếm Big Lusty vào thời gian nào.

Người hộ vệ nhìn vào màn hình laptop một lát, rồi mới đáp lại.

- Thưa tiểu thư, Đông Phương gia triển khai tìm kiếm Big Lusty vào ngày 11/1/2007. Từ ngày 12/1 thì họ bắt đầu huy động tất cả lực lượng để tìm kiếm Big Lusty.

- Anh có ảnh của Big Lusty không?

- Thưa tiểu thư, cái này thì e rằng không có. Người của Đông Phương gia tìm kiếm Big Lusty nhưng không hề cung cấp hình ảnh. Theo như phân tích thì họ chỉ tìm người có danh hiệu Big Lusty. Đặc biệt, chỉ cần ai cung cấp thông tin về Big Lusty thì sẽ được thưởng 100 vạn nhân dân tệ. Nếu như cung cấp vị trí chính xác của Big Lusty thì sẽ được nhận 1000 vạn. (100 vạn bằng 1 triệu). Nói chung Đông Phương gia đang tìm kiếm Big Lusty ở khắp thế giới. Trên bảng nhiệm vụ của thế giới ngầm còn xuất hiện nhiệm vụ 10 triệu USD cho những ai bắt được Big Lusty.

- Được rồi, tôi đã hiểu.

Nói xong câu đó, San bắt đầu suy nghĩ lung tung. Theo nàng biết thì Big Lusty chính là Đông Phương Minh Nhật, bởi vì tên khốn kiếp đó đã từng đó lộ cái biệt hiệu này cho nàng. Việc Big Lusty không có ảnh hay hình vẽ thì có lẽ người Đông Phương gia biết Minh Nhật có khả năng hóa trang. San cũng đã từng đối mặt với bản lãnh này. Đến bây giờ San mới biết, nàng đã bị Minh Nhật cho leo cây. Hắn ta bỏ trốn, sau đó lừa tình nàng tới đây.

“Tên khốn nạn, hãy đợi đấy!” San vừa chửi trong lòng, vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu Đông Phương Minh Nhật ở đây thì sẽ hô to oan uổng. Từ khi hắn bị cô gái thần bí nện một chương thì hắn biết thực lực của mình vô cùng yếu ớt. Vì lẽ đó, Đông Phương Minh Nhật báo cáo sự việc cho ông nội của mình, sau đó lặng lẽ bế quan tu luyện. Hắn biết rằng, nếu không làm thế thì hắn sẽ không bao giờ có quyền nói chuyện với cô gái kia.

Đông Phương Minh Nhật chẳng biết bản thân thích cô gái thần bí đó từ lúc nào. Nhưng ở một chương kia, hắn biết thực của bản thân còn quá nhỏ bé. Đừng nói tới việc truy cầu cô gái, đến việc đối mặt với Big Lusty thì hắn cũng chưa đủ sức. Nếu như hắn đoán không sai thì Big Lusty có thực lực vô cùng mạnh mẽ. Bởi vì nếu như kẻ đó không có một thực lực mạnh mẽ thì làm sao có thể chinh phục được cô gái thần bí kia.

Đông Phương Minh Nhật không biết rằng, hắn đã hổ to. Lúc này võ công của hắn đang ở Hậu Thiên Tầng Chính, cách Hậu Thiên Viên Mãn chỉ một tầng. Nếu so với sát thủ đỉnh cấp thì hắn chỉ có hơn chứ không kém. Nghĩa là, thực lực bây giờ của Đông Phương Minh Nhật có thể nói là tương đương với Big Lusty. Tất nhiên, chỉ nói tới kiếp này.

Đại Mạnh cũng không biết những chuyện này. Lúc trước, hắn nói cái biệt hiệu Big Lusty cho Nguyệt Tri San (Gatsuta Kan) là vì nàng ta quá phiền phức, thời điểm nào cũng hỏi thăm tên của hắn. San muốn thăm dò thân phận của Đại Mạnh nhưng Đại Mạnh cũng không phải là thằng ngốc. Việc Đại Mạnh nói cái danh hiệu Big Lusty chẳng qua là đối phó cho xong chuyện. Khi đó hắn chẳng hề suy nghĩ điều gì, bởi vì thế giới này chẳng ai biết tới Big Lusty, huống gì hắn đã quen với cái biệt hiệu này. Nếu bây giờ Đại Mạnh biết Đông Phương gia đang tìm kiếm Big Lusty khắp nơi thì e rằng Đại Mạnh sẽ vô cùng đau đầu đau não. May mắn là người biết Big Lusty chỉ có mỗi mình San, đặc biệt là nàng ta đang cho rằng danh hiệu đó xuất xứ từ Đông Phương Minh Nhật.

Tất cả mọi thứ chỉ là một sự trùng hợp đầy thú vị. Đại Mạnh không biết, Đông Phương Minh Nhật cũng không. Chỉ có một cô gái đang ngu ngơ tìm kiếm.

Mặc dù trò chơi tiếp theo sẽ rất thú vị nhưng rồi cây kim trong bọc cũng lòi ra. Bởi vì, người mà San đang muốn gây phiền phức chính là Đông Phương Minh Nhật, mà Đông Phương Minh Nhật lại là người đang tìm kiếm Big Lusty – một tình địch đáng gờm của hắn.

Cách đây hơn bảy tháng, Nguyệt Tri San chấm dứt hành trình du lịch để trở về đất nước Nhật Bản. Sau khi tốt nghiệp trung học, nàng xin phép gia tộc để du học ở Trung Quốc. Trường mà nàng tham gia học tập chính là Đại Học Thanh Hoa. Có thể nói Thanh Hoa là trường đại học hàng đầu thế giới, đứng thứ nhất tại Trung Quốc. Nếu như San dựa vào sự hậu thuẫn của gia tộc để được phép học tập ở Thanh Hoa thì cũng khá dễ dàng. Chỉ là San không hề làm thế. Chỉ số IQ của San cao hơn 200, nàng du học ở Thanh Hoa là dựa vào thực lực và trí tuệ của chính mình.

Hiện tại, San đang theo học ngành luật, đồng thời sẽ tiếp thu chương trình đào tạo thạc sỹ luật Hoa Kỳ thông qua một chương trình hợp tác với trường luật Beasley Đại học Temple. Ở Nhật Bản cũng có chương trình đào tạo này, chỉ là San đến đây không những vì học mà còn muốn tìm hiểu về Đông Phương Minh Nhật. Nàng muốn biết kẻ đó đang có dự định gì, việc hắn ta làm có ảnh hưởng tới lợi ích của Nguyệt Tri gia hay không. Đồng thời nàng cũng muốn cho tên đáng ghét kia một bài học.

Từ lúc bị người khác cài Chip sinh học vào cơ thể, San cảm thấy không được thoải mái. Nội tâm của San rất yếu đuối, nhưng nàng không muốn trở thành người bị kẻ khác bài bỏ, sắp đặt hay sai khiến. San cũng đã nói với mẹ về chuyện con Chip trong cơ thể, chỉ là mẹ nàng cũng không có cách đem con Chip sinh học ra ngoài.

Mẹ của San, tức Nguyệt Trì Hoa (Gatsuta Hana) vô cùng lo lắng và sợ hãi, thế nhưng sau khi thảo luận kỹ càng với con gái (tức là San), Nguyệt Trì Hoa quyết định tỏ vẻ không biết gì hết và để con gái tự lực giải quyết.

Rock chẳng thể nào biết việc San tiết lộ với Nguyệt Trì Hoa. Riêng Đại Mạnh thì hẳn cũng đã nghĩ tới khả năng này, chỉ là hẳn không quan tâm. Đại Mạnh là kẻ cà lắt phát pho, hẳn thích thì làm, nghĩ thì chơi, chứ không hề có ý định “tính qua tính lại”.

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 55: Một Điểm

Đối với diễn biến tại Trung Quốc, Đại Mạnh chẳng hề hay biết gì cả, mà cho dù hẳn biết thì cũng chỉ lắc đầu, cười khỏ cho qua.

Hôm nay là thứ bảy, tính từ thời gian bắt đầu học thi đã trôi qua hơn một tuần. Trong khoảng thời gian này, Đại Mạnh và La La vẫn ngồi chung với nhau, thế nhưng hai người đã trở nên trầm lặng, ít khi nào mở miệng hỏi thăm nhau.

La La giận, Đại Mạnh biết điều đó. Thế nhưng Đại Mạnh không nói chuyện, La La chẳng biết được nguyên nhân. Kể cả những người bạn xung quanh cũng chẳng hiểu vì sao, đặc biệt trong đó là cô bạn lớp phó Trần Thị Thanh Thu, mấy hôm nay nàng rất tò mò chuyện giữa La La và Đại Mạnh.

Ngày đầu thi anh anh em em ngọt xót, ngày thứ hai bỗng im im lặng lặng một cách vớ vẩn.

Chỉ là Thanh Thu không quan tâm chuyện này nhiều cho lắm. Hiện tại, nàng đang có một vấn đề hết sức buồn bực. La La ở trong lớp không hề đảm nhận chức vụ gì, nguyên nhân là do cô bé bỗng nhiên chuyển trường, chỉ là cái nguyên nhân này lại khiến Thanh Thu nhận lấy nhiều áp lực. Chẳng thà Thu không làm lớp phó học tập thì thôi, nhưng hiện tại nàng đã làm nên hơi khó chịu.

La La là cô gái bị Đại Mạnh làm lu mờ, lúc nào cũng đứng sau tấm chắn âm áp, thế nhưng bản chất của nàng lại là một người năng nổ, hiếu động, kiên cường, có thể nói là trừ độ cao thì nàng chẳng ngại ngần gì hết.

Vì là học sinh xuất sắc, cho nên La La luôn có những tràng giọng tay phát biểu ngoạn mục, ít bao giờ trả lời sai. Học sinh lớp 10a1 là lớp chọn, nhưng do chọn từ nhóm học sinh dỏm, cho nên thành tích không được tốt cho lắm. Có thể nói, sức học của La La trong lớp 10a1 là vô địch, tất nhiên ở đây không tính thẳng già Đại Mạnh. Từ cái ngày giận Đại Mạnh, La La tập trung tất cả tinh thần vào học tập, giống như nàng dùng cách này để nói với Đại Mạnh: “Em giận anh lắm đó!”.

Đáng tiếc, Đại Mạnh luôn muốn lẩn tránh vấn đề này. Hẳn không an ủi, không giải thích, hay kiếm cớ làm lành gì cả. Đối với hẳn, như vậy cũng tốt, sau này La La khỏi phải chịu tổn thương. Có lẽ khi nào hẳn thấy được một tia sáng từ tương lai, thì suy nghĩ của hẳn mới hòa vào chiều hướng tích cực.

Thanh Thu không có khả năng đọc tâm nên không biết suy nghĩ của Đại Mạnh. Huống chi, mấy ngày hôm nay, nàng tức lắm. Ở ngày đầu tiên đi học, Đại Mạnh kiếm cớ làm quen với nàng, nhưng từ khi La La xuất hiện, hẳn ta muốn tránh nàng giống như sợ nhiễm sida. (Sida = HIV giai đoạn cuối)

Nàng không cần Đại Mạnh quan tâm. Ấy thế mà, người ta lại đem nàng vào cái vòng tròn lẩn quẩn, kiểu như Đại Mạnh sợ La La ghen, cho nên mới không dám nói chuyện với nàng. Đôi lúc Thanh Thu còn cảm thấy bản thân mình như một con cá, Đại Mạnh và La La giận thì đem nàng lên thớt chặt đầu.

Hai điều trên không phải là điều mà Thanh Thu tức nhất. Cái nàng khó chịu nhất ở đây là dạo này bạn bè thường bàn tán về cái chức vụ lớp phó học tập. Người nói: “Con Thu không xứng đáng”. Kẻ bảo: “Nếu La La đến sớm một chút là được làm lớp phó rồi!”. Vì Thanh Thu biết những lời gièm pha này là do nàng mới bắt đầu làm lớp phó, chưa quen biết bao nhiêu bạn bè nên không được nhiều người ủng hộ; vì lẽ đó, nàng áp đặt chuyện này là do La La. Huống chi cách đây hai ngày trước, chính xác là vào thứ năm, cô giáo dạy tiếng anh bỗng nhiên gọi lớp phó học tập trả lời một câu hỏi, Thanh Thu đứng trơ như cục đá, không hề đối đáp được một câu. Mặc dù Thanh Thu cảm thấy hơi quê, nhưng nàng cũng không thấy “nhục” bao nhiêu, bởi vì điều này là đương nhiên, huống chi nàng biết trình độ tiếng anh của chính mình thuộc vào dạng “đốt đặc cán mai”.

Ai ngờ khi đó La La bỗng nhiên đưa tay phát biểu. Kết quả La La trả lời trúng phóc, cô giáo vui vẻ nên khuyến khích cô bé một điểm cộng. Không chỉ thế, cô giáo còn bảo Thanh Thu tới học hỏi La La, nguyên nhân là hai người ngồi gần kề.

Thanh Thu tức, tức vô cùng. La La là cái chi mà nàng phải học tập. Xã hội này đâu phải học giỏi là ngon.

Chẳng biết từ khi nào, La La đã bị liệt vào tầm lòng đen của cô bạn cùng lớp.

Trong các môn học của trường cấp ba thì môn văn và môn toán chiếm nhiều tiết nhất, tiếp theo đó là môn tiếng Anh. Ở học kỳ một - năm lớp 10, môn

tiếng Anh chiếm ba tiết. Lớp 10A1 cũng như thế, các tiết học tiếng Anh phân bố ở thứ hai, thứ năm và thứ bảy, trong đó mỗi thứ một tiết.

Vào khoảng hơn chín giờ, tiết học thứ tư bắt đầu. Ở trong lớp, Đại Mạnh và hầu như tất cả bạn bè đều đặt cuốn sách tiếng Anh lên bàn. Không lâu sau đó, cô giáo bộ môn tiếng Anh đi vào lớp, cả lớp đứng lên chào, rồi từ từ đi vào nề nếp.

Giáo viên bộ môn tiếng Anh tên là Vũ Thanh Hương, tuổi khoảng chừng ba lăm. Cô có mấy tóc dài đen nhánh, khuôn mặt hình trái xoan, dáng vẻ tương đối xinh xắn, hiền thực. Nhưng do tuổi tác đã quá độ xuân nên đôi mắt của cô hơi thâm và hốc hác, da hồng nhưng lấm tấm vết nhăn, nhìn chung cô là một người phụ nữ trưởng thành, sắp bước tới thời kỳ đàn bà Việt Nam.

Khi vẫy tay cho phép học sinh ngồi xuống xong, Thanh Hương cũng ngồi xuống vị trí dạy học. Ở khoảng thời gian này, danh sách học sinh của từng lớp chưa được hoàn chỉnh, cho dù đã xong thì cũng khó có thể cập nhật một cách nhanh chóng. Vì lẽ này, Thanh Hương vẫn chưa có danh sách học sinh lớp 10a1. Tuy nhiên vấn đề này không hề gây khó khăn cho giáo viên dạy học, bởi trong lớp còn có một thứ, đó chính là sơ đồ học sinh.

Thanh Hương cầm sơ đồ lớp, xem xét một lát, rồi gọi tên một người.

- Trần Văn Chung!

Cậu học sinh được gọi, đang ngồi ở bàn thứ năm – thuộc dãy thứ bốn, khi nghe thấy cô giáo gọi tên mình thì hấn hoảng hồn, hấn không nghĩ là mình xui đến thế. Tuy Trần Văn Chung hơi lo lắng, nhưng hấn vẫn cố gắng bình tĩnh để đứng lên. Dù sao hôm qua hấn cũng đã học bài sơ sơ.

Khi Văn Chung đứng dậy, cô giáo Thanh Hương mở miệng nói tiếp:

- Em lên bảng viết những từ vựng đã học ở hôm trước!

Văn Chung nghe thế liền nở một nụ cười tự tin. Hấn cứ tưởng là cô giáo sẽ dò bài và bắt hấn nói. Nếu như thế, hấn sẽ đau đầu lắm. Nhưng bây giờ cô giáo chỉ bắt hấn viết từ vựng.

A, ha... Hôm qua hấn đã học thuộc lòng từ vựng, thật là may mắn vô cùng!

Văn Chung bước lên bảng đen trước những ánh mắt hiếu kỳ của bạn học. Khi hấn ta cầm phấn và viết được từ vựng thứ ba, thì cô giáo Thanh Hương tiếp tục gọi tên.

- Nguyễn Đại Mạnh!

“Ác!” Đại Mạnh có đôi chút ngạc nhiên, hấn không nghĩ là bản thân lại may mắn đến thế. La La ở bên cạnh lén lút liếc hấn, giống như là cổ vũ: “Anh cố gắng lên!”. Thật ra, La La không cần phải làm thế, vì nàng biết trình độ Tiếng Anh của Đại Mạnh như thế nào. Phải biết rằng, nàng thường nhờ hấn kèm cặp vào thời cấp hai. La La không biết Đại Mạnh học tiếng Anh như thế nào, nhưng nàng khẳng định Đại Mạnh là người có trình độ tiếng Anh cao nhất mà nàng biết. Về ánh mắt mà nàng liếc xéo, chẳng qua là một thói quen xuất xứ từ bản tâm. (Cứ hiểu bản tâm là tấm lòng).

Đại Mạnh cảm nhận ánh mắt của La La, hấn giả vờ quay đầu một cái. La La thấy thế, giật mình thu hồi ánh mắt quan tâm. Tim nàng đập thình thịch, giống như đang vỗ ngực: “May quá, xem chút nữa là lộ rồi!”

Đại Mạnh có đôi chút buồn cười. Nói thật là hấn cũng muốn làm lành với La La, chẳng qua là hấn muốn xem La La sẽ kiên trì được bao lâu. Huống chi, hấn cũng không biết mở miệng làm lành như thế nào.

Dò lòng của con gái như tìm kim dưới đái bể. Đại Mạnh biết rằng, khi con trai càng cố gắng làm lành thì con gái càng tỏ vẻ “ta đây”. Tâm tính của Đại Mạnh đã già, tính cách của hấn đơn giản, chính xác là cả lắt cả phơ, không quan tâm những việc nhảm nhí. Nghĩa là đối với Đại Mạnh, chuyện gì đến thì sẽ đến. Tất nhiên, ở đây không đề cập tới những chuyện mà Đại Mạnh muốn làm.

Khi Đại Mạnh đứng dậy, rất nhiều người hướng mắt về phía hấn. Trong đó phải kể đến Thanh Thu, cô nàng nhìn hấn rất lâu. Đại Mạnh hiểu nguyên nhân “Thanh Thu lại nhìn hấn lâu đến thế”. Khó cái là Thanh Thu không hiểu cái nguyên nhân này. Bởi vì nàng ta chỉ làm theo quán tính, chứ không hề nghĩ tại sao. Dù cho nàng tự hỏi, thì cũng sẽ tự trả lời: “Chắc là vì hai đứa ngồi gần nhau”.

Cô giáo bộ môn Tiếng Anh không hề biết những chuyện phức tạp bên dưới. Lúc nàng thấy Đại Mạnh đứng lên thì liền nói.

- Em lên đây! Cô hỏi, rồi em trả lời!

Đối với kiểu dò bài này, mọi người trong lớp không ngạc nhiên, nguyên do là cô giáo đã từng nhắc tới việc này. Thực ra, câu hỏi của cô giáo cũng không có gì khó, đơn giản chỉ là vài câu giao tiếp bình thường trong sách giáo khoa.

Đại Mạnh bước lên, lòng không có một chút nao núng. Nếu bảo hấn lo lắng thì chắc chắn là nói đùa. Chưa kể tới việc hấn có một tâm tính “sát thủ”, ở đây chỉ cần hấn hỏi cô giáo vài câu thì nàng ta cũng phải bó tay bó gối.

Vị trí đứng của Đại Mạnh gần ở bảng đen, bên tay trái Trần Văn Chung và tay trái của cô giáo. Nghĩa là Đại Mạnh đang đứng ở chính giữa hai người, mặt đối diện với toàn thể bạn học trong lớp. Khi Đại Mạnh đứng ngay ngắn, cô giáo mở miệng.

- Hello!

- Thưa cô, em không thuộc bài.

Cả lớp cười vang cười dội. Mặt mày của cô giáo cũng “đen” theo. Nàng cứ tưởng Đại Mạnh tự tin như thế thì chắc đã học bài nhuần nhuyễn. Không ngờ tất cả chỉ là một sự hiểu lầm. Không những nàng bất ngờ, mà cả lớp bất ngờ theo. Trong đó, người bất ngờ nhất phải nói là La La. Cô bé thật sự không hiểu, Đại Mạnh đang muốn làm cái gì.

- What ‘s your name? – Cô giáo chăm chú nhìn Đại Mạnh. Nàng tiếp tục hỏi. Đối với nàng, không phải học sinh nào nói thế là xong.

- I ... I... Em. tên là... Mạnh!

“Ha Ha... Ha Ha...!”

Cả lớp cười ngất ngưỡng. Kể cả Thanh Thu cũng không ngoại lệ. Nàng không ngờ rằng, trình độ tiếng Anh của Đại Mạnh còn “gà” hơn nàng. Tuy nhiên có một người không thể cười thành tiếng, đó chính là La La. Lúc này, La La đang rất bức mình, muốn cười cũng cười chẳng nổi.

Cô giáo thấy Đại Mạnh nói ngập ngừng cứ tưởng Đại Mạnh kém tiếng anh thật sự, cho nên nàng hỏi.

- What ‘s Your Name có nghĩa là gì

- Thưa cô, câu đó có nghĩa là bạn tên là gì?

- Vậy “Tôi tên là Mạnh” dịch ra tiếng anh là gì.

Đại Mạnh giả vờ ngẫm nghĩ, khoảng chục giây sau đó hấn mới trả lời.

- Thưa cô, dịch ra là, I ... am... Manh!

Cô giáo có đôi chút bức mình. Nàng không ngờ là Đại Mạnh suy nghĩ lâu đến thế. Đến giờ phút này, nàng cam chắc Đại Mạnh thuộc vào dạng cô cậu dốt tiếng Anh.

- Một điểm, về chỗ cũ đi!

Cô giáo phán một câu, đầu lắc đầu ngán ngẫm.

“Thật không thể tin được, dạng học trò như thế này mà được xếp vào lớp chọn!”

Đại Mạnh bước về chỗ ngồi dưới ánh mắt giễu cợt và khinh thường của bạn bè trong lớp. Tất nhiên trong số đó cũng có rất nhiều ánh mắt thương tâm và đồng cảm, bởi vì những kẻ đó biết rằng: “Rồi một ngày họ cũng sẽ như vậy!”.

Khi Đại Mạnh về tới chỗ cũ. Một giọng nói nhỏ thầm thì, vang lên.

“Tưởng ngon lắm chứ!”

Đại Mạnh hướng mắt về nơi phát ra âm thanh. Hấn biết người lên tiếng là Thanh Thu. Đại Mạnh nở một nụ cười, khuôn mặt mo diễn về “không sao cả”.

(Nguồn: VipTruyen.Vn)

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 56: Bầu Chọn Cán Bộ Lớp

Khi Đại Mạnh ngồi vào chỗ cũ thì La La ở bên cạnh liền “hừ” một tiếng. Đại Mạnh đoán được ý của La La, cho nên không nói gì thêm. Nói thật Đại Mạnh thấy chuyện mình làm hơi vớ vẩn và buồn cười. Bởi thử hỏi trên đời này, có học sinh lớp mười nào không thể trả lời được câu hỏi “what ‘s your name?”. Nguyên do Đại Mạnh làm như vậy là bây giờ hấn chưa thể thực hiện kế Mỹ Nam, tình huống lúc nàu thực sự không thích hợp cho lắm. Việc hấn giả vờ chẳng qua là để sau này thực hiện “Sốc Chiêu”.

Khoảng 3 phút sau, Trần Văn Chung kết thúc công việc viết từ vựng. Cô giáo Thanh Hương cũng không hỏi thêm gì. Khi Văn Chung ngồi xuống ghế, cô giáo đứng dậy, đi tới chiếc bảng đen, nhằm kiểm tra những từ vựng.

Số từ vựng mà Trần Văn Chung viết là mười lăm từ, nói chung là viết hết những từ được học hôm trước. Trong đó hấn chỉ viết sai một từ và lầm lẫn nghĩa của một từ. Nhìn kết quả này, cô giáo Thanh Hương vô cùng hài lòng. Nàng quay xuống lớp và nói.

- Em Chung viết đúng mười ba từ, sai một từ và nhớ lầm một từ. Đáng lẽ cô chỉ cho em tám điểm, nhưng vì khuyến khích lần đầu tiên nên cô cho em chín điểm.

Cả lớp nghe vậy liền ồ lên, ai ai cũng hướng ánh mắt hâm mộ về phía Trần Văn Chung. Không những thế, ở trong lớp còn có vài người nhìn về Đại Mạnh với ánh mắt châm chọc.

Đại Mạnh làm gì có hơi sức quan tâm mấy chuyện này. Thế nhưng cô bé La La lại cảm tức vô cùng, bởi chẳng ai thích người mình quan tâm bị kẻ khác khinh bỉ, huống chi Đại Mạnh cố ý làm như thế.

Khoảng năm phút sau, khi cô giáo đã đi vào công việc giảng bài học mới, thì Đại Mạnh bỗng nhiên nhận được một tờ giấy. Xuất xứ của tờ giấy này là từ La La, cho nên hẳn nhìn về phía cô bé với ánh mắt khó hiểu.

Lúc Đại Mạnh nhìn sang, La La vẫn cúi đầu nhìn sách, giống như là không biết chuyện đang xảy ra, chính xác là nàng đang đờ mắt tia tai. Đại Mạnh thấy thế, liền cười khổ và mở tờ giấy ra.

“Làm gì thế?”

Trong tờ giấy chỉ ba chữ, thế nhưng có thể nói đây là tất cả dũng khí của La La từ khi hai người diễn ra chiến tranh lạnh. Hơn nữa, nó cũng là tất những gì La La muốn biết.

La La cần một lời giải thích. Lời giải thích này không chỉ là việc hôm nay, mà là tất cả những việc Đại Mạnh đã làm.

Đại Mạnh trầm ngâm giây lát, sau đó đặt bút viết.

“Anh muốn làm một số chuyện vỡ vãn, em đừng quan tâm!”

Viết xong, Đại Mạnh chuyển tới cuốn sách tiếng Anh của La La với mộtchi rất nhẹ nhàng. La La nhận tờ giấy, nàng vừa đọc, vừa méo mó.

“Chuyện gì?” La la viết.

Đại Mạnh nhìn câu hỏi, lòng và miệng liền thờ dài một tiếng.

“Em không hiểu đâu?”

La La nhận tờ giấy, nàng đọc, đến lúc này, nàng rất muốn khóc thật to.

“Anh nói đi, em hiểu mà!”

“Haizzz!”

Đại Mạnh cắt tờ giấy, không muốn viết thêm nữa. La La liếc thấy việc này, cho nên gục đầu xuống bàn, chẳng ai biết nàng có khóc không.

Bốn mươi lăm phút trôi qua, tiết học thứ tư cũng tới giờ kết thúc. Đáng lẽ xong tiết học này, tất cả mọi người được phép ra chơi. Thế nhưng vào thứ bảy tuần trước, cô giáo chủ nhiệm Phụng thông báo đề học sinh sắp xếp bàn ghế, chuẩn bị thùng và phiếu để bầu chọn cán bộ lớp một lần nữa, cho nên tất cả mọi người đều quay quanh trong lớp.

Khi tiết học thứ năm bắt đầu, cô giáo chủ nhiệm vào ngay lập tức, bởi vì nàng đã tới lớp từ lâu.

Ở khoảng thời gian đầu của tiết sinh hoạt lớp, cô giáo Phụng không phàn nàn về tình hình học tập của học sinh. Việc nàng làm là nhắc nhở một số vấn đề của nhà trường. Trong đó, chủ yếu là vấn đề giao thông, học phí, cũng như một số chính sách của nhà trường.

Sau khi kết thúc những việc linh tinh, cô giáo Phụng đi vào việc bầu chọn cán bộ lớp. Chức vụ đầu tiên được bầu chọn là lớp trưởng. Người được cô giáo và bạn bè đề cử là Lý Văn Xuân, Võ Đăng Sơn, Đỗ Hoài Lâm, Trần Thị Thanh Thu, Huỳnh Thị La La và lớp trưởng tạm thời Nguyễn Văn Linh.

Theo thể lệ bầu chọn, tất cả học sinh sẽ nhận một tờ giấy nhỏ, việc này đã được lớp trưởng Nguyễn Văn Linh chuẩn bị và phát cho mỗi người ba tờ. Nhìn chung, mỗi người chỉ có mỗi việc viết tên hai người trong số sáu người lên giấy là xong.

Thời gian để tất cả mọi người ghi và nộp tờ giấy lên chừng ba phút. Sau khoảng thời gian đó, cô giáo nhờ bốn tổ trưởng kiểm duyệt. Khoảng hơn năm phút sau, việc kiểm duyệt kết thúc nên cô giáo thông báo kết quả.

- Nguyễn Văn Linh: 40 phiếu.

- Huỳnh Thị la La: 28 phiếu

- Đỗ Hoài Lâm: 14 phiếu.

- Lý Thanh Xuân: 9 phiếu.
- Võ Đăng Sơn: 7 phiếu.
- Trần Thị Thanh Thu: 3 phiếu.

Ở trong lớp học có 51 người, tính thêm La La mới chuyển vào là 52. Mỗi người được quyền bầu chọn hai người thì số phiếu tối đa là 104. Nhưng sau khi tổng kết, số phiếu chỉ có 101. Nguyên nhân ở đây chắc chắn là có ba người chỉ bầu chọn một người. Tất nhiên, cũng có thể là do bốn tổ trưởng tính sai.

Người có số phiếu cao nhất là Nguyễn Văn Linh, điều này cũng chẳng có gì bất ngờ cả. Bởi trong khoảng thời gian này, Nguyễn Văn Linh rất năng nổ, thành tích học tập cũng khá tốt. Hơn nữa, hấn ta rất đẹp trai, dễ tính và hiền hòa.

Người đứng thứ hai là La La, việc này tuy bất ngờ nhưng không đến nỗi khó hiểu. Trong tuần vừa qua, La La rất tích cực. Có thể nói, tinh thần học tập rục rờ của lớp đều xuất xứ từ La La. Việc La La xung phong trả lời câu hỏi của thầy cô giúp cho những người khác bớt rụt rè và không muốn chịu thua kém. Huống chi La La là một cô gái rất xinh, khiến người khác muốn kết bạn làm quen. Điều đặc biệt là La La thích giúp đỡ người khác. Nói chung mấy ngày nay, La La thường bày vẽ, giúp bạn bè học tập, ai hỏi gì cũng nhiệt tình trả lời, đôi khi nàng còn giúp đỡ lũ con trai trực nhật... chính vì điều này, La La rất được mọi người hoan nghênh. Đáng tiếc là nàng không thể vượt qua số phiếu của người bạn Nguyễn Văn Linh.

La La không buồn vì điều này, dù có đạt được chức lớp trưởng thì nàng cũng cảm thấy không có gì ưu việt. Thế nhưng bốn người còn lại không giống như La La.

Trong đó phải nói tới Trần Thị Thanh Thu, nàng thật sự không hiểu tại sao số phiếu của mình lại ít đến thế. Nếu như nàng đoán không nhầm thì người bỏ phiếu cho nàng là đứa bạn ngồi cùng bàn và con bé bạn ở tổ ba. Ánh mắt của Thanh Thu nhìn về phía La La, không hiểu vì sao mà khi nàng càng nhìn con bé thì lòng càng chán ghét.

Kế tục việc bầu lớp trưởng là việc bầu lớp phó. Danh sách người ứng cử là Trần Thị Thanh Thu, Huỳnh Thị La La, Đỗ Hoài Lâm, Nguyễn Thị Bích, Lý Thanh Xuân và Võ Đăng Sơn. Đáng lẽ Nguyễn Văn Linh cũng nằm trên danh sách, nhưng do hấn ta đã đảm nhận chức vụ lớp trưởng nên cô giáo đành phải loại bỏ.

Khoảng chừng mười phút sau, khi công việc bầu chọn và kiểm phiếu hoàn thành thì cô giáo kết thúc việc công bố kết quả.

- Huỳnh Thị La La: 46 phiếu.
- Đỗ Hoài Lâm: 22 phiếu.
- Lý Thanh Xuân: 15 phiếu.
- Nguyễn Thị Bích: 10 phiếu.
- Trần Thị Thanh Thu: 8 phiếu
- Võ Đăng Sơn: 2 phiếu.

Tổng cộng số phiếu bầu là 103. Nếu như Đại Mạnh đoán không sai thì không có ai bầu chọn một người, bởi vì hấn là người bỏ một phiếu cho Trần Thị Thanh Thu. Đáng tiếc là hấn không nghĩ Thanh Thu có thành tích kém như thế. Đùng hỏi vì sao hấn không bỏ phiếu cho La La. Đơn giản là vì hấn không muốn La La làm lớp phó.

Khi cô Phụng thấy La La có số phiếu cao ngất ngưỡng thì nàng cũng khá bất ngờ. Nàng không nghĩ là La La được bạn bè trong lớp yêu mến như thế. Điều này làm cho Phụng rất vui, giống như niềm tin của nàng đã đặt đúng chỗ. Thật ra nàng không hề biết, mọi người trong lớp bầu chọn cho La La là vì hai lý do. Thứ nhất, La La là học sinh giỏi, được chuyển từ Trần Quý Cáp sang. Thứ hai, nếu La La lên làm lớp phó thì mọi người sẽ có cái cớ hỏi bài.

Năm người còn lại tuy vui vẻ nhưng lòng đều không vui. Trong đó, người đang tức nổ phổi là Trần Thị Thanh Thu.

“Tại sao cái gì nó cũng hơn mình!”

Thanh Thu vừa nghĩ, vừa hấn học nhìn La La. Ánh mắt của nàng bây giờ đã chuyển từ tức tối sang oán hận. La La không biết điều này, thế nhưng có một người biết, đó chính là Đại Mạnh. Thái độ của nàng ta làm sao thoát khỏi được ánh mắt của hấn. Khi Thanh Thu nhìn chăm chăm La La, hấn cũng phải trừng mắt đáp trả. Thanh Thu thấy vẻ khó chịu của Đại Mạnh thì liền thu hồi ánh mắt, thế nhưng mặt mày của nàng vẫn thể hiện nét tức giận một cách rõ ràng.

Đại Mạnh làm thế là vì hấn không thích người nào gây bất lợi cho La La, dù chỉ là một ánh mắt cũng không được. Hấn cảm thấy việc làm của hấn là không đúng, bởi vì điều này đã thoát ly kế sách tán gái.

Đại Mạnh lắc đầu một cái.

“Kế hoạch đúng là không theo kịp biến hóa. Thôi thì đi bước nào, tính bước đó. Dù sao thì cũng còn chiêu thức bá đạo và dụ nữ truy nam.”

Do La La có số phiếu đứng nhất, cho nên lớp phó học tập của lớp sẽ bị thay đổi. Vì lẽ đó, cô giáo phải mở miệng, nói một cách ôn nhu.

- Mặc dù bạn Thu đã hoàn thành rất tốt công việc của lớp, nhưng do kết quả bầu chọn của lớp hướng về bạn La La, cho nên cô mong La La sẽ đảm nhận chức vụ lớp phó học tập.

Lời nói của Phương có thể nói là rất khôn khéo, dùng kết quả bầu chọn để lẩn tránh vấn đề Thanh Thu bị cắt chức, đồng thời nàng còn lấy cái hi vọng để mọi người quên bằng việc chê cười Thanh Thu.

- La La, em có ý kiến gì không?

La La đứng dậy, nhìn cô giáo. Thật ra, nàng chẳng hề muốn làm lớp phó hay lớp trưởng. Vì lẽ đó, nàng nhìn về phía Đại Mạnh, giống như muốn hỏi ý kiến của hắn. Đại Mạnh thấy La La nhìn mình thì lắc lắc cái đầu, ý nói là: "Từ chối đi em!". La La biết ý của hắn, lòng âm thầm trù tính. Thế nhưng khi nàng thấy cô bạn Thanh Thu liếc nhìn sang, ánh mắt chăm chú vào cái lắc đầu của Đại Mạnh thì La La liền nhủ mảy.

- Thưa cô, em sẽ cố gắng!

Mặc dù cô Phương không hiểu La La trù trừ vì cái gì, nhưng khi nghe La La đảm nhận chức vụ một cách tự tin thì lòng liền cảm thán: "Thật sự là khác một trời một vực." Phương nghĩ như thế, bởi vì phẩm chất không rụt rè của La La hơn xa cái bản tính cù cưa cút kít của những cô cậu khác.

Riêng Đại Mạnh, hắn chẳng thấy vui vẻ chút nào, bởi vì hắn biết sắp có chuyện xảy ra. Đại Mạnh thật sự không hiểu, tại sao cô giáo chủ nhiệm phải chơi cái trò bầu chọn này.

Đối với vấn đề bầu chọn cán bộ lớp, cô giáo Phương cũng suy nghĩ rất nhiều. Nguyên nhân chủ yếu để nàng quyết định làm điều này chính là vì Thanh Thu. Ở ngày khai giảng, nàng chưa hiểu nhiều về lớp nên làm theo ý kiến của Đại Mạnh. Nhưng qua hơn một tuần học tập thì nàng biết được một số chuyện trong lớp. Trong đó, Phương có hỏi thăm và nghe vài lời phàn nàn của cô giáo bộ môn, trong đó có vài người đề cập về cô lớp phó Thanh Thu, nói chung là thành tích học tập của Thanh Thu không được tốt cho lắm; không những thế, cô bé còn có thái độ không nghiêm túc trong giờ học. Đặc biệt, Phương từng thấy Thanh Thu tụ tập với một nhóm lưu manh ngoài xã hội. Nếu khi đó nàng nhìn không nhầm thì Thanh Thu còn biết uống bia và nhậu nhẹt.

Nghĩa là bây giờ không sắp xếp lại chức vụ lớp phó thì sau này cũng phải sắp xếp. Xếp càng lâu thì càng ảnh hưởng tới lớp học. Huống chi sau này cũng phải tiến hành việc bầu chọn. Với cái lý do này, cô giáo Phương quyết định tổ chức một cuộc thay đổi cán bộ, thời gian trùng với cuộc bầu chọn chức vụ bí thư ở hôm nay.

Khi Phương ổn định được vị trí lớp phó học tập, nàng chuyển sang cuộc bầu chọn cuối cùng. Đó chính là bầu chọn người làm bí thư lớp. Có thể nói, cuộc bầu chọn này là việc quan trọng nhất của ngày hôm nay.

Danh sách ứng cử viên đều xuất xứ và nằm trong tay của cô giáo Phương. Đa số những người này đều có thành tích tốt, đó chính là Nguyễn Thị Bích, Trần Thị Thanh Thu, Huỳnh Thị La La, Đỗ Hoài Lâm, Lý Thanh Xuân, Võ Đăng Sơn, hơn nữa do bí thư lớp là người hoạt động trong đoàn, việc này không ảnh hưởng tới lớp nên Văn Linh và La La lọt vào danh sách ứng cử. Tóm lại, bảy ứng cử viên của chức bí thư là bảy khuôn mặt thân quen. Trong số những người này, Thanh Thu là người có thành tích kém nhất. Nếu chỉ tính theo như kết quả thi vào lớp 10 thì Thanh Thu có thứ hạng hai con số. Việc nàng được ứng cử chẳng qua là Phương sợ mếch lòng, gây ảnh hưởng không tốt, khiến Thanh Thu hiểu lầm thì khổ.

Sau hơn mười phút bầu chọn, kết quả được đưa ra. La La và Nguyễn Văn Linh có số phiếu gần nhau, trong đó La La hơn Văn Linh hai phiếu. Còn những người khác cũng không thua kém bao nhiêu. Riêng thành tích lần này của Thanh Thu có chút khả quan, số phiếu của nàng lên tới mười tám, đứng thứ ba và chỉ thua Văn Linh năm phiếu. Nguyên nhân Thanh Thu có phiếu nhiều như vậy có lẽ là do bạn bè cảm thấy áy náy. Ở tuổi này, học sinh thường có xu hướng đồng cảm. Việc Thanh Thu mất chức lớp phó khiến cho rất nhiều người đồng tình và thương hại. Huống chi Văn Linh và La La cũng đã có chức vụ trong lớp.

Khi kết thúc thông báo, cô giáo nhìn về phía La La, miệng cười hiền hậu.

- La La, em có ý kiến gì không?

La La đứng lên, khuôn mặt của nàng có đôi chút nhăn nhó. Lần này, nàng nhìn về phía Đại Mạnh, thế nhưng hắn ta không hề tỏ vẻ gì hết, giống như là mặc kệ nàng. Bây giờ La La có đôi chút hối hận về chuyện khi nãy. Tính từ trước đến nay, việc nàng lên làm lớp phó chính là lần đầu tiên nàng trái ý của Đại Mạnh. E rằng chuyện này sẽ khiến bức tường ngăn cách càng ngày càng cao hơn.

Từ khi đồng ý làm lớp phó, lòng của La La rối như tơ vò. Giờ nàng đứng lên thì lòng còn rối hơn. La La hết nhìn Đại Mạnh, liền nhìn quanh nhìn quèo. Ở bên trên bục giảng, cô giáo Phương thấy La La ngơ ngơ ngác ngác, liền hỏi thúc.

- La La, em làm sao thế?

La La nhìn cô giáo, cố gắng tập trung. Khoảng ba giây sau, nàng trả lời.

- Thưa cô, e rằng em không làm được!

La La quyết định nói theo suy nghĩ của mình. Cô giáo ngạc nhiên, hỏi lại.

- Vì sao?

- Nhà em ở tận Duy Vinh, e rằng không tiện cho lắm.

- Ô! Cô nghĩ là không sao đâu em, công việc của bí thư cũng không có gì khó khăn cả. Theo cô biết thì một tháng đoàn trường mới tổ chức họp mặt một lần, đôi khi ba bốn tháng mới triệu tập một lần.

Phượng cố gắng khuyên nhủ. Nàng nói cái vụ đoàn trường triệu tập là nói tới những cuộc họp lớn, trái ngược với giờ học của trường, chứ nếu nói tới công việc của đoàn thì vô số, chỉ là những công việc này được phân phó trong thời gian nghỉ ngơi khi kết thúc tiết học. Phượng làm thế không phải vì nàng muốn giấu giếm hay hăm dọa kẻ khác, mà bởi vì nàng nghĩ La La ngại ngùng nên Phượng cố gắng tìm cách thuyết phục.

Đáng tiếc, La La không ngại, mà hoàn cảnh của nàng thực sự không cho phép. Dù cho nàng có thời gian đi chẳng nữa thì nó cũng khiến nàng mệt mỏi. Hơn nữa, nàng biết Đại Mạnh sẽ không đồng ý. Thật ra La La hiểu lắm Đại Mạnh, việc hắn không đồng ý cái chức lớp phó là vì nó đụng chạm tới Thanh Thu. Hắn không ngại, không sợ những điều nhỏ nhặt, nhưng hắn cũng không thích gặp phiền toái.

- Thưa cô, hoàn cảnh của em thật sự không cho phép, em nói thật lòng đây!

Cô giáo Phượng thờ dài một cái. Nếu La La đã nói thế thì nàng cũng không muốn ép buộc học sinh. Thế nhưng trong lúc nàng định lên tiếng, thì La La bỗng nhiên nói tiếp.

- Thưa cô, em nghĩ bạn Thanh Thu ở gần đây, hơn nữa số phiếu của bạn ấy cũng rất cao, cho nên em muốn đề cử bạn ấy làm bí thư lớp.

Đại Mạnh đang ngồi thìn thít bên cạnh, khi nghe La La nói thế liền ngẩng đầu nhìn lên.

“Tốt!” Đại Mạnh mỉm cười một cái, hắn không nghĩ là La La đưa ra quyết định này.

Mặc dù La La làm điều này chủ yếu là lấy lòng Đại Mạnh nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ của hắn ta thì nàng cố gắng lắm mới nhịn được tiếng cười nắc nẻ.

Riêng cô giáo chủ nhiệm thì không được vui vẻ cho lắm. Khuôn mặt nàng xám xịt nhưng vẫn cố gắng giả tạo sự bao dung. Nàng muốn gào thét: “La La ơi, sao em không đề cử Văn Linh mà lại đề cử Thanh Thu, em muốn giết cô ấy à!”

Tương chừng như Thanh Thu sẽ vui vẻ vì điều đấy, thế nhưng lúc này khuôn mặt của Thanh Thu đã hoàn toàn bầm đen. Thanh Thu biết, học sinh muốn làm bí thư thì phải là đoàn viên. Thế nhưng mà...

Cô giáo chủ nhiệm không biết nói gì, La La không nói gì, Thanh Thu không nói gì, tiếng xì xào của lớp vẫn vang lên nhưng không gian đọng đầy sự tĩnh lặng. Thời gian lặng lẽ trôi qua gần một phút, giờ khắc này cô giáo Phượng cảm thấy vô cùng khó xử.

Đại Mạnh ngồi bên cạnh La La, hắn nhìn cô giáo, sau đó nhìn Thanh Thu, hắn cảm thấy tình huống có vẻ không ổn cho lắm.

“Ôc... Ôc...” Đại Mạnh giả vờ ho khan vai tiếng. Cô giáo Phượng nghe tiếng ho, giật mình tỉnh táo. Nàng nhìn về phía Thanh Thu, cố gắng mới mở miệng hỏi một câu.

- Thu, em có ý kiến gì không?

Thanh Thu đứng dậy, mặt mày méo mó.

- Thưa cô, em chưa trở thành đoàn viên.

Cả lớp nhìn Thanh Thu, Phượng cũng rất bất ngờ, còn La La thì lại cảm thấy điều gì đó rất không ổn.

Đại Mạnh thờ dài một cái: “Thế là rồi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Tán Gái Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.